C:\Users\Plazma\Desktop\306\Borovicka_Vaclav_Pavel-Milenky_a_vrazednice.pdb

PDB Name: Václav Pavel Borovička-Milenky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

V.P.Borovička
Milenky a vražednice

Drakulova vnučka

Ti dva kluci běželi jak o život. Najednou vskočili do jízdní dráhy, zastavili se uprostřed a začali mávat. Vůz policejní hlídky zabrzdil, uniformovaný policista vystoupil, povytáhl si kalhoty s řemenem, na němž se houpalo kožené pouzdro s pistolí.

„Copak vás tak vyplašilo?“ zeptal se konstábl Danny Murdoch.

„Mrtvola, pane!“

„Kde?“

„Támhle za Yacht Clubem. Leží na břehu řeky.“

„Nastupte si. Ukážete nám ji.“

Bylo vlahé ráno, asi šest hodin, neděle 14. října 1989. Znetvořená mrtvola ležela v australském Brisbane jen pár desítek metrů od zdi South Brisbane Yacht Clubu. Konstábl Murdoch zavolal na centrálu kriminální služby a jeho kolega detektiv konstábl Barry Dewney zatím obhlížel místo činu. Oba měli mimořádnou nedělní službu, shodou okolností patřili mezi nejschopnější vyšetřovatele kriminální ústředny. A tak nemuseli čekat na technický tým a dali se do prohlídky.

Nebyl to po ránu pěkný pohled. Vrah své oběti prořízl krk tak hluboko, že hlavu téměř oddělil od těla. Krev se vsákla do písčité půdy, kolem bylo plno šlápot.

„Většinou jsou to ženské boty,“ řekl detektiv Murdoch.

„Dokonce bosé nohy.“

„Šel se snad v noci koupat, že se donaha svlékl?“

Vedle mrtvého ležely pečlivě srovnány jeho šaty a boty.

„Složil si je jako na vojně,“ poznamenal konstábl Barry Dewney.

Vyptávali se lidí, kteří se kolem seběhli. Nikdo nic neviděl, ani neslyšel, přestože někteří bydleli jen o pár ulic dál. V Austrálii, a v Brisbane zvlášť, se mladí i staří celý týden těší na víkend. Vykoupou se a převléknou a vyrazí do svých oblíbených hospod nebo se nalévají laciným pivem v zahradních restauracích. Policie ví, že někteří z nich přecení své síly a zůstanou k ránu ležet na chodnících. Proto vyjíždějí všechny hlídkové vozy a konstáblové i důstojníci se až do nedělního rána střídají na pohotovosti.

Konstábl Murdoch prohlížel hromádku šatů zavražděného muže. Nebyly ani moc obnošené, ani nové. Tmavěmodré konfekční sako s nic neříkající firmou. Pak vzal do ruky pečlivě vyleštěné boty a bylo po záhadě.

Detektiv seržant Glenn Burton měl v neděli volno. Právě se s rodinou chystal na výlet, když v kuchyni zazvonil telefon a policista ve službě ho žádal, aby hned přijel k South Brisbane Yacht Clubu.

„Tak už jsme vám to připravili, seržante,“ přivítal vysokého, silného chlapa kolega Murdoch. „Nevím, proč se svlékl, ale šaty si pečlivě, to znamená ne ve spěchu, složil a náprsní tašku nebo spíš peněženku, klíče a kreditní kartu schoval do boty.“

„Má tam doklady?“ zeptal se sympatický hromotluk.

„Jo. Řidičák,“ řekl detektiv Barry Dewney. „Ale tady je ta kartička, ale s jiným jménem,“ podal ji seržantovi.

„Tracey Wigginton,“ četl Glen Burton. „Tracey je přece ženské jméno.“

„Jenže dneska?“ uvažoval Murdoch. „Měl jsem v práci chlapa s křestním jménem Anička.“

„Dobře. Zavražděný se jmenuje Ted Baldock, bydlí ve West Endu, přesnou adresu si zjistíme v kartotéce, kreditní karta patří Tracey Wiggintonové. Ta bydlí v Enoggeře. Tak chlapci, nasedat. Jedeme se na ni podívat.“

Ti dva kluci objevili zohavenou Baldockovu mrtvolu před šestou ráno, seržant Glenn Burton bydlel v pohádkové zátoce ve Wynnumu, k vraždě došlo u South Brisbane Yacht Clubu na druhém konci města. K nepěknému činžáku v Enoggeře přijely oba policejní vozy už kolem deváté hodiny za pěkného vedra. Ulice byly prázdné, také obyvatelé této čtvrti ještě vyspávali.

Vyběhli do čtvrtého patra. Rozestavili se kolem dveří s pistolemi mířícími na ně. Někdo zazvonil. Všichni čekali. Za dveřmi se ozvaly kroky. Pak cvakl zámek, cinkl bezpečnostní řetěz, dveře se otevřely a v nich stála dívka s nevyspalýma očima.

„Tracey Wiggintonová?“ zeptal se seržant Burton.

„To jsem já,“ řekla klidně.

„Půjdete s námi."
„Proč?"
„Chtěli bychom vám položit několik otázek."
„Ptejte se tady," odsekla nervózně a seržant Burton zpozorněl.
„Tady na to není zrovna vhodné místo. Převlékněte se a jedem," prohlásil důrazně.

V nepěkné, nevětrané kanceláři policejního revíru Wooloon Gabba zjistil seržant Burton, že dívka s udiveným pohledem je čtyřiadvacetiletá studentka technické vysoké školy, dosud netrestaná, podle zběžné prohlídky bytu a nalezených rekvizit zřejmě lesbička.

Při výslechu se chovala jako nafoukaná hloupá husa. Zřejmě znala svá práva, na otázky odmítla odpovídat. Nebylo jí to nic platné, ještě dopoledne se na jiné policejní stanici objevili další dvě mladé dívky.

Jmenovaly se Kim Jervisová a Tracey Waughová. Přivedlo je tam špatné svědomí a na rozdíl od kamarádky byly ochotny vypovídat o událostech oné sobotní noci.

Hned po prvních minutách výslechu se policisté rozjeli pro čtvrtou ze spolku lesbiček. Jmenovala se Lisa Ptaschinskiová. Chovala se drze, jako by byla přesvědčena, že se jí nemůže nic stát.

„Kde jste začaly ten noční tah?" zeptal se seržant Glenn Burton Tracey Waughové.
„Já jsem se nalila až v Lew-Mors Night Clubu. Ale Bobby přijela pro nás už napálená."
„Kdo je Bobby?" zeptal se seržant.
„No přece Tracey Wiggintonová."
„Proč Bobby?"
„No, proč? Je to šéfka. Všechno zařizuje. Já jsem ji ve všem poslechla."
„Chcete říct, slečno, že Bobby hraje v té vaší podivné rodině roli chlapa?"
„Něco na ten způsob."
„Jak přijela, když říkáte, že už před tím pila?"
„No, auťákem přece! A podle toho, jak to z ní táhlo, tak v sobě měla aspoň deset piv."
„Jakým vozem přijela?"
„Jestli myslíte barvu, tak ten její holden má zelenou metalízu."
„Starý holden commodore?" zeptal se seržant.
„Nevypadá tak staře a jede jak dráha. A Bobby řídí, i když je totálně sťatá, jako Niki Lauda."

Ukázalo se, že Bobby je pro čtyřiadvacetiletou vysokoškolačku trefné jméno. Vystupovala jako chlap, oblékala se do černého kostýmu, nosila bílou pánskou košili s černým motýlkem. Mluvila sprostě, v baru mlátila pěstí do pultu, barmana oslovovala ty kurevníku, před nikým nezakrývala, že je posedlá sexem a na lesbické hrátky nemyslí, jen když spí. Kouřila jak cikán, pila, dokud neztvrdla, a navíc ještě brala drogy. Při pozdějších psychiatrických testech se zjistilo, že trpí rozpolcením osobnosti a mívá za bílého dne halucinace, týkající se výhradně sexuálního ukájení.

„Lew-Mors byla vaše oblíbená putyka, nebo jste tam zašly náhodou?"
„Bobby tam byla jako doma."

Glenn Burton se vydal do špinavého baru. Hned ve dveřích mu bylo jasné, že je to jeden z nočních podniků, které navštěvují ztracené existence. Majitelka mu potvrdila, že její hosté patří z velké většiny mezi naléhavé případy. Chodí sem už pod párou a hledají kontakt. Vpravo za sloupem s reklamou na whisky Jim Bean stálo několik stolků vyhrazených nažhaveným zákazníkům. Sedli si, dali si pivo, rozhlédli se kolem a zbytek si říkali očima. Všichni totiž byli čekatelé na sexuální orgie. I Lisa Ptaschinskiová. Přestože mezi otrlými harcovnicemi vypadala jako novicka z kláštera Notre Dame.

„Přišly sem tři. Nemám ponětí, jak se jmenují, a samozřejmě že se na jména hostů neptám," řekla majitelka baru Greenová. „Tu Bobby jsem znala. Podle vidění. Zase přišla v obvyklém batldresu. Na tah si oblíkala uniformu. Černé legginy, černé triko, hodně cvočků a texaské holínky s ustupujícím podpatkem. Hned jak vešly, tak jsem poznala, že jsou zlinýrované. Bobby se postavila u záchodů před zrcadlo, čuměla na sebe jako na televizi a vyplázla na vlastní obraz dlouhý červený jazyk. Pak vešly do lokálu a usadily se u nejbližšího stolku."
„Takže byly jen tři?" zeptal se seržant Burton.
„Jo. A ta další seděla na lavici u sloupu, tvářila se, jako když vylezla z nudlí, a kouřila jeden joint za druhým. Oči už měla jak sůva o půlnoci."
„Lisa Ptaschinskiová?" zeptal se seržant.
„Nemám ponětí, jak se lidi jmenujou!"
„Byla snad něčím nápadná?"
„Vším. Dobře víte, jaké bylo tenhle týden horko. Přes den třicet, v noci možná osmadvacet. Ta holka, určitě jí nebylo dvacet, neměla na sobě nic normálního. Dlouhý černý plášť až na paty. V tom horku! Dlouhé černé punčochy se stříbrným vzorem a lakýrky s nejvyšším podpatkem, jaký jsem kdy viděla. Tmavěhnědé vlasy měla naježené, jako by se letos ještě nečesala. A čuměla do lokálu jako blbec. Bylo jasný, že přišla lovit."

Podle výpovědi zúčastněných se v lokálu Lew-Mors odehrála tato klíčová scéna: Bobby holku okamžitě zaregistrovala. Vypadala sice jako loutka před představením, seděla strnule, hleděla do prázdna, když se pohnula, tak to vypadalo jako křeč. Mechanicky kouřila a v téměř přesných intervalech zvedala k široce přemalovaným ústům plechovku piva.

Bobby se rovněž začala chovat účelově. Vznikla pantomimická scénka a ty dvě se dorozumívaly bez jediného slova. Úsměvem nebo šklebem, trhnutím ramen a přehazováním nohy přes nohu, kroucením těla či výrazným pohlazením stehna, poprsí nebo břicha. Bobby si taktovala přešlapováním, jako by poslouchala jen pro ni slyšitelnou píseň.

Chlapskými doušky do sebe lila pivo. Pak se najednou zvedla, namířila si to ke sloupu, kde seděla Lisa, vypadalo to, že na ni přímo vystartovala. Zastavila se před ní na pár sekund a právě tak dlouho si ji zblízka prohlížela, pak svým nápadně hlučným vojenským krokem odpochodovala k toaletám a zmizela za dveřmi dámské poloviny.

„Takže se k vám Lisa přidala?“ zeptal se seržant Burton Kim Jervisové.

„K nám ještě ne,“ odpověděla nápadná blondýnka s vychrtlým obličejem. „Bobby se s ní chvíli bavila, pak přišla k našemu stolu a řekla, abysme čekaly, že se za chvíli vrátí. A zmizela s tou novou holkou.“

„Kam šly?“

„Jely do Bobbina bytu. A tam si to rozdaly. Byly pryč skoro dvě hodiny. Když se vrátily, objímaly se ještě i v lokále. Já jsem si všimla, že mají obě na vnitřní straně zápěstí obrovské cucfleky.“

„Proč na zápěstích?“ zeptal se seržant.

„To jsem tenkrát taky nevěděla. Ale jak jsme se potom bavily, tak Bobby začala vykládat, jak je Liz sladká a božská, že si při každém čísle povídaly o krvi a pak si trochu jedna druhé cucly.“

„Jak si povídaly o krvi?“

„No, jakou má chuť, jak krásně voní. A jak se lízaly, tak si všude zkusily trochu nasát.“

Je pravda, že nebyly střízlivé. Není vyloučeno, že si vzaly crack. Ani jedna ani druhá si však zřejmě neuvědomily, že se nechovají normálně. Anebo byly docela zvrhlé? Lisa Ptaschinskiová později vypověděla:

„Nevěděla jsem ze začátku, co si mám myslet. Bobby uměla milovat. Žádný chlap se jí nemůže vyrovnat. Ale když začala s tou krví, tak mě dost zaskočila. Neměla jsem ponětí, jestli to myslí vážně, anebo si dělá srandu.“

„Mluvily jste o tom spolu?“

„Ona mi začala vysvětlovat, že není obyčejná lesba, tvrdila o sobě, že je upír. Nemůže za to, ale jakmile cítí krev, tak nad sebou ztrácí kontrolu. Je přímo posedlá po lidské krvi. Já jsem na ni nejdřív civěla a nevěděla jsem, jak dál. Stála jsem nahá vedle gauče a pozorovala jsem Bobby, jak si mě prohlíží. Jako pod lupou, jako pod mikroskopem.“

„Měla jste z ní strach?“

„Ale ani snad ne. V těle se mi začala převalovat taková horká vlna, my už jsme měly za sebou dvakrát orgasmus, ale já jsem najednou cítila, že ji zase chci. A tak jsem řekla: počkej, Bobby, a běžela jsem do kuchyně, našla jsem v kredenci malý špičatý nožík.“

„Chtěla jste ji zabít? Nebo jste se chtěla bránit?“ zeptal se seržant.

„Ani jedno ani druhé. Malinko jsem si nařízla na zápěstí žílu. Když se objevila první krůpěj krve, tak jsem si lehla na záda, roztáhla jsem doširoka nohy, ruku s naříznutým zápěstím jsem vzpažila za hlavu a oběma nohama jsem objala Bobbyino tělo.“

„Vám se to zalíbilo? Vy jste to už někdy předtím zkusila?“

„Ale vůbec ne. Připadalo mi to zvláštní. Hrozně mě to vzrušovalo. Když potom Bobby začala chrčet vzrušením, tak jsem si na ni lehla a oběma nám to přišlo najednou.“

„To přece nebylo normální!“ zvolal seržant rozhořčeně.

„A co je na tomto světě normální?“ řekla devatenáctiletá Lisa s tak smutným povzdechem, jako by stála nad svým vlastním hrobem. „Bobby mi pak vyprávěla, že to bylo stejně krásné, jako když v klášteře poprvé začala s masturbací.“

„Tracey Wiggintonová byla vychována v klášteře?“ divil se seržant.

„Chodila k jeptiškám do školy a taky tam bydlela v internátě.“

Podle některých výpovědí došlo k satanské scéně v sobotu 13. října 1989 těsně předtím, než se čtyři lesbičky vydaly o půlnoci na lov. Podle jiné verze, už dva dny předtím. Obě dívky se na sobotní akci vypravily jako nerozlučné milenky. Ani jedno ani druhé však není důležité. Jisté je, že všechny vyrazily po závěrečné hodině z nočního klubu, kde o půlnoci zavírali, na další tah.

Lisa Ptaschinskiová se s Bobby-Tracey Wiggintonovou znaly víc než čtyřiadvacet hodin, nová kamarádka se spřátelila i s Tracey Waughovou a Kim Jervisovou. Ta byla jediná z party, která pracovala. Bylo jí čtyřiadvacet a byla zaměstnána ve fotolaboratoři, kde obsluhovala kopírovací automat Kodak. Byla to velmi prostá dívka. Na slovo šéfku poslouchala a byla by pro Bobby skočila snad i do ohně. Tracey Waughová byla povoláním sekretářka, ale už delší dobu bez zaměstnání.

„Byla to velká láska.“ řekla Kim Jervisová seržantu Burtonovi. „Ty dvě se líbaly při každé příležitosti, objímaly se, držely se za ruce. I když Bobby řídila. Až do té doby bylo moje místo ve voze vedle ní. Ten večer už tam seděla Lisa.“

„Nežárlila jste na ni?“ zeptal se seržant.

„Ani vám nepovím. Byly jsme kamarádky a teď nás bylo o jednu víc a Bobby nám slibovala, že si užijem.“

Kim uvažovala jako malé dítě. Krásná dívka, která si mohla milence vybírat, se dostala do party lesbiček, zpočátku se divila, cože se to s ní děje, pak považovala lásku k Bobby za samozřejmou.

„Já jsem byla až do té doby sama,“ přiznala se. „Doma to neklapalo, přítele jsem neměla, s holkama mi bylo najednou dobře. Dřív jsem se bála. Snad proto, že jsem nikdy nezažila nic hezkého. Ale s nima jsem se cítila jistá.“

„Takže jste společně chodily po barech.“

„Samozřejmě. Kde jsme se měly scházet?“

„Kde jste na ty flámy braly peníze?“

„Vždycky se někdo našel, kdo to za nás zatáhl. A Bobby dokázala vytáhnout prachy z každého chlapa. Zavřela se s ním třeba na chvilku na záchodě a za deset minut byla zpátky se stovkou.“

„Souložila na toaletě?“ zeptal se seržant.

„Většinou ho vykouřila.“

„Kam jste chodily vy dvě spolu?“

„Ke mně.“

„Do vašeho bytu?“

„Jo. Mám garsonku v Clayfieldu, jestli víte, kde to je.“

„Znám to předměstí docela dobře. Co jste tam dělaly?“

„Já nevím, jak bych vám to řekla. Hned poprvé mi Bobby sundala tmavé brýle, podívala se mi do očí, strašně se šklebila, řekla něco, jako že mě bere do učení, že budu její žačkou, že mě bude strašit, aby mi bylo dobře.“

„To nezní logicky.“

„Taky jsem si to zpočátku myslela. Ale ona začala čarovat a pořád mumlala, že budu pod její ochranou, že se mi už nikdy nic zlého nemůže stát, protože ona má satanskou moc, povede nás, ale my ji musíme beze slova poslouchat.“

„Všechny jste s tím souhlasily? Byly u té vaší první seance i obě dvě další?“

„To jsme ještě neznaly Lisu. Ale byla u toho Tracey Waughová.“

„Jak se při tom chovala?“

„Stála nad námi jako přikovaná, a když mě pak Bobby svlékla a začala mě olizovat, tak koukala a ani se nehla.“

„Vůbec neprotestovala? Nic neřekla? Musela přece žárlit.“

„Ne. Nic takového. Přesto, že právě Tracey měla občas divné řeči. Ale Bobby jí pokaždé na to odpověděla: Mám obrovskou moc, pekelnou sílu, budete mými žačkami a budete poslouchat. Pak třeba šla a vytáhla ze šuplete album a ukazovala nám fotky. Na všech byly náhrobky hřbitova v Harrisvillu.“

„Chtěla vás postrašit?“

„Asi ne. Říkala, že všichni mrtví jsou nástroji pekelné moci. V noci vylézají z hrobů a hodinu po půlnoci nutí lidi k nepravostem.“

„Vy jste jí věřila?“

„V té chvíli snad. Tvrdila, že to jsou obvyklé praktiky ďábla, a říkala to chvíli hlubokým, pak pisklavým tónem, nejdřív nahlas, potom tišeji, jako by odcházela do dálky.“

„Nenapadlo vás, že nemá všechny pohromadě?“ zeptal se seržant.

„Já jsem jí ze začátku vůbec nebrala vážně, ale pak nám řekla, že upíři existují a ona je jedním z nich, že potřebuje k životu krev a šla k chladničce a vytáhla plastikový pytlík, na němž byla firma řezníka z vedlejší ulice, otevřela ho a vypila najednou všechnu krev, která v něm byla. Hltavě, jako zvíře. Až si pocákala tričko.“

Seržant Burton a jeho dva pomocníci Dewney a Murdoch získali mezitím další informace od barmanů nočních podniků, v nichž se parta tří docela pohledných, i když hodně výstředních dívek, objevovala. Někteří z nich potvrdili, že holky braly drogy, že se někdy chovaly jako pomatené, že je párkrát museli vyhodit z lokálu. Podle těchto zjištění se zdálo, že nejslabším článkem ďábelského řetězu byla Tracey Waughová, inteligentní, pohledná sekretářka bez práce. Ta také při výslechu dokreslila hrůzný obraz šílené Bobby.

„Věděla jsem o její chuti na krev, ale zpočátku mi nenapadlo, že by mohla jít tak daleko a toužit po lidské krvi. Uvědomila jsem si to až ve chvíli, kdy jsem si všimla zamodralých cucfleků na zápěstích Lisy Ptaschinskiové.“

„Mluvila jste o tom s Bobby?“ zeptal se seržant.

„Ne. Ne přímo. Bobby se jednou sama od sebe přiznala, že nepřetržitě touží po krvi. Tvrdila taky, že už pila krev všech možných zvířat, pro kterou si pravidelně chodila do řeznictví v okolí jejího bytu. Netajila se tím, stejně jako stálou chutí na pivo. A jednou mi dokonce řekla, že by bez toho nemohla žít.“

„Pokoušela se taky vysát vám krev z žíly na zápěstí?“

„Chtěla. Ale já jsem jí to nedovolila.“

„A co Kim Jervisová?“

„Ta měla taky cucfleky na zápěstí.“

„Nebránila se tomu?“

„Zřejmě ne.“

„A vy jste se jí už nevyptávala?“

„Sama mi řekla, že jí nestačí prasečí nebo hovězí krev, že musí mít lidskou. A ne jen pár kapek nebo malou skleničku, ale litr dva. Oči jí přitom hořely, ruce se jí třásly. Vykřikovala, jak báječně lidská krev chutná.“

„Chystala se už tenkrát na vraždu?“

„Nevím. Někdy blábolila nesmysly a my jsme ji nebraly vážně. Mně samotné to připadalo jako zlý sen a říkala jsem si: je tak zvrhlá anebo se nadobro zbláznila. Jednou vykřikovala: prosím vás, holky, pomozte mi najít nějakého chlapa.“

Lise Ptaschinskiová bydlela v podnájmu ve čtvrti Leichhardt u paní Wendy Sugdenové. Byla to milá a spořádaná paní kolem padesátky, byt měla pečlivě uklizený, ve vázách květiny, z kuchyně voněl česnek a majoránka. Pozvala konstábla Dannyho Murdocha do obývacího pokoje, nabídla mu kávu a na otázku, co si myslí o podnájemnici, prohlásila s nadšením:

„Skvělá mladá dáma. Je tichá, vždycky pěkně oblečená. Teď je sice bez práce, ale jinak pilná a spolehlivá.“

„Přišla na inzerát?“

„Ale kdepak!“ zvolala Wendy Sugdenová nadšeně. „Seznámily jsme se v nemocnici Ipswich Generel Hospital. Patřila k nejlepším ošetřovatelkám. Já jsem měla to štěstí, že se starala i o můj pokoj.“

„Jak dlouho vás ošetřovala?“

„Celých pět týdnů.“

„Nevšimla jste si někdy, že by se chovala nějak divně?“

„Nikdy. Je to pozorná, férová a velice pečlivá ošetřovatelka. Možná že to moc přeženu, když řeknu, že jsem něco jako její druhá matka. Zeptejte se mého manžela. Žije s námi, jako by patřila do rodiny.“

„Dovolte mi, abych k tomu ještě něco dodal,“ přihlásil se ke slovu pan Wayne Sugden. „Měla mnohé životní problémy, s nimiž se nedokázala vyrovnat. A netajila se s tím před námi. V její rodině něco neklapalo. V sobotu večer

pro ni přijela nová kamarádka. Vzala si kabelku a šla. Nic zvláštního.“

„A vůz?“

„Starý holden commodore. Myslím, že měl zelenou metalízu.“

„Dívala jsem se za ní oknem. Nastoupila, políbila se s ní, ale zdálo se mi, že nějak jinak než se líbají přítelkyně.“

„Ona nám pak druhý den řekla, že je to její nová kamarádka. Nelíbila se mi. Byla celá v černém a měla bundu se cvočkama,“ dodal ještě Wayne Sugden.

„Nevíte, kam jely?“

„Ne, pane konstáble, to opravdu nevím.“

Zelený holden commodore jel do Clayfieldu. Tam Bobby naložila Kim Jervisovou a Tracey Waughovou. Ta měla v kapse džínsů vojenský nůž koupený v Fortitude Valley v Army shopu.

Ted Baldock nebyl nejmladší. Bylo mu už sedmačtyřicet, ale pořád to byl chlap jaksepatří. Dřel od rána do večera, nevyhýbal se žádné práci, svaly měl jak mladík, většinou pracoval s pneumatickým kladivem. Na stavbě bylo pětatřicet ve stínu a z každého jen lilo. Ukrutně se těšil na pivo. On se totiž těšil na pivo každou sobotu. Někdy bral s sebou i manželku Elaine, někdy zašel do špinavé hospody s honosným názvem Caledonian Club v Kangoroo Point. Ona se však v zakouřeném prostředí páchnoucím pivními výpary za dva rohy necítila moc dobře. Chlapi se napili, pak se vychloubali vylhanými hrdinskými činy, svlékali košile, aby se pochlubili, jaké mají svaly, a když už byli naplněni pivem až po uši, trávili většinu času na záchodech. Ted Baldock měl tu bláznivou vřavu rád. Byla to stejně drsná zábava, jako byla jeho práce s věčně poskakující sbíječkou.

Na stavbě se osprchoval, převlékl a jel rovnou do Kangoroo Pointu. Jeho žena Elaine měla smluvenou schůzku s kamarádkou. Měl nové kalhoty a bílou čerstvě naškrobenou košili a pěkně vyleštěné boty. Do vlasů si dal pomádu, aby mu držela pěšinka. Už cestou se rozhodl, že se dneska napije jako velbloud v oáze. Celý týden bylo totiž nesnesitelné vedro.

V Lew-Mors Night Clubu bylo plno, když vpluly dovnitř. Bobby se už vznášela na špičkách jako loď na vlnách. Zastavila se totiž s přítelkyněmi ve stánku ve vedlejší ulici, kde zaparkovala, a během půl hodiny do sebe nalila deset piv. Chlapi u pultu zírali. Jenže ta dívka s planoucíma očima byla sprostá jako námořník, drzá jako všichni ostatní pod parou, když ji některý z ožralů oslovil, odbyla ho pokaždé stejnou větou: skoč šipkou do prdele, čuráku!

„Přišly k nám někdy kolem jedenácté,“ vypověděla číšnice z Lew-Mors, „a byly pěkně zlinkované.“

„Přijely vozem?“ zeptal se konstábl Murdoch.

„Jo. Zřejmě jo.“

„Takže ožralé?“

„Už jste viděl v sobotu před půlnocí za volantem někoho střízlivého?“

„Auťák je nebezpečná zbraň,“ řekl konstábl.

„Nejdřív se postavily k pultu, protože nebylo nikde místo, a daly si flašku šampaňského,“ pokračovala servírka. „Zeptala jsem se jich, jen tak aby řeč nestála, co dneska oslavujou.“

„Byly u vás už někdy předtím?“

„Možná. Ale taky si je nemusím pamatovat. Sem choděj starší, a tyhle holky bych šacovala spíš na rock-club a ne na tuhle knajpu.“

„U vás se přeci taky tancuje.“

„Jo. To jo. Akorát, že to není tanec, ale křeč alkoholiků. Holky je tady spíš podpírají, aby neupadli.“

„Šly taky na parket?“

„Jo, jednou. Dvě a dvě spolu. A volizovaly se při tom jako krávy. Já nemám ty svině lesbický ráda. Je to šmejd.“

„Kdy odešly?“

„Těsně po půlnoci, když jsme zavírali. Chvíli se ještě motaly venku v chumlu, ale když jsem šla domů, tak už na parkovišti nebyl jedinej vůz.“

Osud je nevyzpytatelný režisér. Holky zalezly do vozu a jezdily snad půl hodiny, snad hodinu ulicemi Brisbane a hledaly chlapa, s nímž by mohly sehrát závěrečné dějství dramatu. Bobby za volantem už ztrácela trpělivost, Lisa se na ni lepila a velice vášnivě ji líbala. Štěstí, že ulice Brisbane byly už v tuto pozdní noční dobu prázdné. Ne všichni se vydali strávit ten dusivě horký večer do špatně větraných hospod.

Zelený commodore bloudil bez plánu, leč s přesným záměrem, a čtyři holky, vydrážděné pitím i sexem nabitými poznámkami, slídily zrakem po opuštěných chodnících. Ted Baldock prohrál skoro všechny peníze v šipkách. Když lokál zavřeli, vypotácel se na ulici a plaval nocí jako podzimní padající list. Chytal se všeho, na co dosáhl. Chtěl jít domů, aby se manželka Elaine nezlobila, že se zdržel, ale šel spíš tam, kam právě vítr vál s téměř pravidelnými zastávkami, po nichž zanechával rohy domů a skrytá zákoutí pomočená.

Zatím bloudil zelený commodore a upocený Ted každý na jiném konci města. Cesty vozu byly sice klikaté, nakonec se však čtyři opilé lesbičky dostaly do Kangoroo Pointu. Tam kdesi stranou se v záři světlometů objevil na chodníku ležící muž. Bobby zastavila. Nebylo dobře vidět. Od vody stoupala mlha a do výšky jednoho metru se táhla po břehu řeky a přilehlým parkem. Nad ní svítil namodralý měsíc, že scéna připomínala filmový horor.

Stály nad ním. Mumlal cosi o ženě a dětech, nadával, že nejede autobus, přesvědčoval je, že nechce stát, ale pořád ležet, posílal je do prdele. Pak ale otevřel oči a dlouze hvízdl. Čtyři krasavice. Vyoblíkané jak princezny, navoněné jako drogerie, líbezné jako pohádkové víly. A možná o dvacet let mladší.

Jedna z nich mu zvedla hlavu, druhé dvě ho obrátily na záda, čtvrtá mu přejela oběma dlaněmi od uší přes krk, na prsa a ještě mezi nohy. Vzmužil se. Nejdřív se zvedl na kolena, pak se doplížil ke kandelábru, objal ho a ručkoval po něm, až se docela postavil.

„To je ale náhoda,“ zamumlal. „Čtyři holky jako cumel!“ vykřikl s širokým úsměvem a sesul se na chodník, že se zase

podobal pohozenému pytli brambor.
„Chceš s náma, krasavče?“ šťouchla do něj jedna z nich špičkou lakýrky.
„Kam to bude?“ zeptal se telecím hlasem.
„Kam si pán bude přát.“
„S váma, slečny?“
„Je tady snad ještě někdo?“ odsekla Kim.
„Se všema váma?“
„Tys ještě neslyšel o gruppensexu, mazlíčku?“
„Jo všechny tři?“
„Počítej ještě jednu. Všechny čtyři.“
„Na čtyři nemám prachy. Prohrál jsem v dartsu.“
„Tak ty hraješ šipky? No tak to si spolu rozdáme něco podobnýho. Jenže ten terč bude vypadat trochu jinak,“ řekla Bobby a dodala, „tak lez, zajedeme stranou.“
„Kam?“
„Jen vlez dovnitř. Není to daleko.“
Chvíli jim trvalo, než ho složily na zadní sedadlo a Kim a Tracey se posadily každá z jedné strany, takže nemohl padat. Jen hlava mu při každém zhoupnutí měkce pérovaného holdenu klesla do výstřihu kdysi bílé košile. Pak se probral, vůz totiž jel po nerovném terénu, on se vzpamatoval a zeptal se:
„Kam jedeš, drahoušku?“
„Za jachtklubem je krásný místečko.“
„No jo.“
Vůz zastavil, holky pomohly Tedovi ven. Postavil se na nohy, ale prohýbal se jako rákos ve větru. Bobby ho vzala pod paží a táhla ho dolů ke břehu.
„Pojď miláčku, pojď.“
„A tam se dohodnem, za kolik to bude? To víš, nemám moc prachů,“ vymáčkl ze sebe Ted.
„Nedělej si starosti. Líbíš se mi a dost.“
Došli k vodě. Bobby Teda posadila do suché trávy.
„Zatím se svlékni,“ řekla.
„Úplně?“
„To víš, že úplně.“
Ted poslechl a i když mu to trvalo déle než jindy, srovnal si šaty na hromádku, vyndal peněženku a klíče a strčil je do jedné z bot.
„Řeknu vám všechno, co si pamatuju,“ začala Tracey Waughová svou výpověď. „My jsme si nejdřív myslely, že je to všechno jen sranda.“
„Kdo je to my?“ zeptal se konstábl Barry Dewney.
„Já a Kim. A tak jsme řekly Bobby, že by bylo nejlíp nechat ho tam, až se vyspí, tak se nějak dostane domů. Jenomže Bobby a Lisa měly docela jiný plán. Bobby přišla od břehu nahoru a já jsem jí to znovu řekla. Hrozně se naštvala. Nechtěla o tom ani slyšet, řvala, že jsme se na tom všechny čtyři dohodly, buď jsme jedna parta, nebo nic. Nikdo nebude měnit plány. Byla jako posedlá, mávala rukama, poskakovala a já jsem jí už vůbec nic neřekla, jen jsem vytáhla nůž z kapsy a hodila jsem ho ve voze na sedadlo. Vzala si ho a šla dolů. Už z dálky zavolala na toho nahého chlapa, aby šel kousek napravo, že je to tam čistší.“
„Poslechl ji?“
„Na slovo. Ten totiž byl tak nažhavenej a tak ožralej, že už napřed souhlasil se vším. Pořád mlel, že jsme krásný mladý holky, že si to rozdá se všema.“
„Kde jste stály v té chvíli vy dvě?“
„Nejdřív u vozu. Ale pak jsem s Kim vlezla na zadní sedadlo, držely jsme se za ruce a třásly jsme se strachy.“
„Bobby šla s Lisou dolů?“
„Běžely. Dole se zastavily a obě se donaha svlékly.“
„Seděly jste pořád nahoře ve voze? Viděly jste přesně, co se dole děje?“
„Nejdřív jo, protože jsme měly strach. Ale pak jsme vyšly ven a dívaly se dolů. Svítil měsíc a tak jsme viděly, co se na břehu děje. Ten chlap se tam potácel nahý, nadával, že jim to tak dlouho trvá. Všimla jsem si, že se sehnul a sebral s písku něco a odnesl to k botám.“
„Mohlo jít o tu platební kartu?“
„Myslím že jo.“
„Co dělaly vaše přítelkyně?“
„Držely se za ruce, tulily se k sobě. A on si sedl na zem a čekal. Ještě jsem si všimla, že občas zatřepal hlavou, jako by se chtěl probudit z opice.“
„Lisa a Bobby měly nože?“ zeptal se konstábl Dewney a jeho kolega Murdoch ještě dodal:
„Každá měla svůj anebo měla Bobby oba?“
„Z té dálky jsem to neviděla,“ řekla Tracey.
„Ted Baldock si toho nevšiml?“
„Asi ne. Byl strašně ožralý a myslím, že nedočkavě čekal na slibovanou orgii.“
„Proč si myslíte, že se ty dvě svlékly donaha?“
„No přece, aby ho nevyplašily. Byl to silnej chlap, mohl jim pár vrazit a bylo by po všem.“

„Takže ony k němu přišly nahé?“

„Jo.“

Ty dvě se k opilému plížily jako hladové šelmy. Pak po něm skočily každá z jedné strany.

Na protějším břehu seděl obchodník Scott Evans Gable.

„Nejdřív jsem slyšel výkřik, pak takové sténání, vzdychání a řekl jsem si, že na druhé straně za vodou někdo souloží.“

„Proč jste byl tak pozdě v noci venku?“ zeptal se konstábl při výslechu v přípravném řízení.

„Bylo dusno. Nemohl jsem spát. Chvíli jsem stál u okna, ale nefoukl ani sebemenší větřík, a tak jsem se sebral a jen tak v šortkách a tričku jsem se šel projít k řece.“

„A nic jste už neslyšel?“

„Ještě nějaké tiché vřeštění, jako když někdo chroptí, proto jsem se vám přihlásil, když jsem o případu četl v novinách.“

„Viděl jste někoho?“

„Viděl. Dvě nahé ženy se koupaly v řece. Objímaly se a spíš se myly. Neplavaly, jen jedna na druhou cákaly.“

Ted Baldock zemřel po patnácti bodných ranách, způsobených dvěma noži. Hrdlo měl prořízнuté hluboko za uši. Z těch ran Bobby a možná i Lisa pily jeho krev. Lesbičky byly šílené, když mrtvému ještě znovu a znovu vrážely vší silou nože do těla. Místo, kde policisté ráno našli mrtvolu, bylo promočené krví. Byly Bobby a Lisa příčetné?

Soudní znalec z oboru psychiatrie Dr. Ten Muholland se snažil odhalit příčiny neobvyklého zvěrstva. Vyšetřoval všechny čtyři zatčené.

„Samozřejmě že Bobby-Tracey Wiggintonová jednala v prudkém afektu. Lisa se přidala, protože se do zvrhlé lesbičky vášnivě zamilovala. Wiggintonová ji zcela ovládala. Sama Lisa se přiznala, že byla ochotna pro svou lásku udělat všechno. Nepřemýšlela. Obě ztratily kontakt s realitou.“

Tracey Wiggintonová vyrůstala v nedobrém prostředí. Jako každá dívka odmalička toužila po pohádkovém princi. Marně. Vychovávali ji nevlastní prarodiče, byli na ni přespříliš přísní, nevlastní dědeček ji přes den fackoval, v noci ji pohlavně zneužíval. Když už se rozhodla vypovídat, přiznala se, že na první znásilnění nikdy nezapomene. Neměla komu si stěžovat, neměla koho požádat o pomoc. Pak žila v internátech a zase byla sama uprostřed jiných osamělých dívek.

Od dětských dob trpěla komplexem méněcennosti. Nikdy se nedívala do zrcadla. Byla přesvědčená, že je hrůzně ošklivá a z pohledu na vlastní obličej měla strach. Pak se dostala do společnosti lesbiček a stala se členkou komuny, která koketovala se satanskou láskou. Zúčastnila se černých mší a podobných zvrhlých obřadů a zjistila, že přece jen existuje způsob, jak ukojit své sexuální potřeby. četla knížky o upírech, uvěřila, že existuji, a později se pokládala za jednoho z nich. Při několika příležitostech se spolužačkám na fakultě svěřila se skutečností, že má ďábelské schopnosti.

Psychicky labilní Lisa k ní zabloudila, zamilovala se do ní a absolutně ji zbožňovala. Snad dokonce věřila, že její milenka vládne satanskou silou a je ve spojení s peklem.

Obě vystřízlivěly až v cele vyšetřovací vazby. Tracey Wiggintonová už nebyla Bobby, už ochotně odpovídala na otázky kriminalistů. Zvrhlá láska ji přivedla až k hroznému zločinu. Všechny podezřelé se přiznaly.

Tracey Wiggintonová byla odsouzena Nejvyšším soudem v Brisbane koncem října 1990 k trestu doživotního vězení. Lisa Ptaschinskiová dostala stejný trest v únoru 1991, Kim Jervisová se stěhovala na osm let do vězení. Tracey Waughová nebyla shledána vinnou.

Sokyně

Několika kamenným stavením, jakoby náhodně rozhozeným do vřesoviště North York Moore, se po někdejším majiteli říkalo Broat’s farm. Ležela ve smutné krajině pod Cleveland Hills, pár desítek kilometrů od břehu řeky Esk. V tak nevlídném místě, pod věčně letícími nízkými mraky, mohl žít snad jen ten, kdo se zde narodil.

Zima a déšť a kňučící vítr jako ve filmovém hororu. Po klikaté polní cestě se kodrcal vůz. Žena s bledou tváří nebyla stará, její obličej však tak vypadal. Jela sem v zabláceném voze skoro hodinu. Zastavila na vyvýšenině, odkud viděla na farmu. Chvíli ji obhlížela. Pak znovu nastartovala a sjela z úzké polní cesty stranou k bažině.

Zastavila za vysokým porostem. Vystoupila. Vyhrnula si límec tmavého lodenového pláště. Byla totiž vlezlá zima. Uprostřed prosince v bažinách stále prší, kdo nemusí, nejde ven. Vrátila se na pahrbek, přimhouřenýma očima hleděla na farmu, netrpělivě se dívala na hodinky. Nečekala dlouho. Zřejmě věděla, že muž, který vyšel z domu a skočil do vozu, bude v tuto dobu odjíždět. Když se jeho náklaďáček přiblížil, schovala se za křoví. Pak usedla za volant, ale nevyjela. Celých deset minut čekala, jestli se farmář nevrátí. Teprve pak nastartovala.

Nejela daleko. Zastavila a vykročila do studeného lijáku směrem ke dvěma osvětleným oknům. Místností se mihl stín. Za záclonami přešla mladá žena. Ta na dvorku vytáhla zpod pláště pušku s krátkou hlavní.Rozhodným krokem se vydala ke dveřím a zazvonila. Odstoupila, zalícila a čekala. Zevnitř se ozvaly kroky. V chodbě se rozsvítilo světlo. Dveře se pootevřely jen na škvírku.

„Kdo je?“ zeptala se žena uvnitř.

„Já,“ odpověděla ta s puškou a dveře se otevřely dokořán. „Vylez ven!“ nařídila a mávla puškou té druhé před očima. „Hni sebou!“ štěkla ještě.

Stály proti sobě v lijáku a větru. Nemluvily. Jen se na sebe dívaly. Vypadalo to, že má jedna i druhá strach. Jenomže ta v lodenovém plášti svírala v ruce zbraň. Práskla rána, mladá žena se zkroutila do spirály, padla do louže a už se nepohnula.

Vražedkyně stála nad ní jako lovec nad střelenou laní. Trefila oběť přesně. Její sokyně byla v okamžiku mrtvá. Opřela pušku o studnu. Začala mrtvolu svlékat. Dělala to horečně, nervózně z ní rvala sukni, blůzu, podprsenku jí strhla s ramen a pohodila na dvůr, nakonec jí stáhla i spodní kalhotky. Pak jí prohlédla prsty levé ruky a snažila se sundat jí snubní prsten. Dlouho se jí to nedařilo. Nakonec přece skončil v kapse lodenového pláště.

Už se chystala odejít, když si vzpomněla na důležitou maličkost. Poklekla u mrtvé, obrátila ji na záda a začala vší silou mačkat její pevná ňadra, prsty vstrčila do vagíny a prudce táhla. Když odcházela, byla přesvědčena, že věrně inscenovala přepadení a znásilnění. Policie bude hledat muže, který spáchal sexuální vraždu.

Farmář William Smith se vracel asi hodinu poté. Byla tma, lilo jako z konve, polní cesta byla rozblácená, v dálce svítila dvě okna kamenného stavení. Když vůz zabočil do vjezdu, lízly reflektory bílou hromádku uprostřed dvora. Farmář se zhrozil. Zastavil, vyběhl z vozu, loužemi utíkal a už z dálky poznal svou manželku Jayne. Poklekl, vzal do svých její ruce a pochopil, že je mrtvá.

Hladil ji, popleskával, jako by v ní chtěl rozproudit život. Liják proměnil krev v narůžovělé loužičky, při sporém osvětlení z chodby jen stěží viditelné. Našel roztrženou podprsenku, v blátě pohozené slipy, vstával a klekal si vedle mrtvé, teprve po chvíli se vzpamatoval a běžel do chodby k telefonu.

Vrchní inspektor Geoff Gash přijel s technickou četou. Mrtvou vyfotografovali, změřili vzdálenosti od domovních dveří i nedaleké studny, pak ji přikryli. Inspektor se posadil s Williamem Smithem do kuchyně a snažil se z něj dostat aspoň pár základních informací.

„Vrátil jsem se domů a našel jsem ji mrtvou," řekl farmář.

„Kde jste byl, pane Smithi?" zeptal se Gash.

„Na tréninku ve městě. Hraju ragby."

„Vaše paní zůstala sama doma?"

„Přijela ze služby. Moje paní je zdravotní sestra a pracuje jako ošetřovatelka v domově pro přestárlé. Viděl jste ty pohozené šaty. Ještě se ani nestihla převléct z uniformy."

„Měla nepřátele?" zeptal se inspektor a William Smith na něj pohlédl, dlouho mlčel a inspektor ho nepřerušil, věděl, že se po šoku potřebuje soustředit.

„Kdyby šlo o ženu, tak bych věděl. Ale tohle přece byla sexuální vražda a znásilnění."

To sdělení jako by zůstalo viset ve vzduchu. Smith ve své úvaze nepokračoval, inspektor ho k ničemu nepobízel. Místo toho se zeptal, jen aby řeč nestála.

„Jak dlouho jste ženatý?"

„Sedm měsíců."

„Vaše paní byla o mnoho mladší, že?"

„O sedm let."

Vrchní inspektor Gash nebyl žádný venkovský policista, který chytá zloděje slepic. Vyznal se v řemesle, i když se v tomto odlehlém koutě Británie nevraždilo. Lidé zde byli zamlklí, vážní, své bližní nenáviděli tiše a nenápadně. Inspektor byl dobrý taktik a zkušený psycholog.

Odvedl pozornost od odpovědi, která ho nejvíc zaujala, začal o něčem jiném, ale druhého dne, když čas uzrál, překvapil Williama Smithe otázkou:

„Co kdyby to nebylo znásilnění? Co kdyby ji zavraždila žena?"

„Viděl jsem, v jakém stavu tam ležela. Šaty rozervané, prádlo v loužích."

„Jenže při pitvě se zjistilo, že nedošlo k pohlavnímu styku. Mohla tedy vraždit žena. Na koho jste myslel, když jste říkal, že byste o ženě věděl?"

„Jmenuje se Yvonne Sleightholmová."

„Kdo to je?"

„Moje bývalá milenka."

„Co znamená bývalá?"

„Už se s ní delší dobu nestýkám."

„A kdy jste se s ní stýkal?"

„Počkejte, já jsem ji poznal na novoroční party Rugby Clubu 1979. Takže už je to deset let. Tenkrát se mi moc líbila. Měla hezké šaty, které zdůrazňovaly její pěknou figuru, měla nakrátko ostříhané vlasy, to bylo tenkrát v módě, a jí slušely. Byla to velice energická, sebevědomá dívka."

„Nevadilo vám to?"

„Naopak. Imponovala mi. Nemusel jsem se o nic starat. Ona řekla, kam půjdeme na večeři, kdy se vypravíme do kina. Dělal jsem všechno, co chtěla, protože to bylo pro mě výhodné a pohodlné."

Yvonne Sleightholmová byla mladá, ještě nerozvitá semetrika. Byla zrzavá, ale to v Yorkshiru není žádná zvláštnost, byla sexy, nevynechala jedinou příležitost vtáhnout Williama Smitha do postele. Začala organizovat jeho život a jemu to nevadilo. Býval po celodenní práci na farmě k smrti unaven, a tak mu vyhovovalo, když nemusel přemýšlet. Jen poslouchal. Bylo mu třicet, ale toužil po klidném životě bez problémů.

„Vy jste spolu žili jen tak?" zeptal se vrchní inspektor Gash.

Volná láska nebyla v tomto kraji, kde známky z morálky dávali svým farníkům zpovědníci, běžným způsobem spolužití. Ale Yvonne i to dokázala zařídit. Broatsova farma byla stranou, Yvonne se nastěhovala do podkroví, ale vládla a komandovala v celém kamenném domě. Do práce Williemu nemluvila.

„Osmnáct měsíců jsme žili spokojeně. Ale pak mi jednou řekla, že už nechce čekat, mně už taky bylo třicet a všichni moji spolužáci měli rodiny, a tak jsem se nebránil."

„Miloval jste ji?"

„Strašně. A vůbec mi nevadilo, že pořád chce do postele. Ale o svatbě jsem nikdy neuvažoval."

„Jak to?"

„Já jsem se prostě nechtěl ženit."

„A řekl jste jí to?"

„Jo. Pozval jsem ji na večeři. Jeli jsme do motelu nedaleko kempinku, objednal jsem víno, po večeři jsem jí řekl, že se mi s ní dobře žije, jsem spokojen, ale myslím si, že se kvůli tomu nemusíme brát. Vymýšlel jsem si všelijaké jemnosti, aby si to tak nebrala.“

„Jak na to reagovala?“

„Dost divně. Kousala se do rtů, ale neřekla ani slovo. Nevzala si už ani kompot, ani se nenapila. Tvářila se tak zarputile, že z ní šel strach.“

„Žili jste spolu dál?“

„Chodila častěji k rodičům. Aspoň jsem si myslel, že jezdí domů. Pak mi jednou večer řekla, že se rozejdeme.“

„Co jste jí na to řekl?“

„Že proti tomu nic nemám.“

„Vy už jste s ní nechtěl žít? Myslím, být s ní pohromadě?“

„Já nevím proč a jak, ale nějak se mi zprotivila.“

Rozešli se slušně. Loučení se obešlo bez slz a výčitek. Yvonne si sbalila kabely a William Smith ji odvezl k domku jejích rodičů. Myslel si, že je všeho konec a že se ze šlamastiky dostal se ctí. Jenže za dva týdny mu poslala Yvonne dopis, že se s ním chce sejít v onom motelu u kempinku.

„Byl to hrozný večer. Brečela a vyčítala mi, že má těžkou leukemii a já prý jsem toho příčinou. Víte, inspektore, já jsem jí nikdy nechtěl ublížit a nevěděl jsem nic o té chorobě, ale připadalo mi divné, jak mohla onemocnět mojí zásluhou. Já jsem věřící a před bohem jsem chtěl mít čisté svědomí. Tak jsem souhlasil, když si naložila kabely a vrátila se do podkroví.“

„Léčila se?“

„Právě že ne. Jednou mi povídala, že měla tu leukemii asi už dřív, ale nevěděla o tom, ale že se jí strašně zhoršila, když jsme se rozešli. Musím vám říct, všechno dneska vypadá jinak než tenkrát. Neléčila se a jako zázrakem byla najednou docela normální. Ale poctivě se starala o domácnost a ani slovem se nezmínila o tom, že jsem to s ní chtěl skončit.“

„Takže jste na všechno zapomněli a žili jste spolu jako dřív?“ divil se vrchní inspektor Gash.

„Nějakou dobu jo.“

„Nebylo vám to divné nebo podezřelé, že se všechno tak rychle urovnalo?“

„Já přesně nevím. Ale můžu vás ujistit, že jsem o tom ani nepřemýšlel. Jsem zvyklý brát věci, jaké jsou. A bylo léto a na farmě spousta práce. Koupili jsme si televizor, ale já jsem u něj většinou spal.“

„A váš poměr, myslím tím osobní, milenecký, se vrátil do starých kolejí?“

„Bohužel se vším všudy. Yvonne byla najednou zdravá jako buk a čilá jako před tím. Já zas mám takovou povahu, že se nepříjemnostem radši vyhnu.“

„Takže jste vyklidil hřiště?“

„Dá se to tak říct. Prostě, já jsem se staral jen o práci. A ona zase začala organizovat svatbu. Víte, Yvonne je hodná žena, starostlivá a příjemná, ale mně to dirigování už někdy šlo na nervy.“

„Souhlasil jste se svatbou?“

„Souhlasil. Ona prostě řekla, že ji chce a že to bude nejhezčí den jejího života.“

„Měla už zajištěn termín?“

‚Zřejmě. Protože řekla, že svatba bude asi tak za čtyři měsíce.“

William Smith byl bačkora. Snad chtěl mít pokoj, tak se iniciativní partnerce podrobil. Yvonne byla povoláním ošetřovatelka, ale i v civilu typ pečovatelky, jaké jdou mnohým mužům na nervy. Williamovi ne. Nevadilo mu, že se o něj stará, s potěšením přivítal změny v domě, kde se objevily dečky, záclonky, koberce a dokonce květiny. Yvonne koupila do kuchyně, která pamatovala ještě královnu Viktorii, linoleum, obývací pokoj se starým kamenným krbem vylepila tapetami s růžovým vzorem. Broatsova farma se pomalu ale jistě měnila z mládenecké domácnosti s nevydrhnutou dřevěnou podlahou, vždy plné neumytého nádobí, v docela příjemné místo pro novomanžele. Když už bylo skoro všechno podle jejích představ a ona si začala šít bílé svatební šaty s krátkou vlečkou a dlouhým závojem, zasáhl osud.

Farma ležela sice uprostřed pustiny, ale do nejbližšího městečka Suttonu bylo vozem necelých dvacet minut. Willie nebyl žádný pecivál. Hrál za místní klub ragby, jezdil na tréninky, o víkendech na zápasy, rád poseděl s přáteli v hospodě. Pil střídmě, choval se slušně, vždycky se vrátil domů včas a v pořádku. Při jedné cestě potkal Jayne Wilfordovou.

„Kdy to bylo?“ zeptal se vrchní inspektor Geoff Gash.

„Snad měsíc před chystanou svatbou. Ale přesně vám to už neřeknu.“

„Byla to vaše známá?“

„Víc než známá. Chodili jsme spolu do školy. Několik let jsme byli milenci. Když zemřeli rodiče a já jsem se ujal farmy, tak se mi ztratila z očí.“

„Váš někdejší poměr obživl?“

„Ještě ne. Ale můžu vám říct, že jsem na ni myslel, kudy jsem chodil. Pořád jsem ji srovnával s Yvonne. Pak jsem ji ještě několikrát potkal v Suttonu. Ale pokaždé ji někdo doprovázel, tak jsme se jenom pozdravili. Vůbec mi nenapadlo, že by se se mnou zase chtěla sejít.“

„Vy jste chtěl?“

„Moc. Yvonne mi začala být, já nechci říkat odporná, ale už jsem měl jejího komandování dost. Strašně mě namíchla, když na mě zahrála tu habaďuru s leukemií. Vsadila na lítost a já jsem jí na to naletěl.“

„Vy jste při setkání s Jayne Wilfordovou nemluvil o chystané svatbě?“

„Řekl jsem jí to.“

„A ona?“

„Přála mi hodně štěstí.“

„A co jste čekal?“

„Já nevím. Nic. Tenkrát jsem ještě nevěděl, že mě to k ní tak táhne.“

Pak na ni počkal před domovem pro přestárlé, kde pracovala jako ošetřovatelka, sedli si do cukrárny, dali si kávu s kořalkou, bavili se o všem možném, z rozhovoru však byla důležitá jen jediná věta:

„Vždycky jsem věřila, že se jednou vezmeme. Byl to můj nejtajnější sen,“ řekla Jayne smutně, ale usmívala se přitom.

„Jak jste na vyzvání reagoval?“

„Měl jsem radost. Uvědomil jsem si, že to asi bylo i moje skryté přání, ale že jsem na ně ve věčném shonu kolem farmy zapomínal.“

Stará láska ožila. Lépe řečeno, ti dva se znovu do sebe zamilovali, a protože už měli za sebou dost životních zkušeností, byl to hlubší cit, než oba čekali. Jejich milostné vzplanutí však mělo zásadní kaz: Willie měl dvě milenky a chodil od jedné k druhé a nevěděl si rady.

„Teprve u Jayne jsem si uvědomil, do čeho bych byl šel, kdybych se oženil s Yvonne. Začal jsem přemýšlet, jak bych se z toho dostal. Jayne říkala o Yvonne, že je to falešná ženská, která se ani jako kolegyně nechová čestně. Jde bezhlavě za svým cílem a na nikoho se neohlíží. Zná ji moc dobře ještě z dob, kdy spolu pracovaly ve stejné nemocnici.“

„Bál jste se to Yvonne Sleightholmové říct?“

„Několikrát jsem o tom začal, ale ona mě zastavila přívalem slov a mlela a mlela donekonečna a já jsem to pokaždé vzdal. Nejsem záletník, inspektore, vadilo mi to a trápilo mě to. Měl jsem výčitky svědomí. Vždycky jsem kázal kamarádům o cti a morálce a nakonec jsem se dostal do situace, která mi neseděla. Spousta jiných by to klidně táhla s oběma, já ale ne.“

Yvonne Sleightholmová byla netrpělivá, od jisté chvíle nervózní, na svatbu se připravovala jako posedlá. Měla k tomu pádný důvod, o němž nevěděl ani Willie Smith. Byla totiž těhotná. Ve dne v noci ji pronásledovala obava, že se do svatebních šatů nevejde, že to na ní bude vidět, že si sousedé budou šeptat, že se jí narodí nemanželské dítě.

Nevydržela psychické napětí a jednoho dne při službě v nemocnici se ozvaly bolesti a za asistence lékaře, s nímž spolupracovala, potratila. Nikdo se o této události nedozvěděl, nepřiznala se ani Williemu a lékař taky mlčel. Kdyby to netajila, mohlo všechno dopadnout jinak.

Willie byl člověk citlivý a ovlivnitelný. Z každého rozhodnutí měl strach. Trvalo mu ještě pár týdnů, než se odhodlal říct jí pravdu.

„Nemůžu si to už dál nechávat pro sebe, Yvonne. Musím ti říct, že jsem se zamiloval do jiné ženy. Rozejdeme se. Navždycky. Je to jediné řešení.“

Dlouho mlčela. Seděla nehybně a po tvářích jí stékaly slzy. Stočila se do klubíčka a schovala obličej v dlaních. Pak vyslovila větu, která v této situaci nevyzněla věrohodně.

„Nosila jsem pod srdcem tvé dítě, ale ztratila jsem je.“

Neuvěřil jí, byl přesvědčen, že je to podobná lež jako předstíraná leukémie.

„Nemysli si, že mi to není líto,“ řekl potom, aby zmírnil tíhu rozhodnutí. „Ale nemohu s tebou žít. Nebylo by to fér. Nemůžu se s tebou oženit jen proto; že jsme si to slíbili. Pochop mě, prosím. Dobře víš, že jsme se oba snažili najít si způsob soužití, ale nepodařilo se nám to. Chci být volný, abych se přesvědčil o své lásce k Jayne.“

Jayne Wilfordová se brzy poté nastěhovala na farmu. Pak měli tichou a nenápadnou svatbu. Odjeli na čtrnáct dní na svatební cestu, zdálo se jim, že je všechno v pořádku. Nebylo.

„Yvonne se sice odstěhovala, ale nechala si u mě spoustu věcí. Nechtěl jsem ji uhánět, a tak jsem čekal, až si pro ně přijede. Netrvalo dlouho a objevila se. Bylo to strašně trapné setkání. Nikdo z nás tří nepromluvil jediné slovo. Akorát jsme se pozdravili a já jsem jí pomohl naložit věci do vozu. Když odjela, měl jsem pocit, že jsem z toho vybruslil.“

„Říkal jste, že vám vyhrožovala,“ připomněl vrchní inspektor Gash.

„Mně ne. Jednou telefonovala Jayne do práce a řekla jen jedinou větu: já tě oddělám, ty kurvo.“

„Kdy to bylo?“

„Pár dní poté, co jsme se vrátili z líbánek.“

„Jak se dozvěděla, že jste zpátky?“

„V nemocnici nebylo tajemstvím, že se vrátila ze svatební cesty.“

„Neměl jste to ohlásit na policejní stanici?“

„Taky jsem o tom uvažoval. Jednou jsem tam dokonce zajel, ale co mohli dělat? Ten seržant byl velice milý, ale řekl mi, že se nemůžou věnovat řešení rodinných neshod. Mají jiné práce nad hlavu.“

O týden později už nešlo jen o pavlačovou šarvátku. Někdo zapálil na farmě kůlnu. Naštěstí byl William Smith doma, požár včas odhalil a podařilo se mu oheň uhasit.

„Už jsem toho měl plné zuby. Našel jsem totiž na dveřích přišpendlenou cedulku s větou: Nikdy na tebe nezapomenu. Podpis Yvonne. Tak jsem sedl do vozu a jel jsem znovu na policii. Řekl jsem jim, kdo kůlnu zapálil a řekl jsem jim taky, že se mi podařilo požár uhasit jen náhodou, kdybych nebyl doma, tak farma lehla popelem.

Tentokrát už policie zareagovala. Dva tajní navštívili Yvonne Sleightholinovou. Když se vrátili, referoval jeden z nich vrchnímu inspektorovi:

„Je to taková milá a příjemná paní. Pracuje jako zdravotní sestra a popírá, že by to zapálila.“

„Dobře, kdo tedy?“ zeptal se Geoff Gash.

„Byla to ona, samozřejmě. Není to nic divného. Myslela si, že už je ruka v rukávě, on jí těsně před svatbou řekl, že má jinou a ona se mu chtěla pomstít. Já si myslím, že už se vyřádila a bude pokoj.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se vrchní inspektor.

„Protože mi v nemocnici řekli, že si našla chlapa.“

„Ale, podívejme se! A kdopak má to štěstí?“

„No nedělej si legraci, ona je to totiž moc pěkná ženská. Narazila si řidiče sanitky, co s ní jezdil, když chodila po domech píchat injekce.“

„Jak se jmenuje?“

„Anthony Berry a v tuhle dobu jsou spolu na dovolené. Mám dojem, že se rozhodla pro účinnou metodu vyhánět čerta ďáblem. Kolegyním vykládala, jak moc se těší. Chystala se, že s ním stráví čtrnáct dní v posteli.“

„Předvolali jste ho?“

„Jo. Přijde hned, jak se vrátí z toho sexuálního maratonu.“

Anthony Berny byl sympatický muž středních let. Přišel a zářil dobrou náladou. Nijak netajil, co si policisté mezitím zjistili, že je ženatý a má dvě děti.

„No tak jsem si odskočil! Za to se snad ještě nezavírá. Yvonne je skvělá milenka. Nikdy mi nenapadlo, že ženská může mít takovou fantazii. To bych vám musel dlouho povídat, co všechno si v posteli vymyslela. Sranda je s ní. Když jsme šli do restaurace, chovala se jako baronka.“

„Věděl jste o její minulosti?“ zeptal se vrchní inspektor.

„Jestli si myslíte tu záležitost se Smithem, tak to věděli všichni. V každým špitálu je hrozná drbárna. Tam se neutají, ani kolikrát si to kdo v neděli rozdá se svou ženou.“

„Nemluvila o Smithovi?“

„Ne, proč?“

„Protože skoro každá taková zklamaná ženská se chce pomstít.“

„Má mě.“

„Ví, že jste ženatý?“

„To přece ví každej.“

„Takže máte pocit, že už dá Smithovi pokoj?“

„No a, co by mu jako měla dělat?“

Yvonne Sleightholmová zavraždila svoji sokyni Jayne Smithovou loveckou puškou.

Když pro ni přijeli, dala se do pláče a mezi vzlyky opakovala do omrzení: je to hrozné, nemohu tomu věřit. Nepřiznala se, naopak tvrdila, že s vraždou nemá nic společného. Zajeli k její matce.

„Moje dcera by nikdy nebyla schopna něco takového udělat. Má přece novou známost. Podívejte se, tady mi poslala vánoční přáni a připsala: mám nového milého přítele. Stýkáme se každý den. A tak se mi podařilo dostat se z deprese. Bůhví kdo tu ubohou paní zastřelil.“

Anthony a Yvonne si pro dovolenou pronajali malý bungalov nedaleko skotské hranice. Vrchní inspektor Gash se tam rozjel. Od správce získal cennou informaci. Tu noc, kdy došlo k vraždě, se Yvonne Sleightholmová vrátila až pozdě v noci. Anthony tuto okolnost potvrdil.

Jemu řekla, že jede navštívit matku. Odvezli vůz podezřelé do technické laboratoře, kde zjistili, že na sedadle řidiče je několik znatelných krvavých skvrn.

Podezřelou Yvonne Sleightholmovou zatkli a 10. května 1991 jí soudce Leeds Crown Court Waite odsoudil k doživotnímu vězení za plánovanou, pečlivě připravenou vraždu sokyně v lásce.

Podivný způsob milování

„Prosím vás, pomozte mi. Nevím si rady. S mojí ženou se něco stalo. Pošlete sem honem sanitku. Já nevím, co mám dělat. Je jí strašně špatně. Jako by nemohla dýchat!“

„Vaše jméno a adresu,“ řekl policista ve službě.

„Jmenuju se Appelgate, Everett Appelgate, bydlíme v čísle dvanáct na Bryant Place. Víte, kde to je?“

„Přijedeme hned, pane Appelgate.“ .

„Já ještě zavolám doktora.“

Malý, přitloustlý pětatřicetiletý muž s vždycky upocenou tváří zatelefonoval místnímu lékaři, ale když dlouho nešel, začal křísit svou ženu sám. Nabral do džbánu vodu a poléval jí obličej, když se mu zdálo, že se dusí, snažil se zachránit ji pumpováním pažemi. Z koupelny přinesl inhalátor, nasadil jí ho na ústa a na nos a naivně jí dával vdechovat přípravek proti rýmě.

Pak přišel lékař, zběžně prohlédl Adu Appelgateovou, ležící na pozvracené posteli, postavil se k pelesti, sklonil hlavu a funebráckým tónem řekl:

„Je to marné, pane. Vaší paní už nikdo nepomůže. Přijměte moji hlubokou soustrast.“

Šli do kuchyně, kde postávali ostatní obyvatelé dřevěného domku, manželé Creightonovi a děti. Lékař vystavil úmrtní list, v němž jako důvod smrti uvedl zástavu srdce. Mrtvou pak odvezli do síně pohřebního ústavu, kde ji měli připravit k vystavení před pohřbem. V poledne však zaznamenal spojovatel policejní stanice telefonickou zprávu, v níž kterýsi ze sousedů upozorňoval na podivné okolnosti úmrtí. Proto se v domku na Bryant Place objevili nejdřív policisté v civilu, pak přijeli i uniformovaní a odvezli s sebou manžela zemřelé a Johna a Frances Creightonovy do soudní budovy v Mineole. Čekali dlouho, ale odpoledne s nimi sepsala sekretářka jen jejich osobní údaje, prokurátor Martin W. Littleton přišel až večer.

Mineola je asi dvacetitisícové satelitní město na Long Islandu a Bryant Place leží v oblasti prokurátorovy pravomoci. Littleton byl přísný mladý muž, známý tím, že nikdy nechodí dlouho kolem horké kaše. Přišel na chodbu, postavil se před čekající, chvíli si je prohlížel, pak ukázal na Everetta Appelgata a kývl, aby ho následoval. Sedli si proti sobě: Littleton s atletickou postavou baseballového hráče a malý kulatý Appelgate se silně prořídlými plavými vlasy a

lesklým červeným obličejem. Byl to nerovný pár a odpočátku bylo jasné, kdo bude mít převahu.

„Tak jak to bylo, pane Appelgate? Proč jste nezavolal pomoc dřív?“ zeptal se přísně.

„Udělal jsem to hned, když jsem dostal strach, že se s Adou něco děje.“

„Do té doby se s vaší manželkou nic nedělo?“

„Bylo jí špatně. To je fakt. Ale nenapadlo mi, že by to mohlo být vážné. Nejdřív jsem zavolal Creightonovy.“

„To jsou ti dva na chodbě?“ zeptal se prokurátor.

„Ano, pane. Bydlíme společně.“

„Jak společně?“

„Dohromady v jednom domku.“

„Kolik je vás?“

„My dva a oni dva, pak Ruth Creightonová a naše Agnes a jedenáctiletý Jackie Creighton.“

„Všichni v jednom domku?“

„Holky spaly v podkroví a Jackie na verandě. Je zasklená.“

„Kolik je v domku ložnic?“

„Dvě. A společná kuchyň.“

„Dělalo to dobrotu? Nikdo z vás přece nemohl mít soukromí.“

„Nebylo to nejhorší, pane,“ řekl Appelgate a otřel si dlaní čelo. Byl unavený. Bylo už devět hodin a měl žízeň; potřeboval se napít. Tak požádal o sklenici vody.

Prokurátor využil přestávku a napsal si několik poznámek.

„Tak a teď mi povězte, jak to vlastně bylo.“

„Normálně jsme spali. Pak jsem se v noci probudil, sáhl jsem vedle sebe a zjistil jsem, že je Ada pryč.“

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se prokurátor Littleton.

„Přesně nevím, ale možná že bylo už po půlnoci.“

„Šel jste manželku hledat?“

„Nemusel jsem. Chodila od okna ke dveřím jako náměsíčná, zvracela v rohu ložnice. Když jsem ji vzal za ruce a podíval se na ni, chovala se jako nepříčetná. Vykládala cosi o růžovém klavíru a ukazovala do tmy. Šel jsem pro ručník, namočil jsem ho a otřel jí obličej. Pak se mi ji podařilo položit do postele. Ale sotva jsem si lehl, tak se objevili Creightonovi.“

„Volal jste je?“

„Možná, že ještě nespali. Slyšeli, že se u nás něco děje, tak přišli. V tom domku slyšíte tikat budík od vedlejška.“

„Takže Creightonovi věděli, o co jde?“ zeptal se prokurátor.

„Jasně. A řekl jsem jim, že Ada utíká z postele. John měl dobrý nápad.“

„John Creighton?“

„Jistě. Šoupli jsme postel až ke zdi, takže Ada by musela přelejzat přes mě.“

„Udělala to?“

„Nejdřív ne. Nejdřív jsme spali. Ale pak jsem ji přistihl, jak se přes mě převaluje. Přitom zase vykřikovala cosi o růžovém klavíru. Znovu se pozvracela do postele. Tak jsem zavolal Creightonovy. Převlékli jsme ji a umyli. Frances jí přinesla čistou noční košili.“

„Frances Creightonová?“

„Ano, pane.“

„Uklidnila se?“

„Na chvíli.Ale pak se najednou vůbec nehýbala, ani se nesnažila posadit, hlavu držela vyvrácenou dozadu. Tak jsem ji začal pleskat po tvářích, aby se probrala, a když to nezabralo, skočil jsem pro flašku a lil jsem do ní whisky. Ještě jednou se zvedla na lokty, vykašlala whisky a pak už zůstala ležet bez hnutí.“

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se prokurátor.

„Asi šest.“

„Co jste dělal potom? Zavolal jste lékaře?“

„Nejdřív jsem zkusil umělé dýchání z úst do úst a třel jsem jí ruce, protože se mi zdálo, že je má strašně studené.“

„Kdy jste telefonoval pro doktora?“

„Frances Creightonová ho zavolala někdy před půl sedmou. Chvíli s ním mluvila, ale já jsem měl dojem, že se mu k nám nechce. Proto jsem si vzal telefon a přemlouval jsem ho.“

„Byl to známý doktor?“

„Rodinný. Léčil děti a taky Adu, když měla hysterické záchvaty a poslední dobou průjem. Nechtěl přijet a radil mi, abych manželku rychle odvezl do Meadowbrook Hospital. Řekl, že tam zavolá, aby ji hned přijali.“

„Volal jste tam?“

„Ne. Zatelefonoval jsem na policii. Ada měla už docela studené ruce.“

„Proč jste neodvezl svoji manželku do nemocnice?“ zeptal se prokurátor Littleton.

„Já ani nevím. Chvíli jsem čekal na doktora, mezitím jsem ji křísil sám. Jenomže už bylo pozdě.“

Martin W. Littleton byl jedním z nejmladších, ale z nejúspěšnějších prokurátorů okresního soudu v Mineole. Měl namířeno výš, z Mineoly byl do centra New Yorku jen skok. Výslech vedl takticky, dokázal oddělit podstatné od nevýznamného a než se s čerstvým vdovcem rozloučil, ještě se zeptal:

„Měl byste, pane Appelgate, něco proti pitvě?“

„Ne, pane. Neměl. Jestli si myslíte, že je to třeba.“

„Děkuju vám. Můžete jít.“

Pak byli na řadě manželé Creightonovi. Ale prokurátor jim položil jen pár formálních otázek a požádal je, aby přišli

znovu druhý den asi v deset dopoledne. Když zůstal v kanceláři sám, zavolal policistu ve službě a nařídil mu:

„Ať provedou tu pitvu hned ráno v šest. Do devíti musím mít na stole výsledek. Aspoň předběžný. A teď už jdu domů."

„Však už je půlnoc, pane," řekl policista.

Druhého dne byla sobota. Ti tři seděli na chodbě okresního soudu už od devíti hodin. Prokurátor Littleton je nechal čekat, protože měl plné ruce práce. Především poslal zkušeného detektiva Jamese B. Mayfortha, aby se poptal v okolí, jak ty dvě rodiny žily společně v malém domečku na Bryant Place. Už padesátiletý kriminalista se divil, co se během těch několika hodin dozvěděl. Prokurátor Littleton nebyl překvapen, předpokládal, že bude pitevní nález pozitivní. A tak si v něm jenom podtrhl větu, že byla Ada Applegateová otrávena značnou dávkou arzenu.

Zavolal si Applegata. Ten kategoricky popřel jakoukoliv vinu. John Creighton řekl rovnou, že neví, kde by se v jejich domácnosti vzal jed. Francis Creightonová, o níž se později psalo jako o ženě s kamennou tváří, se hlasitě divila.

„Pane prokurátore, jak jste na to přišel, že bych s tím mohla mít něco společného?"

Martin W. Littleton se rychle rozhodl. Všechny tři podezřelé poslal domů a pověřil svého asistenta Strohsona, aby požádal o spolupráci soudního psychiatra Dr. Richarda Hoffmana. Rovnou mu navrhl, aby si hned v pondělí promluvil nejdřív s Frances Creightonovou. Vypadá to, že nemá čisté svědomí.

Mezitím přišel detektiv Mayforth s prvními zprávami. Byly pozoruhodné.

„Tak si představte, že ty dvě rodiny žijou v domku jak v mraveništi. Ty dvě holky, Ruth Creightonová a Agnes Appelgateová, spí na jedné posteli v podkrovní místnosti, kde se ani pořádně spát nedá."

„Jakou to má souvislost s naším případem?" zeptal se prokurátor.

„Zatím žádnou konkrétní. Já ale mám dojem, že tam všichni žijou v jednom chumlu."

„Co ta Creightonová?"

„Má dobrou pověst. Žádné výtržnosti. Ani prý se doma nehádají. Pravidelně chodí na schůzky rodičovského sdružení, je členem kongregace svaté Panny Marie. Jo, a vůbec nepije. Když někdo vypravuje nějakou sviňárnu, otočí se a jde pryč."

„Co dělá ten tlusťoch?"

„Everett Appelgate je proutník. Odjakživa prý měl techtlemechtle s ženskýma. A navíc je na holčičky."

Během dvou příštích dnů se detektivovi Mayforthovi podařilo objevit ještě další důležité souvislosti. Everett Appelgate měl čistý trestní rejstřík. Sousedé ho označili za dobrosrdečného, vždy usměvavého muže. Creightonovi bydleli původně o pár domovních bloků dál, ale přátelili se s Appelgatovými. Najednou se přistěhovali do jejich domu.

„Podařilo se vám zjistit proč?" zeptal se prokurátor.

„Pohádal se s tchánem a ten prý ho vyhodil. Ještě téhož dne se domluvil s Appelgatovými a nastěhoval se k nim s celou rodinou."

„Mělo to být na stálo?"

„Asi ne. Ale zatím tam bydleli společně."

Frances Creightonová neměla tak čistou minulost. Detektiv Mayforth zjistil dotazem v centrální evidenci, že tato štíhlá, vždy pečlivě ustrojená a učesaná, určitě pro mnoho mužů přitažlivá mladá žena, stála před dvanácti lety i se svým manželem před soudem pro podezření, že společně zavraždili jejího devatenáctiletého bratra Raymonda Averyho. Proces se táhl, prokurátorovi se nepodařilo předložit porotě dost přesvědčivých důkazů, proto soudce oba obžalované zprostil viny.

Nebyl to jediný škraloup. Netrvalo dlouho a Frances se znovu dostala před porotu, kde ji prokurátor obvinil z vraždy tchyně Walter J. Creightonové. Ale ani v tomto případě se žalobci nepodařilo přesvědčit soud o vině a podezřelá Frances nebyla odsouzena.

Psychiatr Dr. Richard Hoffman byl sympatický, hezký elegán a přitom špičkový profesionál. Měl obrovskou výhodu, líbil se pacientkám. Ty mu většinou od první chvíle důvěřovaly a jemu se proto dařilo zbavit je depresivních stavů a vrátit jim sebevědomí. Případ Frances Creightonové nebyl výjimkou.

„Nejdřív jsem ji přesvědčil, že nejsem policajt, ale psychiatr a že mám zájem pomoct jí," prohlásil po sezení, které právě ukončil. „Postupoval jsem velmi opatrně, abych ji nevyplašil. Byl jsem pozorný a zdvořilý, jako kdybych se ucházel o její přízeň. Zdůraznil jsem jí, že je mým profesionálním posláním uklidnit zoufalé, probrat s nimi jejich životní potíže, poradit jim. Je však zapotřebí, aby se mi svěřila se vším, co ji tíží, popsala mi situace, s nimiž si neví rady."

„Jaký byl výsledek, doktore?" zeptal se ho prokurátor Littleton.

„Zatím dobrý, ne však dostatečný," řekl, jako by se styděl. „Vyslýchal jsem ji celých šest hodin. Byl jsem ve formě, ona už byla velice unavená. Nepřiznala se mi k vraždě Ady Appelgateové, ale připustila, že před dvanácti lety otrávila svého bratra. Měl jsem pocit, že jí to ale nijak moc netíží. Když už jsme končili, řekla totiž: brácha byl prevít, perverzní šmejd a navíc měl souchotiny. Myslím, že pro něj i pro nás bylo lepší, že umřel."

„K zavraždění tchyně se nepřiznala?" zeptal se prokurátor.

„Ne. Chodili jsme kolem toho případu jako kolem horké kaše, ale pokaždé, když měla konkrétně odpovědět, tak se z toho vyvlíkla. Přitom musím zdůraznit, že jsme se během rozhovoru v jistém slova smyslu spřátelili. Dokonce mě toho rána, když jsme skončili, pozvala k sobě na snídani."

„Vy jste s ní šel?"

„Proč ne. Jediná šance pro psychiatra je vzbudit u pacienta důvěru. Měl jsem pocit, že se mi to podařilo. Oba jsme měli za sebou maratón otázek a odpovědí, celou noc jsme nejedli a pili jsme jen kávu. Vzala mě do kuchyně, posadila mě do jídelního kouta, hodila na pánev plátky slaniny, rozklepla na ně vajíčka a uvařila velkou konvici kávy."

Jedli, pili a mlčeli. Doktor Hoffman později prohlásil, že měl od chvíle, kdy překročil práh rodinného domku, nedobrý pocit. Chodba byla tmavá, úzká, Frances Creightonová nerozsvítila, a tak ani neviděl, kam vlastně šlape. Po zemi bylo

totiž plno krámů. Na stěně visely kabáty, jejichž rukávy se ho, když šel kolem, dotýkaly jako ruce. Byla zde cítit zatuchlina a v dlouho neuklizené kuchyni páchl spálený olej a včerejší cibulová polévka. Když už dopíjeli kávu, objevila se na dřevěných schodech Ruth Creightonová, nafintěná, načesaná, navoněná, rty zmalované ostře rudou rtěnkou,

„To je moje dcera," řekla Frances.

„Jmenuju se Ruth," představila se hlasem napodobujícím koketní filmové milovnice.

Byla drobná, plavovlasá, velké modré oči, malý nos a ústa se smyslnými rty. Oblékla se do svátečního na cestu do kostela. Bylo přece nedělní ráno. Vypadala jako nevinnost sama, ale na kotníku levé nohy se jí blýskal zlatý řetízek. Doktor Hoffman měl pocit, že ji potěšilo, že si toho všiml. Usmála se, postrčila nohu dopředu a zůstala stát na posledním schodu. Zdálo se, že provokuje. Snad právě tato póza přiměla doktora Hoffmana, že na Ruth vystřelil nečekanou otázku:

„Slečno Creightonová, jste panna?"

Reagovala nečekaně. Doširoka se usmála. Její matka však prudce vstala od stolu, zle se na psychiatra podívala a zaječela:

„Co si to dovolujete! Co je vám do toho!"

„Zajímá mě to," řekl doktor Hoffman.

„Vy jste policajt?" zeptala se Ruth a pohybovala špičkou nohy s řetízkem, jakoby do taktu neexistující hudby.

„Jsem lékař, slečno Creightonová. Psychiatr."

„Tak to je něco jiného," usoudila dívka a s důrazem prohlásila, „ne, nejsem panna."

„Já si vyprošuju, pane doktore, abyste takhle mluvil s mojí dcerou," snažila se Frances zabránit další debatě. Ale Ruth si snad v té chvíli připadala jako herečka v hlavní roli, udělala grimasu zkušených svůdnic, sklonila hlavu a přes spadlou kadeř se podívala na doktora Hoffmana.

„Matka to ví, pane doktore," řekla věcně. „O panenství mě připravil strýček Ev."

„Máte na mysli Everetta Appelgata?"

„Koho jiného. Nejdřív mě znásilnil, pak se mnou šoustal skoro každý den."

„Kolik vám je, slečno?"

„Už patnáct."

„Zdaleka nejste plnoletá."

„Já vím. Ale on to dělá i s mojí matkou. Dost dlouho jsme spali všichni tři v jedné posteli."

Není jasné, co přivedlo doktora Hoffmana na nápad zaútočit na Ruth Creightonovou tak překvapivou otázkou. Zřejmě během nočního rozhovoru zjistil podezřelé okolnosti, v nichž scházela souvislost. Riskoval střelu od boku a trefil do černého. Případ dosud záhadné vraždy Ady Appelgateové začínal dostávat viditelné kontury.

Ada Appelgateová a Frances Creightonová byly přítelkyně. První, velmi korpulentní, vážila sto třicet kilo, měla nečistou pleť, přes svou tloušťku měla vrásky v obličeji. Oblékala se ledabyle, chodila jako kachna a byla často vulgární. Frances vážila polovic, měla sametovou pleť a nesla se jak manekýna. Vždycky byla čistě a vkusně oblečená. V jejím chování byla jistá koketnost, kterou po ní zdědila dcera Ruth.

Obě ženy spolu jezdily nakupovat do nejbližšího většího městečka Baldwinu nebo do Mineoly či do Rockville Center. Vařily spolu, praly a žehlily ve stejný den, když se jejich rodiny sestěhovaly na Bryant Place 12 do dřevěného domku Appelgatových, vymyslely si pravidla jakési komunity. V pondělí vařila pro všechny jedna, v úterý druhá a tak se střídaly ke zdánlivé spokojenosti. Ve skutečnosti se nenáviděly. Pohoda a přátelství byly jen předstírané, obě číhaly na šanci.

Ada Appelgateová pomluvila svoji družku, kde mohla, při nákupu prádla utrousila pár štiplavých poznámek o kurvě, s kterou bydlí pod jednou střechou, před mší dělala narážky na její pochybnou minulost.

Frances Creightonová byla vynalézavější. Její bohatá fantazie ji přivedla na nápad, který považovala za geniální. Sama sobě posílala anonymní dopisy. V noci je psala, ráno pak předstírala, že je někdo vstrčil do schránky. Všechny obsahovaly ostré invektivy. Ada Appelgateová byla svině, flundra, hnusná bestie s velkou hubou, její manžel Everett byl kurevník, který obskákal každou ženskou, kterou potkal. Dopisy pochopitelně ukazovala Appelgateovým, hlasitě se rozčilovala nad lidskou podlostí a spiklenecky předstírala, že vypátrá, kdo je píše. Docílila souhlas všech, aby se lumpárna ohlásila na policejní stanici. John Creighton tam dokonce dopisy jakoby odnesl a po návratu tvrdil, že policajti budou po pachateli pátrat.

Ty dvě hrály navenek role přítelkyň na život a na smrt. John Creighton jim přisluhoval. Zdá se, že neměl vlastní názor, a vůli už vůbec ne. Appelgatovi bylo šestatřicet a vypadal na víc. Byl členem a činovníkem Národního sdružení vojenských vysloužilců American Legion. Pracoval jako vyšetřovatel v úřadě pro nezaměstnané vysloužilce za týdenních osmatřicet dolarů a měl dobrou pověst, přestože se vědělo o jeho častých pletkách s velmi mladými děvčaty. Ruth Creightonová mu učarovala.

„Měla jste s ním poměr?" zeptal se dívky prokurátor Littleton.

„Jestli tím myslíte to co já, tak jo," řekla Ruth Creightonová bez zaváhání a beze studu.

„Znásilnil vás?"

„No, znásilnil? Prostě jsme se milovali."

„Kde k tomu došlo?"

„Různě. Kde to šlo."

„A poprvé?"

„Bylo to na tanečním večírku v naší škole. Strýček Ev mě vzal nahoru na galerii, kde byla taková malá budka s reflektory. Odtamtud svítil na parket barevnýma lampama. Byli jsme tam sami a tak jsem si vyhrnula sukni a lehla si na

stolek.“

„Tam k tomu tedy došlo poprvé?“ zeptal se prokurátor.

„Vlastně ne. Začalo to na verandě domku, kde jsme předtím bydleli.“

„Tedy dřív, než jste se nastěhovali k Appelgatovým?“

„Jo. Ale možná jen den nebo dva předtím.“

„Pokračovalo to, když jste se přestěhovali?“

„Jo.“

„Kde ke styku docházelo?“

„Různě. Nejvíc v posteli.“

„Vždyť jste v domě nebyli sami!“

„Strýček Ev spal s tetou Adou ve velké posteli. A já jsem občas spala s nimi. No, a když teta usnula, tak si na mě vlezl.“

„A jeho manželka ležela vedle vás?“

„Spala jako poleno.“

Martin W. Littleton pozval k výslechu nejdřív Everetta Appelgata. Když ho viděl stát před svým stolem tlustého, upoceného, s rudým obličejem, nedovedl si vysvětlit, jak mohla pohledná křehká plavovláska souložit s tak odpuzujícím partnerem. Appelgate vyslechl prokurátorovu otázku klidně a právě tak odpověděl:

„Bylo by nesmyslné, abych zapíral. Udělal jsem to a budu za to muset pykat.“

„Uvědomujete si, čeho jste se dopustil? Jde o znásilnění druhého stupně. Přiznáváte se?“

„Co jiného mi zbývá?“

„Teď mi řekněte, jak to bylo se smrtí vaši manželky.“

„S tím nemám nic společného.“

„Přiznání je polehčující okolnost,“ upozornil prokurátor.

„Já vím, ale opravdu s tím nemám nic společného.“

Červenolící chlapík si nervózně olizoval rty a nevypadal jako lhář, spíš jako nešťastný chudák, který se nedopatřením ocitl uprostřed událostí, končících vraždou. Jenže doktor Hoffman přišel krátce poté s podepsanou výpovědí Frances Creightonové a všechno vypadalo jinak.

„Nevydržela to,“ volal hned ve dveřích. „Dneska v noci to vzdala.“

„Udělala to?“

„Tvrdí, a taky to tady podepsala,“ začal psychiatr, „že večer před smrtí Ady Appelgateové vařila v kuchyni večeři. Přišel Appelgate, zeptal se, co chystá, pak jí podal malý kornoutek s bílým práškem, řekl, že je to arzen a nařídil jí, aby ho nasypala do teplého mléka, až je ponese Adě.“

„Takže iniciátorem vraždy byl podle ní Appelgate?“

„Tvrdí to. Nejdřív prý se zdráhala, ptala se, proč to má udělat. Měla strach. Ale on ji okřikl, aby držela hubu a poslechla, co jí říká. Je nejvyšší čas s celou záležitostí skoncovat. A ještě prý tvrdil, že arzen koupil odpoledne v lékárně.“

„Ona tedy nasypala jed do mléka.“

„Nejdřív do mléka, později do šodó. Tam dala ještě větší dávku.“

„Neměla strach?“

„Měla, ale Appelgate jí řekl, že nikdo na nic nemůže přijít, protože každé lidské tělo stejně obsahuje určité množství arzenu.“

Samozřejmě že to byl nesmysl, ani ostatní údaje nesouhlasily. Detektiv James B. Mayforth snadno zjistil, že právě Frances Creightonová koupila jed na krysy a lékárník byl připraven dosvědčit to před porotou. Tak si zástupce prokurátora Strohson v doprovodu detektiva Mayfortha zašli do vězení, aby si s Frances znovu pohovořili.

„Není pravda, co jsem minule řekla,“ prohlásila a stenografka její novou výpověď zapisovala.

„Kdo tedy zavraždil Adu Appelgateovou?“ zeptal se Mayforth.

„Měla jsem milostný poměr s Appelgatem,“ řekla a dodala, „a na Adu jsem strašně žárlila. Nenáviděla jsem ji a ona mě.“

„Appelgate ale souložil s vaší nezletilou dcerou Ruth,“ namítl zástupce prokurátora Strohson.

„Miloval nás obě. Ale Ruth nechodila po sousedech a neroznášela drby. Ada mi otravovala život.“

„Kdo tedy koupil jed na krysy?“ zeptal se Strohson.

„Já.“

„Věděl o tom Everett Appelgate?“

„Ne.“

„Koupila jste jed s úmyslem zavraždit Adu Appelgateovou?“

„Chtěla jsem jí nějak uškodit.“

„Takže jste jed nasypala nejdřív do mléka a později do sklenice se šodó, které jste jí odnesla do ložnice, kde ležela v bolestech.“

„Tak to bylo.“

„Co Appelgate? Opravdu nevěděl o tom, že jste jeho ženě sypala do potravy jed na krysy?“

„Nevěděl.“

„Odveďte ji,“ řekl zástupce prokurátora Strohson strážnému a pobledlá, ale stále ještě energická Frances Creightonová zmizela za dveřmi vězeňské kanceláře.

Tato póza jí vydržela ještě dva dny. Pak zabouchala na dveře cely, požádala dozorce o pero a papír a za hodinu měl

prokurátor Littleton na stole už třetí a zase zcela odlišné přiznání Frances Creightonové.

„Asi tak v půl dvanácté v noci řekl pan Appelgate, že chce své manželce připravit šodó. Tak jsme šli do kuchyně. Podala jsem mu cukr, vejce a mléko a koukala jsem, jak to všechno dohromady šlehá. Viděla jsem taky, jak vytáhl z kapsy malou bílou obálku a nasypal z ní do hotového šodó bílý prášek. Viděla jsem to, ale neřekla jsem ani slovo, protože mě už předtím upozorňoval, abych se nestarala a držela hubu. Pak vzal sklenici, odešel do ložnice, zvedl svoji ženu, posadil ji a dal jí napít."

Obžaloba byla připravena, důkazy se zdály být dostačující. Jedním z hlavních svědků byl manžel obžalované John Creighton. Prokurátor Littleton ho dal pro jistotu až do zahájení procesu 13. ledna 1936 zavřít do cely. Everett dostal obhájce ex offo Charlese R. Weekse, obžalovaná Creightonová si zvolila zkušeného Elvina N. Edwardse. Líčení zahájil krátce po deváté soudce Courtland A. Johnson. Výběr poroty trval jen tři dny, což byl rekord. Obhájce Appelgata se ještě naposledy snažil oddělit případy obou obžalovaných. Věřil totiž, že by to bylo pro jeho mandanta výhodnější. Soudce však žádost zamítl.

Někteří Američané chodí na rodeo, jiní do soudních síní, kde se zdarma odehrávají dramata. Novináři se povinně dostaví na každou podívanou. O proces, v němž byl hlavním aktérem šestatřicetiletý nepohledný muž, který se pohlavně stýkal s manželkou svého spolubydlícího i s její nezletilou dcerou, byl obrovský zájem. Mimo pikantních okolností šlo přece o vraždu nepohodlné a v této konstelaci přebytečné manželky jedem na krysy.

Přes všechna očekávání probíhal proces po celý týden jako nepovedený film. Senzace se nekonaly, a tak se v reportážích objevily podrobné popisy oblečení obžalovaných. Frances Creightonová prý ve vyšetřovací vazbě poněkud zhubla, což jí zase dodalo na kráse. Její tvář, rámována hustými vlasy, ozdobená tmavýma očima, byla poutavá. Některý z novinářů ji označil za „krásnou vražednici", jiný zalistoval v historii zločinu a psal o „tmavooké Borgii". Mladistvá Ruth byla jednou hetéra, pak zkažená děvka, v nejlepším případě svedené děvčátko.

Jinak se do omrzení omílalo před porotci to, co všichni znali z novin. Až 20. ledna odpoledne nastalo v soudní síni oživení a omrzelé dámy zavětřily senzaci. Fotografové zbystřili pozornost, protože, jako už několikrát předtím, se do sebe pustili obhájci obžalovaných. Ofenzívu zahájil Appelgatův právní zástupce Charles R. Weeks. Při křížovém výslechu se zeptal korunního svědka Johna Creightona:

„Pane svědku, znáte muže jménem Raymond Avery?"

„Znám," odpověděl Creighton.

„Žije ještě?"

„Ne, pane. Už ne."

„Mohl byste, prosím vysvětlit soudu a pánům porotcům, kdo je paní Walter J. Creightonová?"

„To je moje matka."

„Říkáte, to je moje matka. Žije ještě?"

„Ne, pane, nežije."

„Protestuji!" zvolal obhájce Elwin Edwards. „Otázky odporují trestnímu řádu. Obžaloba a samozřejmě ani obhájce nesmí předkládat důkazy týkající se předešlých procesů Frances Creightonové."

„Držte se věci, pane obhájce," rozhodl soudce Johnson.

„Moje otázky míří k projednávané věci, Ctihodnosti. Pochybuji totiž o tom, zda je možné, aby se svědek Creighton, který se svou manželkou už kdysi stál před porotou pro podezření, že oba otrávili arzenem Raymonda Averyho, nezeptal na nic své ženy, když byla podobná vražda spáchána v jeho bytě. Tak co, pane svědku?"

Dlouho přešlapoval. Podíval se na soudce, jako by od něj čekal, že mu hodí záchranný kruh. Pak přejel očima porotce, nakonec jen zamumlal:

„Trochu jsem se ptal. Něco málo mi žena řekla. Ale nebylo to nic podstatného, co by mohlo zajímat soudní dvůr."

Pak se prokurátor i obhájci snažili z Creightona něco vypáčit, ale všechna snaha byla marná. Kroutil se, po každé otázce cosi zamručel, byla to však nesrozumitelná nebo zcela nesouvislá slova. Všichni čekali na zvrat. Novináři doufali v senzaci a byli zklamáni, dělali si sice poznámky o výpadech obhájců proti prokurátorovi a naopak, na změnu taktiky si však museli počkat do chvíle, kdy obhájce Frances Creightonové Edwards zavolal před katedru svědkyni Ruth Creightonovou.

Už nebyla křiklavě nalíčená, oblékla si slušivé, leč nenápadné šaty, nepředstírala drzost, kterou šermovala při výsleších. Byla bledá, pokorná, očividně se chvěla. Byla hezká a najednou sympatická. Ale hlavně: říkala něco jiného než dosud.

„Kdy tedy došlo k prvnímu intimnfmu styku s obžalovaným Appelgatem?" zeptal se obhájce Edwards.

„Už jsem to řekla. Na večírku, když jsme byli sami v kabině osvětlovače."

„Došlo k tomu násilím?"

„Já nevím," řekla a dívala se do země.

„To přece musíte vědět."

„Tenkrát jsem nevěděla, co je to znásilnění."

„Dnes už to snad víte."

„Ano, už to vím," řekla a v obličeji jí začalo cukat, pak se jí zachvěla ramena a Ruth Creightonová začala hlasitě plakat.

„Vy jste však ve stycích s obžalovaným Appelgatem pokračovala a dokonce jste prohlásila, že se tak dělo v posteli, kde vedle vás spala jeho manželka."

„Ano, prosím," zavzlykala.

„Takže všechno pokračovalo s vaším souhlasem."

„Řekl, že si mě vezme."

„Jak si vás mohl vzít, když byl ženatý?"

„Řekl to. Sliboval, že odjedem někam daleko a tam spolu budeme žít.“

„Věděla vaše matka o vašich stycích s Appelgatem?“

„Ne. Nic nevěděla,“ tvrdila tentokrát Ruth.

„To ale znamená, že obžalovaný měl důvod k vraždě. Chtěl se zbavit nepohodlné manželky, aby mohl žít s mladičkou milenkou.“

Obhájce Frances Creightonové docílil, co chtěl, ale Appelgatův taky využil svou příležitost. Charles R. Weeks přistoupil ke stupínku svědků s úsměvem, jako by šlo o milou společenskou záležitost.

„Omlouvám se, slečno Creightonová, že vám musím položit nepříjemnou otázku. Byla jste panna, když jste se poprvé milovala s obžalovaným Appelgatem?“

Okamžitě věděl, že trefil do černého. Nervózně začala kroutit prsty, přešlapovala na místě, kousala se do spodního rtu, nakonec zašeptala:

„Nebyla.“

„To znamená, že potvrzujete před tímto soudním dvorem, co jste už uvedla při výslechu pana prokurátora Littletona, že jste se pohlavně stýkala s několika chlapci, než jste souložila s obžalovaným Appelgatem.“

„Je to tak,“ řekla.

„Děkuji vám, slečno Creightonová, za upřímnou odpověď.“

Všichni čekali na křížový výslech obžalované Frances Creightonové, mnozí už během vyšetřování četli v novinách tři verze jejího zmateného přiznání a věděli, že výpověď za dřevěným zábradlím pódia pro svědky bude pro průběh líčení rozhodující. Její obhájce Edwards se ptal a ona postupně opakovala to, co už předtím zaprotokolovali. Appelgate koupil kdesi jed na krysy a dal jí ho. Jen ze strachu ho poslechla, když jí nařídil, aby nasypala smrtelnou dávku do šodó, které předtím našlehala pro nemocnou Adu Appelgateovou. Nemohla se bránit, bála se Appelgata.

Obhájce Edwards si oddychl. Byl totiž přesvědčen, že to nejhorší má za sebou. Proto nastoupil do arény, mnul si ruce a lehkým konverzačním tónem se zeptal:

„Kdy jste poprvé souložila s obžalovaným Appelgatem?“

„Když jsme se sestěhovali,“ řekla bez ostychu.

„Stalo se tak ve vašem domku?“

„Ne. Jeli jsme společně nakupovat.“

„Vozem?“

„Ano. Při cestě zpátky.“

„Stalo se to v autě?“

„Ano.“

„Chcete snad říct, že někde na silnici?“

„Byla už tma. Zajel ke kraji, zhasnut a začal mě objímat. Rozepnul mi blůzičku a začal mi líbat prsní bradavky.“

„Pak jste se milovali?“

„Ano.“

„S vaším souhlasem anebo proti vaší vůli?“

„Bránila jsem se, ale marně. Nechtěla jsem s ním nic mít.“

Všichni lhali. Někdo víc a jiný méně, zjistit pravdu nebylo možné. Scházely přímé důkazy, a tak stála jedna výpověď proti druhé. Edwards Weeks využil možnosti křížového výslechu, požádal předsedu soudu Johnsona o slovo a znovu se do toho pustil. Otázky padaly rychle a nečekaně, byla to spíš slovní přestřelka, při níž obhájce mířil přesně do středu terče.

„Řekněte nám, prosím, jakým vozem jste jeli nakupovat?“ zeptal se zdánlivě od věci.

„Jeho autem.“

„Jaká je to značka?“

„Chevrolet.“

„A chevrolet. Kupé nebo sedan?“

„Dvoudveřový.“

„S tvrdou střechou?“

„Ano.“

„Vpředu jsou dvě sedadla a dvě menší vzadu?“

„Ano.“

„Vy jste seděla vzadu, paní Creightonová?“

„Ne. Vedle něj vpředu.“

„Tedy na sklápěcím sedadle.“

„Ano.“

„On tedy seděl za volantem vedle vás?“

„Ano.“

„A kde vás znásilnil? Řekl bych, že vpředu to bylo technicky dost obtížné.“

„Zatáhl mě na zadní sedadlo.“

„Vy jste se nebránila?“

„Byl silnější.“

„Přední sedadla se u každého dvoudveřového automobilu sklápějí dopředu. Není možné, aby se cestující dostal násilím na zadní. Víte, co tím myslím?“

„Ano, rozumím.“

„Jak vás tedy dostal dozadu?“
„Zatáhl mě tam.“
„A vy jste se přitom bránila?“
„Ano, jak nejvíc jsem mohla.“
„Snažila jste se mu za každou cenu znemožnit pohlavní styk?“
„Ano.“
„Děkuji vám. A jestli pan předseda dovolí, chtěl bych soud i pány porotce upozornit, že výpověď obžalované je nepravdivá už jen z toho důvodu, a to ví každý, kdo jednou seděl ve dvoudveřovém voze, že přetáhnout někoho z předních sedadel na zadní, když jsou obě přední obsazena, není vůbec možné. Obžalovaná Frances Creightonová váží asi osmdesát kilo a Everett Appelgate sto třicet. Není proto logické, že k souloži v chevroletu došlo proti vůli Frances Creightonové.“
Znovu se pak při křížovém výslechu probírala scéna, jak obžalovaná dala vypít nejlepší přítelkyni, s niž bydlela ve společné domácnosti, prudký jed. Jenže rekonstrukce této důležité epizody se tentokrát jevila jinak.
„Vy jste tedy věděla, že je v šodó prudký jed?“ zeptal se ještě jednou prokurátor Littleton.
„Ano.“
„Podala jste jí jed proto, že jste měla strach z milence Appelgata?“
„Ano,“ odpovídala poslušně.
„Věděla jste, že prášek, který vám dal, je arzen?“
„Řekl to.“
„Tak jste postavila skleničku se šodó na noční stolek a čekala jste, až se napije. Pak jste se dívala, jak pomalu umírá?“
„Netušila jsem, že umírá.“
„Vy jste nevěděla, že umírá?!“
„Nebyla jsem si jistá.“
Everett Appelgate nastoupil na scénu druhého dne a od počátku bylo zřejmé, že boj vzdal. Stál před porotou a byl odporný. Tlustý a vždycky upocený, s ovislým, oslintaným spodním rtem vypadal chvílemi jako tuleň, vystrkující hlavu z vody. A taky se očima zarostlýma tukem tak rozhlížel. Zvědavě. Jako by nic nechápal.
„Připouštíte tedy, obžalovaný Appelgate, že jste pohlavně obcoval s nezletilou Ruth Creightonovou?“
„Bohužel to musím přiznat. Lituji, ale je to tak.“
„Soud má o tom důkaz,“ řekl prokurátor Littleton a ukázal fotografii. „Na tomto snímku jste vy, vaše manželka Ada a nezletilá Ruth Creightonová nazí v posteli. Všichni tři.“
„Je to tak.“
„Má tedy soud i porota uvěřit vašemu tvrzení, že jste v manželské posteli, v níž jak vidíme leží i vaše žena, souložil s tou dívkou bez manželčina vědomí?“
„Opravdu o tom nevěděla,“ řekl nelogicky, ale tónem vyjadřujícím, že už je mu všechno jedno.
Závěr procesu nebyl zajímavý. Obhájci nepřišli v plaidoyer s ničím novým, státní žalobce Littleton už jen z povinnosti opakoval známá fakta. V devět večer propustil předseda soudu Courtland A. Johnson porotce, aby se poradili o vině či nevině obžalovaných. Vrátili se až po půlnoci.
„Uznáváme oba obžalované Frances Creightonovou a Everetta Appelgata vinnými z úkladné vraždy ve smyslu obžaloby,“ prohlásil předseda poroty Zenon P. Secor.
O devět dní později, v deset dopoledne, soudce obžalovaným oznámil; že byli odsouzeni k trestu smrti. Až do popravy budou uvězněni v trestnici Ossining ve státě New York, známé spíš jako Sing-Sing. Tam pak byli v zákonem stanovené lhůtě popraveni na elektrickém křesle. Nejdřív ona, pak on.
Smrt nemravného otce
Dřevěný přízemní dům na Magnolia Drive 293 nestál za moc. Přitom se o jeho majiteli, elektrikáři Jamesi Piersonovi říkalo, že má dobré výdělky, nepije a nevyhazuje peníze za zbytečnosti. Magnolia Drive je všední ulice ve všedním městečku na Long Islandu, na klidném kopečku, dost daleko od nepříjemného provozu newyorkských vozů věčně přeplněných ulic. Dřevěné stěny bungalovu byly pobity šindelem, pár bíle natřených oken rozdělovalo fádní šeď. Střechu kdysi pokryli hliníkovými výlisky a natřeli ji tmavou barvou.
V únoru nebývá na Long Islandu vlídné počasí. Vždycky fouká vítr z Atlantiku, anebo z druhé strany ze zátoky. A ve středu, pátého ráno, namrzla na vjezd před garážemi noční mlha a vytvořila náledí.
James Pierson vstal po šesté. Zastavil se v pokoji, kde spala starší dcera Cheryl, i v dětském, kde klidně oddychovala osmiletá JoAnn, v kuchyni do sebe nalil sklenici horké kávy. Oblékl si teplou kanadskou károvanou bundu, vzal se stolu objednávky, popadl klíče od malé dodávky, v níž měl pojízdnou dílnu, a vyšel do mrazivého, ještě neprobuzeného rána. Právě začalo svítat.
Nespěchal, klouzalo to, a tak se díval, kam šlape. Nevšiml si bledého hubeného kluka s rovnátkem na zubech. Stál za stromem. Najednou zvedl chlapec k rameni pušku, zalícil a vystřelil. Bylo sice ticho a nikde nikdo nejel, přesto však nebylo ránu slyšet. Skoro metr devadesát vysoký, silný elektrikář Pierson se bez výkřiku svezl na zem, v jedné ruce objednávky, v druhé klíčky od dodávky. Kluk nečekal, skočil k němu a znovu několikrát zblízka vystřelil.
Cheryl Piersonová vstala, umyla se a než postavila na kávu, podívala se z okna, jaké je počasí. Přitom si všimla, že v půli cesty od vchodu k vozu leží podivně zkroucený otec.
„Přiběhla k nám,“ vypověděla později sousedka Alberta Kosserová. „Křičela, že se něco stalo jejímu otci. Manžel tam běžel, ale pochopil, že Piersonovi už není pomoci. Vzala jsem Cheryl dovnitř a hodila jsem přes ní pokrývku. Třásla se strachy a zimou. Víte, znali jsme se velmi dobře, Piersonovy děti nám vyrůstaly před očima. Je to hrozné. Komu mohl Jim vadit?“

Podle později sepsaného protokolu přijel na místo činu v 6 hodin 46 minut policista z útvaru Suffolk County Roy Baillard doprovázený mladou kolegyní, která nedávno vyšla Policejní akademii. Hlídkovali nedaleko, a tak byli na Magnolia Drive ještě před pohotovostním vozem hasičů. Jedni ani druzí už nemohli nic dělat. A osazenstvo dalších policejních vozů taky ne. James Pierson ležel na břiše, pod hlavou loužičku krve, v roztažených pažích papíry a klíčky. Byl to robustní chlap, boty měl pětačtyřicítky. Neznámý vrah ho střelil zezadu.

Poručík Frank Dunn byl náčelníkem policejního oddělení pro vyšetřování vražd oblasti Suffolk County. Vysoký modrooký policista přidělil případ svému nejlepšímu detektivovi K. Jamesovi McCreadymu. Ten se pustil do práce ještě předtím, než odvezli mrtvolu na prosekturu. Dunn a McCready byla zkušená dvojice. Jen v poslední době měli za sebou víc než deset úspěšných případů. A tento nevypadal ani záhadně, ani rafinovaně. Pierson byl poctivý, oblíbený, pilný, sice někdy až příliš energický muž v nejlepších letech, staral se však vzorně o svou rodinu, říkalo s o něm, že často mívá u sebe hodně peněz. Když se přátelé dostali do finančních nesnází, byl vždy ochoten pomoci jim půjčkou.

McCready promluvil nejdřív s Piersonovou dcerou Cheryl. Seděla u sousedů Kosserových na pohovce. Nebyla v šoku, jen se třásla zimou, měla na sobě stále ještě noční košili a přes ni modrou bundu. Když detektiv projevil přání podívat se do Piersonových domku, zvedla se a beze slova s ním šla. Nevěděla, že je otec mrtvý, myslela si, že jen uklouzl na náledí a zranil se. Když jí detektiv oznámil, že mu už není pomoci, začala tiše plakat, ale až nápadně rychle se vzpamatovala.

Když si McCready prohlížel poněkud chaoticky zařízený dům, který snad před třiceti lety koupil přičinlivý Pierson za devět tisíc dolarů a postupně jej vylepšoval a přestavoval, měl pocit, že si prohlíží cosi jako ledabyle smontovanou divadelní scénu. V americkém domově povinné fotografie dětí a všech dosažitelných předků ho nepřekvapily. V pokojích však scházely osobní věci, zbytečné krámy, o nichž se při každém předvánočním úklidu uvažuje, jestli se mají nebo nemají vyhodit. Nad manželskou postelí visel obraz Krista. Velký a tištěný plakát v rámu z nenatřené lišty.

Cheryl Piersonová oslavila asi před půl rokem šestnácté narozeniny, její otec, jak bývá v Americe zvykem, uspořádal okázalý večírek pro stodvacet hostů. Byla to ve všem nenápadná, průměrná dívka. Nosila školní uniformu Newfield-High-School, v civilu se oblékala sportovně, zastávala totiž ve školním klubu významnou funkci cheerleadera-dirigenta třídní klaky skandující při sportovních utkáních hesla povzbuzující své hráče. Bývá to ve školní hierarchii důležitá osoba, zpravidla hezká dívka oplývající vtipem i výraznou gestikulací. Všechny tyto vlastnosti Cheryl Piersonová neměla. Byla tichá, odměřená. Nebyla sice ošklivá, ale ani oslnivě krásná, někdy snad na svůj věk až přehnaně melancholická.

Detektiv McCready se samozřejmě vyptával sousedů na pověst zavražděného a zjistil, že James Pierson byl oblíbený, dobrosrdečný a dobře situovaný muž, kterému nic nescházelo. Když mu nečekaně zemřela žena a on zůstal se třemi dětmi sám, dokázal si zařídit chod domácnosti tak, že se obešli bez cizí pomoci. O nákupy a vaření se starala Cheryl, její mladší sestra, trochu trucovitá a občas velmi nerudná JoAnn, jí často s nechutí pomáhala. Nejstarší Piersonův potomek, zvaný Malý Jimmy, extravagantní, nápadný, nepříjemný budoucí kadeřník chodil domů vlastně jen přespávat. Ale ne každou noc.

Nosil náušnice v době, kdy to ještě nebylo běžné, a vlasy na ramena, strojil se podle vzoru hudebníků skupiny, která byla právě v módě. Choval se sebevědomě jako filmová hvězda. Detektiv McCready si na něj počkal na rohu Magnolia Drive.

„Tak prej už nepracuješ v nemocnici Stony Brook?“ řekl.

„To je fakt. Měli řeči, že bych se měl dát ostříhat, volové,“ odpověděl Jimmie.

„A to ty nechceš?“

„Nikdo mi do ničeho nebude kecat. Táta mi taky pořád něco nařizoval.“

„A ty ses na to pokaždé vykašlal.“

„Chci se bavit a ne dřít někde za pár doláčů. Chodím teď do školy Wilfred‘s Beauty Saloon, tam mi nikdo neříká, jak se mám česat.“

„To koukám. Takže z tebe bude holič.“

„Kadeřník; pane. V tom je velkej rozdíl. Co vlastně chcete?“

„Zjistili jsme pár nových věci. Chtěl bych si s tebou o tom popovídat,“ řekl McCready a dodal: „Ale ne tady. Pojď zajedeme na prezídium.“

Jimmie nastoupil. Cestou mlčeli. Když se posadili v kanceláři ke stolu, zeptal se netrpělivě.

„Tak co máte novýho?“

„Myslím, že už vím, kdo to udělal.“

„A kdo teda?“

„Ty.“

„To není pravda!“ vykřikl, vstal a postavil se za stolem jako boxer v ringu.

„Myslím, že v tom lítáš.“

„Nemám s tím nic společnýho.“

„Podle několika spolehlivých informací máš,“ řekl detektiv s důrazem. Pak čekal. Pozoroval Jimmieho vyděšenou tvář, spatřil na jeho čele kapičky potu, sledoval jeho těkající pohled a chvějící se ruce. „Tvrdíš, žes to neudělal?“ řekl McCready pomalu.

„Samozřejmě že jsem to neudělal!“ zvolal Jimmie okamžitě.

„A kdo tedy?“

„Ségra.“

„A to ti mám věřit? Zbláznil ses? Proč by to asi dělala?“

„Jo. Byla to ona.“

„Jak‘s na to přišel?“

„O vánocích se mě zeptala, jestli bych nemohl zabít tátu.“

„Takhle? Z ničeho nic? Jestli bys mohl zabít tátu? Ty kluku nemáš rozum. Můžeš mi říct, proč by ho chtěla zabít?“

„Nemám ponětí. Asi to byl blbe] fór.“

„Jo, to by vypadalo jako blbej fór. A ty se vzpamatuj! Kdo mohl mít zájem na smrti vašeho táty? Nakonec snad malá JoAnn? Cheryl ne, ty ne, JoAnn ne? Nikdo jinej tady nebyl. Tak se přiznej!“

„Nemám k čemu.“

„Myslím si, že váš táta s Cheryl šoustal,“ řekl detektiv McCready.

Podle plánu mělo sdělení zapůsobit jako nečekaný výbuch bomby. Jimmie ani nevyskočil, ani nezačal křičet, ani se nevrhl na policistu, hleděl na podlahu a klidně řekl:

„Ne. To si nemyslím. Tomu opravdu nemůžu věřit.“

„Nemůžeš nebo nechceš?“ zeptal se McCready, vyveden z míry nečekaně klidnou reakcí Jimmieho Piersona.

„Nemám s tím nic společného. Už jsem vám to řekl. Nevím, o čem mluvíte.“

„Moment, Jimmie! Neříkal‘s náhodou, že se tě o vánocích sestra zeptala, jestli bys nezabil tátu? Seš lhář a podvodník. Ty moc dobře víš, jak to bylo.“

„Opravdu s tím nemám nic společnýho,“ bránil se Jimmie. „Přišla za mnou a prosila mě o pomoc. Chtěla, abych jí pomohl, abych jí poradil. Nic víc. Já jsem to neudělal, myslel jsem si, že si dělá srandu.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se detektiv.

„Na Boží hod. Když jsme byli u tety.“

„U jaké lety?“

„Marylin.“

„To je tátova sestra?“

„Jo. Hádala se s tátou v kuchyni. Já a Cheryl jsme seděli vedle v pokoji a ségra mi najednou řekla, abych se poohlédl po někom, kdo by tátu oddělal.“

„Řekla ti taky proč?“

„Jo. Zakázal jí jít slavit Silvestra.“

„Jako ven? Jinam?“

„Jo.“

„A cos jí na to řekl? Já to snad nepochopím. Chtěla zabít tátu proto, že jí nedovolil slavit Silvestra jinde?“

„Jo, řekla mi to. A já jsem se jí ještě zeptal, jestli to jako myslí doopravdy a ona řekla, že smrtelně vážně. Tak jsem jí slíbil pomoct. Co jsem měl podle vás dělat?“

„No, to leda zírám! To ti řeknu, že valím oči, Jimmie,“ řekl McCready.

„Ale já jsem jí to řekl jen tak, aby už dala pokoj.“

„A dala ti pak už pokoj?“

„Ještě se ozvala.“

„Říkáš ozvala. Vy jste spolu nebydleli?“

„Ne. Já jsem se odstěhoval. Zavolala mě do práce.“

„Proč ses odstěhoval?“

„Kvůli tátovi. Nevycházeli jsme spolu dobře.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Pořád chtěl, abych byl jiný, než jsem.“

„No a co ti řekla sestra, když tě zavolala?“ zeptal se McCready.

„Jestli bych o někom nevěděl, kdo by to udělal.“

„Věděl jsi?“

„Ne, ale řekl jsem jí, že jo. Prostě jsem lhal, abych měl od ní pokoj.“

„A ona pak už nevolala?“

„Pořád telefonovala. A tak jsem jí řekl, že mám sice jednoho kámoše, ale že po něm jde policie, a tak to teď nemůže vzít.“

„Tím to přece ale neskončilo.“

„Máte pravdu. Jednou mi ještě telefonoval její kluk.“

„Tak on byl do toho zasvěcen ještě někdo další? Spiknutí s cílem zavraždit vlastního otce,“ zhrozil se McCready a vůbec nepředstíral překvapení. Počestná, dobře situovaná a vážená rodina se dostala do takových problémů, že se děti baví o vraždě otce a ani se tím moc netají.

„A kdo to je ten starostlivý milenec?“

„Jmenuje se Rob Cuccio.“

„A říkal ti to po telefonu?“

„Ne, přišel za mnou a normálně se zeptal, jestli jsem už sehnal někoho, kdo by oddělal starého Piersona. Řekl jsem mu, že jsem ho sice našel, ale teď to nemůže udělat. Musí se počkat.“

„Vyjednávala Cheryl ještě s někým?“

„Nemám ponětí. My se moc nestýkáme.“

„A kdo to teda nakonec udělal?“ zeptal se McCready.

„Tak to teda fakt nevím,“ řekl Jimmie a McCready byl spokojen s tím, co se od vlasatého bubeníka amatérské skupiny dozvěděl. Věděl totiž, že pachatelem nemůže být Piersonův syn, měl alibi potvrzené píchačkami. Občas, když mu došly peníze, pomáhal ve skladu Sweenovy mrazírny a mimo osobní karty jeho přítomnost potvrdil i šéf ranní směny. Od čtyř

ráno nakládal Jimmie na rampě přepravky pro ranní rozvoz.

Rodina Cucciových žila v Seldenu. Otec, Robert Cucciti, byl policista. Dvacet let sloužil na Třiačtyřicátém policejním okrsku v Bronxu. Jeho manželka Tina pracovala v jedné ze seldenských bank. Dobře se starali o tři děti. Robert mladší, zvaný Rob, studoval na Dowlingské univerzitě. A té mrazivé noci před osudným ránem poprvé nepřišel včas domů, ani nezavolal.

James McCready přijel k jejich domku k večeru a bez dlouhého vysvětlování podezřelého Roba zatkl a odvezl. Pak se znovu vypravil Magnolia Drive. Bylo už po půlnoci, ale uvnitř se ještě svítilo. Zazvonil. Přišla otevřít stará paní Virginia, matka zavražděného a Cherylina babička, která se ujala vedení domácnosti.

„Chtěl bych mluvit s Cheryl," řekl McCready mezi dveřmi.

„Ale ona už dávno spí."

„Tak ji, prosím, vzbuďte. Musí se mnou na prezídium. My už totiž víme, kdo to udělal."

„Jimmie?"

„Ne. Cheryl."

Objevila se ve dveřích v noční košili tak dlouhé, že ji za sebou courala jako královna vlečku. Zívala a oči měla napůl zavřené. Jako by si uvědomila, že stojí před policistou v negližé, vrátila se a vmžiku se objevila znovu, oblečená do modré teplákové soupravy. McCready se nesnažil vysvětlit svůj náhlý příchod, ale oslovil Cheryl ještě dřív, než se stačila zeptat.

„Myslím, že bys mohla babičce něco vysvětlit," řekl.

„Nevím co."

„Mohla bys jí říct, kdo zavraždil tvého otce."

„Nevím, o čem mluvíte," usmála se Cheryl násilně.

„Ale víš, moc dobře to víš!" McCready šel ke dveřím, otevřel je a kývl. Do místnosti vešel detektiv Steven Cleary, vedl na ruce želízky připoutaného vysokého, štíhlého, vlasatého mladíka Roberta Cuccia. Zavíral oči jako před prudkým světlem, pak pohlédl na strop a zase na podlahu. Chvíli se ošíval, ale nakonec přiznal:

„Všechno jsem jim řekl, Cheryl. Vědí, jak to bylo."

Každý by řekl, že drama vyvrcholilo. Jenže detektivové mordparty Suffolk County neměli ještě důkazy pohromadě a vsadili všechno na výpovědi dodvacítkářů. Zasedli v jedné z větších kanceláří policejního prezídia, která patřila poručíkovi Franku Dunhovi, a McCready začal s výslechem Cheryl Piersonové. Seděla na staré, ošklivé židli z pochromovaných trubek, v obou dlaních svírala kapesníček, a co chvíli si jej protahovala mezi prsty. Očima nepohnula, hleděla do nicoty, jako by nevnímala, co se děje.

„Víme už všechno, Cheryl, ale potřebujeme od tebe slyšet podrobnosti. A taky proč jsi to vlastně udělala. Jimmie nám řekl hodně a Rob taky, ale já bych chtěl, kdybys nám to všechno vyprávěla sama."

Zvedla oči. Rozhlédla se po místnosti. Žádný policista s připravenými želízky. Jen známý detektiv McCready a jeho kolega Cleary. Právě ten začal medovým hlasem, jako by chtěl podezřelou uklidnit, že vlastně o nic nejde.

„My už víme o tom, co bylo mezi tebou a tvým otcem," řekl a Cheryl Piersonová se roztřásla. Pak ještě opakoval, že se všechno vysvětlí, a ona se rozplakala. Když pak ji McCready ujišťoval, že se před nimi nemusí stydět, oba jsou zkušení a dobře vědí, co se někdy v životě může semlít, nestačila si Cheryl utírat slzy.

Podle policejního protokolu přestala vzlykat po detektivově výzvě, aby jim prostě všechno vyprávěla. Kývla, vysmrkala se a McCready se zeptal:

„Kdy to začalo?"

Hleděla na podlahu, kývala se ze strany na stranu, jako by se chtěla rozběhnout, pak zvedla pohled a vyčítavým tónem oznámila:

„Bylo mi jedenáct."

„Jak to začalo?" zeptal se McCready okamžitě, aby vyslýchaná neztratila chuť k vyprávění.

„Muchlovali jsme se."

„Jak muchlovali?"

„Váleli jsme se po koberci, šťouchali jsme se, štípali a on mě najednou hodně zmáčkl, až jsem nemohla dýchat."

„A potom?"

„Pak mi zajel rukou mezi nohy. A zmáčkl mi prsa."

„Bránila ses?"

„Proč, byl to přece můj táta."

„Myslela sis, že to patří k otcovskému laškování?" zeptal se McCready.

„Ne. Věděla jsem, že se to nemá."

„Proč jsi to otci neřekla? Nebo's mu to řekla?"

„Bála jsem se, že by se zlobil."

„Trestal vás, když jste udělali něco, co nechtěl?"

„Někdy nás bil."

„Dotýkal se tě takovým způsobem často?"

„Dost často."

„A při jaké příležitosti?"

„Když jsme se dívali na televizi."

„Sami?"

„Sami nebo taky ne."

„Tvůj bratr Jimmie byl u toho?"

„Ne, ten se na telku nedíval a věčně nebyl večer doma.“

„A sestra JoAnn?“

„Ta tam někdy taky seděla.“

„Přesto se otec nestyděl ... ?“

„My jsme se vždycky přikrývali dekou, v obýváku byla dost zima. Někdy jsme si vlezli do postele a dívali se na Dallas v ložnici.“

„A co tvoje matka?“

„Ta byla nemocná. Ležela v obýváku na gauči.“

„Takže o tom nevěděla?“

„Ne, nikdo to nevěděl.“

„Byli jste v posteli oblečeni?“

„Někdy. Ale potom ani ne.“

„A co jste vlastně dělali?“

Mlčela. Snad jen nevěděla, jak to říct, aby to tolik nebolelo. Přiznala se, že chodila k otci do ložnice, když matka na gauči usnula a pořád zdůrazňovala, že se z postele dívali na televizi, ale přitom dělali to, co nechtěla nazvat pravým jménem.

„A kdy to bývalo? Taky v noci?“

„Někdy hodně pozdě v noci.“

„Tys vylezla ze své postele a šla za ním? Kde byla tvoje sestra?“

„Spala.“

„A bratr?“

„Ten byl někdy v noci v práci, ale někdy taky spal. JoAnn spala v našem pokojíku.“

„Takže jste spolu měli pohlavní styk?“ řekl McCready a ani nečekal na odpověď. Cheryl se totiž rozplakala a nebyla k utišení. Mezi vzlyky však přece jen znatelně kývla.

„Kolik ti bylo, Cheryl?“

„Třináct.“

Podle reportáži otištěných v New York Times během a po soudním procesu trval první výslech, obsahující přiznání k incestu, pětačtyřicet minut. Zkušený McCready referoval nadřízenému, že výpověď podezřelé zněla věrohodně, Cheryl odpovídala na otázky ochotně, jako by na možnost takové ulehčující zpovědi už dávno čekala. Jenomže detektivové vyšetřující případ vraždy Jamese Piersona nebyli s výpovědí spokojeni, a tak se v policejním protokolu objevila ještě další podrobnost:

„Dívali jsme se v ložnici na televizi. Otec měl připravenu přikrývku, aby ji mohl rychle přes nás přehodit, kdyby uslyšel nějaké kroky. Když se mě dotýkal, tak jsem si nic zlého nemyslela. Prostě mě hladil nebo lechtal. Ale pak jsme najednou byli oba nazí. A teprve v tuto chvíli jsem si uvědomila, co se vlastně děje. Zeptala jsem se ho, proč to dělá. Odpověděl mi, že to není nic špatného, prostě mě miluje.“

Případ vraždy nebyl výslechem podezřelé Cheryl ještě zdaleka vyřešen. Na scéně se objevovaly další postavy, dokreslující situaci v rodině, vztahy mezi rodiči, příbuznými i mezi podezřelou a jejími přáteli. James McCready zjistil ještě překvapivou skutečnost. Když vyslechl Cheryl, považoval za svou povinnost oznámit její tetě Marylin Adamsové a babičce Virginii Piersonové výsledek svého snažení. Ve tři v noci zazvonil u dveří domu na Magnolia Drive a řekl bez úvodu:

„James Pierson měl se svou dcerou Cheryl pohlavní styky.“

Podle jeho dosavadních zkušeností to měl být onen pověstný blesk z jasného nebe a on, utahaný za celý den, chtěl obě dámy uklidnit. Nebylo třeba. Neřekly ani slovo. Nedaly se do breku, nelomily rukama, jen seděly vedle sebe na gauči, přidržovaly si pod krkem domácí pláště a tupě hleděly na dveře, které za sebou pořádně nezavřel. Detektiv McCready pochopil, že je ta zpráva nepřekvapila a jestli snad o této skutečnosti nevěděly, tak ji tušily.

McCready považoval za svou povinnost dodat aspoň ještě něco, a tak před odchodem řekl:

„Začalo to, když byla Cherylina matka nemocná. Cheryl se mi se vším svěřila a bude potřebovat vaši pomoc. Je velmi mladá a má celý život před sebou. Vy jste, vaše rodina je jediné, co jí zůstalo.“

Když odcházel, připadal si jako kazatel Armády spásy a ne jako detektiv oddělení pro vyšetřování vražd.

Rob Cuccio byl vysoký, bledý a nesmělý student poslední třídy, o rok starší než Cheryl. Měl italské předky a podle toho vypadal. Vlasy černé jako vraní peří, lesknoucí se domodra, pod nosem pokusný, ještě velmi řídký knírek, jaký mívají filmoví sňatkoví podvodníci.

Potkali se kdesi na hřišti nebo na školním večírku a chvíli se spolu bavili. Cheryl se líbil a on se do ni na první pohled zamiloval. Pak byly prázdniny, Rob se připravoval na zkoušky na vysokou školu. V říjnu se objevil v Newfieldu. Ti dva si padli do náručí a jako v pohádce s dobrým koncem si navzájem potvrdili, jak moc po sobě celou tu dlouhou dobu toužili. Cheryl od něj dostala dárek vhodný do sbírky kýčů, zrcátko pověšené na malém saténovém polštářku s nápisem: Naše láska nikdy neskončí!

A právě v době, kdy Rob začal chodit do rodiny na Magnolia Drive a Cherylin otec se tvářil kysele, slyšela její mladší sestra JoAnn od zamilované Cheryl několikrát větu: „Chtěla bych, aby byl otec už mrtvý,“ a JoAnn to ve své výpovědi potvrdila.

13. února 1986 nebyl pátek, ale čtvrtek, ale pro Cheryl, Seana Picu a Roba Cuccia to byl nanejvýš smolný den. Policie je sebrala, když šli ze školy, a přivedla do budovy trestního soudu v Suffolku. Postupně předstoupili před soudce, který měl rozhodnout především o výši kauce, aby nemuseli čekat na první líčení v celách vyšetřovacího vězení. Rob Cuccio směl odejít domů, když jeho rodiče složili kauci ve výši pěti tisíc dolarů, Cheryl Piersonová však měla zaplatit

padesát tisíc a Sean Pica dokonce sto tisíc. Tak vysoké částky nemohl nikdo z nich sehnat. Cherylina teta bědovala na chodbě, že celá rodina nemůže dát tolik peněz dohromady, ale obhájce Paul Gianelli, který se případu ujal, mimochodem jeden z nejlepších v oblasti Long Islandu, ji uklidnil:

„Však oni tu kauci sníží a Cheryl bude brzo na volné noze."

„Jak toho chcete docílit? Ten soudce mi připadá neoblomný," namítala Cherylina teta.

„Už jsem se poradil s lékařem," řekl obhájce.

„Proč s lékařem?"

„S gynekologem. Cheryl je v jiném stavu se svým otcem."

Obhájce Paul Gianelli jednal s klientkou jako se svou dcerou. Bezvýhradně stál na její straně, což nebylo tak zvláštní, staral se však o její další osud s největší možnou péčí a porozuměním. Rozhodli se, že půjde na gynekologické vyšetření, aby získali písemné potvrzení o těhotenství. Cheryl se totiž svému obhájci přiznala, že souložila se svým otcem té noci před jeho zavražděním. McCready dal okamžitě pokyn technickému oddělení, do Piersonových domu přišli dva mladí policisté a v igelitových rukavicích posbírali prostěradla, ručníky, pánské i dámské spodní prádlo odložené v proutěném koši.

Paul Gianelli znal státního žalobce Jablonskiho, kdysi spolu pracovali na prokuratuře. Věděl, že je velmi přísný. Vražda Jamese Piersona sice nebyl složitý případ, ale pro Cheryl bylo vhodné pokusit se docílit samostatné líčení. Při něm by bylo možné zdůraznit pohlavní zneužívání a oslabit skutečnost, že byla iniciátorkou rafinovaného spiknutí, jehož výsledkem byla vražda vlastního otce.

„Já už jsem s tátou asi tak čtrnáct dní před jeho smrti nemluvila," prohlásila při výslechu prokurátorovi Eduardu Jablonskimu. „Pořád se mě vyptával, co mi je, přitom ale dobře věděl, kdy mám mít periodu. Celý týden se mě každý den ptal, jestli už jsem to dostala. Byl nervózní a já taky. Nakonec jsem na něj řvala: ne, nedostala a je to tvoje vina! Pak už konečně mlčel a vzal telefonní seznam a hledal nějakou vzdálenější kliniku, kde by se to mohlo bez problémů utajit. Byla jsem z toho úplně vedle. Nedovedla jsem si představit, co vlastně chce. Já mám hrozně ráda děti a tohle jsem si nedokázala srovnat v hlavě. Proč mi to udělal, když tvrdil, že mě miluje. Měla jsem na něj hrozný vztek."

„Jak se k vám choval?" zeptal se prokurátor.

„Mrzelo ho to. Dělal si starosti. Proto mě nezmlátil, když jsem na něj zařvala a nadávala jsem mu, že je to jeho vina. Normálně by mi dal rovnou pár facek. Myslím si, že dostal strach. Za pár dní mi řekl, že našel kliniku, kde to bude bez problémů."

„Řekl vám, kde je a jak se jmenuje?"

„Ne. A myslím si, že vůbec nikam nevolal. Nějaké jméno mi možná řekl, ale já jsem si je nezapamatovala."

Přesně dva týdny po vraždě odvezla teta Marylin Cheryl do Port Jeffersonu na kliniku doktora Sanromana. Tam se vystrašená dívka podrobila sonografickému testu. Zdravotní technička jí pak na obrazovce ukazovala malý bod, který byl zárodkem budoucího človíčka. Na chirurgický zákrok však bylo příliš brzo, lékař stanovil termín na dvacátý březen.

„Nic vás nebude bolet, slečno," ujistil ji. „Ani o tom nebudete vědět. Jednu noc se u nás vyspíte a druhý den můžete do školy."

Krátce poté došlo mezi Cheryl, tetou Adamsovou a babičkou k vážné roztržce. Teta odvedla Cheryl k psycholožce, aby získala pro školu potvrzení o její narušené psychické rovnováze a ředitelství jí dovolilo pokračovat ve studiu dálkově a skládat pak zkoušky. Zatím se obě ženy staraly o to, aby Cheryl seděla doma a nikde se neukazovala. Především se měla připravit na proces a teprve pak na školní zkoušky.

Cheryl se však chovala nepochopitelně. Při každé příležitosti utíkala z domu a tajně se scházela se svým přítelem Robem. Vytkly jí to a ještě se jí zeptaly, proč jim to všechno včas neřekla, byly by to nějak vyřešily.

„Cožpak byste mi věřily?" zvolala a práskla dveřmi.

James McCready vyslýchal Seana Picu hned druhý den po jeho zatčení. Vůbec nic nezapíral, ke všemu se přiznal, jako by už všechno vzdal. Cheryl se ho zeptala, jestli by to udělal, on souhlasil, dohodli se na podmínkách a on to zkusil. Jeho plán byl naivní a výsledek trapný, akorát Piersonovým v jejich druhém bungalovu kamenem rozbil okno. Tak si v lednu obstaral pušku. Z ní pak vystřelil, zabil Jamese Piersona a zbraň prý zahodil do moře na Long Island Soundu. Zavedl je k jakémusi soukromému molu v zátoce Mt. Sinai a tvrdil, že přesně tam se pušky zbavil. Hledali celý den, ale marně, a McCready došel k názoru, že ho kluk tahá za nos.

„Jakpak jste přišel k té pušce?" zeptal se ho detektiv.

„Koupil jsem ji."

„Kde? Adresu toho obchodu?"

„Nebyl to žádný obchod, koupil jsem ji na blešáku u hřbitovní zdi v Queensu. A den předtím jsem si v jednom kšeftě v Coramu do ní koupil patrony."

„Vy jste si koupil napřed patrony? Ještě před tím, než jste si sehnal na hřbitově pušku?"

„A proč ne?"

„Vy jste věděl předem, jakou si koupíte?"

Když si školák potřebuje koupit střelnou zbraň, tak se k ní může dostat jedině pokoutně. V obchodě mu ji neprodají, aby si ji sehnal na bleším trhu, na to by potřeboval hodně peněz. James McCready se v poslední době dost často bavil se studenty školy Newfield-High School a zjistil, že se na chodbách povídalo, že v té záležitosti má prsty Michael Kerwick, s kterým Sean kamarádí. Současně detektivovi asistenti pročítali protokoly o krádeži zbraní za poslední tři měsíce a zjistili, že jedna dvaadvacítka zmizela z jistého bytu tři týdny před Piersonovou vraždou.

Nebylo těžké prověřit si Michaela Kerwicka. Byl to známý výtržník, podezřelý z krádeží a vloupání. Každý věděl, že fetuje a taky prodává drogy, matky zakazovaly svým dětem, aby se s násilníkem stýkaly. Tak pro něj poslali.

Michael Kerwick se objevil v kanceláři obvodního prokurátora Edwarda Jablonskiho, v osmém patře, na

longislandské poměry velmi pohledné budovy, 11. března, v doprovodu advokáta, přesně podle doručeného předvolání. Byl to hezký hoch s krásnými kučeravými vlasy a příjemným pohledem. Vůbec nevypadal jako grázl ani jako feťák a bezesporu se o něm zdávalo mnoha dívkám, které kdy potkal. Vypadal jako neviňátko. Ale jen do chvíle, kdy měl odpovědět na první otázku. McCready se rozhodl pro ohranou policejní fintu.

„Podívej se, Miku, my dobře víme, že ta puška, kterou byl zastřelen James Pierson, byla ukradená a taky víme, žes ji ukradl ty. Našli jsme ji a jsou na ní tvoje otisky prstů."

„Nevím, o čem mluvíte, pane," řekl hezoun a tvářil se jako Ježíšek.

„Můžu ti dokonce říct, kdes ji ukradl. V kterém domě. Až budeš stát před porotou, tak už se s tebou o tom nikdo nebude takhle bavit, to mi věř. Máš poslední šanci říct, jak to bylo, přiznat se a doufat, že ti to porotci připočítají k dobru jako polehčující okolnost. Visela nad krbem! Můžu ti taky říct, kdy jsi ji tam ukradl. A Miku, vloupání do baráku, to není ledajaký lehký zločin. Za to můžeš dostat flastr, že se ti z toho hlava zatočí. Radši honem povídej, jak to bylo, než tě tady pan prokurátor obžaluje z Piersonovy vraždy."

V novinách se druhého dne ráno objevil popis Kerwickovy reakce. Najednou zčervenal, zaťal zuby, mačkal si dlaně, pak popadl propisku, s kterou si celou dobu hrál a mrštil ji přes místnost takovou silou, že prolétla snad jen deset centimetrů od prokurátorova obličeje a roztříštila se o dveře. Pak vyskočil, přeběhl místnost, zaťal pěsti a udeřil vztekle do zdi, až mu z kotníků vytryskla krev. Vrátil se oněch pár kroků zpátky, klidný a pokorný jako beránek, posadil se na svou židli a prohlásil:

„Dobře, ukradl jsem ji, ale nezabil jsem ho!"

Vší silou praštil pěstí do stolu, na jehož druhé straně seděl prokurátor Jablonski.

„Tak nám řekni, jak to bylo, Miku."

„Ukradl jsem ji, ale nechtěl jsem ji mít doma."

„Tak jsi ji dal Seanovi?"

„Jo. Dal."

„Řekl ti, že ji potřebuje?"

„Jo. Řekl."

„Neřekl ti náhodou, že chce někoho oddělat?"

„Jo. Něco takovýho řekl."

„Doslova. Vzpomeň si přesně, co a jak to řekl."

„Doslova? To nevím. Ale řekl, že dostane od Cheryl tisíc doláčů, když odpráskne jejího tátu."

„Takže jsi o tom věděl."

„Nikdy by mi nenapadlo, že to myslel vážně. Hned jsem mu řekl, aby neblbnul, že je to kravina. Nevěřil jsem, že by na to šel."

„Kdy's mu dal tu pušku?" zeptal se McCready.

„Hned ne. Nějakej čas jsem si ji nechal."

„Proč?"

„Jen tak. Pak jsme si z ní se Seanem šli zastřílet."

„Nepovídej, Miku," řekl McCready s hranou lhostejností. „Kdepak se tady jen tak dá střílet z pušky?"

„U Coramu. Je tam areál na paintball."

„Jo tam?! Měli jste terč?"

„Stříleli jsme do stromu."

Nedaleko Seldenu, snad jen míli od křižovatky Pětadvacítky a Stodvanáctky, se až ke břehu říčky Carmans rozprostírá mírně zvlněné území, částečně porostlé stromy, částečně holé, kam se o víkendech sjíždějí party mladých mužů a žen v maskáčích a na džípech, aby si v době svého pracovního volna hráli na válku.

Jsou báječně vybaveni jakoby opravdovými zbraněmi, střílejí po sobě v terénu jako ve Vietnamu střelami, které však nezabíjejí, ale zanechávají na maskáčích barevné skvrny. Aktéři kruté hry mají začerněné obličeje, hlavy chráněné přilbami, prchají nebo pronásledují do posledního dechu a mnozí, jakoby zasaženi smrtelně, jsou rádi, že můžou zůstat ležet a na chvilku si odpočinout.

Pět dnů v týdnu pak usilovně pracují, areál je opuštěný, a když kluci nemají odpoledne školu, tak si zde taky hrají na válku. S klacky, s koulemi z bláta nebo s ukradenou puškou, která opravdu střílí, s náboji, které mohou zabít, Mike Kerwick vyprávěl, jak báječná je to zábava.

„Jenže vy jste si nehráli jen tak," vrátil se McCready k věci. „Vy dva máte na svědomí taky pěknou řadu vloupání. Kolik?"

Podíval se na strop, jako by tam měl čárky. Nebyl ani nervózní, ani rozčilený, výslech probíhal klidně, jako když si dva kluci povídají u piva, jaké to bylo na včerejším mejdanu.

„Asi tak tucet," řekl Mike po chvíli.

„A co drogy?" zeptal se McCready.

„Každej si dá, když má."

„Mluvili jste spolu ještě o vraždě?"

„Ten samej den, kdy to udělal. Šel jsem za ním a chtěl jsem, aby mi tu pušku dal. Nechtěl. Ani neprozradil, kam ji schoval. Začali jsme se prát a já jsem mu vrazil takovou, že zůstal ležet. Ale pak jsem to vzdal."

„Proč jsi nešel na policii?"

„Tak to mi nenapadlo."

„Věděl jsi přece, že to chce udělat."

„Nevěděl jsem, že to myslí doopravdy. Byl jsem přesvědčen, že se jen tak přede mnou vytahuje. On byl velkej

vejtaha.“

Nasedli do policejního vozu, jeli do té přírodní coramské arény. Mike Kerwick našel strom, do jehož kmene stříleli, snažil se najít místo, odkud pálili, hrabal v listí, prsty probíral trávu, nakonec našel nábojnice. Vrátili se do Seldenu, McCready je poslal do balistické laboratoře, kde zjistili, že jsou shodné s nalezenými na místě činu. Kerwickovo svědectví a nábojnice se staly jedním z hlavních důkazů pozdějšího procesu.

Port Jefferson je přístav v Long Island Soundu, pozoruhodný snad jen tím, že odtud odjíždí převoz do protilehlého Bridgeportu. Na kopci nad přístavem stojí velká budova nemocnice St. Charles Hospital. Tam přivezli Cheryl Piersonovou, když začala krvácet. McCready se o tom dozvěděl od ošetřujícího lékaře, poradil se s prokurátorem Jablonskim, zavolal soudnímu znalci, ten pak nařídil, aby fétus po potratu byl neprodleně zaslán specializované laboratoři, která měla možnost z plodu zjistit s téměř stoprocentní jistotou, kdo byl otcem.

Lifecodes Corporation ve Westchesteru má jednu z nejmodernějších laboratoří, schopnou izolovat DNA (deozyribonukleovou kyselinu), jejíž pomocí lze určit otcovství. DNA lze získat z krve, spermatu a buněčné tkáně. Vědci tvrdí, že pravděpodobnost, že dva jedinci mají stejný genetický kód, je 1:80 miliónům. Až do roku 1985, kdy začali praktikovat novou metodu, to nebylo možné, pokud plod nebyl starý aspoň tři měsíce. V případu Cheryl Piersonové byla nová metoda použita poprvé v historii pro účely soudního procesu. Lékař Charles Hirsch z Suffolk County zaslal laboratoři vzorky krve a tkáně získané při pitvě zavražděného. On pak dostal z Lifecodes Corporation obsáhlou analýzu, jejíž výsledek lze vyjádřit krátce; James Pierson nebyl otcem Cherylina dítěte.

„To znamená, že nás ta holka vodila za nos!“ zvolal McCready, když si posudek přečetl.

Později se ukázalo, že se Cheryl svěřila s tajemstvím již před potratem své sestřenici Kim. Spaly spolu v jedné místnosti a kolem půlnoci Cheryl Kim vzbudila a řekla:

„Víš o tom dítěti, Kim?“

„No,“ zahučela rozespalá. „A co je?“

„Táta s tím nemá nic společného. Ale nikomu to neříkej.“

Alberta a Mike Kosserovi, k nímž se Cheryl po pohřbu zavražděného otce přestěhovala se svou setrou JoAnn, se svěřili detektivovi McCreadymu, že už dávno pozorovali, že ve vztahu Cheryl a jejího otce něco není v pořádku. Že by to šlo tak daleko, to si netroufali ani jen pomyslet, James Pierson byl seriózní muž, který dělal co mohl pro svou rodinu. Později se však obraz začal měnit. Ještě před potratem přistihli Kosserovi Cheryl při souloži s Robem ve sklepě jejich domku.

„Rob k nám chodil dost často,“ vysvětlovala Cheryl. „Ale v deset musel zase jít. Otec si nepřál, aby za mnou chodil každý den, říkal, že mám moc práce. Musela jsem pomáhat sestře JoAnn s učením. Taky jsem se musela starat o domácnost. Vařila jsem večeře, umývala nádobí a prala jsem. Když mě někdy přišly navštívit holky, musela jsem přitom žehlit. Taky nechtěl, aby k nám chodily, a říkal, že se vidíme každý den ve škole.“

Rob Cuccio se tedy objevil před soudem jako Piersonův sok. Při výslechu na policii odpovídal na otázky úsečně a jednoslabičně, výrazně demonstroval nechuť a neochotu. Pak ho přivedli před prokurátora Edwarda Jablonskiho.

„Kdy ses seznámil s Cheryl?“ zeptal se chlapce přátelským tónem.

„V tanečních ve škole. Pak mě pozvala na oslavu šestnáctých narozenin. Moc se mi líbila, chtěl jsem s ní chodit, ale její otec to nedovolil. Někdy jsem sice k nim směl, ale seděl jsem s celou rodinou u televizoru a po seriálu jsem musel domů.“

„Jak se choval James Pierson?“ zeptal se prokurátor.

„Divně. Byl hrubý. Divil jsem se, jak hrozně zacházel s Cheryl. Tloukl ji. A když se se mnou bavila, tak měl na ni vztek.“

„Co sis o tom myslel?“

„Že by se náš táta k ségře takhle nikdy nechoval.“

„Měl jsi v té době s Cheryl pohlavní styk?“

„Měl. Jednou, bylo to nějak o vánocích, jsem ji pozval k nám. Nikdo nebyl doma. Tak jsme si lehli v mém pokojíku na gauč. Ale ona ležela jako poleno. Zeptal jsem se jí proč. Jestli mě nemá ráda. Pak jsme si všelicos povídali a já se jí zeptal, jestli má problémy s tátou. Nejdřív tvrdila, že ne, ale pak jsme se bavili o něčem jiném a najednou mi všechno řekla.“

„I kdy to začalo?“

„Asi když jí bylo třináct a její matka byla nemocná. Když jí bylo patnáct, tak spolu normálně souložili.“

„Kdy jsi poprvé slyšel o Seanovi?“

„V listopadu.“

„Při jaké příležitosti?“

„Jel jsem s ním a s Cheryl k jejich domu.“

„Viděl jsi ho tenkrát poprvé?“

„Ano.“

„Bylo to v době, když už Cheryl mluvila o tom, že by chtěla zabít svého otce?“

„Ano. Mluvila o tom od oslavy svých šestnáctých narozenin.“

„V květnu?“

„Ano, v květnu.“

„Takže ses sešel se Seanem a dozvěděl ses o plánu zabít Jamese Piersona ještě předtím, než se ti Cheryl svěřila, že se pohlavně stýká se svým otcem?“

„Ano.“

„Pak jste tedy jeli k jejich domu. Co se pak stalo?“

„Ve škole byla právě přestávka.“
„Takže jste měli alibi,“ řekl prokurátor.
„Sean si to vymyslel. Myslel si, že sebereme pušku, kterou měl James Pierson ve své sbírce zbraní. Jestli to nevíte, tak sbíral staré pušky, pistole a staré auťáky. Měl jich hezkých pár.“
„Jakou pušku?“
„Uzi.“
„Izraelskou?“
„Jo, ale já jsem mu řekl, že by to byla pitomost. Policajti by měli jasnou stopu.“
„Uznal to?“
„Řekl, že ho uškrtí nebo tak.“
„To si dost troufal. James Pierson byl vysoký, obrovský, silný chlap, ten by s ním asi vymetl silnici.“
„A přesto to zkusil.“
„Kdy?“
„Vlastně dvakrát. Poprvé hned potom, ale kámen, který si vybral, nedokázal dohodit tak daleko.“
„Chtěl zabít Piersona kamenem hozeným z dálky?“
„Ne. Chtěl rozbít u nich ve starém domě okno, Pierson by vyšel ven, aby se podíval, co se děje a on pak na něj chtěl skočit s nožem v ruce.“
„Kdy to zkusil podruhé?“
„Asi tak za dva týdny jsme tam zase jeli. Kámen okno rozbil, ale nikdo nevyšel. Pierson zřejmě nebyl doma.“
„Jak to bylo se skutečnou vraždou?“ zeptal se prokurátor.
„No, on šel za Cheryl a řekl, že to zítra udělá.“
„Kde jí to řekl?“
„Byla zrovna na hřišti. Řídila tam skandování a olé a buben. A mně to taky řekl a připomněl, že bude potřebovat ty prachy.“
„Kdy jste mu zaplatili?“
„Ještě ten den, kdy to udělal.“
„Kde jste vzali peníze?“
„V trezoru ve zdi za obrazem.“
„Kde jste mu je dali?“
„Ve škole.“
„Jak se vám podařilo otevřít trezor?“
„Cheryl to připravila.“
„Kdy to bylo?“
„Asi tak ve tři odpoledne. To už tam nebylo tolik lidí, jen vedle v pokoji seděli dva advokáti. Hlídal jsem na dvoře. Ona si připravila ke zdi židli, vytáhla papírek s kódem, rychle nastavila číslo a vybrala peníze.“
„To znamená, že se na akci předem připravila.“
„Jasně. Advokáti sejf otevřeli později a to už v něm nic nebylo.“
„Kdy ti řekla, že souloží s otcem?“
„Krátce před vánočními svátky.“
„Víš, že DNA test ukázal, že otcem embrya, které Cheryl potratila, jsi ty?“
„Už mi to řekli.“
Během přípravného řízení přijela k Cheryl její sestřenice Susan z Vermontu. Byla to módně oblečená, přitažlivá dívka a dobrá přítelkyně v nouzi. Byla o osm let starší a o hodně zkušenější. Doprovázela Cheryl do soudní síně, večer si spolu povídaly a Susan, snad proto, aby ukázala, že život není peříčko, vyprávěla o hrozném dětství babičky Virginie Piersonové. Už jako malou holku ji rodiče mlátili. Když osiřela, dali ji na vychování do rodiny, kde celé dlouhé měsíce nedostala k jídlu nic jiného než kukuřičnou mouku. Zavírali ji do sklepa, kde živořila jako zvíře. Nakonec vyprávění se Susan přiznala, že byla taky pohlavně zneužívána svým otcem.“
„A kolik ti bylo, Susy?“ zeptala se Cheryl.
„Třináct.“
„Jako mně.“
„Čím byl tvůj otec?“
„Vězeňským dozorcem.“
„A jak k tomu došlo?“
„Stála jsem pod sprchou a on přišel, že mi umyje záda.“
„Cos mu řekla?“
„Nic. Strachy jsem nemohla ani promluvit. Jak jsem se ho měla zbavit? Řekni mi jak?“
„Třeba ti opravdu jen chtěl umýt záda.“
„Jenže nezůstalo jen při zádech. Jednou na pláži jsem se na slunci spálila. Přišel za mnou do ložnice a řekl mi, že mně namaže záda a nohy krémem. Když mně natíral nohy, sáhl mi mezi stehna.“
„Řekla‘s mu něco?“ zeptala se Cheryl.
„Řekla jsem mu, aby šel pryč. Ale on nechtěl. Vykládal mi, že to nic není, že mi přece nic zlého nedělá.“
„Stejné, Susy! Úplně stejné jako u mne.“
Americké procesní právo umožňuje, aby se zástupci obžaloby a obhajoby dohodli na jistých podmínkách týkajících se především výše trestu, ale i průběhu líčení. Obhájce Cheryl Piersonové se odpočátku snažil získat souhlas pro

oddělené procesy Seana Picy a Cheryl Piersonové, ale soudce Harvey Sherman s návrhem nesouhlasil. Tím byla skutečnost trestného činu incestu odsunuta do pozadí, což nebylo pro obhájce zneužívané nezletilé dívky výhodné. A tak došlo před zahájením hlavního líčení k dohodě navržené prokurátorem Jablonskim. Sean Pica se přizná, že zabil Cherylina otce, což se už vlastně stalo, ale Cheryl se rovněž přizná, že spolu s ním vraždu připravovala. Sean by pak byl odsouzen na šest let do vězení, Cheryl na dva roky.

Seanův obhájce Martin Efman s návrhem nemohl souhlasit a Jablonski to musel vědět. V takovém případě by totiž jeho klient dostal podle trestní sazby platné ve státě New York nejméně patnáct let vězení. Obhájce Cheryl Gianelli byl taky proti. Trval na tom, že jeho klientka nepůjde za mříže, a ještě dodal, že nebude ve vězení ani den. Ti tři se dohodli na jediném, že proces začne v lednu 1987.

Jako by nikdo s rozsudkem nespěchal, zahájili líčení až 24. března 1987. Byl studený větrný den. Soudní síň byla nehezká a nepříjemná místnost, s obvyklou katedrou, vlajkou Spojených států, okopanými židlemi, stupínkem pro svědky a lavicí obžalovaných.

Všichni na vyzvání soudního sluhy povstali. Nastoupili soudci, za nimi zapisovatelé, k oběma vchodům se postavili uniformovaní soudní zřízenci. Soudce si jako první předvolal Cheryl Piersonovou. Měla na sobě bílý svetr, šedou sukni a černé polobotky. Vypadala jinak než v době vraždy, seriózní, bez nápadného nalíčení, s dobře učesanou bohatou hřívou, která by slušela každé o hodně starší ženě.

„Kolik je ti let?“ zeptal se po povinných zahajovacích frázích soudce Harvey Sherman přátelským tónem, jako by přišel do rodiny na návštěvu.

„Sedmnáct,“ zašeptala, že ji sotva bylo slyšet a mačkala si ruce, protože se jí třásly.

„Nechceš si sednout?“ nabídl ji soudce.

„Děkuji, ne,“ řekla už o něco hlasitěji.

„Položím ti teď několik otázek. Musím tě upozornit, že na ně budeš odpovídat pod přísahou. Obhajuje tě pan Gianelli?“

„Jistě.“

„Už jsi slyšela, že dnes máš opakovat své přiznání viny?“

„Ano.“

„Souhlasíš s tím?“

„Ano.“

„Tím se zříkáš práva být odsouzena porotním soudem.“

„Rozumím.“

„Pravděpodobně budeš souzena jako mladistvá. Jsem připraven posuzovat případ s možností uložení podmíněného trestu. V případě, že budeš takto shledána vinnou, je horní hranice trestu odnětí svobody šest a nejnižší dva roky.“

Soudce udělal malou přestávku, protože Cheryl se dala do pláče, svěsila hlavu, obličej schovala do dlaní a chvěla se na celém těle, že sotva stála. Před soudní katedru nastoupil státní žalobce Ed Jablonski a položil jí první otázku:

„Sešla ses někdy v listopadu 1985 se Seanem Picou?“

„Ano,“ odpověděla.

„A zeptala ses ho při tomto setkání, jestli by nezabil tvého otce?“

„Ano. Přiznávám to.“

„Proč měl zavraždit tvého otce?“

Cheryl se shrbila, hleděla do podlahy, oběma rukama se přidržovala zábradlí na stupínku svědků, dlouho křečovitě vzlykala, nakonec přerývaně, ale velmi tiše řekla:

„Protože mě ... protože mě sexuálně zneužíval.“

Co se dohodlo, to se splnilo. Soudce Sherman ještě prohlásil, že datum oznámení rozsudku sdělí zúčastněným stranám dodatečně a obžalovanou propustil. Pak nastoupil na scénu Sean Pica a rituál se opakoval:

„Prohlašuješ, že jsi vinen nebo že nejsi vinen?“ zeptal se soudce Sherman.

„Vinen.“

„Kolik je ti let?“

„Osmnáct.“

„Zvolil jsi za svého obhájce pana Efmana?“

„Ano.“

„Jednal jsi s ním o tomto případu?“

„Ano.“

„Jsou s tebou v soudní síni tvoji rodiče?“

„Ano.“

„Je ti jasné, že se vzdáváš práva, aby tvůj případ byl projednán před porotou?“

„Ano.“

„Slíbil jsem tvému obhájci panu Efmanovi, že budu s tebou jednat jako s nezletilým. V tomto případě pak je nejvyšší trestní sazba pětadvacet let odnětí svobody, nejnižší ale osm let a čtyři měsíce.“

Zase nastoupil státní žalobce Jablonski a podle soudních pravidel se zeptal:

„Domlouval ses v listopadu 1985 s Cheryl Piersonovou?“

„Ano.“

„Sdělila ti, že ji vlastní otec pohlavně zneužívá?“

„Ano.“

„Použila přesně označení sexuálně zneužívá?“

„Řekla, že ji bije.“
„Dohodli jste se na ceně vraždy?“
„Ano. Tisíc dolarů.“
„Obstaral sis proto pušku ráže dvaadvacet?“
„Ano.“
„Jak sis ji obstaral?“
„Od kamaráda.“
„Jmenuje se Michael Kerwick?“
„Ano.“
„Požádal tě Kerwick, abys u sebe tu pušku schoval, aby ji u něj nenašel otec?“
„Ano.“
„Domlouval ses 4. února s Cheryl Piersonovou?“
„Ne.“
„Řekl jsi jí večer před vraždou, že zastřelíš jejího otce?“
„Ne. To jsem jí neřekl.“
„Ctihodnosti,“ přerušil Jablonski výslech, „výpověď obžalovaného je v tomto bodě rozporná. Jeden z obžalovaných neříká pravdu. Cheryl Piersonová prohlásila při policejním výslechu, že jí Sean Pica večer před vraždou zatelefonoval a ona mu řekla, aby nic nedělal. To je podstatný rozdíl. A Sean na jedné straně přiznává, že zavraždil Piersona, ale současně tvrdí, že s Cheryl netelefonoval. Kdo z nich tedy neříká pravdu? Na přiznání obžalovaných, která jsme právě slyšeli, něco neladí.“ Pak se obrátil k Seanovi, stojícímu na stupínku se zábradlím jako socha, a s důrazem se ho znovu zeptal: „Tak ještě jednou. Teď je řeč o večeru před vraždou. Domluvili jste se, nebo ne?“
„Nevolal jsem ji. Nemluvili jsme spolu,“ řekl Sean Pica.
„A příští den ráno jsi nabil puku patronami. Kolik jich bylo?“
„Pět.“
„Střelil jsi Jamese Piersona zezadu?“
„Ano.“
„Když padl, tak jsi k němu ještě skočil a vypálil jsi další kulky.“
„Ano.“
„A příští den jsi ve škole zinkasoval čtyři sta dolarů.“
„Ano.“
„Kdo ti je dal?“
„Rob Cuccio.“
„Je pravda, že jsi později požadoval ještě další peníze a chtěl jsi získat vlastní byt, aniž bys za něj musel platit nájemné?“
„Ano.“
„Obžalovaný Sean Pica bude oficiálně odsouzen 28. dubna,“ oznámil soudce Sherman, strážník přistoupil k obžalovanému, nasadil mu želízka a odvedl ho do vězení.
Při tomto soudním líčení zůstalo mnohé nedopovězeno a nevysvětleno. Šlo pouze o přiznání těch tří, aby se případem nemusel zabývat porotní soud. Na vyšetření se však pracovalo dál. A obraz aktérů této tragédie se pomalu ale jistě měnil. Zasloužil se o to především neúnavný James McCready.
Ten zjistil, že Sean Pica jednal sice snad v afektu, přesto však racionálně. Když dostal první splátku slíbeného žoldu za vraždu, koupil své přítelkyni zlatý řetízek a dost drahý zlatý náramek, navíc pak motocykl pro sebe i pro svého přítele Kerwicka a písemné svolení Cheryl Piersonové, že oba budou bezplatně bydlet v druhém, zatím prázdném Piersonově domku. Sean lhal, když tvrdil, že zavraždil Cherylina otce proto, že mu jí bylo líto. Vyloženě mu šlo o peníze, které potřeboval na povalečský způsob života a na drogy. Jednou, to už seděl ve vězení, se při návštěvě snažil obhájci Martinu Efmanovi vysvětlit, jak ke zločinu vlastně došlo.
„Byli netrpěliví,“ řekl. „Rob za mnou ve škole přišel a zeptal se mě, jestli to myslím doopravdy, ale neřekl přesně co. Zeptal se mě jen, jestli to skutečně chci udělat. Řeknu vám pravdu, až do té doby jsem o tom moc neuvažoval. Pak jsme jednou jeli v jeho autu, a začal o tom znovu. To mě rovnou zavezl k Piersonovic domku. Cheryl na nás čekala. Chtěla mi ukázat, jak to mají zařízené. Oba mluvili o plánu. Pak mě zavedli do místnosti, kde všude byly zbraně. V prádelníku, vedle postele, pod postelí, v komodě a ve skříni jich byla celá sbírka. A ne jen tak nějaké. Byly mezi nimi samopaly. Rob ukázal na jednu z nich, byla zvlášť v pouzdru ve skříni.“
„Byla to ta izraelská Uzi?“ zeptal se Seanův obhájce.
„Jo. Krásný kus. Řekl, že by ji dal naproti do popelnice, kde bych si ji pak mohl krátce předtím vzít. Byla by nabitá. Piersonovi totiž mají dva baráky, jeden starý a prázdný naproti přes ulici.“
„Cos mu na ten návrh odpověděl?“
„Nic. Já jsem neřekl nic, protože jsem nevěděl, co bych mu měl říct. A on mi pak ještě ve škole odpoledne řekl, že mám pravdu. Nebyl to zrovna dobrý nápad, podle toho samopalu by policie snadno našla pachatele. A taky mi řekl, že si musím nějak obstarat bouchačku sám. Já jsem byl rád, že to takhle dopadlo, protože jsem se tenkrát ještě nerozhodl, jestli do toho jdu nebo ne.“
„Ale jednal jsi s nima dál,“ konstatoval obhájce Efman.
„No jo. To jo.“
„Ale co sis o celém plánu myslel?“
„Já jsem nemyslel. Mně to připadalo všechno, jako kdybych hrál v nějakém seriálu. Dostal jsem roli a teď v tom jedu.“

„Tys vůbec neuvažoval, co bude potom? Co uděláš, až budou hledat vraha?“

„Já vlastně ani nevím. Já vždycky dělám, co mě zrovna napadne. A někdy je mi taky všechno jedno.“

„Neuvažoval jsi o tom, že je ta záležitost pro tebe strašně nebezpečná?“

„Ale jo. Chvílema se mi to zdálo. Ale zase jsem z toho nemohl vyskočit, když už jsem v tom jel. Jak bych před nima vypadal?“

„Takže jsi to nechtěl udělat?“

„Byl bych z toho utekl, ale co by si o mně pomysleli?“

„Kdo?“

„Kámoši přece.“

„A co rodiče, známí, učitelé? Tys měl jenom strach, aby o tobě kámoši neroztrušovali, že seš srab.“

„Každej den se mě ptali. Cheryl se mě ptala. Nechtěl jsem ji v tom nechat. Na začátku jsem přece řekl, že to udělám, pro mě to není žádnej problém.“

„Ale hned jsi řekl, že za to chceš tisíc dolarů.“

„No jo, řekl. Ale co jsem měl říct, když se zeptala, za kolik by to bylo? Ona mi za to nabídla peníze. No a já jsem si myslel, že bych byl vůl, abych je nevzal. O Piersonovi se říkalo, že je milionář.“

Samozřejmě že vyšetřovatel McCready a později ještě i soudce požádali soudní znalce o psychologické vyšetření obžalovaného a dostali pozoruhodné posudky.

Podle dr. Stephena Honora nebyl Sean Pica schopen abstraktního myšlení. Měl velmi zkreslené představy o pravidlech přátelství. Svět viděl v černobílých barvách, byl posedlý zásadou, když jednou něco řeknu, tak to platí. Psycholožka dr. Mirta T. Mulhareová, která měla s obžalovaným každý týden pravidelné sezení, definovala Seanovo jednání jako „komplex Robina Hooda“. Sean se snažil hrát roli chlapa a nějakým pokud možno hrdinským činem přeskočit neviditelnou bariéru oddělující svět kluků a mužů. V době brutálních střílecích seriálů s tisícovkou zavražděných za měsíc si svým činem chtěl otevřít dveře do světa oněch pochybných hrdinů, které odmalička u obrazovky obdivoval.

„Toho rána, když se to stalo,“ napsal dr. Honor v posudku, „se Sean skrýval asi tak půl hodiny za stromem nedaleko Piersonova domu. Při čekání uvažoval o připravovaném činu zavraždit Cherylina otce. Neznal ho, nikdy ho neviděl, ale z hloubi duše ho nenáviděl. Proto ho chtěl zabít. Přesto si pohrával s myšlenkou sebrat se a prostě odejít. A právě v této chvíli se Cherylin otec objevil ve dveřích domu. Byla ještě tma, Sean ho ani pořádně nemohl rozeznat, viděl vlastně jen nejasnou postavu. Tak namířil a vystřelil. Teprve ve chvíli, kdy pochopil, že trefil, dostal na něj takový vztek, že si přál jeho smrt, šel k němu a vystřílel do umírajícího zbylé náboje.“

Stále ještě však nebyla zodpovězena otázka, proč nezletilý chlapec zastřelil neznámého muže, kterého vlastně ani pořádně neviděl. Dr. Mulhare a další psychiatr Anselm A. Parlatore se snažili najít odpověď:

„Jak už dr. Mulhare naznačil v závěru posudku,“ napsal dr. Parlatore, „je velmi pravděpodobné, že Sean přenesl své negativní vztahy ke svému otci a pozdějšímu otčímovi na otce své spolužačky. Už jako dítě musel totiž přihlížet, když otec mlátil jeho matku a nakonec i jeho. Tak se mohlo stát, že Sean Pica symbolicky zavraždil v osobě Jamese Piersona svého nenáviděného otce.“

Mnohé už bylo řečeno, obvinění se přiznali, nebylo o čem debatovat a závěrečná řeč Seanova obhájce Martina Efmana už vlastně vyzněla jako nekrolog za psychicky nevyrovnaného, životními zkušenostmi ušlápnutého kluka, který nedokázal odlišit dobré od zlého a nešťastně si zahrál na pochybného hrdinu.

„Že dnes Sean Pica stojí před tímto tribunálem,“ řekl Efman, „zavinila výhradně Cheryl Piersonová. Ona přišla s tím nápadem, ona vymyslela, jak má být její otec zavražděn, ona snad denně hučela do svého spolužáka, bez toho, že by mezi nimi byl nějaký citový vztah, aby se konečně vzmužil a zbavil ji otce, který ji pohlavně zneužívá. Sean se postavil proti Piersonovi. Jeho pohnutky byly zřejmé. Najednou se cítil jako pohádkový princ, který se s puškou v ruce vypraví na zlého draka, aby před záhubou zachránil krásnou princeznu.

Mohli bychom si položit otázku, proč se právě Sean rozhodl, že pomstí zhanobenou spolužačku. Pokusím se o odpověď. Pochází z rozvrácené rodiny. Dvakrát měl otce, oba je miloval a oba ho zradili, když opustili rodinu. Jako malý poznal, jak moc může zlý otec, který bije svou ženu i děti, poznamenat jejich život. V tomto dějství vystupují kamarádi, spolužáci. Cheryl, Cuccio, Kerwick, všichni věděli, co se chystá a žádný z nich neřekl energicky: nedělej to, Seane! Kerwick obstaral vražednou zbraň, Cuccio se podílel na plánování vraždy a s nápadem přišla Cheryl. A pak už se Sean dal unést falešnou solidaritou. Chtěl splnit svůj závazek, protože sám za svého krátkého života prožil mnoho situací, v nichž dospělí své sliby nesplnili. Chtěl být lepším, než ti, co ho oklamali, a dodržel svůj slib. Prosím pana soudce Shermana o mírný rozsudek, v době činu bylo obžalovanému Picovi šestnáct let.“

„Chceš k tomu ještě něco říct?“ zeptal se soudce Sherman obžalovaného.

„Moc mě to mrzí,“ zašeptal chlapec.

Soudce Harvey W Sherman pak vstal a řekl: „Nebudu mluvit obecně. Ale povím něco tobě, Seane Pico, o čem budeš moct přemýšlet ve vězení. Nejsi trestán za to, že jsi chtěl pomoct své spolužačce a dopustil ses trestného činu. Dostaneš trest za to, že jsi ze zálohy zavraždil člověka a dal sis za to zaplatit tisíc dolarů. Odsuzuji tě za zabití k trestu odnětí svobody na čtyřiadvacet let, z čehož musíš odpykat nejméně osm.“

Nasadili mu želízka a odvedli ho. Někdo pak tiše zavřel dveře soudní síně.

Případ vedený pod číslem 120045 pokračoval 9. září v 9 hodin 50 minut v soudní síni naplněné do posledního místa. Nejdřív promluvil soudce, pak obhájce, pozoruhodné však bylo prohlášení státního žalobce Jablonskiho:

„V tomto případě nezná nikdo celou pravdu,“ řekl, „s výjimkou Cheryl, která způsobila smrt svého otce. Ptáme se proč. Situace, o níž je v tomto líčeni řeč, není bohužel ojedinělá. Každý dospělý ví, že se takové věci dějí. Policie by nám mohla dosvědčit, jak často se to už stalo v Suffolk County. Musíme si však položit otázku, proč se musela tato dívka,

obžalovaná Cheryl Piersonová, dopustit něčeho, co je v těchto případech neobvyklé a u nás dosud neznámé. Proč zorganizovala spiknutí, které vedlo k zavraždění jejího otce? To je mezi incesty, řekněme zvláštní, tím se případ liší od ostatních.“

Incest, pohlavní zneužívání vlastních dětí k sexuálnímu styku, je častý zločin. O to nebezpečnější, že se dá snadno ututlat. Málokterá dcera se vypraví na policii, protože se bojí otce i veřejného mínění, sama by přiznáním poškodila svou pověst. Tak mlčí. Tragédie nezletilé Cheryl skončila ještě větším zločinem. Proto bylo nutné podívat se podrobněji na všechny okolnosti, které vedly k vraždě. Soudce Sherman povolal k výslechu svědky. Jako první se na pódium postavila sousedka Alberta Kosserová, která důvěrně znala poměry v rodině Piersonových.

„Jak dlouho už bydlíte v ulici Magholia Drive, paní svědkyně?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Dvaadvacet let.“

„Jaký byl váš vztah k sousedům a zvlášť k obžalované Cheryl?“

„Spřátelila jsem se s její matkou a dost často jsme se stýkaly buď u nás nebo u nich.“

„Takže jste měla příležitost poznat jejich rodinné poměry?“

„Odpočátku mi vadila arogance, s jakou se Pierson choval ke své rodině. Byl to tyran a na své děti zbytečně přísný. U stolu při jídle nesměly promluvit. Bály se ho.“

„Jaký byl poměr otce a dcery?“

„Začalo to nevinným škádlením. Když něco provedla, co se mu nelíbilo, tahal ji za vlasy tak dlouho, až ho odprosila.“

„Zpozorovala jste, že se otec a dcera k sobě chovají nenormálně?“

„Byli spolu velmi často v ložnici.“

„Víte, co se tam odehrávalo?“

„Cathy mi řekla, že se tam spolu dívají na televizi.“

„Proč právě v ložnici? Měli přece televizor i jinde?“

„Chtěli prý být sami, oba prý se rádi dívali na sportovní přenosy.“

„A kde bývala v té době Cathy?“

„Ležela ve vedlejším pokoji na gauči.“

„Nebylo jí to divné?“

„Bylo a mrzelo ji to. Ale nevěděla, jak by to manželovi řekla.“

„Bála se ho?“

„Všichni se ho báli. Byl to hrubý chlap. Nešetřil sprostými slovy a ke všem se choval přezíravě. Vždycky muselo být po jeho. Nesnášel odpor.“

„Myslíte, že děti bil?“

„Nejen děti. Myslím, že rozdával facky, kudy chodil.“

„Neměla jste pocit, že by se s tím mělo něco dělat?“

„Samozřejmě že měla. Jenže já jsem do toho nemohla zasáhnout, to snad chápete. Ale domluvily jsme se s Cathy, že to Cheryl řekne.“

„Poslechla?“

„Ne. Musela jsem to udělat já. Jednou večer jsem řekla, že už je velká holka, přišla právě z ložnice pro nějaké pití, a že by se měla jako velká taky chovat. Nehodí se, aby byla večer co večer s tátou v ložnici, když má ve svém pokoji taky televizor.“

„Co na to řekla?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Nic, ale několik večerů tam nechodila. Pak zase začla.“

„Vy už jste s ní o tom nemluvila?“

„Pochopte, nebyla to moje domácnost a Cheryl není moje dcera. Nemohu zasahovat do cizích záležitostí.“

„Tím to tedy skončilo?“

„Vůbec ne. Ona si mu při každé příležitosti sedala na klín, zajela rukou pod jeho košili a hladila mu prsa. A jednou jsem byla při tom, jak jí neurvale dával poučení, že si musí dávat bacha, on vždycky používal hrubých výrazů, na kluky ve škole, kteří se budou snažit strčit jí ocas mezi nohy. Takhle s ní mluvil!“

„Kdy se to odehrálo?“ zeptal se soudce Sherman.

„Počkejte, musím si to trochu spočítat v hlavě. Mohlo to být asi v roce 1984 krátce před poslední transplantací ledviny Cathy Piersonové. A ještě na něco jsem si vzpomněla, co by vás mohlo zajímat. Cathleen byla na tom špatně po všech stránkách. Taky psychicky, a často mluvila o smrti. Jednou řekla, že by pro ni bylo líp umřít, než žít doma v tom pekle.“

„Byly u nich podmínky tak nesnesitelné?“

„Moc vám o tom neřeknu, ale bylo to moc tísnivé prostředí. Malý Jimmie to už taky nedokázal snášet. V té době se zase pohádal s otcem, sbalil si věci a odešel z domu.“

„Víte proč?“

„Řekl, že už toho má dost. Nerozuměl si s otcem. Ale po jeho odchodu ke mně jednou přišly obě holky, Cheryl a malá JoAnn, a ta mi na starší sestru žalovala, že zase celou noc spala s tátou v posteli.“

„Řekněte nám, paní Kosserová, nepodezřívala jste Cheryl a jejího otce z nějakých nemravných věcí?“ zeptal se obhájce Paul Gianelli.

„Podezřívala.“

„Ale na policii jste nešla?“

„Bohužel.“

„Můžete nám říct proč?“

„Měla jsem strach z Jamese Piersona. Byl nebezpečný, když se naštval. Víte, měla jsem svých starostí až nad hlavu. Sestra mi náhle v pětatřiceti zemřela. U mě našli doktoři cukrovku. Byla jsem na několika sezeních u psychiatra a trochu něco jsem mu o tom řekla."

„A co vám poradil?"

„Abych šla na policii nebo na nějaký úřad a oznámila to."

„Jenže vy jste mlčela a nešla jste nikam," konstatoval soudce Sherman.

„Je to tak. Všechno mohlo dopadnout jinak."

„Nesvěřila jste se s tím podezřením aspoň někomu z rodiny?"

„Vyprávěla jsem o tom sestře. Ale spíš jen jako drb. Já jsem tenkrát nevěřila, že by šlo o pohlavní styk. Ale přistihla jsem je při pettinku."

„A to vám nestačilo?"

„Ne. Nikdy jsem je při souloži neviděla. Ale možná, že jsem o to vůbec nestála vidět je při tom. Nebyla to příjemná myšlenka, a tak jsem se ji snažila potlačit."

„Uvažujte ještě trochu hypoteticky. Co byste udělala, kdyby se vám Cheryl svěřila, že ji otec zneužívá. Byla byste něco podnikla, abyste jí pomohla?" zeptal se soudce.

„Ano, asi ano."

„Jak často jste chodila k Piersonovým na návštěvu?"

„Byla jsem tam každý den."

„Mohla byste odhadnout, co si o vás myslel Pierson? Měl vás rád nebo vás nenáviděl?"

„Nevím, ale já jsem se k němu chovala vždycky korektně a uctivě."

„Zeptala jste se ho někdy, proč je s ním Cheryl celé večery v ložnici?"

„Zeptala. A on mi odpověděl, že se sama bojí, někdy se jí zdají ošklivé sny."

„Zeptala jste se ještě na něco?"

„Ne. Byla jsem zticha. Věděla jsem, že bych nepochodila. Nesnášel, když mu někdo mluvil do jeho vlastních věcí."

„Cheryl k vám chodívala na večeři. Nemluvili jste s ní o těchto věcech?" zeptal se státní žalobce Jablonski.

„Ne," řekla váhavě a soudce ta odpověď neuspokojila.

„Nezdá se mi to. Opravdu jste o tom nemluvili?"

„Ne. Nikdy."

„Viděla jste na vlastní oči, že Cheryl ležela se svým otcem v posteli?"

„Ano," odpověděla Alberta Kosserová.

„Měli otevřené dveře?"

„Ano."

„Vyskočili z postele, když jste vešla do ložnice?"

„Ne."

„Byli oblečeni?"

„Ano."

„Jaký je váš vztah k Cheryl, jaký je váš názor na ni?" zeptal se státní žalobce Ed Jablonski.

„Dobrý. Tedy samozřejmě," vzpamatovala se svědkyně, „až na to, že dala zavraždit svého otce."

„Mluvily jste spolu někdy o tom zločinu a ptala jste se jí, jak přišla na tak hrozný nápad?"

„Ne, na to jsem se jí neptala. Přijala jsem ji po tom všem do rodiny, nabídla jsem jí, že může u nás nějaký čas bydlet. Znala jsem ji odmalička a chtěla jsem jí pomoct. Řekla jsem jí, aby se u nás cítila jako doma."

„Kdyby se vám Cheryl svěřila, že má doma problémy a požádala vás o pomoc, udělala byste pro ni něco?" zeptal se státní žalobce.

„Samozřejmě. Všechno, co by bylo možné."

„Považovala vás Cathleen Piersonová za přítelkyni?"

„Možná. Snad. Ale v jejich rodině se o citech a vzájemných vztazích nemluvilo. Nebylo to zvykem."

„Měla Cheryl nějaký vztah k někomu dospělému, samozřejmě mimo její matky?"

„Myslím že ne."

„Kolikrát sis váma Cheryl povídala o tom, že se odstěhuje z domu, až jí bude osmnáct?"

„To přesně nevím."

„Bylo to častěji?"

„Ano. Dost často."

„Nezmínila se v některém z těchto rozhovorů o svých sexuálních vztazích s otcem?"

„Ne."

„Žádné další otázky, Ctihodnosti!" ukončil státní žalobce Jablonski výslech svědkyně Kosserové a povolal hned na stupínek jejího manžela Michaela.

Vypadal dobře. Už šestadvacet let pracoval jako automechanik na Brookhaven Highway Departmentu. Byl to vysoký, docela pohledný chlap s prošedivělými vlasy. Mluvil hlasitě, srozumitelně a věcně. Cherylin obhájce Paul Gianelli mu položil úvodní otázku:

„Co jste si myslel o Jamesi Piersonovi?"

„Byl to hrubián. Věčně mlátil děti. Tahal je za vlasy a bušil do nich pěstmi, aniž k tomu měl důvod."

„Jste proti tomu, aby se děti bily?"

„To teda jsem."

„Co vám na té fyzické hrubosti tak vadilo?"

„Víte, nechtěl bych dostat ani polovinu ran, které ubalil svému synovi Malému Jimmiemu.“

„Mluvil jste s ním o tom někdy?“

„Samozřejmě. Zařval na mě, že je mi hovno po tom.“

„Stalo se někdy něco, co vás zvlášť dopálilo?“

„Jednou, bylo to myslím v roce 1981, přišel k nám nevlastní táta Cathleen Piersonové celý bez sebe. Zeptal jsem se ho, co se stalo a on mi odpověděl: doufám, že se mýlím, ale myslím, že Cheryl a James spolu něco mají. Přistihl jsem je spolu pod dekou a Cheryl ležela na něm. Pak už jsem je záměrně pozoroval.“

„Jak se jmenuje ten pán?“ zeptal se soudce Sherman.

„John Fleckenstein.“

„Napadlo vás něco v této souvislosti?“

„Samozřejmě. Věčně ji objímal, poplácával ji po prdeli, masíroval jí prsa a vykřikoval v naší přítomnosti: jen se podívejte, nemá ta holka krásné kozy?“

„Jak byla v té době stará?“

„Patnáct, možná že šestnáct.“

„Podnikl jste něco?“

„Hnusilo se mi to. Bylo mi to odporné. Nejdřív jsem začal pochybovat o tom, jestli ten dojem nějak nezveličuju, ale pak jsem si dal pozor a všímal si jejich chování. Bylo to ještě horší, než se mi zpočátku zdálo.“

„Podnikl jste proti tomu něco?“

„Ne.“

„Proč?“

„Neměl jsem přece žádné důkazy, jak jsem ho mohl obvinit? Všechno by zapřel a celá záležitost se mohla obrátit proti mně.“

Jako další povolal soudce Sherman svědkyni Judy Ozarowskou, dobrou přítelkyni Cheryliny matky. Po úvodních otázkách prohlásila rozhořčeně:

„Řekla jsem jí to rovnou: Cathy, tohle přece není normální vztah mezi otcem a dcerou.“

„Co vás vedlo k takovému závěru, paní Ozarowská?“ zeptal se státní žalobce Jablonski.

„Byli jsme společně na nějaké oslavě a James Pierson na svou dceru na dálku volal: pojď sem, ty malý kunďátko.“

„Co jste měla na mysli, když jste řekla, že se vám zdálo, že jejich vzájemný poměr není normální?“

„Že ji pohlavně zneužíval. Kdybych šla na policii, co bych jim asi tak měla říct? Že se mi zdá, že s ní souloží? Neudělala jsem nic, protože jsem nevěděla, jak to udělat.“

„Víte přece dobře, že policie je od toho, aby zločin byl potrestán. A incest je zločin,“ poznamenal státní žalobce Jablonski.

„A co jsem jim tedy měla říct?“

„Mohla jste o tom promluvit přímo s Cheryl. Zeptat se jí, jestli je to pravda.“

„Kdybyste to udělala, kdyby to kdokoliv z vás udělal, tak bychom tady dneska neseděli,“ řekl soudce Sherman.

MaryAnn Sargeantová byla Cherylina kamarádka. Bydlela taky na Magnolia Drive.

„Znám Cheryl od osmé třídy,“ řekla. „Ona byla vždycky tak trochu jiná. Nikdy s náma nikam nesměla. Někdy se zdálo, že má strach vůbec se s někým bavit. Jednou, když jsme si povídali po telefonu, tak najednou řekla, že musí končit, protože si musí jít s tatínkem na chvíli zdřímnout.“

„Řekla jste o tom podezření někomu?“

„Matce. Chtěla hned zavolat na policii, ale já jsem jí to nedovolila. Cheryl byla přece moje kamarádka.“

Když vypovídala MaryAnnina matka, Grace Sargeantová, prohlásila:

„Chtěla jsem zavolat na policii. Když jednou přišla Cheryl s boulí na čele a s modrou podlitinou pod okem. Ale nakonec jsem si řekla, že se nebudu plést do cizích záležitostí.“

„Měla jste snad ještě jindy chuť zavolat na policii?“ zeptal se soudce Sherman.

„Ještě dvakrát. Ale nikdy jsem k tomu nenašla odvahu. Jednou se například stalo, že dcera šla k Cheryl na návštěvu a za chvíli přišla domů. Zeptala jsem se proč. A ona mi odpověděla, že se nečekaně vrátil domů Cherylin otec a ona si s ním musí na chvíli zdřímnout.“

„Řekla jste o tom někomu?“ zeptal se soudce Sherman.

„Ne. A stydím se za to. Neudělala jsem nic, byla jsem zbabělá.“

„Kdy jste se dozvěděla o vraždě Jamese Piersona?“ zeptal se státní žalobce.

„Ve tři čtvrtě na osm toho rána. Dcera na mě volala a řekla mi to. Hned jsem tam běžela. Už tam byli dva policisté. Muž a žena. Když jsem je spatřila, tak jsem dostala strach, co když v tom měla prsty Cheryl, protože se její otec začal podivně chovat k malé JoAnn.“

„Bála jste se, že to udělala Cheryl?“ zeptal se prokurátor Jablonski.

„Byla tam policie. Nebylo snad vaší povinností jít za nima a svěřit se jim s podezřením? Mohla jste jim pomoct. Stačilo říct: já si myslím, že vím, kdo v tom má prsty.“

„Nedokázala jsem to.“

„Máte snad strach z policistů?“

„Nemám proč se jich bát,“ řekla dotčeně.

„A o tom, že si Cheryl musela jít zdřímnout s otcem, jste taky nikomu neřekla?“

„Já vím, byla to zbabělost, ale mlčela jsem.“

Šestnáct svědků předstoupilo před soudce a většina z nich přiznala, že se zachovali jako zbabělci. Mnozí z nich přitom dávali vinu nezletilé Cheryl, která podle jejich názoru měla mít víc odvahy. Některé další výpovědi jsou ilustraci

alibismu, pochopitelného sice, přesto však zavrženíhodného.

Thomas Melvin bydlel delší dobu v podnájmu v domě na Magnoliá Drive. Bylo mu dvaatřicet, pracoval jako telefonní mechanik a jistou dobu vlastně byl i zaměstnancem Jamese Piersona v jeho opravářské dílně specializované na provoz kabelové televize.

„Pierson mlátil svého syna při každé možné příležitosti," prohlásil, „a ve slabé chvilce se mi přiznal, že ho jednou málem utloukl k smrti."

„Jak se choval ke svým dcerám?" zeptal se obhájce Gianelli.

„Byl hrubý a nesmyslně přísný. Trestal je za každou hloupost."

„Všiml jste si, že by měl nějaký tělesný vztah ke své dceři Cheryl?"

„Jestli tím myslíte bití, tak to teda měl. Viděl jsem, jaké má modřiny a podlitinu pod okem. A víte, za co ji potrestal? Že u ní našel přání k svátku svatého Valentina od nějakého spolužáka. Za to ji surově zmlátil."

„Zeptal jste se jí, co se stalo?"

„Samozřejmě a ona mi to takhle řekla."

„Doslova, že ji takhle zřídil otec?" zeptal se státní žalobce.

„Ano."

Důležitější však bylo svědectví Melvinovy manželky Mary. „Bydleli jste u nich, paní svědkyně, dva roky. Jak byste charakterizovala Piersonovo chování. Jakou měl povahu?"

„Sprosťák! Hulvát! Při každé příležitosti se vytahoval, jakou má sílu."

„Nebyl starostlivý, mírný?"

„Někdy. On totiž měl, jak se říká v knížkách, dvojí tvář. Najednou mu prasklo v bedně, začal řvát a fackovat holky nebo Malého Jimmieho."

„Měl k tomu důvody?"

„Vůbec ne. Najednou ho to popadlo a řádil jako blázen."

„Bil taky svou dceru JoAnn?"

„A jak! Jednou jsem byla u toho, když se mu to Cathy odvážila vytknout. Manžel to taky viděl. Představte si, že ji zbil proto, že mu skočila do řeči. U jídla nesměly děti říct jediné slovo."

„Řekli jste mu něco, když jste u toho byli?"

„Ne. Raději jsme odešli. A pak se stala ještě jedna věc, která by soud mohla zajímat. Bylo to nějak těsně po Cheryliných šestnáctých narozeninách. Slavili jsme křtiny a Piersonovi byli samozřejmě u toho. Když přišla na oslavu moje matka a viděla Jamese Piersona, zastavila se, ukázala na něj a řekla nahlas: to je ten chlap, který šuká vlastní dceru!"

„Mluvili jste o tom s Cheryl? Ta u toho přece taky byla?"

„Ne."

„Měli jste právo zeptat se na to."

„Neudělali jsme nic."

„A vaše matka, paní Melvinová, se k tomu už taky nevyjádřila?"

„Ne."

„Pierson byl zticha?"

„Neslyšel to. Měli jsme puštěný magnetofon a taky se zpívalo."

Donna Pacione byla známá Cheryliných rodičů. Na otázku státního žalobce Jablonskiho odpověděla:

„Piersona jsem docela měla ráda. Byl to zajímavý člověk."

„Jak se choval k Cheryl a jak ona k němu?"

„Rovnou vám řeknu, někdy jsem valila oči. Ta holka se chovala jako animírka v baru. Bylo to hnusné. Jako by patřilo k jejím povinnostem udržovat otce při dobré náladě. Tulila se k němu, hladila ho, čechrala mu vlasy a hladila mu prsa."

„Sama od sebe?"

„Ne. Na povel. On vždycky řekl: Cheryl, pojď k tatínkovi, a ona beze slova poslechla a bez řečí splnila rozkaz."

James Pierson mladší, řečený Malý Jimmie, měl dlouhé, vlnité nebo naondulované vlasy. Nepřišel k soudu v roztrhaných džínách, jak byl zvyklý. Měl na sobě světlý oblek a bílou košili s vázankou. Odpovídal tichým příjemným hlasem, na všechny zapůsobil kultivovaným dojmem.

„Co vám mám o něm povídat? Jaký byl náš poměr? Rozhodně ne takový, jaký by měl být mezi otcem a synem. A to už odmalička. Vždycky mi nařezal za vysvědčení."

„Míval jste špatné známky?" zeptal se soudce Sherman.

„Někdy lepší, někdy horší. Ale byl by mě zbil, i kdybych přinesl samé jedničky."

„Proč byl na vás tak tvrdý?"

„Jo, to byste se byli museli zeptat jeho."

„Nikdy k vám nebyl něžný?"

„Něžný? Snad vůbec nevěděl, co to je. Jen jednou jedinkrát mě objal. Bylo to po smrti matky. Vždycky jsem se snažil vyhovět mu, ale nevedlo to k ničemu. Pořád měl něco proti mně. Podle jeho názoru jsem nikdy nic neudělal dobře."

„Jak to bylo s vaší matkou? Vycházeli jste spolu dobře. Měl jste možnost udělat jí něčím radost?"

„Ano. Vždycky mě prosila, abych tátu nerozčiloval."

„Docházelo ke kontroverzím často?"

„Denně. Nedovedete si představit, jak nás drezíroval. Jako pro cirkus. Nesměli jsme u stolu promluvit, nesměli jsme se napít, dokud jsme neměli prázdný talíř. Museli jsme od všeho jíst stejnoměrně, ne víc masa a žádný salát, stejnoměrně. Kdo neposlechl, dostal pár facek. Představte si, jak nás pořád hlídal. Dveře všech pokojů musely zůstávat otevřené. I v

noci. Instaloval v bytě signalizační zařízení, které mělo v jeho ložnici kontrolní panel. Jakmile někdo někde prošel pokojem, tak mu to signalizovala čidla.“

„Mohl byste nám říct něco o sexuálním životě vašich rodičů, pane Piersone?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Ne. O tom nic nevím.“

„Jak jste reagoval na sdělení vaší sestry Cheryl, že by otce nejraději zabila?“

„Řekl jsem jí, že jsem si to někdy taky přál.“

„Hovořili jste spolu taky o JoAnn?“

„Ano. Cheryl řekla, že ji nenechá v bytě, až se odstěhuje, a já jsem jí odpověděl, že si to peklo každý z nás musí přetrpět a dřív nebo později bude na řadě JoAnn.“

„Co jste měl na mysli, když jste řekl, že je na řadě?“

„Nakládačku. Rány.“

„Co na to řekla Cheryl?“

„Že nic takového nedopustí, vezme JoAnn s sebou.“

„Kde teď bydlíte, pane Piersone?“ zeptal se soudce Sherman.

„U přátel.“

„Mluvil jste mezi vánočními svátky a Silvestrem s Cheryl o domácích poměrech?“

„Ano.“

„Nedělal jste si s tím starosti?“

„Ne. Byl jsem přesvědčen jen o tom, že situace u nás trochu zhoustla.“

„Vy jste přece věděl o plánech Cheryl a Roba Cuccia, hovořili s vámi o tom záměru?“

„Nevěřil jsem, že to myslí vážně.“

„Jenže teď už v tom nebyla jen vaše sestra, ale i její spolužák. Nenapadlo vám, že by to ti dva už mohli myslet doopravdy?“

„Ne. Oni totiž nemluvili o skutečném důvodu, proč to chtějí udělat. O tom jsem nic nevěděl.“

„Kdy jste se dozvěděl o té akci s hozeným kamenem?“

„Přesně 4. ledna.“

„Máte tak dobrou paměť?“

„Ne, ale bylo to na tátovy narozeniny. A ve chvíli, kdy táta začal krájet dort, vzala mě Cheryl stranou a vykládala, jak Sean Pica chtěl otce zabít jen tak holýma rukama.“

„Ani pak jste ještě nevěřil, že to ti dva myslí doopravdy?“

„Neuvažoval jsem o tom. Jenže táta dovolil na Silvestra Cheryl, že smí ven, a já jsem myslel, že tím ten plán padl.“

„Překvapilo vás, že se pokusili o vraždu?“ zeptal se soudce Sherman.

„Ne. Byly to přece ještě děti.“

„Věděl jste, že vás otec chce vydědit?“ zeptal se státní žalobce Jablonski.

„Věděl a bylo mi to jedno. Taky jsem mu řekl, že je mi to fuk.“

„Nenapadlo vás říct mu při té příležitosti, že ho Cheryl a její spolužák chtějí zavraždit?“

Malý Jimmie sklonil hlavu a státní žalobce se ho ještě zeptal, jaký majetek zdědí děti zavražděného a jakou asi má cenu.

„Dva domy na Magnolia Drive, jeden s číslem 293 a druhý naproti s číslem 288. Oba dohromady měly cenu asi 250 000 dolarů. Pozemek v oblasti Upsate New York 25 000, částky na kontech, většinou na jméno Cherylino, 200 000, životní pojistky 130 000, všechno dohromady asi 600 000 dolarů.“

Výslech Cheryl Piersonové byl samozřejmě vyvrcholením dramatu. Obhájce Gianelli, ale taky jeho manželka, obžalovanou náležitě připravili. Pečlivě vybírali kostým, hovořili o účesu a nalíčení, nacvičili, jak se má před soudem chovat. Věděli, že bude záležet na každé maličkosti. Když ji soudce Sherman oslovil a ona vstala, bylo v soudní síni ticho jako v kostele. Byla oblečena vkusně, ale skromně, chovala se důstojně, ale pokorně, mluvila sice tiše, ale srozumitelně a mnozí z novinářů, pro něž zejména tento výstup hrála, si řekli, že je to chudinka, oběť zvrhlého otce.

„Když jsi byla malá, byla tvoje maminka zdravá?“ zeptal se obhájce Gianelli po úvodních otázkách státního žalobce.

„Byla.“

„Kolik ti bylo, když tvoje maminka onemocněla?“

„Asi jedenáct.“

„Jak to zapůsobilo na vaši rodinu?“

„Všichni jsme drželi pohromadě. Matka byla často v nemocnici.“

„V které?“

„Mother and Downstate Hospital.“

„Jezdili jste za ní?“

„Někdy skoro denně.“

„Jezdila jsi s otcem sama?“

„Většinou.“

„Jak se k tobě choval za jízdy?“

„Povídali jsme si.“

„Seděla jsi vedle něj na předním sedadle?“

„Ano. Vlastně většinou ležela. Měla jsem hlavu na jeho klíně.“

„Co dělal během jízdy?“

„Hladil mě.“

„Jak?“

„Na zádech a na ... no, až docela dolů. Musela jsem sedět třeba úplně až u něj a on mi hladil prsa.“

„Jaký jsi při tom měla pocit?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Byla jsem šťastná. Věřila jsem, že mi chce dokázat, jak moc mě má rád.“

„Jaký byl tvůj poměr k bratru Jimmiemu?“

„Bezvadný. Rozuměli jsme si.“

„A jak jsi vycházela s mladší sestřičkou JoAnn?“

„Byla pro mě něco jako živá panenka. Uklízela jsem její pokojík, koupala jsem ji, a večer jsem ji ukládala do postýlky. A ona všude za mnou chodila.“

„Kde spala tvoje matka, když ji propustili z nemocnice?“

„Na gauči v obýváku.“

„Věděla jsi proč?“

„Protože já jsem většinou spala s tátou v ložnici. Přišla a budila mě, chtěla, abych šla do své postele, ale otec řekl, aby mi dala pokoj a nechala mě spát. A já jsem pak spala, jako když mě do vody hodí.“

„Jak vlastně došlo k tomu, že jsi bývala tak často s otcem v ložnici?“

„Volal mě, abych tam šla, že se budeme spolu dívat na televizi.“

„Měli jste televizor v ložnici?“

„Skoro v každém pokoji. On se díval na baseball a říkal mi, když chci dělat cheerleadera, že musím sledovat reportáže jako on. A taky mě bral s sebou na zápasy.“

„Vyprávěla jsi někomu, co s tebou otec dělá v autě cestou do nemocnice?“

„Ne.“

„Můžeš nám říct proč?“

„Vůbec mi nenapadlo, že by to bylo něco špatného.“

„Vysvětli to, prosím, dopodrobna panu soudci. Je to totiž velmi důležité.“

„Měla jsem předtím pocit, že mě otec začíná přezírat, a když se mě dotýkal a hladil, považovala jsem to za projev náklonnosti. Věřila jsem mu.“

Soudce Sherman sice kývl na souhlas, ale pak se zvýšeným hlasem zeptal:

„Cožpak tě vůbec nikdy nenapadlo říct mu, aby s tím přestal?“

„Ale ano. Zeptala jsem se ho, proč to se mnou dělá, ale on mi řekl, že se mě dotýká, že mě hladí proto, že mě má rád a že nikdy nedovolí, aby na mě sáhl někdo cizí.“

„Změnila se situace, když jsi pak byla starší?“

„Hodně. Skoro všechno mi zakazoval. Prohrabával mi zásuvky, notes, nesměla jsem nikomu posílat dopisy. Když jsem se podle jeho názoru nějak provinila, musela jsem k němu do postele, odprosit ho.“

„Když jsi to neudělala?“

„Když jsem neudělala, co chtěl, tak začal zuřit. Tak jsem poslechla, abych ho nerozzlobila.“

„Mstil se ti?“

„Když jsem nechtěla, tak se začal hádat s matkou. Vyléval si na ní svůj vztek.“

„A když jsi neprotestovala?“

„Uklidnil se. Pak už byl normální,“ řekla a rozplakala se.

„Jak jsi se chovala, když k tomu došlo?“

„Ležela jsem. Nic víc než ležela,“ vzlykala. „Dýchal mi do obličeje. Díval se na mne. Vzala jsem polštář a přikryla si obličej.“ Po chvíli pak ještě přidala: „Nemyslela jsem, úplně jsem vypla, nic jsem nevnímala, až bylo po všem.“

Všichni v soudní síni měli dojem, že její odpovědi jsou upřímné, logické, že nemá na ničem vinu. Když matka byla nemocná, když umírala a nakonec zemřela, byl otec vlastně jedinou osobou, která se o ni a sourozence měla starat. K němu se měla vracet jako k ochránci před příkořími zlého světa. James Pierson její důvěry zneužil, a tak byl incest v tomto případě dvojnásob trestným a zavrženíhodným činem. Později se uklidňování nazlobeného otce stalo zvykem. A Cheryl se, jako tisíce jiných dívek v podobné situaci, bála někomu přiznat, co se vlastně děje.

Obhájce Paul Gianelli pokračoval ve výslechu a vrátil se do nedávné minulosti.

„Pamatuješ si, Cheryl, jak se s tebou kdysi Alberta Kosserová dala do řeči o tvém vztahu k otci?“

„Vyšla jsem z ložnice a chtěla jsem otci přinést z chladničky láhev sody. Teta Alberta řekla, že už jsem velká holka a že bych se měla dívat na televizi ve svém pokoji a ne u táty v ložnici. Já jsem poslechla, ale za pár dní se na mě otec osopil: co se děje, křičel, najednou ti nejsem dost dobrý, chceš se dívat na televizi radši sama?! Nadával, mlátil dveřma, v domě bylo k nevydržení, každá maličkost mu byla dobrá, aby mi vynadal. Tak jsem ho zase šla uklidnit.“

„Vzpomínáš si, co se stalo v den svatého Valentina? Myslím, že to bylo v únoru 1984,“ řekl obhájce Gianelli.

„Zmlátil mě. Zfackoval mě, že jsem měla modřiny i v obličeji.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli Glenovi.“

„Glen se ti líbil?“

„Moc. Otec přišel za mnou do mého pokoje a zeptal se, jestli mám pro Glena valentinku. Ale já jsem se právě s Glenem poškorpila, a tak jsem řekla, že ne.“

„Měla jsi valentinku pro otce?“

„Ano. Dokonce jsem mu koupila bonboniéru. Ale mezitím jsme se s Glenem udobřili, a tak jsem mu taky koupila valentinku se zlatým blahopřáním k svátku milenců a se dvěma červenými srdíčky. Otec ji našel, protože mi prohledával věci, a hrozně se rozčílil. Nadával, že jsem lhářka a coura. Slíbila jsem, že tu valentinku pro Glena zahodím. Celou cestu z

nemocnice mě mlátil. Bylo to hrozné. Vypadla jsem z vozu, ale on mi nařídil, abych znovu nastoupila. Matce pak vykládal, že jsem hrozná lhářka.“

James Pierson byl cílevědomý tyran. Nejen, že si instaloval v domku onen hlídací systém, který mu umožňoval sledovat pohyb každého, ve sklepě měl telefonní aparát, jímž mohl odposlouchávat všechny hovory.

„Vraťme se ještě do doby, kdy tvoje matka musela naposledy do nemocnice. To bylo taky někdy kolem svátku svatého Valentina.“

„V lednu,“ řekla Cheryl. „Matka dostala zápal plic a nemohla dýchat. Měla velké bolesti.“

„A potom 13. února v nemocnici zemřela,“ doplnil Cherylinu výpověď Paul Gianelli. „Ale předtím, když jsi chodila otce řekněme uklidňovat do postele, neměla jsi pocit, že tvoje matka o tom ví?“

„Někdy se s ním hádala a vytýkala mu, že má ke mně až příliš vřelý vztah.“

„Co bylo po její smrti?“

„Když byla v nemocnici v komatu a my jsme jeli domů, začal mě zase osahávat. Křikla jsem na něj: tvoje žena leží v nemocnici a ty mi strkáš prsty pod slipy. Strašně se rozčílil a nadával mi, abych ho přestala strašit, že má čisté svědomí.“

Byla to otřesná zpověď. Ti, kdo výslech popisovali v novinách, se na tom shodli a hledali odpověď na otázku, jak mohl otec, zahrnující svou dceru nákladnými dary, být tak bezcitný. Když se Cheryl vzpamatovala, když přestala vzlykat, tak ještě svou výpověď doplnila:

„Znala jsem ho, věděla jsem, že se naštval. Měla jsem strach, jestli se nerozzuří. Ale on se jen doširoka usmál a zařval: no tak, co je s tebou?! Máš strach, že se dívá? To už bylo po matčině smrti a já jsem opravdu měla pocit, že to odněkud seshora všechno vidí, a v té chvíli jsem se rozhodla, že budu před ním chránit sestru JoAnn. Budu se o ni líp starat, abych tu hrůzu aspoň trochu napravila.“

„Myslíš, že tvůj otec měl pocit viny, když tě osahával?“ zeptal se soudce Sherman.

„Snad,“ řekla nejistě, ale to už obhájce Gianelli pokračoval ve výslechu.

„Je to pravda, že sis po matčině smrti našla chlapce?“

„Ano,“ řekla pyšně. „Jmenuje se Rob Cuccio.“

„Znal ho tvůj otec?“

„Rob přišel k nám a ptal se mě, jestli bych chtěla být v tanečních jeho partnerkou. A já jsem ho při této příležitosti pozvala na oslavu mých šestnáctých narozenin.“

„Otec s tím souhlasil? Jak si rozuměl s Robem?“

„Myslím, že dobře. Glena totiž nenáviděl. A na oslavě se mě Rob zeptal, jestli bych chtěla být jeho stálou, já nevím, jak to říct, prostě jestli bych s ním chtěla chodit. Ještě téhož večera jsem se s tím svěřila otci. On se mě zeptal: a co mu odpovíš? Neřekla jsem nic. Byla jsem šťastná. Ale kdykoliv jsem šla na rande, tak mi otec nadával a hádal se se mnou.“

„Po úmrtí matky jsi měla s otcem sexuální styk.“

Kývla.

„Častěji nebo méně často.“

„Častěji,“ řekla a soudce Sherman se zeptal:

„Jak často?“

„Krátce po smrti matky to ještě šlo. Pořád jsme měli hosty a já jsem nějaký čas nechodila do školy. Ale pak jsme byli sami, tak to zase začlo. Bála jsem se jít pod sprchu. Hned tam byl za mnou a pitvořil se: bud na mě přece aspoň trochu hodná, řekni mi, že mě miluješ.“

„Jenže pak přišel Jimmie. Bylo to tak?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Brácha se vrátil domů,“ řekla. „Měla jsem radost, že nebudu sama.“

„Kdy to bylo?“

„V září 1985. A těšila jsem se taky proto, že nebudu muset s otcem tak často do postele. Jenže Jimmie dostal práci na noc. Ve dne spal a od devíti večer do rána pracoval.“

„Stýkala jsi se v té době, myslím v září 1985, s Robem?“

„Neviděli jsme se strašně dlouho, od srpna do září, ale v říjnu ke mně přišel ve škole a pak už bylo všechno jako dřív.“

„Jak se na to tvářil tvůj otec, Cheryl?“ zeptal se soudce.

„Jednou si vzal Roba stranou a vyhrožoval mu, že mu zpřeráží hnáty, jestli se mě někdy dotkne. Ale pak se stalo něco daleko horšího. Rob byl u nás na večeři a já jsem prostírala. Dala jsem ubrousek nejdřív Robovi, ani jsem si to neuvědomila. Otec mi vrazil takovou facku, až jsem se zapotácela. A Rob vstal a beze slova odešel.“

„Jak se vyvíjel vztah mezi tebou a tvým otcem, když jsi pak v září znovu začala chodit do školy?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Když jsem chtěla, aby se choval slušně k Robovi, musela jsem mu za to zaplatit.“

„V dolarech?“

„Ne, v posteli.“

„Byl Rob prvním chlapcem, s kterým jsi chodila?“

„Ano.“

„Ale vraťme se ještě do minulosti. Bylo to poprvé při jízdě za matkou do nemocnice, co tě tvůj otec začal osahávat?“

„Ne. Už předtím jsme se spolu prali, váleli se.“

„Jak vypadala taková, řekněme, hra?“

„Otec mě boxoval a já jsem mu to musela oplácet, tahal mě, točil ve vzduchu a když jsem byla větší, tak mně mačkal prsa.“

„Jak se choval otec k JoAnn po smrti vaší matky?“

„Když jsem pak už znovu chodila do školy a taky na zápasy našeho mužstva, protože pořád jsem ještě byla dirigentkou klaky, našla jsem několikrát JoAnn u táty v posteli. Měla hlavu na jeho prsou a oba se dívali na televizi.“

„Co sis o tom myslela.“

„Dostala jsem hrozný vztek. Nejdřív jsem zahnala JoAnn do její postele, pak jsem se vrátila do ložnice a vynadala jsem mu.“

„Vlastně ses zachovala jako žárlivá milenka?“ řekl soudce Sherman, ale neznělo to jako otázka, a tak Cheryl neodpověděla. Obhájce Gianelli začal rychle o něčem jiném.

„Rádi bychom slyšeli, co se stalo ve škole v Newfieldu onoho osudového listopadového dne v roce 1985.“

„Bylo to přesně devět měsíců po matčině smrti. Byli jsme ve třídě. O přestávce mluvil Sean Pica, ten seděl v lavici přede mnou, o případu Beverly-Wallace. Nějaká paní dala zavraždit svého manžela, protože ji sexuálně zneužíval. Najala si na to profesionálního vraha. Zeptala jsem se ho, jak je možné, aby si někdo objednal za peníze vraždu manžela, a taky jsme mluvili o tom, jak je možné znásilnit vlastní manželku. No a Sean Pica řekl: tak tohle přesně nevím, ale za peníze by toho mstitele dělal kdekdo. Záleží jedině na tom za kolik.“

„Ty ses ho pak zeptala, jestli by to například udělal on?“

„Zeptala. Ale jen tak. Ani jsem to nemyslela vážně. Když řekl, proč ne, tak jsem se zeptala za kolik. A on řekl, že za tisícovku. Tím to vlastně skončilo, ale já jsem mu ještě řekla, že vím o někom, kdo by tu tisícovku dal.“

„Takže jste se na ničem nedohodli?“

„Ne. Všechno to bylo jen takové povídání. O přestávce se semele kdeco.“

„Ty jsi to nemyslela vážně?“

„Tenkrát snad ne. Já nevím. Ale za pár dní později jsem mu řekla, že bych tu tisícovku dala.“

„Na co jsi myslela, když jsi mu to říkala?“ zeptal se obhájce.

„Že už bych měla pokoj, že by mě otec už nekomandoval do postele, že by to konečně skončilo.“

„Přitom tvrdíš, žes to ani nemyslela vážně, že to všechno byla jen jakási hra,“ namítl soudce Sherman.

„Já ani nevím, jak a kdy jsem na to přišla. Říkala jsem něco, ale neuvědomovala jsem si co. Jako bychom si hráli.“

„Řekla jsi mu, proč to chceš?“

„Ne.“

„A on přesto souhlasil?“

„Ano.“

„Hovořili jste o podrobnostech?“

„Řekla jsem mu, že by to bylo snadné, vypnula bych naše poplašné zařízení.“

„To ale znamená, že už to nebyla hra, ale skutečnost,“ řekl soudce Sherman.

„Nevěřila jsem tomu doopravdy. Ale jednou za mnou přišel na chodbě o přestávce a řekl, že se mnou nutně musí mluvit. Pak mi vykládal, že hodil do našeho okna kámen, rozbil sklo, ale žádné poplašné zařízení se neozvalo.“

„Cos mu na to řekla?“ zeptal se obhájce.

„Aby neblbnul a nechal toho. Měla jsem strach, že by ho otec mohl zastřelit. V předsíni visely pušky a jednu měl hned u vchodu.“

„Scházela jsi se v té době s Robem Cucciem?“

„Někdy.“

„Hovořili jste spolu ještě o případu Beverly-Wallace?“

„Ne. Ale Rob mě jednou, bylo to v prosinci, zatelefonoval a řekl mi, že se mnou musí mluvit. Měla jsem strach, že se se mnou zase chce rozejít.“

„Už se to někdy stalo?“

„Několikrát, ale vždycky jsme se zase udobřili. Řekla jsem to otci a on mě k Picovým sám odvezl.“

„Šel s tebou?“

„Ne, celou dobu čekal ve voze.“

„Chtěl Rob něco důležitého?“

„Myslím, že to bylo velmi důležité.“

Cheryl se před soudem snažila popsat scénu. Situace, k níž v rozhovoru došlo, byla velmi zvláštní. Otec, milenec své dcery, ji odvezl k mladému rivalovi a čekal dole, až se ti dva domluví. Přitom jeden na druhého žárlil, jeden druhému přál to nejhorší.

„Jak to, žes tady tak rychle,“ zeptal se Rob.

„Táta mě sem přivezl.“

„Cos mu řekla?“

„Že se mnou chceš mluvit. Tak povídej.“

„Pamatuješ se, Cheryl, jak jsem tě jednou políbil. Připlížil jsem se k tobě zezadu, objal jsem tě a políbil. Ty ses strašně lekla. Myslela jsi, že je to někdo jiný, že je to tak?“

„Koho bych se měla lekat?“

„Já ti to hned řeknu, Cheryl. Tvůj táta odposlouchává všechny tvoje telefony. Jednou jsi mi řekla, že spíš u něj v ložnici. A nejen tohle, ale ještě všelijaké maličkosti, už si ani nepamatuju jaké. Řekni mi pravdu, Cheryl, tvůj otec tě pohlavně zneužívá?“

Chtěl slyšet přiznání nebo ujištění, že to není pravda? Chtěla mu říct všechno nebo to hlavní ještě zatajit? Jejich rozhovor byl neskutečný a nakonec, hleděli si do očí a mlčeli. Ani jeden z nich nechtěl vyslovit tu další větu. Cheryl byla na řadě. Několikrát se nadechla a s křečovitým úsměvem prohlásila:

„Ty ses zbláznil, Robe!“

Začala usedavě plakat. Skočil k ní a objal ji. Chvíli se líbali, chvíli jí utíral slzy. Rob jí líbal na ústa, na tváře, na oči i na ruce.

„Pak jsem mu řekla o Seanovi."

„Nařídil mi, abych na něj zapomněla a chtěl mluvit s mým bráchou Jimmiem."

Cheryl se při líčení rozhovoru s Robem zapletla. Později se ukázalo, že při policejním výslechu tvrdila něco jiného. Ale soudce Sherman jí pomohl z rozpaků, když se zeptal:

„Spali jste spolu? Myslím ty a Rob?"

„Ne. On chtěl, ale já, já jsem prostě nemohla."

„Co se odehrálo v té době mezi tebou a tvým otcem? V lednu a únoru?"

„Otec měl strach, že jsem v jiném stavu."

„Jak víš, že měl strach?" ptal se obhájce Gianelli.

„Přesně věděl, kdy mám mít periodu. Začal shánět nějakou vzdálenější kliniku, aby se nikdo nedozvěděl, až bych tam byla."

„Skutečně obtelefonovával kliniky?" zeptal se soudce.

„Ne. Snad. Já nevím. Myslím, že mluvil o klinice v Islipu. Ta prý by byla nejlepší."

„Skutečně se s nimi spojil?" zeptal se soudce a Cheryl si uvědomila, jak snadno to lze ověřit, a tak raději řekla:

„Já nevím. Opravdu to nevím."

„Mluvila jsi v únoru 1986 se Seanem?" pokračoval ve výslechu obhájce Gianelli.

„Řekl mi, abych ho zavolala. Udělala jsem to a on mi řekl, že zítra mého otce zabije. Řekla jsem mu, aby toho nechal a zapomněl na to. Odpověděl mi, abych si nedělala starosti, že si s tím poradí. Tak jsem zatelefonovala Robovi. Byla jsem strašně vzrušená, ale Rob mě uklidnil, abych ho nechala, že stejně jen kecá, už jednou říkal totéž a nic z toho nebylo."

„Co se stalo příštího dne?" zeptal se obhájce Gianelli.

„Otec mě vzbudil hodně brzo, protože jsem den předtím zaspala. Ale zůstala jsem v posteli. Pak chtěl pes ven. Vstala jsem a otevřela mu dveře. Všude bylo plno krve. Přehodila jsem si přes ramena větrovku a běžela jsem k sousedům a bušila jsem na jejich dveře. Pak přišel nějaký policajt a řekl že otec je mrtev."

Křížové výslechy jsou zdlouhavá dramata, ale cesta k pravdě je někdy hodně klikatá. Zkušení žalobci i obhájci však vědí, že je vhodné položit někdy vyslýchanému několik nic neříkajících otázek a pak nečekaně tu, o níž vlastně jde. Je to starý omšelý soudní rituál, ale nikdo dosud nevymyslel nic lepšího. Tak se některé scény záměrně opakují, vyslýchaný si potřebuje odpočinout od vrcholného napětí, přestane být na minutu pozorný a řekne, co nechtěl. V případu Cheryl Piersonové už nešlo o usvědčení pachatele, všichni se přece přiznali, bylo však nutné posoudit míru viny zúčastněných. Osud Cheryl Piersonové byl v tomto ohledu ve hře na prvním místě. Tak se do výslechu pustil státní žalobce Ed Jablonski.

„Kdy ses poprvé zeptala, jestli by někdo nezabil tvého otce?"

„Myslím, že to bylo začátkem listopadu."

„Když jsi byla s Robem Cucciem, neřekla jsi náhodou něco jako: přála bych si, aby byl mrtvý, nebo bylo by potřeba odprásknout ho?"

„Ne. Když mě otec v jeho přítomnosti fackoval, mohla jsem snad říct, že by bylo líp, kdyby už nebyl."

„Četla jsi ten článek, o němž ti Pica vyprávěl? O nájemném vrahovi. Co jste si o něm ve škole povídali? Kdo vlastně s tím začal?"

„Oni se o tom ve třídě bavili, já jsem přišla a zeptala se, o čem je řeč, on řekl, že o policajtovi, kterého zblbla nějaká ženská, aby zastřelil jejího manžela. Řekla jsem, že je to pitomost, ale on na to odpověděl: proč, já bych to taky udělal, kdyby za to byl balík."

„Kdo ti řekl, že to byl policajt?" zeptal se prokurátor.

„Nevím, snad Pica, anebo jsem to slyšela od někoho jiného."

„Podle tebe to tedy byl bláznivý nápad?"

„Nechtěla jsem tomu věřit."

„Myslela sis, že je to špatné a nezákonné zabít člověka?"

„Jasně, ale záleží na okolnostech."

„Myslíš si, že to byla chyba přemlouvat Picu k vraždě?"

„Teď vím, že to bylo špatné. Teď jsem o tom uvažovala, tenkrát ne."

„Tenkrát jsi to nevěděla?"

„Ne."

„Řekni nám, co se stalo čtvrtého února, den před zavražděním tvého otce."

„Už jsem byla na odchodu, když za mnou přišel Pica. Zeptala jsem se ho, co chce. Řekl, abych ho, zavolala. To jsem taky udělala. Zeptala jsem se ho, co se děje, a znovu jsem mu řekla, aby nic nedělal. On mi na to řekl, že už si obstaral pušku. Zavěsila jsem."

„Telefonovala jsi mu už předtím? Myslím před tím prvním pokusem s rozbitým oknem?"

„Dvakrát."

„Jen dvakrát jsi mu volala domů?"

„Ano."

„Řekla jsi mu, že tvůj otec jezdí s malým náklaďákem?"

„Řekla."

„A teď ještě se musíme vrátit ke chvíli, kdy jsi našla otce mrtvého před domem. Myslela sis, nebo věděla jsi, že ho někdo zastřelil?"

„Ne.“
„Po telefonátu s Picou? Netušila jsi, co se stalo?“
„Ne.“
„Šla jsi k ležícímu otci?“
„Ano.“
„Ležel na břiše?“
„Ano.“
„Všimla sis, že byl čtyřikrát střelen do zad?“
„Ne.“
„Ale stála jsi přece před ním?“
„Ano.“
„A ty ses k němu neshýbla?“
„Ano, shýbla.“
„A vůbec tě nenapadlo, že ho někdo zastřelil?“
„Ne. Myslela jsem jen na to, abych sehnala rychle pomoc.“
„Nechtěla jsi, aby zemřel?“
„V té chvíli ne.“
„Když ti řekli, že je tvůj otec mrtev, tak prý ses usmívala?“
„To nevím, ale ve třídě říkají, že se usmívám, i když mi teče do bot. Třeba před tabulí.“
„Přišel toho dne za tebou Rob Cuccio?“
„Ano, přišel.“
„Objímala jsi se s ním před domem a usmívali jste se, zatímco mrtvého nakládali do sanitky?“
„Ne,“ řekla uraženě.
„Šla jsi den po vraždě do školy?“
„Ano.“
„Proč?“
„Chtěla jsem si vzít ze skříňky nějaké věci. Měla jsem tam například řetízek.“
„Měla jsi s sebou peníze?“
„Ano.“
„Kdes mu je dala?“
„Ve škole. Totiž, dal mu je Rob.“
„Slyšela jsi při tomto přelíčení, že se tě mnozí ze svědků ptali, jestli s tebou něco není v pořádku. Myslím s tebou a s tvým otcem. Cos jim odpovídala?“
„Že je všechno v pořádku.“
„Nejméně dva ze svědků se tě vyptávali, proč máš na obličeji modřiny a jiná zranění. Oběma jsi řekla, že tě táta zmlátil. Řekla‘s taky někomu, že tě otec pohlavně zneužívá?“
„Ne.“
„Proč jsi to tajila?“
„Nechtěla jsem, aby se o tom povídalo.“
„Připadalo ti lepší dát otce zabít než o tom někomu říct?“
„Myslela jsem, že když budu mlčet, tak se nikdo nemůže dozvědět, co se mnou otec dělal.“
„Jenže teď to ví každý a ty se můžeš dostat do vězení.“
Plakala. Nevěděla si rady. Snad ani teď ještě nebyla schopna uvědomit si, co se vlastně stalo.
„Byla jsi v jiném stavu?“ vyptával se prokurátor.
Neodpověděla, obhájce proti otázce protestoval a soudce Sherman se sám zeptal:
„Rád bych se dozvěděl, kdy došlo poprvé k sexuálnímu zneužití. Kdy to vlastně začlo. Ale přesně, prosím! Bylo to před smrtí tvé matky, nebo po ní?“
„Před její smrtí,“ řekla a sklopila oči.
„Kolik ti bylo, když si začla s pohlavním stykem s otcem?“
„Čtrnáct.“
„Otec tě sice zavíral doma, ale ty sis přesto našla čas a příležitost stýkat se s kluky. Byl to Chris Marabito a Glen Schmidt?“
„Nechodila jsem s nima. Byli to kamarádi ze školy.“
„Je to pravda, žes někdy zmizela ze školy a šla k Robovi do jejich bytu?“
„Ano.“
„Stýkala ses pohlavně s Robem Cucciem, když jsi byla v jiném stavu?“
„Spala jsem sním, až když jsem věděla, že jsem v jiném stavu. Rob to sice chtěl už dávno předtím, já jsem to ale nedokázala.“
„Mám tomu tedy rozumět,“ řekl prokurátor Jablonski, „žes měla intimní styky s Robem Cucciem, až když sis myslela, že jsi těhotná se svým otcem?“
„Ano. Dva týdny poté, co jsem nedostala periodu.“
„Proboha, takhle přesně sis to načasovala? Neuvěřitelné!“
„A přitom jsi s otcem vyjednávala, na kterou kliniku půjdeš na potrat,“ doplnil informaci soudce Sherman.
„Ano.“

„Řekli ti vůbec, že otcem dítěte, o které jsi přišla, byl právě Robert Cuccio?“

„Řekli mi, že není od mého otce, ale nikdo mi neřekl, že ho mám s Robem. Dočetla jsem se to až v novinách.“

To nebyly dobré otázky a Cherylin její odpovědi taky přitížily. Proto se obhájce Gianelli snažil obrátit list.

„Tu noc, kdy tě zatkli,“ začal, „tě hned vyslýchali.“

„Ano,“ řekla.

„Jak dlouho jsi byla na policejním ředitelství?“

„Od půlnoci do půl třetí.“

„O čem jste se celé ty dvě a půl hodiny bavili?“

„O všem možném.“

„Kdo tě vyslýchal?“

„Dva policajti.“

„Nikdo jiný u toho nebyl?“

„Můj brácha.“

„Všichni jste hovořili o tvém velkém tajemství. Jak ti při tom bylo? Najednou bylo všechno venku.“

„Já jsem to nějak nevnímala. I dneska mi to připadá jen jako film, který jsem viděla.“

„Dobře, jenže ten policajt ti rovnou řekl, že se už ví, že jsi byla sexuálně zneužívaná a chtěl podrobnosti. Cos mu řekla?“

„Vyprávěla jsem mu, jak to bylo.“

„Ale proč jsi až do té chvíle celou záležitost tak tvrdošíjně tajila?“

„Styděla jsem se. Nevěděla jsem, jak by se na to lidi tvářili.“

„A teď jsi se s tím problémem vyrovnala?“

„Už chodím nakupovat. Nebojím se jejich pohledů. Zdá se, že jsem si zvykla. Ale jindy to zase na mě padne a nevím si rady,“ plakala. „Stejně by na mě ukazovali prstem. I kdyby otec nezemřel. Jen proto, že jsem od dětství musela dělat to, co chtěl.“

Případ incestu a následné vraždy pachatele je vděčné téma. Lovci senzací se kolem domu na Magnolia Drive rojili, fotoreportéři číhali na Cheryl Piersonovou za každým rohem, televizní pořad 20/20 udělal procesu zbytečnou reklamu.

Lidé se rozdělili na dvě party. Ti přísní tvrdili, že holka se nemusí podvolit opakovanému násilí, když nechce, stačí přece jít za matkou a svěřit se jí. Anebo třeba učitelce ve škole. Neudělala to, tak s tím nepřímo souhlasila. Ti druzí věřili v naprostou nevinu stokrát znásilněné dcery a přiřkli jí právo zbavit se utrpení jakoukoliv cestou. Tedy i objednanou vraždou. Jedni i druzí dostali odpovědi na otázky a pochybnosti, až od soudních znalců. Teď teprve mnozí pochopili, jak spletitým problémem je incest, jak nemožné je určit, co má a co nesmí udělat znásilňovaná oběť.

Doktorka Jean Goodwinová byla profesorkou na Medical College ve Wisconsinu. Psychiatrii vystudovala na Harvardově univerzitě, v praxi se specializovala na problematiku sexuálně zneužívaných dětí. Než předstoupila před soudce a houf novinářů, hovořila především s Cheryl a jejím bratrem Jimmiem, ale taky s učitelkami a s rodinným lékařem Piersonových.

„Podle mého názoru byla Cheryl vystavena duševnímu, tělesnému a sexuálnímu zneužití. Incest je zločin, který zanechává v oběti hluboké psychodynamické následky a duševní trápení. Pro odborníky bych to vyjádřila přesně: jde o posttraumatický stresový syndrom, což je psychický stav, způsobený traumatickými prožitky vymykajícími se oblasti poznaných zkušeností. Symptomy pak jsou: nespavost, potlačovací mechanizmy, zlost, retrospektivní záblesky minulých událostí.“

„Prosil bych o srozumitelné vysvětlení, paní profesorko Goodwinová,“ řekl soudce Sherman.

„Ráda. Cheryl je bojácná. Hovořila jsem s její spolužačkou. Byly spolu přes noc na školním výletě. Nechtěně se ta dívka dotkla ve spánku Cheryl. Ta okamžitě s výkřikem vyskočila a začala spolužačku fackovat. Dala jsem Cheryl vyplnit dotazník používaný pro psychologické testy. Ukázalo se, že strach, deprese a nepřátelství mají stejný kořen a nahromadily se v jejím podvědomí.“

„Má strach taky z trestu?“

„Samozřejmě. Nikdy si nepomyslela, že by mohla být obžalována z vraždy svého otce.“

„Byly její odpovědi na vaše otázky upřímné?“ zeptal se soudce.

„Poznala bych, kdyby lhala. Její bojácnost a zvláštní fobie potvrzují moji diagnózu. Stále ještě má strach postavit se pod sprchu. Musí se k tomu donutit. Bojí se být sama potmě. Trpí studem. Nedokáže normálně komunikovat. Ani ve škole, ani se svými přítelkyněmi.“

„A příčina?“ zeptal se soudce.

„Prostá. Když se myla a nahnula se v koupelně do umyvadla, připlížil se k ní zezadu otec a vnikl do ní. Dokud otec žil, měla potíže s orgasmem. Další problém je její vztek. Stěžuje si na to. Najednou ji to přepadne. Přestane se ovládat, zuří. V horečných snech se objevuje její otec. Jednu ze scén mi vylíčila: otec se mnou souloží a matka se na nás dívá. Prosím ji o odpuštění, ale ona o mně nechce ani slyšet.“

Profesorka Goodwinová pak vysvětlovala pojmy depersonalizace čili odosobnění a derealizace, ztráta schopnosti reálného úsudku, což jsou běžné stavy u obětí incestu. Jsou to ochranné reakce umožňující pocit jisté psychické úlevy.

„Nejlépe to můžeme ilustrovat na jejím přístupu k plánované vraždě. Ať už si s tou myšlenkou jen pohrává anebo to myslí vážně, povídání o tom, že by se to mohlo uskutečnit, jí přináší úlevu. Nebo gesto s polštářkem přes obličej při souloži s otcem. Nechtěla si přiznat, že se to skutečně děje, nechtěla vidět otcův obličej a poslouchat jeho funění, tak se clonou polštářku oddělila od skutečnosti, aby tu chvíli mohla přežít.“

„Paní profesorko Goodwinová, máte pocit, že nebyla schopná uvědomit si následky takového činu?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Nebyla. Při každé příležitosti utíkala z reality do fantazie. Jedním z příkladů je její často se opakující sen; modlí se ke své matce a prosí ji za odpuštění, za to, co dělala s otcem, ale pak na ni najednou vztekle řve a hází po ní věci. Po smrti otce prožila Cheryl chvíle, kdy měla pocit, že je zase doma. Chvíli ho nenáviděla, chvíli měla radost, že ho vidí, pak se vzpamatovala, dostala vztek a vylila si ho na své mladší setře, které pro nic zanic vynadala.“

„Trpěla tedy obžalovaná Cheryl Piersonová oněmi stresy doprovázenými nereálnými představami a falešným úsudkem o tom, co se stalo?“

„Ano,“ odpověděla profesorka Goodwinová. „V těchto chvílích se jako sen v bdělém stavu objevovala její matka. Slyšela její hlas a povídala si s ní. Cítila její přítomnost a měla pocit, že ji odněkud pozoruje. A další je zkušenost z pobytu ve vězení. Ale ve všech případech to byly představy rozporné. Po smrti otce se ocitla v nezáviděníhodné situaci. Byla podezřelá z vraždy, novináři ji nenechali v klidu. Měla spoustu přízemních starostí. Spala nejvýš čtyři hodiny denně, protože se musela starat o rodinu, učit se s mladší sestrou, vařit a uklízet a do toho zmatku se jí ještě pletly její sny v bdělém stavu. Cheryl Piersonová vytrpěla hodně.“

„Co soudíte o jejích rozmluvách s Robem Cucciem a Seanem Picou?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Každá oběť incestu plánuje ve své fantazii odvetu za příkoří. Chce se pomstít. Plán jí má pomoci přežít obrovské pokoření osobnosti. Když se jich na to zeptáte, všechny přiznají, že touží po pomstě.“

„Může být za těchto okolností považována za spolupachatelku?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„To bude muset rozhodnout soud. V každém případě byly při rozhovorech s Picou, Cucciem i s jejím bratrem Jimmiem její schopnosti logicky uvažovat značně omezeny,“ odpověděla profesorka.

„A co ta touha po pomstě?“ zeptal se soudce Sherman. „Není to motiv činu?“

„Je.“

„Jde o ojedinělý případ anebo u obětí incestu běžný?“

„Touha po pomstě se objevuje u všech postižených,“ řekla profesorka Goodwinová.

„Mohla za takových okolností volit z několika možností?“ zeptal se obhájce Gianelli a dodal; „Jak lze posoudit její strach o mladší sestru, která mohla být otcem rovněž sexuálně zneužita?“

Složitě, ale přesně vysvětlovala soudní znalkyně psychické procesy, týkající se zneuctěných dětí. Nejdřív jsou bezradné, nejsou schopny logicky uvažovat, protože je jejich situace nesrovnatelná s jakoukoliv známou. Kdyby je zneužil někdo cizí, šly by žalovat mámě nebo tátovi. U nich by instinktivně hledaly ochranu. Fyzickou i citovou. Čekaly by, že dostanou radu a podle ní se zachovají. Při incestu jsou tak vyplašeny, že si nevědí rady, zpočátku jsou povolné, nesnaží se třeba ani odporovat, ale pak brzo nastoupí období, kdy se stávají spolupachateli, a proto logicky mlčí, instinktivně se bojí trestu.

Ale potom si pudově hledají ochranu. Nefyzickou, ale psychickou. Naučí se stát se pasivním divákem. Představují si, a brzo sami sebe přesvědčí, jak účinná ochrana to je, že se to děje někomu jinému a ony tomu aktu jen nečinně přihlížejí. Všechno ostatní je přestane zajímat. Uzavřou se do sebe a jejich život se točí jen kolem jejich osoby a osoby hanobitele. A jestliže uvažují vůbec o něčem, tak jen o tom, jak se vyhnout příštímu pohlavnímu styku a jak to zařídit, aby nedostaly výprask. Ztrácejí spojení s okolním světem. Cheryl jednala i ve svých šestnácti letech na úrovni třináctileté dívky. Taková osobnost se bojí všech dospělých, pachatele přitom přeceňuje.

„Cherylin strach o osud její mladší sestry patří mezi její, řekněme bludy?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Ne. Ve čtyřiceti procentech případů se otec dřív nebo později pokusí o pohlavní styk i s mladší dcerou.“

„Cítila to Cheryl podvědomě?“

„Ne. Viděla ji sedět na předním sedadle vozu těsně vedle otce, což u ní vyvolalo vzpomínku na své zážitky. Měla pravdu, to nebezpečí tady bylo.“

Odpovědi na otázky vyvolaly další otázky. Má oběť incestu právo bránit se jakýmkoliv způsobem, tedy i vraždou? Je třeba Cheryl Piersonovou litovat, nebo odsoudit za zločin zabití? Byla iniciátorkou vraždy?

„Měli bychom se pokusit vžít se do její situace,“ pokračovala profesorka Goodwinová. „Měla problémy jako dcera, jako sestra, jako cheerleader školního klubu a jako přítelkyně. Je pravděpodobné, že se dostala do situace, kdy už nerozlišovala smyšlené od skutečného. Ocitla se v napjatém duševním stavu sama s neřešitelnými problémy. Rozhodně ji nemůžeme označit za iniciátorku tragédie. K tomu, aby skutečně zorganizovala vraždu, jí scházel základní vztah k životní realitě.“

„Máme tady rozhodnutí komise, která posoudila možnost podmínečného trestu,“ řekl obhájce Gianelli. „Ve zprávě se uvádí, že Cheryl vůbec neprojevila ani špetku lítosti. Je to správná připomínka?“

„Jen zčásti. U ní totiž stále ještě doznívá snaha dokázat mrtvé matce a všem ostatním, že pohlavní styk s otcem jí nebyl příjemný. V pozadí však zůstává pochybnost o tom, jestli přece jen nemohla proti jeho jednání něco udělat. Má pocit viny, že se nechala pohlavně zneužívat, ale vedle toho je jí líto, že už otce nemá. Má dokonce špatné svědomí, že on už nežije a ona ano.“

„Je skutečně tak lhostejná, tak netečná, jak se komise domnívá?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Lhostejnost předstírá. Hraje roli, kterou si vybrala. A jestli je zralá? Samozřejmě že není. Zčásti taky proto, že se u ní mentální vývoj zastavil při prvním pohlavním styku s otcem.“

„S kolika případy pohlavního styku mezi otcem a dcerou jste se setkala, paní svědkyně?“ zeptal se prokurátor Jablonski profesorky.

„Posuzovala jsem asi tak šest set případů,“ odpověděla.

„Kolik z nich skončilo použitím násilí proti pachateli?“

„Nikdy jsem to nepočítala.“

„A kolikrát použila oběť zbraně?“

„Nevzpomínám si, ale chtěla bych upozornit na okolnost, že se vesměs jedná o děti, které by se jen s velkými obtížemi

mohly postavit proti svému otci, ať už beze zbraně nebo s pistolí v ruce. Znovu zdůrazňuji, že to jsou děti. Jedna holčička zapálila otcovský dům, bratr jiné utloukl otce k smrti. Ale neuvědomuji si, že by sama oběť při incestu zabila svého trýznitele."

„Podle toho asi vejde náš případ do dějin psychiatrie, ale i kriminalistiky," řekl státní žalobce Jablonski.

„Vážená paní svědkyně, paní profesorko Goodwinová, povolali jsme vás, abyste nám pomohla na cestě k správnému rozhodnutí," řekl soudce Sherman. „Někteří svědci vypověděli, že otec Pierson vychovával své děti velmi přísně, používal násilí, často je nespravedlivě trestal, byl panovačný. Proto se ptám: byl skutečným důvodem vraždy právě domácí tyran a sexuální zneužívání zůstávalo až v druhé řadě, anebo k němu dokonce došlo jen ve fantazii jeho dcery Cheryl?"

„Jestliže se ptáte, jestli duševní i fyzické násilí může být příčinou stresového syndromu, pak odpovídám ano, může."

„Proč se ptám," řekl soudce Sherman na vysvětlenou, „k potvrzení incestu máme jen výpověď obžalované."

„Ta ale nelže," řekla profesorka a dodala: „Její plán byl abstraktní, jen myšlenkový model. Ani její bratr nebral její řeči vážně. Byl to spíš výkřik o pomoc. Požádala dva muže, aby zabili jejího otce. V listopadu Seana Picu a v prosinci svého bratra Jimmieho. Ten ji znal a byl přesvědčen, že si tím nápadem jenom potřebuje ventilovat vnitřní napětí. Kdyby o službu požádala někoho jiného než Picu, mohlo všechno dopadnout jinak."

Každý soudní proces je maratón, jehož dráha vede klikatými uličkami lidského svědomí. Aktéři dramatu se už vyzpovídali a novináři neměli šanci vyslídit ještě něco nového ze zákulisí jejich života. Výjimkou byl Rob Cuccio. Vysoký, tmavovlasý, sympatický mladík se držel stranou. S nikým nemluvil, na otázky novinářů odmítal odpovědět, dalo by se říci, že zůstával nad rovinou té úmorné a často málo zajímavé soudní práce. A přece všichni čekali na jeho výpověď.

Přišel na řadu jako poslední, postavil se na pódium svědků a hleděl na soudce Shermana. Oblékl si na líčení modré šaty, bílou košili a šedomodrou vázanku. Ani pečlivě zastřižený floutkovský knírek nerušil jeho seriózní vzhled.

„Mohl bys říct panu soudci, kdy a jak ses spřátelil s Cheryl Piersonovou?" začal výslech státní žalobce Jablonski.

„Seznámili jsme se v květnu 1985," odpověděl poslušně celou větou jako na školním stupínku.

„Zmínila se ti Cheryl Piersonová o plánu, že chce dát zastřelit otce?"

„Nemluvila o zastřelení."

„Řekla snad zabít?"

„Možná že řekla odstranit."

„Kdy to bylo, v květnu nebo v červnu?" zeptal se státní žalobce.

„Přesně to nevím," řekl a stále se díval prokurátorovi do očí.

„Mluvila o tom záměru podrobněji?"

„Ne. Nemluvila."

„Nezmínila se třeba o způsobu, jak by se to mělo udělat?"

„Ne. A já jsem vůbec nevěřil, že by to myslela vážně."

„Kolikrát se ti o tom zmínila?"

„Jednou."

„Vraťme se teď k listopadu 1985. V té době jsi čekal na Cheryl a seznámil ses se Seanem Picou. Je to tak?"

„Ano."

„Řekni, prosím, panu soudci, jak setkání proběhlo?"

„Jel jsem ke škole pro Cheryl a ona tam stála s jedním klukem. Seznámili jsme se. Řekla něco o knize, kterou mu má vrátit, a pak jsme jeli k ním. Já jsem zůstal sedět ve voze, oni dva šli dovnitř."

„V policejním protokolu máme něco jiného, žes šel s nimi dovnitř," namítl prokurátor.

„Myslím, že jsem zůstal sedět ve voze," řekl Rob Cuccio rozhodně.

„Věděl jsi o tom, že Sean Pica chce použít k vraždě automat Uzi. Neřekl jsi, že to není dobrý nápad?"

„Řekl jsem, že by nebylo rozumné použít Uzi."

„Kde jste si to říkali?"

„Na parkovišti před školou."

„Jak došlo k tomu rozhovoru?"

„Cheryl mi řekla, že chce, aby se k tomu použila opakovačka Uzi, a já jsem namítl, že to není šťastný nápad. Pak jsme si sedli do auta a jeli jsme do školy. Zastavil jsem na parkovišti, Sean vystoupil. Když odešel, tak mi řekla, kdo a co vlastně chce udělat. Já jsem znovu řekl, že Uzi není vhodná zbraň."

„Jak vůbec došlo k takové debatě?" zeptal se Jablonski.

„Začala mi to vysvětlovat. Hledala někoho, kdo by zabil jejího otce. Četla jakýsi článek v novinách, kde šlo o podobný případ. Mluvila prý o tom s Picou a on slíbil, že by to za jistou sumu udělal."

„Jak jsi na toto sdělení reagoval?"

„Řekl jsem jí, že je to nesmysl. A že to není časté. Nikdo z desáté třídy by to neudělal."

„Zeptal ses, proč chce dát zavraždit svého otce?"

„Nebylo třeba se ptát."

„Neřekli ti, proč šli oba dovnitř?"

„Pro nějakou knihu."

„Jak přišla řeč na automat Uzi?"

„Když se vrátili, tak jsem se zeptal, jestli tam opravdu byli pro knihu, ona začala o zbrani, já jsem řekl, že by pro policii nebylo těžké vystopovat pušku až k majiteli."

„Zmínila se o tom, proč šli dovnitř?"

„Ne.“
„Mluvila pak ještě o svém plánu?“
„Ne.“
„Dozvěděl ses něco víc o tom záměru?“
„Ano.“
„A kdy?“
„To už si přesně nevzpomínám. O pár dní později.“
„Dozvěděl ses, že se to má odehrát jinde?“
„Ano.“
„Takže jsi o tom věděl. Bylo to předtím, než Sean Pica rozbil kamenem okno v druhém Piersonovic domku?“
„Potom. Nevěděl jsem o tom, jen jsem o rozbitém okně slyšel.“
„Co sis o tom myslel?“
„Že se Sean chystá zabít jejího otce nožem.“
„Co ti Cheryl řekla o nepodařené akci?“
„Že rozbil okno, ale nic víc. Nebyla řeč ani o noži, ani o pistoli. Ale znovu jsem jim řekl, že jsou směšní, nevěřil jsem, že by Sean dokázal někoho zabít.“
„Sešel ses s Picou ještě někdy později?“
„V Newfield High School, přijel jsem pro Cheryl.“
„Kdy to bylo?“
„Po pokusu s kamenem.“
„Řekl ti, že shání pušku?“
„To už nevím.“
„Mluvil jsi v té době o plánu s Cheryl?“
„Myslím že ne.“
„Setkal ses s Picou ještě potřetí?“
„Ano.“
„Řekl ti, že už má pušku?“
„Řekl, že sehnal loveckou pušku, a zeptal se mě, jestli bych si ji nechtěl vyzkoušet. Řekl jsem mu, že nemám čas, a odešel jsem.“
„Vyprávěl jsi o setkání Cheryl?“
„Ne. O něm jsem s Cheryl nikdy nemluvil.“
„Ve výpovědi je však něco jiného. Jak nám to vysvětlíš?“
„Já už si na to nevzpomínám,“ řekl rozhodně, jako by chtěl rozhovor ukončit.
„Podle Cheryliny výpovědi jsi jí řekl, že Pica má pušku. Teď tvrdíš něco jiného.“
„Protože si to nepamatuju.“
„Jenže tys taky Cheryl po 23. prosinci řekl, že nechceš mít s Picou nic společného. Nebudeš jednat s žákem desáté třídy. Řekl jsi, že na to chceš sehnat profesionálního vraha. Řekl jsi to nebo ne?“
„Řekl.“
„A sehnal jsi nějakého profesionála?“
„Ne.“
„Proč?“
„Protože ta osoba, které jsem se na to ptal, mi řekla, že nebude o takových věcech jednat s dětmi. Tak jsem se zeptal Jimmieho, jestli by o někom nevěděl.“
„Co jsi řekl Jimmiemu?“
„Aby se na věc díval logicky. Cheryl převzala doma roli matky. Jenže on nerozuměl, co tím chci říct.“
„A tys to věděl?“
„Jistě, ale nedokázal jsem mu to vysvětlit.“
„Ale já ti taky nerozumím,“ řekl prokurátor Jablonski. „Chtěl jsi ho přesvědčit, že je třeba zabít jeho tátu, ale nedokázal jsi mu vysvětlit proč? Jak to jde dohromady?“
„Nemohl jsem mu to vysvětlovat, protože jsem dal Cheryl čestné slovo, že o tom s nikým nebudu mluvit.“
„Tak se vrátíme k případu s bezpečnostní schránkou. Otevřel jsi ji?“
„Ne, pane.“
„Byl v době, když došlo k jejímu otevření, v domě nějaký advokát? A kdes byl vlastně ty, když ne u sejfu?“
„Seděl jsem ve vedlejším pokoji na gauči.“
„Když jsi druhého dne po vraždě potkal ve škole Seana, řekl jsi mu větu: dobrá rána?“
„Ano.“
„Řekl‘s mu taky, aby zachoval klid?“
„Ano.“
„Když se ti Cheryl 23. prosince přiznala k pohlavnímu styku s otcem, poradil jsi jí, aby to šla říct na policii?“
„To si nepamatuju.“
„Řekl jsi po vraždě Seanovi, aby nedělal žádné hlouposti?“
„Ano.“
„Co jsi tím myslel?“
„Aby to někomu zbytečně nevykládal.“

„Řekl jsi mu taky: tady máš zatím čtyři sta dolarů, zbylých šest set dostaneš později?“
„Ano.“
„Zeptal se tě Jim Pierson, jestli máš ty a Cheryl prsty v té vraždě, a tys řekl že ne?“
„To souhlasí.“
„Mluvila Cheryl večer po pohřbu, bylo to myslím v sobotu, s Picou?“
„Ano.“
„Přišla k tobě?“
„Pak jste se sebrali a šli jste na pizzu. Všichni tři.“
„Ne. Pica u toho nebyl, seděl venku ve voze.“
„Ale pak jste seděli ve voze všichni tři. Vyptávala se ho Cheryl na podrobnosti vraždy?“
„Ano.“
„Řekl, že se schoval za kmenem stromu, odtamtud pak vystřelil, když Pierson padl na zem, šel k němu a vystřelil do něj ještě čtyřikrát?“
„Ano.“
Státní žalobce Jablonski se snažil zpochybnit některé výpovědi, ty dobré potlačit a špatné zdůraznit, konečně byla to jeho povinnost. Zčásti se mu to podařilo. Teď bylo na obhájci, aby se pokusil škodu napravit. Paul Gianelli si věřil, byl přesvědčen, že proces dopadne pro jeho mandantku přijatelně. Převzal svědka Roba Cuccia a tomu se očividně ulehčilo.
„Myslíš si, že pan prokurátor Jablonski ví o tvém vztahu k Cheryl Piersonové?“ zeptal se Gianelli.
„Ano.“
„Že ji miluješ?“
„Ano.“
„V době mezi květnem a červnem 1985 jsi chodil k Piersonovým. Nebylo ti něco nápadné, neobvyklé na chování Cheryl a jejího otce? Nevadilo ti něco na způsobu, jak spolu mluvili?“
„Jednou jsme před domem myli vůz. Když přišel její otec, sehnul se k ní, objal ji a políbil tak, jak by to neudělal můj otec s mojí sestrou,“ odpověděl dotčeně.
„Byl jsi u nich na večeři?“
„Ano.“
„Mluvil jsi s ním, jak se říká, jako muž s mužem?“
„Zeptal jsem se ho, jestli proti mně nic nemá. Řekl že ne, ale nesmím se jí ani dotknout. A zdůraznil, že s ní smím jít jen tam, kam on dovolí.“
„Nezdálo se ti to neobvyklé?“
„Velmi neobvyklé.“
„Když s tebou Cheryl mluvila o plánu, jak se zbavit otce, byla přitom klidná nebo nervózní?“
„Byla naprosto klidná.“
„Když se ti Cheryl přiznala, že souloží se svým otcem, svěřila se ti také, že má strach o osud své setry?“
„Ne při této příležitosti. Ale jindy mi vyprávěla, že otce a JoAnn přistihla, jak se spolu válelí po koberci a dostala strach, že bude dělat s malou JoAnn totéž co s ní.“
„Když ses dozvěděl, co otec dělá se svou dcerou, rozčílilo té to?“
„Samozřejmě. Strašně. Zuřil jsem.“
„Řekla ti Cheryl někdy okolo vánoc, že mluvila se svým bratrem?“
„Ano.“
„Znal ses s ním tenkrát?“
„Ne.“
„Jeli pak všichni, Cheryl s otcem a JoAnn na výlet do Orlanda?“
„Ano.“
„Zeptal ses Cheryl, když se vrátila, jestli tam se svým otcem souložila?“
„Ano. Zeptal jsem se jí na to. Řekla mi, že to dělali v koupelně, zatímco JoAnn spala v pokoji.“
„Jak jsi na to reagoval?“
„Nijak.“
„Zuřil jsi?“
„Měl jsem strašný vztek.“
„Skrýval jsi svůj vztek před Cheryl?“
„Snažil jsem se ovládat, aby nic nezpozorovala.“
„Sešli jste se ten večer před vraždou?“ zeptal se obhájce Gianelli.
„Ano. Já jsem byl v práci ve Waldbaumově pekárně. Přišla za mnou a řekla, že to Sean zítra udělá.“
„Cos jí na to řekl?“
„Aby si nedělala starosti.“
V této chvíli přerušil soudce Sherman Gianelliho výslech a poznamenal:
„Potom jsi šel klidně domů a všechno jsi řekl svému otci!“
„Ne, tak to nebylo,“ bránil se Rob Cuccio.
„Cheryl ti druhého dne zatelefonovala?“ zeptal se obhájce.
„Věděla, jakým způsobem přišel její otec o život?“
„Ne. Nevěděla. A já jsem se od svého otce dozvěděl, že neuklouzl na zledovatělém nájezdu, ale že ho někdo zastřelil.“

„Co sis myslel, když odváželi Piersonovu mrtvolu?“
„Nevím. Nepamatuju si to.“
„Mluvil jsi s Cheryl o majetku otce, který jí po jeho smrti připadne?“
„Ne. Nikdy jsme nemluvili o penězích.“
„Tvůj otec řekl, že se chceš s Cheryl oženit.“
„Doufám, že to vyjde.“
„Lhal jsi při tomto výslechu, abys pomohl Cheryl?“
„Ne. Řekl jsem pravdu.“

Svědkovi Jay Fleckensteinovi bylo třiatřicet, přijel z arizonského Tusconu a představil se soudci i ostatním přítomným jako nevlastní bratr Cheryliny matky Cathleen Piersonové. K soudu ho pozval obhájce Gianelli, ten se rovněž pustil do výslechu.

„Jaký je věkový rozdíl mezi vámi a zemřelou Cathleen Piersonovou?“ zeptal se Paul Gianelli.
„Sedm let. Když byla Cathleen ještě malá holka, tak jsme bydleli společně.“
„Jak jste spolu vycházeli?“
„Moc dobře, měli jsme se rádi. Když pak vyrostla, tak přivedla svého kluka a já jsem se poprvé setkal s Jamesem Piersonem, kterého si pak vzala.“
„Vy jste se potom odstěhoval z Long Islandu?“
„Vlastně ani neodstěhoval, ale v roce 1975 jsem narukoval k Air Force.“
„To už byla Cathleen vdaná?“
„Už deset let a Cheryl bylo šest.“
„Kdy jste se setkal s Cathleen naposled?“
„V prosinci 1982.“
„Při jaké příležitosti?“
„Když zemřel můj otec. Přijel jsem na pohřeb.“
„Jak dlouho jste se zdržel?“
„Měl jsem týdenní dovolenou.“
„Kde jste bydlel?“
„V Magnolia Drive 293. Tenkrát bydleli Piersonovi ještě ve starém domě naproti.“
„Co se během vašeho pobytu přihodilo?“ zeptal se obhájce.
„Cathleen jela k doktorovi a já jsem ji doprovázel. Požádala mě o to její matka. Cestou jsme ve voze povídali o všem možném, ale pak jsem se jí zeptal, jak to, že se jí to najednou tak zhoršilo. Prodělala totiž transplantaci ledviny. Operace proběhla výborně a najednou bylo zle. Báječně se zotavila a nikdo nečekal takový zvrat. Tak jsem se jí na to zeptal.“
„A co vám odpověděla?“
„Řekla, že se jí moc přitížilo, když ji manžel zmlátil.“

Jay Fleckenstein už předtím poslal soudci Shermanovi dopis, v němž vylíčil, co se od své nevlastní setry dozvěděl. A teď měl své sdělení dosvědčit osobně.

„Zeptal jsem se jí, proč to proboha udělal.“
„Co vám odpověděla?“
„Řekla, že se Jimmy ometá kolem Cheryl.“
„Co tím myslela?“
„Taky jsem se jí na to zeptal a ona mi řekla, že ji obtěžoval, když si myslel, že ona spí.“
„A ona mu to vytkla?“
„Ano, a on jí řekl, že jestli ještě jednou něco takového kecne, že jí rozbije hubu.“
„Jak jste na to reagoval vy?“
„Zeptal jsem se Cathleen, jestli bych jí nějak mohl pomoct. Ale ona nechtěla.“
„Měla k tomu nějaký důvod?“ zeptal se Paul Gianelli.
„Dokonce velice pádný, řekla, že by ji mohl James oddělat. Ještě mě prosila, abych za žádných okolností o tom nikomu neřekl. Měl jsem pocit, že má strach, aby se jí manžel nemstil. Divil jsem se proč a ona mi řekla, že ho viděla, jak se v noci krade do Cheryliny ložnice. Byl přesvědčen, že Cathleen spí.“
„Takže Cathleen Piersonová věděla o tom, že její manžel pohlavně zneužívá svoji dceru?“
„Ano,“ řekl svědek Jay Fleckenstein.

Okolnosti doprovázející incest bývají složité, vysvětlit jejich vývoj a průběh se pokoušejí specializovaní psychologové a psychiatři. Mezi špičky tohoto oboru patří dozajista dr. Cathleen Oitzingerová. Předstoupila před soudce a prohlásila:

„Incest bývá označován za vraždu duše. Postižené dítě psychicky umírá. Zůstává jen jakási prázdná slupka. Aby takové děti mohly přežít, musí se jejich osobnost rozdělit do několika pomyslných figur. Pocity bezradnosti a beznaděje jsou potlačovány. Vzniká vnitřní prázdnota a vnější fasáda, jako ochrana před okolním světem. Navenek pak předstírají, že je všechno v nejlepším pořádku. Jejich duše je jakoby umrtvena, necítí nic.“
„Mohla byste to, prosím, vysvětlit na případu Cheryl Piersonové?“ zeptal se obhájce Gianelli.
„Když jsem se s Cheryl potkala poprvé, hovořila o těch hrozných zážitcích, jako by o nic nešlo.“
„Tvářila se neúčastně?“ zeptal se soudce Sherman.
„Usmívala se, dokonce se smála,“ odpověděla psychoterapeutka, která po celý rok obžalovanou pozorovala, aby se mohla odpovědně vyjádřit k jejímu duševnímu stavu. „Vyrůstala v rodinném prostředí velmi vhodném pro vývoj nenormálních vztahů.“

„Existuji určité charakterové znaky, které taková jednání doprovázejí?“ zeptal se soudce Sherman.

„Samozčejmě. James Pierson byl typickým rodinným tyranem. On nebyl otcem rodiny, ale generálem, který nesnesl odpor. S nikým se moc nebavil. Dával rozkazy a čekal, že budou bez jediného slova splněny. Své ženě i dětem vštěpoval při každé příležitosti, že mu musí být vděčni za laskavost a péči, s jakou se o ně stará. Takový tyran zastrašuje a jeho dceru ani nenapadne, že by se mohla bránit, když ji nutí k souloži. Přitom ji však miluje, zahrnuje ji dary, oběť dostává od něj, co chce. Své dceři koupil poměrně drahý vůz, dostávala od něj šperky a v jisté fázi toho zvrhlého procesu převzala roli matky, kterou odložil. Velmi pravděpodobně se už se svojí ženou delší dobu pohlavně nestýkal. Protože byl hrubý a vyhrožoval silou, dcera si netroufla protestovat. Ona ho totiž taky velice milovala.“

„Dobře, ale co Cherylina matka? Proč se nebránila, proč neprotestovala?“ zeptal se soudce.

„Protože byla zvyklá na slovo poslouchat. Byla bezradná, ovládaná pocitem vlastní méněcennosti. Zřejmě neměla takovou potřebu sexuálního styku jako její manžel. Když zemřela, převzala Cheryl, a to nám mnozí svědci dosvědčili, v domácnosti roli matky. Vařila, uklízela, starala se o mladší sestru a poskytovala svému otci i onu sexuální službu. Ale i společenskou. Víme, že otec bral Cheryl s sebou na výlety, na zápasy, choval se k ní jako k milence, která později převzala roli jeho zemřelé ženy.“

„Řekněte nám, paní doktorko, je možné, že v takových případech má na hříchu svůj podíl i zneužívaná dcera? Je možné, že se nebrání proto, že se jí nová role zalíbila, nebo se dokonce třeba podvědomě snaží otce svést, aby si vyzkoušela, co všechno už umí?“

„Je to možné. V mnohých případech tomu tak je. Ta hranice mezi násilím a pasivitou se často po určité době ztrácí.“

„Jakou roli však v našem případě sehrála skutečnost, že se Cheryl zamilovala do Roba Cuccia?“

„Vyprovokovala reakci. James Pierson se začal obávat soka v lásce. Byl na Cheryl ještě přísnější, pokaždé, když se vrátila ze schůzky s Robem, vyžadoval jako odškodnění sexuální styk. Přitom Jamesi Piersonovi nezbývalo než dovolit dceři, aby chodila s Robem do kina. Ale on si koupil lístek a seděl o tři řady za nimi a prožíval muka, když viděl, že se líbají. Ještě jedna věc se změnila: zůstal sám a začal se zabývat mladší dcerou JoAnn. Bral ji dokonce s sebou, když špehoval Cheryl. Ta jezdila svým vozem s Robem za město a on jel svým za nimi v doprovodu JoAnn.“

„Cheryl se o tom dozvěděla?“

„Ano. A právě toto byl impuls k uvažování o pomstě. Když pak jednou přistihla svého otce, jak si pod přikrývkou hraje se svou mladší dcerou JoAnn a muchlá ji, vzpomněla si na své začátky a rozhodla se, že JoAnn před perverzí zachrání. V té chvíli si snad poprvé přála otcovu smrt.“

„Něco jiného však je přání a realizace vraždy,“ řekl soudce Sherman.

„Jistě,“ souhlasila doktorka Oitzingerová. „V této fázi zahrála hlavní roli maličkost. Sean Pica četl a pak vyprávělo přestávce ve třídě o případu Wallace. Cheryl to slyšela a najednou jí v hlavě blesklo, že to je pro ni řešení. Až do té doby to byly jen nejasné představy a najednou se objevil reálný případ s vyzkoušeným návodem jak na to. Život, jakým žila, je peklo, smrt otce osvobození. Je pravděpodobné, že už i pomyšlení na řešení bylo úlevou.“

„Ale za jakou cenu? Za cenu vraždy,“ poznamenal soudce Sherman.

„Přestoupila onu neviditelnou hranici mezi fantazií a skutečností,“ řekla doktorka Oitzingerová.

„Ale musela si ten rozdíl uvědomit,“ namítal soudce.

„Ta neviditelná čára zmizela. Jakmile se začala se Seanem bavit o možné vraždě, vymýšlela si podrobnosti budoucí akce, a vůbec neuvažovala o následcích takového činu.“

„Když Cheryl Robertu Cucciovi vyprávěla, že souloží s vlastním otcem, pocítila uvolnění, že se zbavila tíživého tajemství, anebo ji problém o to víc tížil?“ zeptal se obhájce Gianelli.

„Je třeba uvědomit si dvě polohy takové situace. Nejdřív všechno tajila a zapírala. Odmítla brát ohled na city. Když pak začala hovořit o incestu, znamenalo to pro její psychický stav impuls. To, o čem se mluvilo, bylo reálné, skutečně to existovalo. Zatajování jí připadalo jako samozřejmý důsledek. Dokud soulož zůstala pro všechny tajemstvím, nikdo o tom nevěděl, tak ta můra zmizela.“

„Jenže pak se objevil další podnět k jednání,“ řekl obhájce. „JoAnn s otcem pod pokrývkou. To už bylo zvonění na poplach.“

Státní žalobce Ed Jablonski přednesl neobvyklou závěrečnou řeč. Nejdřív opakoval, že Cheryl Piersonová je obžalovaná ze zabití svého otce. Původně se uvažovalo soudit ji a odsoudit ji jako dospělou, později, s přihlédnutím k jejímu věku i doznání, prokuratura změnila svůj názor. Nežádá o nejvyšší sazbu a uvažuje o odnětí svobody v rozmezí od dvou do šesti let.

„Státní žalobce došel během soudního řízení k přesvědčení,“ řekl Jablonski, „že causa Cheryl Piersonové je případem sexuálně zneužité dívky. Z tohoto důvodu jsme odstoupili od žaloby pro vraždu a nepožadujeme ani použití nejvyšší sazby za zabití. Máme před sebou neobvyklý případ. Prosím vás ale, Ctihodnosti,“ obrátil se k soudci Shermanovi, „aby slavný soud neuvažoval o podmíněném trestu, aby se rozhodnutí soudu nestalo signálem pro jiné podobné činy a nevzbudilo rozhořčení u veřejnosti. Jiné stejně nebo podobně zneužívané dívky by pak mohly beze strachu vzít spravedlnost do svých rukou.“

Každý obhájce se během celého procesu připravuje na chvíli, kdy vystoupí před soud se svým plaidoyer. Paul Gianelli si také nechal to nejlepší na konec. Předstoupil před soudce, pohledem přejel soudní síň obsazenou do poslední židle a sebevědomě, jak se na právníka, který si je svou věcí jistý, patří, pohlédl na státního žalobce Jablonskiho a řekl:

„Od pana státního žalobce jsme slyšeli, že nevíme jistě, jestli byla Cheryl Piersonová pohlavně zneužívána nebo ne. Sama obžalovaná nám v této síni vyprávěla, jak to bylo. Proč bychom jí neměli věřit? Slyšeli jsme výpovědi mnoha svědků. Proč by měli lhát? Cheryl Piersonová nám vyprávěla, jak to u nich doma chodilo. Byla to duševní i tělesná hrůza. Uvědomme si, v jakém příšerném prostředí musela žít. Dopustila se velmi zavrženíhodného činu, ale neměl by se

slavný soud zamyslet nad otázkou, kdo ji kdy nebo jestli vůbec vysvětlil, jaký je rozdíl mezi právem a bezprávím.

Uvažujme o příčinách, proč se Cheryl se svými starostmi někomu nesvěřila. Bála se. Měla strach z veřejného odsouzení a styděla se. Nemohla volat o pomoc, nechtěla, aby se o tom dozvěděla její malá sestra, o kterou se starala jako matka. Jejich vzájemný vztah je toho důkazem. Zabít vlastního otce, to je jeden z nejstrašnějších zločinů. Posuďme však okolnosti, které k takovému činu vedly. Je šokující, že Cathleen Piersonová nechala bezbrannou a bezradnou Cheryl v tomto domácím pekle samotnou. A teď si představme, jaká psychická muka musela Cheryl prožít, když se dozvěděla, že matka věděla, ale neozvala se, nepostavila se na její stranu, aby jí pomohla.

Pak přišel její bratr Jimmie a řekl Cheryl, že teď je na řadě malá JoAnn. To vzbouřilo všechny mateřské vztahy v psychicky poškozené sestře a chtěla neštěstí za každou cenu zabránit. Připomeňme si výpovědi soudních znalců z oboru psychiatrie.

Skutečnost, že Piersona zabil Sean Pica, je dílem souhry nešťastných náhod. Cheryl a Sean seděli ve škole vedle sebe v jedné lavici, protože jejich jména začínala písmenem P Ctihodnosti, Cheryl nehledala vraha, který by zabil jejího otce, přestože jsme zde slyšeli, že všechny oběti incestu se ve svých představách zabývají pomstou. Robert Cuccio ani Cheryl Piersonová nebrali Picova silácká slova vážně. Byli přesvědčeni, že dělá ramena, jak je v tomto věku obvyklé. Uvědomme si, co všechno se najednou v jejím životě změnilo. Souložila se svým otcem a zamilovala se do Roberta. Otec ji, ač nerad, přece jen musel poskytnout víc volnosti, ale její milenec věděl, že s ním nepřestala souložit. Jak si měla šestnáctiletá dívka poradit se všemi těmito okolnostmi.“

V pondělí 5. října 1987 byl ošklivý den. Soudní síň byla plná od oken až ke dveřím. Uniformovaný zřízenec požádal přítomné, aby vstali, soud přichází. Harvey W. Sherman usedl do svého křesla a povolal na stupínek Cheryl Piersonovou. Zeptal se jí, jestli ještě něco chce říct, ona tiše, nedostávalo se jí vzrušením dechu, řekla, že všeho lituje.

Soudce sice nemluvil dlouho, ale Cheryl to napětí přece jen nevydržela. Omdlela a chvíli ji museli křísit. Pak soudce zopakoval jen známé okolnosti. Mluvil o reakcích veřejného mínění, to se bezvýhradně postavilo na stranu obžalované, připomněl posudky soudních znalců, pak prohlásil:

„Cheryl Piersonová, odsuzuji tě tímto k trestu odnětí svobody na pět let. Šest měsíců z této doby budeš ve věznici, zbytek trestu je podmínečný.“

Sotva stála na nohou, dva soudní zřízenci ji podepřeli a odvedli k zadnímu východu ze soudní budovy. U dveří jí nasadili želízka a posadili ji do šerifova bílého vozu.

Lidská dramata obvykle nekončívají happyendem, Cherylino ano. Ve vězení pracovala v kuchyni, pomáhala při rozvozu jídla, vytírala chodby. Zato se směla dvakrát denně sprchovat. Obhájce Gianelli jí přinesl koncept žádosti o milost. Poslala ji guvernérovi státu New York Mariovi Coumovi, ten ji však zamítl. Snad už počítal s jiným řešením.

Odsouzená byla po třech a půl měsících pobytu ve věznici za dobré chování propuštěna na svobodu. Před branou na ni čekali novináři, ale především Rob Cuccio, který ji téhož odpoledne požádal o ruku a navlékl jí na prostředník snubní prstýnek s karátovým diamantem.

Puška s upilovanou hlavní

Claire Marchandová vstala už po páté hodině. Venku byla tma jak o půlnoci, déšť šlehal do oken, byl nevlídný listopadový den. Nejdřív se dala do úklidu, jako by čekala návštěvu. Byt na předměstí Paříže nestál za moc, Marchandovi však neměli na lepší. Vytřela podlahu v kuchyni, postavila na kávu, namazala si včerejší croissant, ale ukousla si jen dvakrát třikrát. Ani kávu nedopila. Potom se svlékla, postavila se nahá před zrcadlo a prohlížela si sama sebe. Bylo jí osmadvacet, ale figuru měla jako osmnáctiletá. Otočila se zády k zrcadlu a šla pod sprchu.

V devět jela do nemocnice, vešla do pavilónu psychiatrie, ve druhém patře zazvonila u dveří bez kliky.

„Copak, paní Marchandová? Manžel jde zítra domů!“ divila se ošetřovatelka.

„Chtěla bych s ním mluvit,“ řekla.

„Hned vám ho přivedu. Počkejte v návštěvní místnosti. A zítra ho čekejte kolem poledne. Primář už podepsal propuštění.“

V nemocnicích bývá hodně teplo. Claire si však nesvlékla dlouhý soukenný plášť a ani se nerozepjala. Postavila se k oknu a nehnutě hleděla do opuštěné zahrady.

Zachrastily klíče, cvakl zámek, ve dveřích stál její manžel Guy. Byl vysoký, nápadně hubený, s hluboko zapadlýma očima. Jeho pohled byl stejně neklidný jako jeho ruce. Nevypadal přívětivě, tvářil se nepřátelsky. Udělal pár krokl doprostřed místnosti a postavil se jako zápasník v ringu, s nohama doširoka rozkročenýma, s rukama podél těla.

„Jak to žes přišla? Co mi chceš? Víš, že jdu zítra ven,“ řekl a mračil se.

Stála k němu bokem, obě ruce hluboko v kapsách tmavě hnědého pláště. Celá se chvěla a nechtěla, aby si toho všiml. Proto jen otočila hlavu přes rameno a tiše se zeptala:

„Ještě pořád nás chceš zabít? Mě i naše děti?“

„Pořád.“

„I kdybych se k tobě vrátila?“

„Nevykládej nesmysly, víš, že to není možné.“

Otočila se k němu zády. Rozepnula dlouhý plášť. Pod ním měla ručnici s upilovanou hlavní. Namířila a stiskla spoušť. Jednou a podruhé. Guy Marchand se nejdřív chytil za břicho, pak si sáhl na prsa. Zkroutil hlavu, že mu klesla na rameno a tiše se svezl k zemi.

První přiběhl ošetřovatel ze sousedního oddělení. Pak se nad mrtvým sklonil lékař a místnost se zaplnila dalšími. Asi za patnáct minut přijeli pro vražednici policisté z nejbližšího okrsku Súreté nationale.

Claire Marchandová stála nehybně uprostřed místnosti, pušku odhodila do kouta. Když jí inspektor Phillippe Noiret nasazoval na zápěstí pouta, podívala se mu do očí a řekla:

„Musela jsem to udělat. Nemohla jsem jinak.“

Inspektor Noiret ji nechal na cele odpočinout. Ze zkušenosti věděl, že nebude na škodu, když si vražedkyně v klidu srovná myšlenky. Pušku zatím předal technikům balistického oddělení a ti mu za dvacet minut nadiktovali adresu prodejny, kde byla zakoupena.

„Všechno jsem podle předpisu zapsal," řekl prodavač. „A dal jsem si záležet. Pracuju v oboru už hezkých pár let, ale ještě jsem nezažil, že by si přišla koupit loveckou pušku žena. Poplašňák, to jo."

„Bylo na té paní něco nápadného?"

„Všechno, pane inspektore. Vypadala jako dáma, byla bledá a připadalo mi, že snad je nevyspalá. Mluvila pomalu a tiše. Když jsem jí nabízel jiné zbraně, kroutila hlavou a chtěla kulovnici."

„Rozuměla zbraním?"

„Vůbec ne. Zdálo se mi, že si někde něco přečetla a opakovala to."

„Kupovala taky náboje?"

„Jo, ale jen pět se stabilizátorem, jako by se chystala na lov kance. Ale jen pět kulek. A řekla, že jí to stačí."

Inspektor Noiret ještě zjistil, že si v nedalekém železářství koupila pilku na železo a deset plátků. Vrátil se do kanceláře a dal si přivést zatčenou. Hned po prvních větách pochopil, že ji vůbec nemusí vyslýchat, že nebude muset vyšetřovat okolnosti. Osmadvacetiletá žena ochotně odpovídala na otázky a očividně byla ráda, že se může vyzpovídat.

„Přišla jsem domů a hned jsem se do toho pustila," řekla. „Děti jsem měla u sousedky. Hlídá mi je, kdykoliv potřebuju."

„Kolik máte děti?" zeptal se inspektor.

„Tři. Čtyřletou Solange a dva kluky. Jean-Pierrovi je rok a půl a Tristan se narodil před šesti měsíci."

„Proč jste to udělala, madame Marchandová?"

„Protože nás chtěl zabít."

„Tu hlaveň jste uřízla sama?"

„Hned jak jsem se vrátila. Šlo mi to špatně, ale nakonec se to podařilo."

Claire Marchandová byla odjakživa nešťastná. Byla totiž nadmíru citlivá. Už ve škole se chtěla stát herečkou a vystřihovala si z časopisů obrázky slavných hvězd filmového nebe a jeden den se učesala jako Jeanne Moreauová, druhý si zastřihla ofinu jako Mireille Mathieu. Hned po prázdninách vyměnila lásku k filmu za lásku k hudbě. Donekonečna poslouchala stejnou písničku s prstem na knoflíku magnetofonu, aby ji po odeznění posledního taktu mohla vrátit na začátek. Už jako dítě se zamilovala do svalnatého Alaina Delona, ale současně se rozhodla, že se stane učitelkou v pomocné škole. Pak se setkala se svou první láskou. Vzali se ještě před maturitou. Narodily se jim krátce po sobě dvě děti. Nikdy neměli peníze, a byt, v němž žili, vypadal jako prázdné skladiště. Nejdřív se začali hádat, pak se fackovali. Claire pochopila, že to nebyla láska, která je svedla dohromady, ale jenom sex. Tak se rozvedli. Claire zůstala s dětmi sama.

„Proč jste si potom vzala Vietnamce?" zeptal se inspektor Noiret.

„Narodila jsem se v Saigonu. Rodiče tam tenkrát žili. A Guy byl milý, velice inteligentní. Znala jsem ho odmalička. Přestěhovali se do Francie jako my. Dokázal se prosadit, vydělával dost peněz, obchodoval se vším možným."

„V nemocnici jste lékařům řekla, že vás bije."

„Byl vždycky hrubý. Ale vycházeli jsme spolu dobře. Ale pak se popral v hospodě, odsoudili ho a šel za mříže."

„Za co?" zeptal se inspektor.

„Za těžké ublížení na těle. Uměl boxovat. Většinou vyšel ze rvaček jako vítěz. V kriminále se pak naučil všechno, co dosud neuměl. Někdy pracoval, ale někdy ne. Já jsem se musela starat o tři děti, musela jsem sehnat peníze na nájemné, on chodil domů opilý, bil děti a tloukl i mě. Byl to hrozný život. Nakonec snad začal brát drogy. Nedalo se s ním žít. Vyhrožoval, že nás všechny jednou zabije."

„Proč jste nešla na policii?"

„Bála jsem se, aby se nám nepomstil."

„Říkáte, že to byl nesnesitelný život. Jak jste to chtěla řešit?"

„Neměla jsem ponětí, co mám dělat. Pak přišel ráno a rozmlátil všechno v kuchyni. Když upadl a já jsem mu zvedla hlavu, popadl mě za krk a snažil se mě uškrtit. Když jsem omdlela, tak do mě bušil a kopal tak dlouho, až se ozvali sousedi a sanitka mě odvezla do nemocnice."

„Co vám udělal?"

„Měla jsem zlomená žebra, poškozené ledviny a spoustu zhmožděnin na celém těle. Ležela jsem v nemocnici celý týden a pak ještě i doma. Jeho poslali na psychiatrii."

Lékaři ho vyšetřili, ale nic moc nenašli. V zápisu z nemocnice ho definovali jako osobnost průměrně inteligentní, neschopnou podřídit se zvyklostem civilizované společnosti. Začali ho léčit. Pár dní byl klidný, pak se zase dostal do stavu, kdy ničil všechno, na co sáhl. Primář psychiatrického oddělení později před soudem prohlásil, že pacient měl chvíle, kdy přesně věděl, co dělá, ale pak se dostal do stavu nepříčetnosti a ohrožoval celou rodinu. Psychiatři navrhovali separaci.

„Jak jste to řešila, paní Marchandová?" zeptal se inspektor Noiret.

„Nejdřív jsem si našla nový byt a odstěhovala jsem se s dětmi a dvěma kufry, které mi zůstaly."

„Vy jste ale nežila sama?"

„Ne. V nemocnici jsem se seznámila s ošetřovatelem. Byla to láska na první pohled. Byl hodný, něžný, měl zájem o děti, chtěl mi pomáhat. Jenže on moc nevydělával a přitom ještě studoval medicínu."

„Můžete mi říct jeho jméno?" zeptal se inspektor.

„Robert Cavadine."

„Kde bydlel?"

„U nás! Přece u mě! Byl to moc hodný chlapec.“

Pak dostala od manžela z psychiatrické kliniky vzkaz, že by se chtěl setkat s ní i s jejím milencem Robertem. Předpokládala, že bylo léčení přece jen úspěšné, proto se schůzkou souhlasila.

Seděli v bistru přímo proti vjezdu do nemocničního areálu. Robert byl klidný jako vždycky, Claire vylekaná a ustrašená jako při každém setkání s nenáviděným manželem a ten se nečekaně choval jako kajícný prosebník. Robert mu však nevěřil, a proto se pojistil. U vedlejšího stolu usedlo pár jeho přátel z nemocnice. Pili pivo, kouřili a nahlas se bavili.

„Guy prosil, abych se k němu vrátila, sliboval, že se bude starat o rodinu. Navrhoval dokonce, že bychom se mohli přestěhovat z pařížského předměstí na venkov. Ale já jsem jeho slibům nevěřila. A navíc, chtěla jsem žít s Robertem. Milovala jsem ho.“

„Tak jste se rozešli ve zlém?“ zeptal se inspektor Noiret.

„Ani ne. Robert byl chytrý a opatrný. Když jsme se rozcházeli, tak mu řekl, že si to musíme v klidu rozmyslet. Ale sotva jsme vyšli ven, Guy se vrhl na Roberta a začal ho mlátit pěstí. Naštěstí zasáhli Robertovi přátelé, hostinský zavolal policii a Guy zase skončil za mřížemi psychiatrické kliniky. Jenomže tentokrát na uzavřeném oddělení.“

„Přestala jste mít strach, když byl manžel za bezpečnými zámky?“

„Ne. Já už jsem byla s nervama na tom tak špatně, že jsem se bála pořád a všeho.“

„Co jste udělala po setkání, které skončilo rvačkou?“

„Hned druhý den ráno jsem svého nejmladšího syna, byl Guyův; odvezla ke své matce, aby byl v bezpečí.“

Gloria Bourmetteová bydlela sice v činžáku, ale nedaleko velkého parku. Byla to dobře upravená, korpulentní a žoviální žena, vnuka zbožňovala. Když ji navštívil inspektor Noiret, přivítala ho jako vzácnou návštěvu. Uvařila kávu, v troubě rozpekla rohlíčky z lístkového těsta a povídala si s policistou jako se starým známým:

„Dcera vypadala hrozně. Víte, pane, ona s tím chlapem prožila očistec. Kdybyste věděl, kolikrát mi ukazovala modřiny!“

„Řekla vám, proč vám přivedla dítě?“

„Samozřejmě. Obě jsme věděly, že Guy může udělat cokoliv. Při poslední návštěvě jí totiž řekl, že se s ní nerozvede, ale nechce s ní žít. Přiznal prý, že je sice blázen, ale přesně ví, co chce udělat. Řekl, že Claire zabije a děti taky.“

„Řekla o tom vaše dcera ještě někomu jinému?“ zeptal se inspektor Noiret.

„Radila se se známými, ale nikdo z nich nebral ty výhrůžky vážně. Většinou jí řekli, že blázni sice vyhrožují, ale Guy by se přece tak hrozného zločinu nemohl dopustit.“

Inspektor Noiret navštívil psychiatra, který Guye Marchanda léčil. Ani od něj se nedozvěděl nic nového. Lékař připustil, že jde o velice impulsivního, nevyrovnaného muže, který je schopen všeho. Ale aby zavraždil svou manželku a děti, o tom pochyboval. Tchyně Bourmetteová však tušila, že dojde k tragédii.

„Jednou odpoledne přišla za mnou Claire, když jsme byli na procházce v parku. Byla v hrozném psychickém stavu. Vrátila se z nákupů domů, našla na stole dopis. Její milenec Robert si sebral své věci a zmizel. Omlouval se jí sice, svůj odchod zdůvodnil tím, že si musí v klidu všechno rozmyslet. Ale už se nevrátil. Claire neměla ponětí, kam odešel a už ho nikdy neviděla.“

„Jak na to reagovala?“

„Byl to pro ni obrovský šok. Prosila mě, abych jí pomohla, ale co jsem já mohla dělat. Šly jsme spolu na policejní stanici, ale tam nám řekli, že její manžel nic neprovedl. Je na psychiatrii na uzavřeném oddělení, tam už si ho uhlídají. A policie má právo zasáhnout, až když se někdo něčím proviní.“

„Dohodla jste se s dcerou na nějakém řešení, paní Bourmetteová?“

„Prosím vás! Na čem jsme se asi tak mohly dohodnout? Už jsem vám řekla, že jsem ho od počátku nemohla vystát a byla jsem přesvědčena, že je schopný všeho. A při poslední návštěvě jí řekl, že je všechny postřílí. Předtím, než šel do nemocnice, si totiž koupil revolver a schoval prý ho na tak dobrém místě, že ho nikdo nenajde.“

Claire Marchandová se přesto pokoušela zbraň nalézt. Bez výsledku. Tak se rozhodla, že odvede své děti z prvního manželství k bývalé tchyni. Nejdřív se s ní domluvila telefonicky, když je přivezla, čekala na ni nejen tchyně, ale i její bývalý manžel. Setkání proběhlo klidně, Claire jim vysvětlila situaci, oni pochopili a slíbili, že se o děti řádně postarají. Matka se o Guyovi vyjádřila, že je to člověk schopný všeho. U nich však budou děti v bezpečí.

Byl nejvyšší čas. Když ve středu navštívila v nemocnici svého manžela, odehrála se tato scéna:

„Celou tu dobu s nima hraju komedii,“ řekl. „Jsem klidný, poslušný, oni mají radost, že mi ty elektrické šoky pomohly. Já jsem ale svůj plán nezměnil. Akorát jsem požádal správu kliniky o změnu režimu.“

„Jakého režimu?“ zeptala se Claire Marchandová.

„Že už tady nebudu v léčení na soudní příkaz jako dosud, ale dobrovolně.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Pro mě dost podstatný. Když tady budu dobrovolně, z vlastního rozhodnutí, přeřadí mě na otevřené oddělení a budu mít vycházky. Když budu chtít, tak půjdu třeba i na celý den do města. Kam budu chtít!“

„A co uděláš, až budeš moct jít ven?“

„Neptej se tak pitomě. Dobře víš, co udělám.“

„Děti jsou v bezpečí, k těm se nedostaneš.“

„Když je nenajdu, tak najdu tebe. A běda ti!“

Bloudila sama ulicemi, nebyla schopna rozhodnout se. Vydala se za Guyovou matkou a bratrem. V zoufalství jim řekla, co se děje. Vyslechli ji, řekli, že s Guyem byly vždycky potíže a že se do jeho záležitostí nebudou plést. V minulosti si už prožili své.

Znovu navštívila psychiatra. Povídali si téměř půl hodiny a ona se dozvěděla, že její manžel není ve skutečnosti

mentálně nemocný, proto ho nemohou v nemocnici držet. V pátek bude propuštěn. Jistě, je to brutální, agresivní a nebezpečný člověk, ale podle zákona ho nemohou na psychiatrii držet násilím.

Z nemocnice šla rovnou na policii. Znovu jim všechno vysvětlila, se sepjatýma rukama a v pláči je prosila o pomoc. Byli sice milí, opakovaně ji ujistili, že chápou její strach, zasáhnout by mohli, kdyby se její manžel dopustil trestného činu, k čemuž dosud nedošlo.

Vrátila se domů. Dala dohromady všechny peníze a 3.listopadu 1989 šla koupit pušku a pět nábojů. Dva pak vystřelila na manžela, tři zůstaly nepoužity.

Když Guy umíral, stačil říct už jen jedinou větu:

„Dobře žes to udělala!“

Claire Marchandovou odsoudili na osm let vězení. Soud jí přiznal polehčující okolnost. Podle výroku soudce střílela ve stavu nejvyššího nebezpečí, tedy v obraně.

Seržant myší očka

Říkali mu Myší očka. Jmenoval se Charles Bauman, byl šerifovým zástupcem a skutečně hleděl se skloněnou, skoro holou hlavou jako myš přistižená ve spižírně. Byl chytrý, jeho šéf Hugh Hayneville tvrdil dokonce, že je prohnaný. Když chodil do čtvrté třídy, vyhrál školní šachovou olympiádu, když se přihlásil do televizní soutěže a vybral si téma astronomie, unikla mu první cena jen náhodou. Přátelé ho měli rádi, nikdy nezkazil legraci, zločinci z něj měli strach. Vypadal totiž jako pytel neštěstí a ne jako obávaný policista.

Měl nedělní noční službu, díval se na televizní přenos z Flushing Meadows a vztekal se. Neměl rád Agassiho, a ten právě vyhrával nad vždycky zachmuřeným Lendlem. Zazvonil telefon. Odrazil se na otáčecím křesle, zvedl sluchátko a ani se nestačil ohlásit. Ta žena ječela jak pominutá, pletla páté přes deváté. Tak se ji snažil uklidnit.

„Ještě jednou, paní. Nadiktujte mi, prosím, jméno a adresu a řekněte, co se stalo. Policie vám pomůže. Je to naše povinnost.“

„Pomóc, vraždí mi manžela. Rychle mi pomozte! Je to strašné. Všude plno krve!“

„Jméno, prosím!“

„Clarence Potterová, Cochrane Bridge, Rosegarden Street 2160, je to až na nábřeží Mobile River.“

„Hned k vám jedeme.“

„A doktora, prosím vás, doktora. Můj manžel krvácí.“

Mobile je menší, ale výstavné město ve státě Alabama. Rozprostírá se na břehu stejnojmenné zátoky a nepatří k těm nešťastným americkým metropolím, v nichž se po setmění nedá jít ani za roh na pivo. V Mobile byl klid snad proto, že ve městě byla početná posádka U.S. Navy a univerzita. Studenti se věnovali spíš basketbalu než pití a marihuaně.

Byla to hezká vila, žádný dřevěný barák natřený šedivou barvou. Neměla garáž z ulice, postavili ji vzadu směrem do zahrady. Ve všech místnostech se svítilo. Rozcuchaná žena pobíhala sem a tam před domem a už z dálky mávala na policejní vůz. Měla na sobě nákladné večerní šaty se skleněnými štrasy, odrážejícími světlo automobilových reflektorů jak zrcátka.

„Kde se to stalo?“ zeptal se šerif.

„Jsou před garáží,“ řekla a dál plakala.

„Jak to jsou?“ zeptal se Myší očka.

„Manžel a jeho vrah,“ řekla a nahlas vzlykala.

Leželi na špatně osvětleném betonovém prostranství před otevřenými vraty garáže. Všude kolem byly louže krve, že je museli přeskakovat. Sotva se sehnuli k bližšímu z obou zraněných, zaječela sanitka a na scéně se objevil policejní lékař Cochran. Klekl si k jednomu, posvítil mu do zkrvaveného obličeje, sáhl na zápěstí a mávl rukou.

„Žije?“ zeptal se šerif.

„Ne.“

„A co ten druhý?“

Ležel ve tmě blíž ke garáži. Přinesli baterku. Všechno měl od krve, obličej mu znetvořovala natažená nylonová dámská punčocha. Paže měl rozhozeny, u pravé dlaně ležel lovecký nůž. Ruku měl v červené loužičce, nůž byl taky samá krev, chlap měl strašně zřízenou pravou nohu. Svaly nad kolenem byly na kaši. Policisté pochopili bez ptaní, že maskovaný je vrah a mrtvý jeho oběť.

Saniťáci naložili oba. Mrtvého šoupli naučeným stylem do plastikového pytle. K druhému, kterého položili na nosítka, si sedl policejní lékař. Zavedl mu do žíly hadičku s infuzí a bouchnul do stropu, aby řidič jel. Bylo asi patnáct minut po půlnoci a mokré vedro stoupající od Mississippi dusilo.

Paní Potterová byla nanejvýš pětadvacetiletá kráska. Hned po příjezdu sanitky se zeptala lékaře, jestli je její manžel v nebezpečí. Když uslyšela vyhýbavou odpověď, otřela si obličej papírovým kapesníčkem a uklidnila se.

„Chcete si chvilku odpočinout, paní?“ zeptal se ohleduplně šerif Hayneville.

„Není třeba. Ale pojedu za Stevem do nemocnice.“

„Radil bych vám, abyste chvilku počkala. Teď vám stejně nikdo nic nepoví a na operačním sále může být ještě i za hodinu. Pojedu tam pak s váma. Taky bych s ním chtěl mluvit,“ řekl Myší očka a ukázal na klubovky v hale. Posadili se proti sobě a policista se začal vyptávat.

„Jak se to vlastně stalo?“

„Byli jsme na návštěvě u přátel,“ začala Clarence Potterová.

„Smím vědět kde?“

„Kousek odtud ve Stone Street. Byl to krásný večírek. Seděli jsme na zahradě plné lampiónů, tančili jsme. Báječně jsem se bavila a Steve taky. Ale najednou, já nevím, co mu to napadlo, tvářil se kysele a řekl, že bychom už měli jet domů.“

„Jak se jmenují vaši přátelé, paní Potterová?“

„Shanerovi. Dave a Pat Shanerovi. Nechtěla jsem ještě odejít, zábava byla v nejlepším, ale Steve si postavil hlavu, a tak jsme se trochu pohádali. Vysvětlil mi, že musí hned ráno do města na důležité jednání a že se musí pořádně vyspat. Tak jsme jeli.“

„Kdo z vás řídil?“

„Steve. Já jsem trochu víc pila. Ale představte si, kdybychom tam zůstali o něco déle, tak k tomu vůbec nemuselo dojít.“

„A jak se to přepadení odehrálo?“

„My máme takový nacvičený rituál. Nemáme elektronické otvírání dveří, tak Steve zastaví, já otevírám vrata garáže, on zajede dovnitř, já jdu zatím k hlavnímu vchodu a rozsvítím v hale.“

„Takhle jste to udělali i tentokrát?“

„Skoro. Byla jsem už vevnitř, když jsem zaslechla výkřik. Otočila jsem se a vyběhla ven. Steve zřejmě právě zamykal garážové dveře, když se vedle něj objevil muž v masce a přepadl ho. Viděla jsem, že má na obličeji punčochu. V ruce se mu blýskal nůž. Steve se bránil, oba se najednou ocitli na zemi. Já jsem začala volat o pomoc. Ale vidíte sám, jaká je to tady v noci pustina. Tak jsem rychle vběhla do domu a vytočila vaše číslo.“

„To je vše?“ zeptal se Myší očka a ještě jakoby z povinnosti dodal: „Viděla jste toho útočníka už někdy předtím?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to a konečně, když měl na obličeji nylonovou punčochu, tak byste ho stejně nepoznala. Co jste dělala potom?“

„Čekala jsem na vás.“

„Ven jste se už nepodívala?“

„Zůstala jsem stát u telefonu a snad jsem ani nevěděla, co dělám. Podívejte se, aparát je v chodbičce haly, není odtud nikam vidět. Co si myslíte, že se stalo? Měla jsem jít Stevovi na pomoc?“

„To by jistě nebylo rozumné. Lze předpokládat, že se váš manžel zmocnil aspoň na čas vetřelcovy zbraně a úspěšně se bránil. Aspoň chvíli.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Protože toho chlapa nožem pěkně zřídil. Jenomže pak ... “

„Co myslíte, že bylo pak?“

„Nechtěl jsem vám to říct, paní Potterová, ale váš manžel už nežije. Nemá smysl předstírat dál, že tomu tak není. Odvezli ho rovnou na pitevnu.“

„Proboha, proč jste to přede mnou tajil?“ zajíkala se Clarence Potterová, přikryla si obličej dlaněmi, šla k oknu a naříkala.

Charles Bauman zvaný Myší očka ji chvíli nechal. Prohlížel si zatím zařízení haly. Zjistil, že obrazy jsou staré a pravé, čínská váza je skutečně z doby dynastie Ming, perské koberce ladily s barvou tapet. Čekal, až začne sama. Otřela si kapesníčkem rozmazané stíny pod očima a zeptala se věcně:

„Jste si jistý, že je manžel mrtev?“

„Ano,“ odpověděl policista. „Ale bránil se jako lev. Zřejmě se muž ještě při zápase na zemi podařilo sebrat vrahovi nůž a byl by ho zabil. Neměl však už dost síly. Víte snad, kdo by mohl být ten maskovaný?“

„Nemám ponětí.“

„Neměl váš manžel nepřátele? Třeba někoho, s kým pracoval? Nebo s kým obchodoval?“

„Jsem si jista, že neměl.“

„A vy, paní Potterová?“

„O žádném nevím,“ odpověděla rozhodně a pak se nesměle zeptala: „A co teď, pane Baumane?“

„Postaráme se o to, aby se zločinec dostal před soud.“

V pondělí ráno seděli v šerifově kanceláři, nevyspalí a neoholeni a snažili se najít konec zamotané nitě.

„Zatím je to rébus, šéfe,“ řekl Myší očka. „Proč tam ten chlap vlastně přišel? Proč se ozbrojil tak nedokonalou zbraní, jako je obyčejný skautský nůž? Co tam vlastně chtěl? Jak věděl, že není nikdo doma?“

„Byl to lupič nebo obyčejný byťák. Třeba chtěl jen vykrást špajz.“

„Neměl s sebou nic. Ani tašku, ani pytel. Když jdu krást, tak si vezmu něco na kořist. A taky bych si nenatahoval na ksicht punčochu. Zloděj by nepočítal s tím, že se bude muset někomu ukázat. Tenhle chlap nešel krást.“

„Proč teda přišel?“ zeptal se šerif a Myší očka se díval moudrým přimhouřeným pohledem do kouta, jako by tam nemohl přečíst odpověď psanou malým písmem.

V půl desáté přisel doktor Cochran s pitevním nálezem.

„Tak povídej,“ vyzval ho šerif.

„Budete se divit, pánové! Laboranti udělali rozbor krve a zjistili, že v době odběru byla už aspoň hodinu stará.“

„Co? Ti dva leželi v loužích víc než hodinu?“

„Jo. Kdo bral telefon?“ zeptal se doktor Cochran.

„Já,“ řekl Myší očka, „a na pásce je přesný čas. Vyjeli jsme hned a ti dva tam leželi a už se nehýbali. No, a vy jste se, doktore, objevil snad jen pět minut po nás. Přiznám se, že mi nenapadlo prohlížet louže krve. Ti chlapi leželi klidně ... “

Steve Potter byl mladý, úspěšný podnikatel. Měl dobře prosperující konstrukční kancelář, pracoval pro renomované firmy, poskytoval i technickou poradenskou službu, vydělával slušné peníze a v několika místních i montgomerských bankách měl konta s vysokým saldem. Šerif Hayneville hned druhého dne zjistil, že je klientem několika pojišťoven. Uzavřel s nimi životní pojistky na pozoruhodné částky, všechny v případě jeho úmrtí splatné manželce Clarence. Jednu z nich na rovný milión podepsal dokonce teprve přede dvěma měsíci.

„Řekl bych, že máme motiv," řekl Myší očka a obličej se mu rozzářil.

„Ani bych neřekl," odporoval mu šerif. „Jakou roli by v takovém případě měl zahrát maskovaný lupič?"

„Prostou, šéfe. Já totiž nevěřím, že to byl lupič. Ten by totiž při příjezdu Potterových co nejrychleji zmizel ve tmě. Světla vozu ho už z dálky upozornila na nebezpečí. Protože neutekl, nebyl to lupič. Proč by čekal před garáží, až ti dva přijedou před vrata a pak se do Pottera pustil nožem? Musel by to být blázen."

Charles Bauman zvaný Myší očka se posadil k telefonu a burcoval kolegy z jiných policejních stanic. V každém rozhovoru se ozvalo jméno Clarence Potterové a později, když zjistil, jak se jmenovala za svobodna, Clarence Jordanové. Po hodině, po dvou se objevilo jméno Henryho Slatzengera. Řekla mu je úřednice přijímací kanceláře nemocnice, kam odvezli zraněného lupiče.

Byl mladý, původně pohledný, měl hezkou tvář a kudrnaté vlasy. Ležel na pokoji intenzívní péče připojen hadičkou na krevní konzervu. Byl po amputaci části levé nohy. Bránící se Potter mu ji v posledním tažení rozřezal od kolena vzhůru. Protože se nedostal na operační stůl včas a téměř vykrvácel, chirurg už neměl jinou možnost.

Za týden se natolik zotavil, že lékaři policistovi dovolili první výslech.

„Kolik je vám, pane Slatzengere?" zeptal se Myší očka úvodem.

„Čtyřiadvacet."

„Vy jste se znal s paní Potterovou, že je to tak?"

„Chodili jsme spolu do školy. Tenkrát se Clarence jmenovala Jordanová. Psal jsem o ní básně. Strašně jsem ji miloval."

„A ona?"

„Chodil jsem k ním do bytu, když byli rodiče v práci. Jordanovi měli službu a ta nám přála. Byli jsme celé hodiny v zadním pokoji, měla nám dát signál, kdyby se někdo vracel dřív."

„Takže Clarence vás taky milovala?"

„Samozřejmě."

„Proč jste se rozešli?"

„My jsme se nerozešli. Každý jsme studovali na jiné univerzitě. Já jsem šel do Princetonu a ona na newyorkskou Columbijskou. Pak jsme se sešli po letech o prázdninách. Clarence studium nedokončila. Vdala se za Steva Portera."

„Proč to udělala?"

„To jsem se jí taky zeptal."

„No a?"

„Nevěděla. Neodpověděla. Ale do očí se mi nechtěla podívat."

„Vy jste ho znal?"

„Ne. Nikdy jsem ho neviděl. A tak jsem se jednou o víkendu vypravil do Mobile, zaparkoval jsem za křižovatkou, odkud bylo k nim vidět a prohlédl jsem si ho, když se vrátil domů. Tenkrát jsem se rozhodl."

„Že ho zavraždíte?"

„Já jsem to musel udělat. Nemohl jsem jinak."

„Proboha, co jste tím chtěl docílit?"

„Já jsem neuvažoval. Dostal jsem se do takové duševní situace, že jsem nevěděl, co dělám."

„Věděla Clarence Potterová o vašem záměru?"

„Ne, proboha ne!"

„Nikdy jste s ní o tom nemluvil?"

„Ne. Nikdy."

„Ale stýkali jste se. Tajně jste se scházeli."

„To ano. Ale ona nic nevěděla."

„Neřekla vám ani, kdy kam pojede a kdy se vrátí?"

„To jsem věděl."

„Takže vám to řekla."

„Ne, ne! Přísahám, že s tím neměla nic společného."

„Takže vás ani nepoznala, když jste se před půlnocí objevil před jejich garáží?"

„Měl jsem přes obličej nylonovou punčochu."

„A nepromluvil jste ani slovo?"

„Ne, byl jsem zticha."

Myší očka měl od lékaře povolených pouze patnáct minut na výslech, a tak se vrátil na policejní stanici a sedl si s šerifem Haynevillem ke konvici kávy. Byly čtyři odpoledne a on ještě od rána nejedl. Tak vytáhl z kapsy sendvič zatavený v plastikové bláně, sloupl ji a začal se krmit. S plnými ústy referoval.

„Je to průzračné jako sodovka, šéfe," řekl a položil na stůl magnetofon. „Jen si to poslechněte. Ten chlap lže, jak když tiskne a chce tu kurvu krýt."

„Jakou kurvu?" zeptal se šerif Hayneville.

„Milovanou Clarence. Zjistil jsem totiž, že se už, když chodila do školy, vyspala s kdekým. Řekly mi to holky, které s ní bydlely na koleji. Každý věděl, jaká je to svině, jenom ten její pitomec Henry nic netušil."

„A co její manžel?" zeptal se šerif Hayneville.

„To musel taky být trouba. Třikrát týdně se scházela se Slatzengerem,předstírala doma, že jezdí do Birminghamu k nemocné tetě a pelešila se s milencem v motelu Tennis Club na břehu Alabama River nedaleko Stocktonu."

„Dobře, Charlie, ale co teď s tím vším! Potterová se podle mého názoru nepřizná. Důkazy nemáme."

„Přizná se ale miláček Slatzenger."

„Proč by měl najednou otočit?“

„Protože mu uřízli nohu právě její vinou. A já mu to dneska přesně takhle řeknu.“

Vypravili se do nemocnice, když už se stmívalo. Ne, že by si vybrali podvečer jako nejvhodnější dobu pro zpovědi hříšníků, ale dřív nemohli. Šerifův pomocník Myší očka připravoval ještě další překvapení. Dojel si pro krásnou potvoru Potterovou a donutil ji, aby ho doprovázela do nemocnice. Tam ji předal uniformovanému policistovi. Hlídal ji v čekárně.

Jednonohého Slatzengera přivezli na vozíku. Hlavu měl ještě v obvazu, nos zalepený náplastmi. Na první pohled se mu však už dařilo líp. Nezdržovali se frázemi o počasí a zdravotní službě, Myší očka začal rovnou zprostředka.

„Tak za tu ztracenou nohu můžete poděkovat vaší Clarence.“

„Nerozumím vám,“ divil se opravdově.

„Nebudeme se zatím bavit o vašem společném plánu na zavraždění jejího manžela,“ řekl policista a nedal protivníkovi příležitost, aby ho mohl přerušit. „Nebuďte nedočkavý. Všechno vám vysvětlím. Přišli jsme za váma, abychom udělali konečný účet a oběma vám to spočítali.“

„Nevím, o čem mluvíte, pane,“ namítl rekonvalescent.

„Hned to pochopíte. Prokázalo se, že vás vaše milenka, která vás i svého manžela podváděla s jinými chlapy, chtěla nechat vykrvácet. Oba vás nechala před garáží a čekala celou hodinu, než zatelefonovala na policii. Porter vykrvácel a zemřel. Vy jste měl namále a vyvázl jste z toho s amputovanou nohou. Měla to dobře vymyšlené. Vás přemluvila k vraždě manžela, když viděla, jak úspěšně se brání, vyčkala, až jste padl v bezvědomí do louží krve, a čekala tak dlouho, až byla přesvědčena, že se nezbavila jenom manžela, ale i jeho vraha. Řekněte nám, jak to bylo!“

Nebyl schopen slova. Ošetřovatelka mu přinesla čaj, otřela mu zpocené ruce, on se ještě chvíli zdráhal, jako by zapíráním mohl ještě získat čas, pak kývl hlavou a přiznal se:

„Smluvili jsme si to.“

„Kdo navrhl zbavit se Pottera vraždou?“

„Snad já, snad ona. To už vám ani přesně neřeknu. Mluvili jsme o tom tolikrát a vždycky při milování. Někdy mi to připadalo, že ji ta myšlenka dráždí. Sténala blahem a vykřikovala, že pošle Steva na onen svět.“

„Strašně vás podvedla a zachovala se jako hyena. Zatelefonovala k nám, až když si byla jista, že ani jeden z vás ten masakr nepřežije.“

„Nevěřím, že by byla taková!“ zvolal Slatzenger.

„Nechcete připustit, že vás podváděla? Zeptejte se jejích kamarádek, už na škole z vás udělala paroháče.“

„Říkala mi, že mě miluje, že nechce a nemůže žít s Potterem, že se ho musíme zbavit. Pak odjedeme na Bahamy a tam budeme spolu žít ve vile na pobřeží. Ale když pak k tomu došlo a já jsem se ocitl před garáží na zemi a Potter měl v ruce nůž, tak jsem ji prosil, aby zatelefonovala na policii a zavolala sanitku. Potom jsem ztratil vědomí.“

„A ona vás nechala hodinu umírat bez pomoci.“

Konfrontace obou milenců byla krátká. Oba se přiznali. Clarence Potterové také nic jiného nezbývalo. Miliónovou částku, na níž zněla nejvyšší pojistná smlouva, už nedostala. Místo na Bahamské ostrovy se přestěhovala na dvacet let do věznice. Její jednonohý milenec skončil ve druhé.

Vrah s ručně šitýma botama

V pondělí měl noční službu, v úterý se chtěl pořádně vyspat, ale dostal se do postele až k půlnoci a teď drnčel telefon krátce před půl jednou. Převalil se k nočnímu stolku, sáhl po sluchátku a nevrle zahučel:

„Gianforte, co je?“

Samozřejmě že ho volali k případu. Už zase šlo o vraždu uprostřed města. Zavrčel do mluvítka pár sprostých slov; pak sáhl po tužce a poznámkovém bloku a opakoval adresu, kterou mu z policejní stanice nadiktovali:

„Jo, Franklin Avenue, roh před nájezdem na Kingův most. Tak já už jedu. A jestli toho chlapa chytnu, tak ho nakopu do prdele, aby příště vraždil ve dne.“

Saint Louis je krásné, civilizované město ve státě Missouri na břehu velké staré řeky Mississippi. Saint Louis je taky bohaté město, které si může dovolit půl tuctu univerzit a nákupní městečko prostorné jako letiště. Kolem přístavu i kolem skladišť daleko od středu se v posledních letech rojili vandráci a mnozí z nich se stali častými hosty místní věznice. Broadway a Franklin Avenue hlídala čtyřiadvacet hodin denně policie. Ale pár ulic od centra města si lidé k půlnoci netroufali ani vyvenčit psa.

Inspektor Dennis G. Gianforte měl zřejmě italské předky. Snad po nich zdědil obrovskou vitalitu a bohatou zásobu nadávek. Sprostá slova ovládal v několika světových řečech a od přístavních dělníků pochytil i některá vietnamská a čínská. Zapnul si houkačku a jel, jak to šlo nejrychleji. Před naplno osvětleným snackem s velkou svítící tabulí PIZZA HEAWEN zastavil, vyskočil z vozu a spěchal k sanitce. Dva saniťáci v zelených overalech právě nakládali muže na nosítka. Inspektor skočil dovnitř, odstrčil doktora, který zvedal infúzi a zeptal se zraněného, z něhož kapala krev:

„Kdo to byl?“

Chudák neodpověděl, ale lékař řekl:

„Přepadli ho a dýkou ho příšerně zřídili. Hrudník má jak řešeto.“

„Myslíte, že jich bylo víc?“ zeptal se inspektor.

„Já nevím. Možná že ne. Řekl jsem to snad jen proto, že je těch ran tolik.“

„Kdo jste?“ zeptal se inspektor zraněného. „Kdo vám to udělal? Jak vypadal? Malý, velký, silný, hubený?“

„Velký,“ zašeptal muž na nosítkách. „Nikdy jsem ho neviděl. Chtěl jsem vystoupit z vozu ... “

„Kde je vůz? Jaká značka? Číslo?“

Zavřel oči a už nepromluvil. Když zajeli do dvora City Hospital a saniťáci běželi se zraněným na ambulanci, řekl lékař policistovi:

„Je na tom zle.“

Měl pravdu, zavražděný zemřel na operačním stole, ještě než se ho podařilo svléci. Inspektor Gianforte se co nejrychleji vrátil na Franklinovu avenue do pizzerie.

Majitel se jmenoval Rossini a nikdo nepochyboval o tom, že je taky Talián. Přesto, že už bylo po jedné v noci, byl lokál plný. U dvou elektrických pecí pracovali dva synové, za pulty obsluhovaly tři dcery a vzadu připravovala těsto matka se snachou a teta, která se nedávno přistěhovala z Palerma.

„Je to hrůza, inspektore,“ naříkal Rossini. „Dělám všechno možné, aby mi sem nevlezl nějaký hobo, a tenhle chlap mi sem přiběhl umřít. Víte, co to dá za práci, než si Talián udělá v tomhle městě dobrý imidž?“

„Znáte ho? Chodí k vám?“ zeptal se inspektor.

„V životě jsem toho chudáka neviděl.“

„Můžu se spolehnout, že je to pravda?“

„Přísahám na zdraví mé matky, manželky, svých dětí ... “

„Stačí Rossini,“ zastavil vodopád slov inspektor. „Jak se to stalo?“

„Nejdřív jsem si myslel, že je ožralý. Vešel dovnitř a potácel se. Pak jsem si všiml, že krvácí. Upadl pár kroků před pultem, kterého se chtěl zachytit. Oběhl jsem bar, skočil jsem k němu a chtěl jsem ho zvednout. Ale zblízka jsem si všiml, že ho někdo strašně zřídil.“

„Řekl něco?“ zeptal se inspektor.

„Mrmlal něco nesrozumitelného, ale pak jsem zaslechl, že chce do nemocnice, volal o pomoc a abysme zavolali doktora.“

„Neřekl, kdo mu to udělal?“

„Vysoký chlap s velkým knírem. Sténal, že to udělal dýkou. No, to jsem viděl taky. Hned na první pohled. Taky jsem se mu snažil nějak pomoct. Ale ten chlap krvácel tak silně a na tolika místech, že jsem mu pak už ani nerozepínal košili. Pochopil jsem, že nemám šanci. Jeden z hostů mezitím zatelefonoval na pohotovost a na policejní stanici. Jak to s ním vypadá, inspektore? Co řekli lékaři?“

„Odešel jsem, když ho vezli na operační sál. Ale nevypadá to dobře. Byl by to zázrak, kdyby přežil.“

Inspektor Gianforte šel k telefonu a zavolal do nemocnice. Jeden z policistů, který prohlédl kapsy zraněného a zůstal u něj, mu hlásil:

„Nepřežil to. Za chvíli ho odvezou do márnice.“

„Měl u sebe nějaké doklady?“

„Řidičák. Jmenuje se John Krcka, bydlí na Severní Dvacáté v čísle 2154 a myslím, že tam má i svůj krám.“

„Co prodává?“

„Pánskou konfekci.“

„Je ženatý?“

„Asi jo. Na levém prostředníku má prstýnek.“

„Jedu tam. Pošlete někoho za mnou. Kdyby bylo třeba techniku.“

Byl to malý krám v dobrém místě. KRCKA SHOP měl ve výloze džínsy a maskáčové bundy, vojenské boty a armádní chlebníky.

Ulice byla v tuto pozdní hodinu prázdná, ale dobře osvětlená. Krám měl přes dveře zataženou mříž, vchod do domku z červených cihel byl pár kroků od výlohy. Inspektor zazvonil.

Bylo logické, že bude muset čekat dlouho. Bylo pravděpodobné, že Krckova manželka už spí. Přišla hned. Měla na sobě joggingovou teplákovou soupravu, otevřela a divila se, kdo stojí za dveřmi. Ustoupila krok do chodby, zřejmě se cizího člověka polekala.

„Nemějte obavy, paní Krcková, jsem inspektor Gianforte. Přicházím kvůli vašemu manželovi.“

„Proboha, co provedl?“ vykřikla.

„Všechno vám řeknu. Smím dál?“

„Já jsem myslela, že je to on. Že si zas zapomněl klíče.“

„Čekala jste ho tak pozdě?“

„Někdy chodí i později. A co je s ním?“

„Je mi líto, že mám pro vás tak špatnou zprávu. Váš manžel byl přepaden a útok nepřežil. Odvezli jsme ho do City Hospitalu, ale bylo už pozdě.“

Seděli proti sobě v malém obývacím pokoji. Cosi připomínající původní knihovnu vypadalo jako regál vetešnictví. Láhve od whisky, džbánek s uraženým uchem. Asi tři kartóny s brambůrky Kellog‘s. Celá řada porcelánových nahotinek. Za nimi plechovky s čajem nebo od čaje. Knížek měli manželé Krckovi šest nebo osm. Bibli, snář a „Domácího lékaře“. Zbytek polic vyplňovaly komiksy. Některé zažloutlé a ohmatané, jiné včerejší. Paní Krcková seděla na pohovce, hlavu v dlaních a plakala. Přitom nepravidelně sténala a občas vyčítala nebožtíkovi: „Já jsem mu říkala, že jednou takhle skončí. Nikdy mě neposlechl. Nikdy! Říkal, že je dospělý a že je to jeho věc.“

„Co se vám na manželově chování nelíbilo, madame?“ zeptal se inspektor po chvíli mlčení.

„Coural po nocích!“ řekla vyčítavě a otřela si uslzené oči.

„Chodil do hospody?“

„Chodil hrát. A prohrával.“

„Každý prohrává, madame,“ řekl inspektor, „mimo falešných hráčů. A dnes večer šel taky do herny?“

„Nevím, kam se chystal, ale odešel asi v jedenáct. Proboha proč jsem ho nechala jít!“ zvolala a znovu se rozplakala.

„Do jedenácti byl doma?“

„Ne. Byli jsme v kině.“

„V kterém?“
„V Drive in.“
„Takže jste zajeli vozem přímo na místo a nevystoupili jste?“
„Ne. Jen jsme si objednali pivo a sendvič.“
„Dokdy jste tam byli?“
„Možná že jsme odjeli už před jedenáctou. Nečekali jsme na konec. Cornellina láska byl pitomý film, a tak jsme jeli domů. Jenže John mě vysadil z vozu před domem, řekl, že si musí ještě něco vyřídit a odjel.“
„Víte kam?“
„Nejsem si jistá. Hrát asi nešel. Neměl totiž peníze.“
„Věděla jste, kolik má u sebe?“
„To vím docela jistě. Měl dvě stovky a nic víc.“
„Kde je měl?“
„V peněžence. On vždycky nosil peníze v peněžence.“
„Neměl nějaké nepřátele? Třeba konkurenty nebo spoluhráče?“
„Ne, to určitě ne.“
„A vy, paní Krcková?“
„Já? Nevím o žádném.“
Manželka Johna Krcky byla mladá, ne sice nápadná krasavice, ale hezká. Měla krásné modré oči, výrazná prsa, ale vlasy měla neupravené a bůhvíkdy myté, zbytek rtěnky na rtech prozrazoval, že se neumí vkusně nalíčit. Inspektor se ještě jednou omluvil. Když odcházel, vdova Krtcová zoufale plakala. Tak za sebou tiše zavřel dveře a vrátil se do vozu.
Do krámku KRCKA SHOP se vypravil ráno po deváté. Znovu si prohlédl výlohu do níž večer nebylo pořádně vidět, ověřil si, že v ní jsou potřeby pro dvacetileté a mladší, prsten s umrlčí hlavou, arabské šátky zvané arafatky, ale taky pár skautských nožů a řetízky pro skiny a mezi výběrem vystřelovacích nožů i nůžkové dýky.
Vešel dovnitř. Celý krám byl vytapetován americkými vlajkami, na hřebících ve zdi visely pravé či napodobené stetsony, ale taky kožené čepice zvané harlejky, bez nichž nemůže jezdit žádny majitel motocyklu Harley Davidson. Krám byl stejně neuklizený jako Krtkova domácnost.
Za pultem stál mladý muž s účesem jak Mona Lisa. Byl bledý a zřejmě i nevyspalý. Byl sice vysoký, ale ohnutý jak smuteční vrba. I paže mu visely ochable z ramen jako tenké větvičky.
„Mohu vám posloužit, pane?“ zeptal se tichým vemlouvavým hlasem.
„Inspektor Gianforte, městská policie. Vy jste zřejmě prodavač?“
„Ano, pane.“
„Jak se jmenujete?“
„Harry Firman.“
„Kolik vám je?“
„Devatenáct.“
„Jak dlouho u Krtků pracujete?“
„Osm měsíců, pane.“
„Jste s místem spokojen?“
„Velice. Krckovi jsou moc milí lidé, cítím se u nich jako v rodině, našel jsem tady druhý domov. Když si večer někam vyjdou, starám se o jejich děti.“
„Kolik mají dětí?“
„Tři. Hortensii a dva kluky.“
„Včera večer jste je taky hlídal?“
„Když jeli do kina.“
„Mohl bych mluvit s paní Krckovou?“ zeptal se inspektor mladého muže.
„Ještě spí. Byla tak strašně rozčilená, že si musela vzít prášky.“
„Nevšiml jste si včera v noci něčeho nezvyklého, když se Krckovi vrátili domů? Nehádali se, nebyli nějak vzrušení?“
„Nic takového jsem nezpozoroval. Nesetkal jsem se s panem Krckou, nahoru přišla jen paní. Řekl jsem jí, že jsou děti v pořádku a že šly včas do postelí. Paní byla klidná a příjemná jako vždycky.“
Plukovník Leroy J. Atkins, šéf vyšetřovací skupiny vražd, nařídil hned ráno policistům, aby pátrali po automobilu zavražděného. Našli vůz na Washington Avenue, pár domovních bloků od autobusového nádraží. Nedalo se ani říci, že byl zaparkovaný, stál totiž nakřivo dobrý metr od chodníku. Odtáhli ho a prohledali. Všude na volantu i pod ním byly stopy krve, zaschlá loužička i na gumové rohožce před sedadlem spolujezdce.
„Krcka seděl za volantem, když na něj vrah zaútočil nožem,“ řekl inspektor Gianforte při poradě s šéfem.
„Co otisky prstů?“ zeptal se plukovník.
„Všechny jsou Krckovy a jeho paní. Je zřejmé, že se Krcka dostal vlastními silami z vozu, na chodníku našli technici ještě několik krvavých stop a pak se nepochopitelným způsobem dopotácel až do pizzerie na Franklinově avenue.“
„Proč nepochopitelným způsobem?“
„Je to dobrou čtvrt hodiny chůze. Byl smrtelně zraněn, silně krvácel. Proč nepožádal někoho o pomoc?“
„Nato je snadná odpověď,“ řekl plukovník Atkins. „Po půlnoci není na ulicích ani noha. Samozřejmě že nešel po hlavní třídě, ale vydal se zkratkou postranními uličkami.“
„Dobře plukovníku, ale proč vůbec chtěl dojít do té pizzerie? Vždyť ho tam nikdo neznal. Proč hledal útočiště zrovna tam?“
„To je otázka, na kterou musíme najít odpověď. Ale je tady ještě druhá, inspektore Gianforte. Proč ho vrah nechal

odejít z vozu? Proč ho na místě nedorazil, aby se zbavil možného svědka?“

„Protože to nebyl profesionál,“ odpověděl inspektor. „Mnohé naznačuje, že jde o amatérskou práci. Zkušený vrah by neodešel z místa činu, aniž by se přesvědčil, jestli je jeho oběť skutečně mrtva.“

Inspektor Gianforte samozřejmě hledal motiv vraždy. Krckova manželka řekla, že měl její manžel toho večera v peněžence dvě stovky. Když prohledali v nemocnici věci mrtvého, našli jen pětadvacet. Kdyby byl hodinu nebo dvě v hospodě, nemohl tolik utratit. Navíc neměl v krvi alkohol. Krcka byl však vášnivý hráč. Ty peníze mohl prohrát za deset minut. Kdyby šlo o loupežnou vraždu, které se mohl dopustit kterýkoliv tulák z přístavní čtvrti, vzal by mu peněženku celou, anebo by z ní vybral všechny peníze a nenechával by mu pětadvacet dolarů. Když to nebyl lupič ani profesionální zabiják, kdo tedy zavraždil obchodníka Krcku?

Jeho manželka nepřicházela v úvahu. Soudní lékař vyloučil, že by tak hluboké rány nožem mohla způsobit žena. Navíc měla paní Krcková dobré alibi. Tak se inspektor ještě k večeru zastavil v krámu a zeptal se prodavače Firmana:

„Kdepak jste byl celou noc?“

„Já?“ zeptal se zcela nesmyslně, ale pak se vzpamatoval a začal vypočítávat na prstech: „Krckovi se vrátili asi v jedenáct. A možná že jsem za takových deset minut odešel.“

„Kam jste šel?“

„Do herny.“

„Kam do herny?“

„Nedaleko stadiónu. Na Walnut Street.“

„Jak se jmenuje?“

„Nemá jméno. Je v soukromí.“

„Jak dlouho jste tam pobyl?“

„Do tří ráno.“

„Máte nějaké svědky?“

„Všechny, kteří se mnou hráli poker.“

„Nebyl mezi nimi třeba taky pan Krcka?“

„Ne, pane. Ten chodil jinam.“

„Můžete mi říci kam?“

„To nevím. Nikdy jsme spolu o tom nemluvili.“

Celých deset týdnů se policisté snažili najít stopu vraha. Marně. Plukovník Atkins si dal předvést všechny registrované hazardní hráče. Třináct profesionálů, trávících celé noci v saintlouiských hernách se shodlo v jediném. Nikdo z nich nikdy neviděl ani zavražděného Krcku, ani vysokého, asi třicetiletého muže s nápadným knírem.

Dlouhé výslechy obyvatel okolních domů také nevedly k ničemu. Inspektor Gianforte prošel všechny bary a hospody v okruhu dvou kilometrů a vyptával se stále na totéž. Ale jednou jeho otázky zaslechli dva kluci. Protože byli zvědaví, přišli blíž právě ve chvíli, kdy inspektor chtěl vědět, jestli někdo z okolostojících neviděl dýku, kterou měl v ruce.

„Já jsem ji viděl,“ řekl jeden z kluků. „Ukazoval nám ji jeden pán tady v parku.“

„Proč vám ji ukazoval?“

„Já nevím. Seděl na lavičce a prohlížel si ji. My jsme šli kolem a zastavili jsme se. Ta kudla se nám moc líbila.“

„Jak vypadal ten pán?“

„Skoro tak, jak jste teďka před chvílí říkal. Černé vlasy, obočí jak kartáč, měl pomalovanou kravatu, obličej žlutý jako čínan a na bradě měl důlek.“

„A co knír?“

„Neměl žádný knír.“

„Nevíte náhodou, kde bydlí?“

„Ne. Ale chodí támhle do toho baru.“

V Horse Baru se inspektor vyptával už minulý týden. Když přišel k pultu, tak ho hospodský rovnou přivítal:

„Řekl jsem vám přece, že jsem v životě takového chlapa neviděl. Knírače bych si pamatoval. Já je totiž nemám rád.“

„Zapomeňte na knír,“ řekl inspektor Gianforte.

„Tak on neměl knír?“

„Asi ne.“

Probrali známé hosty a nakonec putykář řekl:

„Chodí sem na vodku. Nic jiného nepije. Měl by mít něco společného s botama. Věčně mi o nich vykládá. Říká, že jedině správné jsou ručně šité na míru.“

„Myslíte, že takové nosí?“

„Určitě. Jednou mi je ukazoval. Řekl, že jsou nové.“

V Saint Louis není mnoho ševců, kteří by ručně šili boty. Snad třetí nebo čtvrtý, s nímž se dal inspektor do řeči, mu řekl, že zákazník podle inspektorova popisu se jmenuje Christian Kobler a bydlí v Monmouthu. Podíval se do objednávkového sešitu a inspektor si napsal jeho adresu. Zatkli ho hned druhý den ráno, když byl ještě v posteli. Přivezli ho do Saint Louis.

„Nesnaž se kličkovat, Koblere,“ řekl inspektor Gianforte. „Máme důkazy o tom, žes zavraždil obchodníka Krcku loveckým nožem. Máme svědky, kteří tě poznali: dva kluky, kterým ses chlubil dýkou, barmana, který ti naléval vodku, ševce, který ti šil boty. Očekávám tvoje přiznání a upozorňuju, že by u soudu mohlo být polehčující okolností. Povídej a uleví se ti.“

Kousal se do rtu, svíral si jednu dlaň druhou, seděl na židli nehnutě, ale nohama pořád přešlapoval. Pak řekl, že by

potřeboval napít. Přinesli mu vodu, ale on chtěl vodku. Inspektor Gianforte poslal strážného pro láhev. Christian Kobler se pořádně napil, zhluboka se nadechl a začal vypovídat:

„Čekal jsem za jejich barákem už asi od půl jedenácté. Když přijeli, schoval jsem se do stínu za roh. Počkal jsem, až paní Krcková vejde do domu. Pak jsem vyběhl k vozu. Netušil jsem, že Krcka ještě někam pojede. Proto jsem na něj namířil a vystřelil jsem. Pistole selhala, on se otočil, viděl mě, já jsem na něj znovu namířil, otevřel jsem si dvířka a sedl jsem si vedle něj. Řekl jsem mu, aby jel. Poslechl. Když jsme dojeli na roh, tak jsem znovu zmáčkl. Ale rána zase nevyšla. Ta pistole prostě nefungovala. Zeptal se mě, proč ho chci zabít. Neodpověděl jsem mu. Pak jsem mu řekl, aby zabočil do nejbližší postranní uličky. Krcka to udělal, zastavil, otevřel dveře a snažil se utéct. Tak jsem ho píchl dýkou do zad. A pak ještě jednou nebo dvakrát, ale on přesto utekl. Dostal jsem strach a běžel jsem pryč."

„Kam's dal tu pistoli a dýku?"

„Do popelnice. Jestli budete chtít, tak vám ji ukážu."

Přiznal se, že vraždil, ale nechtěl říct, proč zabil Krcku. Inspektor snadno zjistil, že se ti dva neznali, nikdo je nikdy spolu neviděl. A tak zbývala téměř poslední možnost. Byla to logická úvaha a stopa vedla k mladé a krásné Krckově manželce.

„Vypátrali jsme vraha vašeho manžela, paní Krcková. Jmenuje se Christian Kobler. Bydlí v Monmouthu. Znáte ho?"

„Ne. Nikdy jsem to jméno neslyšela."

„Jen se snažte. Chodili jste spolu přece do školy."

„To tedy určitě ne. Musíte se mýlit."

„Ale ne, paní Krcková. Nemýlím se ani já, ani Kobler. Sešla jste se s ním po létech náhodou v obchodním domě Sears v prosinci minulého roku. Dlouho jste se neviděli, tak jste si šli sednout do baru a povídali jste si o starých časech. A vy jste se mu nakonec vyzpovídala. Svěřila jste se mu, že nenávidíte svého manžela, je to opilec a nenapravitelný hazardní hráč, zamilovala jste se do mladého prodavače Firmana a rovnou jste se svého bývalého spolužáka zeptala, jestli by nevěděl, jak byste se manžela mohla zbavit. Kobler vypil ještě pár skleniček. Když jste mu pak prozradila, že byste za tu pomoc byla ochotna zaplatit pár tisíc, slíbil, že to udělá. Chvíli jste smlouvali, pak jste se domluvili na pěti stech a vy jste mu hned dala zálohu padesát dolarů. Šli jste spolu k vašemu domu, aby věděl, kde to má udělat. Taky jste se domluvili, že mu dáte pod dřevěný schod zadního vchodu pistoli svého manžela. Udělala jste to?"

„Udělala," řekla zdrceně.

„Jaká to byla pistole?"

„Značku neznám."

„Všechno jste pečlivě připravila. Jenže Kobler dostal strach, ten den hodně vypil na kuráž. Když měl najít pod schody zbraň, tak se motal pořád dokola a nakonec zazvonil u vašich dveří. Vy jste se ještě nevrátili z kina, dolů přišel váš milenec Firman, který vám hlídal děti a pomohl mu pistoli najít."

„Kdo vám to řekl?" vykřikla Beatrix Krcková.

„Firman. Už včera podepsal přiznání. Nechce zůstat za mřížemi dlouho. Je mladý a život má před sebou. Proto nám všechno řekl."

Soud s krutou milenkou, jejím milencem a nájemným vrahem trval jen jediný den. Soudce i porotci měli snadnou práci. Inspektorovi Gianfortovi se podařilo rozluštit i poslední záhady případu. Tak byl vrah odsouzen do vězení na patnáct let, Beatrix Krcková na deset a mladý, hloupý a zamilovaný Firman vyvázl s trestem tří let za spoluúčast na přípravě vraždy.

Chlípná učitelka Pam

Včera byl svátek milenců den svatého Valentina, Pamela Smartová rozhodla, že ho oslaví až dnes. Sešli se po vyučování ve třídě Winnacunnet High School, cestou do dřevěného patrového domku na Misty Morning Drive se ještě zastavili v půjčovně videokazet. Sotva třiadvacetiletá Pam dlouho nevybírala, zřejmě věděla, co chce. Do vozu, kde čekal patnáctiletý Bill Flynn a Cecilia Pierceová, se vrátila snad za pět minut.

Rádio vyhrávalo naplno hard rock, vůz projel předměstím Derry a za chvíli Pamela zaparkovala u domku pod nedávno zasazeným stromem. Byl klidný podvečer 15. února 1990.

Vyskákali z vozu, Bill Flynn popadl karton s plechovkami piva, poslední se ke třem schodům vyvýšeného vchodu dokolébala Cecilia. Byla buclatá a všude zaoblená, jak patnáctileté dívky bývají.

Pamela rozsvítila jen stolní lampy. Do přehrávače vložila CD desku s velmi hlučnými heavy metal nahrávkami skupiny van Halena. Na pár minut zmizela pod sprchou v koupelně. Pak se v přítmí zjevila v průhledném mušelínovém domácím úboru a rozdala hostům plechovky s pivem.

Usadili se na prostorném gauči čalouněném bílou kůží. Kdykoliv šla kolem Billa, aspoň dlaní se ho dotkla, aspoň se o něj bokem otřela, když měla prsty zmrzlé od plechovek vychlazeného piva, zmáčkla mu ušní lalůček. Místnost byla útulná příjemným šerem, voněla kvalitním parfémem, lamelové žaluzie na oknech byly staženy. Hostitelka vypnula v polovině svou oblíbenou píseň OU 812 Oh, you ate one, too a založila do videa kazetu s filmem Devět a půl týdne.

Nevybrala ji náhodou. Kim Basingerová v roli Elisabeth sice hned na začátku odbývala svého sexem posedlého partnera Mickeye Rourka slovy: nemysli, že si se mnou můžeš dovolit všechno, ale zanedlouho se ukázalo, že pokárání nemyslela vážně. Na obrazovce se odehrála scéna, kterou patnáctiletý Billie hltal očima a Pamela vedle něj se vrtěla a kroutila a stále častěji přehazovala jednu nohu přes druhou.

Mickey Rourke a Kim Basingerová hráli scénu divokého milování, označenou i americkými kritiky za nejžhavější, jaká kdy byla v Hollywoodu natočena. Bill srkal nervózně pivo z plechovky a s očima dokořán sledoval filmového hrdinu, jak bere ze skleničky s whisky kostku ledu a jezdí s ní sem tam po nahém těle partnerky, tu se led dotkne jejích pootevřených rtů, tu zakrouží kolem jedné či druhé prsní bradavky. Nakonec bere led mezi zuby, přejíždí s ním po podbřišku a míří k Venušinu pahorku jen symbolicky zakrytému velmi malými a zcela průhlednými slipy.

Pam stiskla Billovi ruku, Cecilia vzdychala, vyjevený student nevěděl, co má dělat. Klukům sice dávno navykládal, s jakými sexbombami si to už rozdal a co všechno s nimi dělal, přitom byl panic. Pravici, třímající plechovku piva, měl v klíně, aby zakryl, jak moc je vzrušený. Učitelka Pam ho s úsměvem pozorovala. Počkala na scénu v dešti, která dozajista vejde do filmové historie, ti dva se v prudkém lijáku milují na ulici před kamerou v mnoha pozicích, pak objala Billa kolem ramen a pošeptala mu:

„Pojď nahoru, něco ti ukážu."

Odešli. Tlustá Cecilia se roztáhla na gauči a pokračovala ve vzdychání. Nahoře v ložnici začínala erotická lekce připravená učitelkou Smartovou výhradně pro studenta školy, na níž působila. Bill byl hezký, urostlý mladý chlap, ale zcela nezkušený a tak se cítil spíš jako na pranýři než v erotické aréně. Pam Smartová měla v manželské ložnici rovněž stereofonní přehrávač. Nasadila desku s van Halenovou písní s neuvěřitelně trefným titulem Hot for teacher.

Lekce začala striptýzem. Cílevědomě pomalu svlékala Pamela negližé kousek po kousku. Objevila se v tyrkysově zelených slipech a miniaturní podprsence, kroutila se a pózovala v rytmu hudby, blížila se a zase vzdalovala vytřeštěnému Billovi, který nebyl schopen jediného slova. Očima doširoka rozevřenýma si prohlížel nádhernou ženu, která se bůhvíproč svlékala právě před ním. Viděl striptýz v televizi, ale teď vystoupení doopravdy prožíval. Učitelka Smartová ho ve chvíli, kdy uzrál čas, vzala za obě ruce, postavila ho k posteli a pomalu mu rozepínala džínsy. Nebylo to snadné. Nosil kalhoty těsné, musela si pomoct druhou rukou.

Pak se milovali jako diví. Parcela si zřejmě umínila, že žáka hned při první lekci naučí všem možným variantám soulože. A tak se milovali ve stoje i v sedě, na prostorné manželské posteli se stěhovali od jednoho kraje k druhému. Po prvním kole se ocitli na zemi na měkkém koberci jako stvořeném pro milostný ring. Byl rád, že ho učitelka vede. Zpočátku měl trému, ale brzo se jí zbavil. Byl sice nezkušený, ale nadaný a přičinlivý.

Cecilia vydržela u televizoru asi dvě hodiny. Znuděně přepínala z kanálu na kanál a měla vztek. Uvědomila si totiž, že hraje roli pojistky. Kdyby se náhodou vrátil manžel nebo přišel někdo jiný, byla tady s Billem na návštěvě právě ona.

Nakonec se rozhodla, že se rozloučí a půjde pryč. Vyšla po schodech a pootevřenými dveřmi ložnice spatřila ty dva stále ještě ve vášnivém objetí. Tentokrát jela na koni Pam.

Ráno šli všichni do školy.

Pamela byla nejen krásná, ale i pozoruhodná žena. Tmavé oči, světlé vlasy splývající až na ramena, sportovní figura a schopnost sblížit se s kýmkoliv deset minut po setkání. Byla chytrá, inteligentní, cílevědomá, vždycky měla ve škole výborný prospěch a mezi spolužáky byla oblíbená. Narodila se na Floridě v rodině pilota soukromé letecké společnosti Johna Wojase. Žila v Miami s matkou Lindou a sestrou Beth. Tam vychodila základní školu. Pak se rodina přestěhovala ze slunné Floridy okrášlené palmami a stále kvetoucími ibišky do malého proti Miami ponurého městečka Canobie Lake v New Hampshiru. Byl to zapadákov a Pam byla zklamaná. Příjemně překvapená však byla rodinným domkem. John Wojas a jeho žena Linda koupili dům za dvě stě tisíc dolarů. Matka dokázala nový byt zařídit s okázalým komfortem, přesto však s vkusem.

Nejbližší soukromá škola Pinkerton Academy byla ve dvanáct mil vzdáleném městě Derry. Tam obě sestry denně dojížděly. Pam se brzo spřátelila se spolužáky, hned prvním rokem byla zvolena do karnevalové komise, získala několik uznání a vyznamenání. Její studentská kariéra stoupala. Byla mluvčí studentské organizace a vedla si dobře, stala se cheerleaderem basketbalového mužstva, takže při zápasech dirigovala na tribunách povzbuzování hráčů a megafonem provolávala slogany. Ve třetím ročníku se do stejné funkce dostala i u fotbalového mužstva a stala se milenkou kapitánova pomocníka, kterému pro jeho vytrénovanou muskulaturu přezdívali Klobása.

Milovala rozvernou společnost, jako vzduch potřebovala rockovou hudbu, obdivovala hvězdy heavy rocku a velmi se spřátelila s Davidem Lee Rothem, zpěvákem skupiny Van Halen Heavy Metal Band. Byla ráda středem pozornosti, ochotná bavit se s kýmkoliv, kdykoliv, o čemkoliv. Jezdila ve stříbrné Hondě CRX, což byl překrásný sportovní vůz pro překrásnou dívku. Aby měla ve dvaceti snad úplně všechno, co potřebuje ke spokojenosti, koupili jí rodiče pekingského palácového pinčla.

Některé dívky se chtějí stát filmovými hvězdami, jiné slavnými spisovatelkami, některá chce vyhrát Wimbledon, jiná studovat práva a vést věhlasnou advokátní kancelář. Pam Wojasová chtěla být slavnou atletkou a současně špičkovou televizní komentátorkou. Proto se dala zapsat na vysokou školu Florida State University a se vší energií, a neměla jí málo, se pustila do studia. Přitom pracovala ve studentském vysíláni, později nabídla řediteli nápad na cyklus pro mladé rockery, což s uznáním přijal a ona se stala přes noc Maiden of metal, protože uváděla svůj pořad Metal Madnes, jakési hudební běsnění. V srpnu 1988 absolvovala na univerzitě s titulem Bachelor of Arts, což odpovídá dnešnímu bakalářskému stupni. Stihla to ve zkráceném termínu, navíc s vyznamenáním. Pam byla perfektní dívka, kterou mohli dávat za vzor omrzelým lenoškám, akorát přehazujícím v pootevřených ústech žvýkací gumu.

S diplomem v ruce se Pamela snažila dostat do vysílání v místní televizní stanici New Hampshiru v Manchesteru. Neměli volné místo nebo neměli zájem o začátečnici. Nevzdala se. Nakonec se stala tiskovou mluvčí školního úřadu v Hamptonu, nevýznamném přístavním městě na pobřeží jižně od Portsmouthu. Přidělili ji do Winnacunnet High School, což byl shluk budov z červených cihel na Alumni Drive, vedoucí přímo na dálnici 51. Takže neprojezdila denně do práce a zpět ani dvě hodiny.

Nepatřila k učitelskému sboru, občas však přednášela, starala se o výrobu a půjčování učebních videokazet, v kanceláři měla ještě dva podřízené: sekretářku a pomocníka. Stala se členem protidrogové ligy. Pam byla úřednice, přestože se o ní později psalo jako o učitelce. Neměla pro toto povolání kvalifikaci, ani ji nikdy nepřitahovalo. Billa Flynna však zaučovala milostnému umění jako nejsvědomitější pedagožka.

Ráno se probudil hlavou mu táhly rozporné myšlenky. Včerejší dobrodružství se navlas podobalo snům, z nichž se někdy probouzel mokrý. Nechtěl věřit, že prožil skutečnou lásku, i když ho o tom Pamela mnohokrát ujistila. S očima přivřenýma dojel do školy, nepřítomně seděl při vyučování. V hlavě se mu mísily hrdinské myšlenky se strachem jak

dál. Má s ní mluvit jako v noci? Má se k ní chovat uctivě jako k učitelce? Má vůbec dát najevo, že se něco stalo, anebo předstírat, že si na nic nepamatuje? Čekal, že mu v hlavě svitne spásný nápad a nedoufal marně. O ustrašeného mladého muže, zahlceného pocitem méněcennosti, se postarala jeho milenka Pamela.

O hlavní přestávce stál na dvoře v hloučku kamarádů a přežvykoval sendvič. Patrick Randall a Vance Lattime přešlapovali vedle. Pak se na scéně objevila Pam. Chvíli stála v rohu na druhé straně školního dvora, pak přešla ke třem chlapcům. Pozdravili. Ona poděkovala. Pak stála a upřeně se dívala na Billa. Ti dva pochopili a odešli.

„Toužím po tobě, Bille," šeptla.

Nevěděl, co říct, neměl ponětí, co udělat, nevěděl, jak se tvářit. Snad se začervenal, možná že zbledl, snad si olízl suché rty, ale slovo ze sebe nedostal.

„Potřebuju tě. Chci s tebou být pořád. Nechci nikoho jiného než tebe," řekla a Billovi se zdálo, že má v očích slzy.

Setkali se ještě téhož večera a vyjeli Pameliným vozem za město! Tam se nepohodlně milovali. Druhý den se vypravili k jezeru a zůstali na kostkovaném plédu, zakryti roštím, celé tři hodiny. Jednou přišla Pam za ním do jeho pokojíku, když rodiče nebyli doma. Podruhé zase prožili sexuální hody v Pamelině ložnici, když její manžel odjel na služební cestu. Pokaždé mluvili málo, na řeči nezbyl čas. Zajeli do kempu, pronajali si karavan a zůstali v něm do půlnoci. Třikrát, čtyřikrát a dokonce sedmkrát některý den došli až na práh ráje. A pak jednou, když už jen zpocení odpočívali, zašeptala vzdychající Pam:

„Musíme se zbavit Gregga, Bille. Jinak bychom se museli rozloučit. Nemohli bychom se dál stýkat."

Gregg Smart byl sympatický, hezký, urostlý mladý muž. Měl vysoké cíle a tvrdil, že ví, jak své sny do slova a do písmene splnit. Zatím se mu však moc nedařilo. Ve škole nevynikal, na hřišti taky za moc nestál, rád jezdil na kole a miloval rock. Nescházel na žádné sešlosti, mejdany byly jeho doménou a pokaždé měl štěstí na hezkou partnerku. Později se jeho špatná pověst potvrdila. Jeden z kamarádů uspořádal mejdlo s překvapením: pozval všech pět dívek, s kterými se Gregg střídavě stýkal a jimž přísahal věrnost a věčnou lásku. Stalo se to o silvestra 1986, Greggovi bylo jednadvacet a on se právě na této oslavě setkal s devatenáctiletou vysokoškolačkou Pamelou Ann Wojasovou a snad doopravdy se do ní zamiloval. Od první chvíle je spojoval společný zájem - rocková hudba.

Gregg Smart nešel po maturitě na vysokou. Nechtěl se učit. Začal pracovat v továrně a večer co večer se objevoval na diskotékách, kde lovil nové milenky. Pamela ho obdivovala. Připomínal jí tehdejší rockovou hvězdu Jona Bon Jovi. Měl stejné dlouhé vlasy, což bylo povinné, choval se stejně nenuceně jako zhýčkaní zpěváci, milovat uměl jako pánbůh. A Pamela nemohla bez sexu dýchat. Ona totiž všechno, včetně milování, dělala naplno.

S Billem se seznámila koncem roku 1989, kdy její krátké manželství prodělávalo hlubokou krizi. Při všem, co už v životě dokázala, se rozhodla, že se nevzdá pestrého života rockerů, scházejících se každou noc na mejdanech, kde jeden druhému předvádějí své kalhoty a bundy z černé kůže, okrášlené co největším množstvím cvočků. Do rána se pilo, mezitím si někdo s někým odskočil, aby si pak mohl do diáře udělat čárku, že se vyspal s další holkou. Gregg Smart byl jedním z houfu těch rytmicky poskakujících sotva dospělých, představujících si život jako nepřetržitý potlach. Najednou však začal mít jiné zájmy. Stal se pojišťovacím agentem, jezdil za zákazníky, byl často mimo domov a co nejhorší: dopustil se nepředstavitelné pošetilosti. Jednoho večera se vrátil domů ostříhaný.

Pam to považovala za provokaci, degradaci ideálů, měla pocit, že se její životní partner připravil o to nejcennější co měl, o stále do očí padající nečesané vlasy. Později se říkalo, že právě tato epizoda zahrála v procesu odcizení hlavní roli. Pam Greggovi nadávala, že se změnil. Nebrala si žádného páprdu ostříhaného na ježka, ale plnokrevného rockera. Gregg dostal vztek, přiznal se jí škodolibě, že měl poměr s nějakou jinou holkou, vzduch domácnosti, kde byl málokdo doma, houstl, Pamela se rozhlížela, s kým by manželovi nevěru mohla oplatit, a při jednom shromáždění protidrogové kongregace si povšimla hezkého patnáctiletého kluka Billa Flynna.

Ten měl dva kamarády na život a na smrt. Neměli před sebou tajemství. Cokoliv dělali, dělali společně. Když jeden z nich neměl peníze, sehnali je druzí dva. Vyzkoušeli mariánku, ale nic moc se s nimi nedělo: žádné obrázky z rajské zahrady rozkoší, jak kdesi četli. Bill jim vykládal o detailech noci prožité s Pam. Neptali se, ale věděli, že ho potkalo fantastické štěstí. Starší zkušená ženská, říkali jí učitelka, to přece byl jejich sen. Když s ní měl další rande, přijel Patrick Randal, nazývaný Pete, matčiným vozem. A tak se objevili u dveří dřevěného domku na Misty Drive všichni tři.

Pam už netrpělivě čekala. Měli aspoň hodinové zpoždění. Vymlouvali se, že nesprávně vyjeli na dálnici a museli se vracet. Nevěřila jim. A vůbec se k nim nechovala přátelsky. Nechala je stát před domem, dovnitř pozvala jen Billa.

Není jasné, jestli se ti dva bavili o Greggovi Smartovi, anebo se jenom milovali. Sotva totiž Pamela před nosem obou kluků zavřela domovní dveře, objala svého milence kolem krku a už se ho nepustila. Překvapený Bill skočil oběma nohama rovnou do sexuálního snu. Líbala ho v kuchyni a hned si tam lehla na stůl. Shodila ze sebe všechno, co na sobě měla a objala ho rukama nohama. Pak se ocitli na schodech a vášnivá Pamela vyzkoušela, jak prakticky se dají využít k souloži. Váleli se na koberci před televizorem a z magnetofonu jim do taktu vyhrávala skupina van Halena. Konečně se dostali na manželskou postel a nenasytná Pam si vymýšlela sice již dávno objevené, pro začátečníka Billa však překvapivé figury. Pak už se nezlobila. Když se loučili, připomněla mu mezi dveřmi:

„Nezapomeň, co jsem ti říkala."

Nevěřil, že to myslí vážně, doufal, že je to jen chvilkový nápad.

„Anebo mě už nemáš rád?" dodala, než nastoupil do auta.

„Bydlím kousek odtud," řekl Fred Lombardi policistovi. „Právě jsme přinesli velký dort. Oslavovali jsme totiž synovy narozeniny, když jsem uslyšel opakovaný ženský výkřik. Řekl jsem si krucifix, co teď v noci bláznivá ženská vřeští, a vyšel jsem na ulici."

„Kolik bylo hodin?" zeptal se policista.

„Asi tak deset. No, a pak jsem ji zaslechl znovu."

„Viděl jste ji?"

„Ještě ne, ale běžel jsem na roh a tam jsem potkal Pamelu Smartovou. Zeptal jsem se jí, co se děje, co se jí stalo. Chvíli vzdychala, pak řekla, že tam leží její muž, že ho někdo zavraždil. Je mrtvý.“

„Kde ležel?“

„U nich doma. Honem jsme tam běželi, já jsem ještě cestou řekl, že to třeba ani není tak hrozné, jak to vypadá, a chtěl jsem vejít do jejich domku. Ale ona mě zadržela. Křičela: ne nechoďte tam. Nebylo by to nic platné. Je mrtvý. Vím to.“

„Řekla to přesně takhle?“

„Ano.“

„Šel jste dovnitř?“

„Nepustila mě tam. Řekla, abych zavolal na policii. Mezitím přišel můj syn, tak běžel k telefonu a vytočil 110.“

Greggovi rodiče William a Judith bydleli jen o dvě ulice dál. Krátce po desáté jim zavolal jeden ze sousedů, že by se měli podívat do Smartova domku, něco se tam děje. Tak se za chvíli skláněli nad mrtvolou svého syna.

Ležel na koberci obývacího pokoje s prostřelenou hlavou. Policejní technici zajišťovali stopy. Pam Smartová seděla u dveří na židli a civěla do prázdna. Ani neplakala, ani se na nic neptala, policisté i Greggovi rodiče mysleli, že je v šoku. Tak ji pro tuto chvíli nechali na pokoji.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se jí William Smart později.

„Nemám ponětí. Byla jsem ve škole. Měli jsme schůzi. Přišla jsem domů a našla jsem ho na zemi. Nemůžu uvěřit, že je to pravda.“

„Máte nějaké podezření?“ zeptal se policista.

„Nemám ponětí.“

„A vy, pane Smarte?“ zeptal se otce.

„Byl plný života.“

„Neměl nepřátele?“

„Proč by je měl mít? Příští týden měli výročí svatby. Chystali jsme se na oslavu.“

„Dobře; pane Smarte, ale tohle není loupežná vražda. Sama paní Smartová nám řekla, že se z bytu nic neztratilo.“

„Vyprávěl nám, že udělá na oslavu výročí zahradní slavnost a pak poletí s Pam na pár dní na Floridu, aby si tam odpočinuli na pláži. Ona to totiž má ráda. Že je to tak, Pam?“

V asi třicetitisícovém Derry nebyla vražda na denním pořádku. Policisté, vedení náčelníkem Edwardem Garonem, se zabývali krádežemi v samoobsluhách a výtržnostmi opilců. Když se Garone po ohledání místa činu sešel se svým nejzkušenějším vyšetřovatelem policejním kapitánem Loringem Jacksonem, zjistil, že oba mají na vraždu stejný názor.

„Tady něco nehraje, Eddie,“ řekl detektiv. „Cosi nám schází a jiné přebývá. Připadá mi to spíš jako poprava v mafiánském stylu. Kdyby to udělal lupič, tak musel mít úplně vylízaný mozek. Nelezl by přece do baráku, v němž se svítí a kde je někdo doma.“

„Lupiči nemívají pistole,“ řekl Garone.

„Proč by střílel? Proč by normálně neutekl, když viděl, že je Smart doma.“

„Tohle je podezřelá vražda.“

Gregg Smart měl dva bratry. Starší Dean měl taky dojem, že je to sakramentsky divná vražda, a řekl to při výslechu kapitánu Jacksonovi.

„Mluvil jsem o tom se svou snoubenkou a shodli jsme se, že Pam neříká všechno. Jako by něco zatajovala. Ale to jsou jen pocity, tušení, že by v tom mohla mít prsty.“

Smuteční obřad se konal ve dvou místech, jak bylo v kraji zvykem. V Londonderry, kde Gregg vyrostl, a pak 4. května v kostele svatého Tomáše Aquinského v Derry. Na pohřeb přišlo asi čtyři sta lidí, mezi nimi i dva z trojice nerozlučných kamarádů Bill Flynn a Vance Lattime. Přijeli až z hodinu vzdáleného Seabrooku. Samozřejmě že ani v kostele, ani později na hřbitově nescházeli místní policisté a kapitán Jackson pečlivě pozoroval truchlící.

Pam Smartová v perfektně střiženém černém kostýmu jako vdova nevypadala. I ve smutku byla hezká a atraktivní. Neplakala, jen hleděla do země, když funebráci ponořili rakev do hrobu, hodila na ni kytici růží. Kapitán Jackson si však všiml jejího podivného chování těsně před posledním obřadem. Peabodyho pohřební ústav z Londonderry vystavil nejdřív mrtvého v otevřené rakvi. Hosté defilovali kolem, aby se s mrtvým poklonou rozloučili. Ne však jeho žena. Stála opodál a ani jednou nepohlédla do Greggova obličeje.

New Hampshire je jedním z malých amerických států. Už jeho jméno, vypůjčené od anglického hrabství, napovídá, že byl osídlen anglickými přistěhovalci. Jako všechny americké státy i New Hampshire má ještě druhé jméno: žulový stát. Stejně tvrdě zní i oficiální státní heslo: Live free or die - Žít svobodně nebo zemřít. Autorem sloganu prý byl generál John Stark, slavný vojevůdce z bojů o nezávislost.

Pam jako by to heslo vzala za své. Nechovala se jako truchlící vdova. Sbalila si pár věcí a přestěhovala se do malého dvoupokojového bytu. Dům zamkla. Potají se scházela se starými přáteli i s Billem Flynnem. Novináři ji objevili pár dní po pohřbu v domě její matky v Canobie Lake. Na otázky odpovídala jako filmová hvězda a dala se, oblečená v triku a džínsech, v pololeže na gauči vyfotografovat. Rozhovor dopadl spíš jako reklamní relace a Pam použila všeho, co se na univerzitě naučila, aby si získala sympatie čtenářů. O smrti manžela hovořila jako o vzdálené minulosti. Kapitán Jackson jim však krátce předtím prozradil, že se mu případ nejeví jako nepodařené vloupání. A pro loupežnou vraždu už vůbec schází motiv.

Vdova zatelefonovala do několika redakcí místních novin a nabídla jim rozhovory. Ve všech pak nápadně zdůrazňovala, jak krásné manželství prožila s Greggem, byl báječný, moc ho milovala. Ti, kdo ho znali, věděli, že to není pravda. Gregg nebyl ani báječný student, ani skvělý sportovec, často se napil a byl pak velmi nepříjemný. Nechtěl si vydělávat složitou nebo namáhavou prací a kamarádi o něm moc dobrého neřekli. Držela se Pamela Smartová zásady o mrtvých jen dobré?

Pam se setkávala s Billem tajně a nikdo si toho nevšiml. Policisté vyslýchali známé manželů Smartových, ale na žádnou kloudnou stopu nenarazili. Dokonce i nejlepší Pamelina přítelkyně mladičká Cecilia vypovídala až nápadně suše, jako by chtěla prozradit, jen co nezbytně musí. Chovala se suverénně, snad právě proto podezřele. Kapitán Jackson se do konce května nedostal ani o kousek dál. Potom však uhodil ten známý blesk z jasného nebe.

U Lattimerových rodičů bydlel v podnájmu asi patnáctiletý student Ralph Welch. V sobotu 9. června přišel na návštěvu do Vancova pokoje, kde už seděl Patrick Randall.

„Tak si představte, blbouni, co se povídá. Že ptej máte něco společnýho se smrtí Gregga Smarta. Co vy na to?“

Řekli mu, že je cvok a vyhodili ho. Ralph si však všiml, jak se lekli. Rozhodl se, že si zahraje na Maigreta. Vyšel sice ven, ale zůstal za dveřmi a naslouchal, co si ti dva budou povídat. Měli strach, byli přesvědčeni, že ty řeči roztrušuje bratranec Rayme. Ralph za dveřmi zaslechl, jak mu spílali. Vtrhl dovnitř a zařval:

„Tak a teď to pěkně vysypte! A žádný kecy! Všechno jsem slyšel. Hezky celou pravdu!“

Přiznali se. Dokonce se jim potom ulevilo. Celý měsíc už žili v neustálém strachu. Nemohli spát a ve škole nevnímali, co se děje. Zpověď trvala třicet minut a změnila se ve výslech. Ralph se zachoval jako zkušený psycholog. Když bylo zapotřebí, tak říkal: ale to ti nevěřím, takovou odvahu ty nemáš, nebo: nedokázal bys zabít člověka.

„Proč ne,“ řekl Patrick Randall. „Je to stejné, jako když střílejí vojáci na frontě. A ti to dělají každý den. Kdybys to zkusil, tak zjistíš, že to nic není. Pifpaf a je to.“

„Nekecej blbě!“

„Proč bych kecal? Ale buď zticha, ať nikoho nevzbudíme. Je už půlnoc.“

„Tak pojď ven.“

„Jo, ale slib mi na čestný slovo, že ani nemukneš!“

Bylo to strašné doznání. Dva patnáctiletí kluci hovořili o vraždě, jako by o nic nešlo. Pak Vance nastartoval motocykl a Patrick si sedl na tandem. Odjeli. Za chvíli se objevili před domkem na Misty Morning Drive. Snad věděli, nebo tušili, že tam zastihnou Billa v Pamelině posteli.

„Myslím, že máme problém,“ řekl Vance, když Pamela otevřela. Vešli a dlouho do rána se radili, co dál.

Ralph se rozhodl jinak. Hned jakmile odjeli, šel za Vancovým otcem a řekl mu, co se dozvěděl. Pan Lattime pak šel do své pracovny, kde měl skříň se sbírkou zbraní, do kapesníku vzal vojenskou osmatřicítku, strčil ji do kapsy, vyjel z garáže a odjel s podnájemníkem Ralphem do Seabrooku na policejní stanici. Tam oba nadiktovali do protokolu všechno, co věděli o vraždě Gregga Smarta a přiložili zbraň, kterou byl pravděpodobně zastřelen.

V pondělí 11. června čekali policisté v civilu před biografem, kde hráli akční film Total Recall s Arnoldem Schwarzeneggerem v hlavní roli. Bill Flynn, Patrick Randall a Vance Lattime vyšli na ulici a policisté všechny tři zatkli.

Baculatá, dobrosrdečná Cecilia Pierceová žila od chvíle, kdy se sama povalovala na gauči, zatímco se ti dva nahoře celé hodiny milovali, ve stálém stresu. Přesto, že jí bylo teprve patnáct, byla důvěrnou přítelkyní dvaadvacetileté Pamely Smartové. Po vraždě pak sledovala, co se děje, a měla výčitky svědomí, s nimiž se nedokázala vyrovnat. Dlouho se rozhodovala, co má dělat, nakonec zašla na policii.

Přijal ji kapitán Loring Jackson. Řekla mu všechno, co věděla. On se jí nakonec zeptal, jestli by chtěla pomoci spravedlnosti a natočit s Pamelou Smartovou pár rozhovorů. Rozhodla se okamžitě a hned jí vysvětlili co a jak. Bylo to jednoduché. Cecilia oplývala kyprými tvary, proto nosila spíš volné šaty. Pod nimi policisté ukryli miniaturní nahrávač a citlivý mikrofon, ne větší než zrnko pepře, upevnili do její podprsenky.

Ve čtvrtek 19. června pět minut před třetí hodinou odpoledne zatelefonovala Cecilia své přítelkyni Pam do kanceláře v budově Winnacunnet High School a rovnou jí řekla, že jí volali z policie. Hovor přijala za jízdy ve voze. Prosili ji, aby se co nejdřív vrátila domů, kde na ni budou čekat.

„Řekni mi, prosím tě, co mám dělat? Na co se mě můžou vyptávat?“

„Musíš jim na otázky odpovědět,“ řekla Pam a zdálo se, že ji zpráva nevyvedla z míry. Mluvila klidně a rozvážně, jako by se předtím poradila s advokátem.

„Ale co když se mě budou vyptávat na Billa a na tebe, jestli spolu máte nějaké ... ?“

„Nějaké co? Nic spolu nemáme!“

„Ne?“

„Neptej se hloupě, víš, že mezi náma nic nebylo a není.“

„Opravdu ne?“

„Nemusíš jim odpovídat na otázky, jako třeba co si myslíš o mně nebo o Billovi. Musíš jim odpovědět na konkrétní otázky a na konkrétní věci. Rozumíš, co tím myslím?“

„No jo.“

„Je doma tvoje matka?“

„Ne.“

„Pak nemusíš odpovídat vůbec. Seš nezletilá a při jakémkoliv výslechu musí být přítomna tvoje matka nebo otec.“

„No tak fajn, tos mě uklidnila. Pamelo, potkala jsem Ralpha.“

„Co říkal?“

„Nemluvila jsem s ním. Viděla jsem ho jen z vozu. Ale kecá prý o tobě, žes klukům slíbila každému tisícovku. Ne snad najednou, ale že prachy mají dostat na splátky.“

„Nikomu jsem nedala ani cent a taky jsem nikomu nic neslíbila.“

„Ale Rayme to roznáší.“

„Tak se mýlí.“

„Mluvila jsi s Billovou matkou?“

„Ne. Ale jsem si jista, že Bill nic neřekne. Kdyby to udělal, musel by přiznat, že to on ... ale to konečně víš sama,“

skončila Pamela Smartová opatrně rozhovor.

Rayme byl Ralphův bratranec Raymond Fowler. Patřil do party těch patnácti a šestnáctiletých kluků. Nic sice nevěděl, ale jako ostatně všichni jeho kamarádi chtěl být důležitý. Kdysi se mezi ně vnutil, teď byl taky podezřelý.

Při rozhovoru, který natáčela Cecilia skrytým mikrofonem, se jí dostalo dalšího vysvětlení právě o Raymovi. Z toho, co Pam říkala, bylo rovněž zřejmé, že už měla instrukce od svého obhájce.

„Podívej se, konečně platí to taky pro tebe. Podle zákonů v New Hampsiru nemůžeš být považována za spolupachatelku vraždy, když ses o ní dozvěděla, až když už byla spáchána. Mohla bys být obžalovaná jen v případě, žes o ní věděla napřed."

„Jo," řekla Cecilia.

„Musela by ses zúčastnit přípravy a plánování, ale taky samotné vraždy. Tak se od nich nenech nachytat. Kdyby ti policajti slibovali, že se z toho vyvlíkneš, když se přiznáš, tak na to nesmíš naletět."

„No jo. To jsem ráda, že mi to říkáš."

„Je to totiž vážná věc," řekla Pam starostlivě. „Jestli například si Vance jednou řekne: když musím do lapáku já, tak ale taky Rayme a prozradí jim, že Rayme o přípravách věděl, tak ho nezachrání ani pánbůh. Jestli leda chodí a kecá, jen aby se dělal zajímavým, tak je to pěknej vůl."

„Nejsem si jistá, jestli ho už nesbalili," řekla Cecilia.

Pam Smartová byla sebevědomá mladá žena, která ve svých dvaadvaceti letech přesně věděla, co chce. Byla ctižádostivá, ale zaslepená. Přesto, že musela tušit, že se kruh kolem ní stahuje, hrála si na suveréna, kterému se nic nemůže stát, protože je chytřejší než ostatní. Před svou přítelkyní Cecilií, která ji v tuto chvíli už právě pro tyto vlastnosti nenáviděla, hrála roli ze špatného filmu. Dokonce ji pozvala na příští den, že spolu od večera do rána vymetou pár diskoték, aby si spravily náladu. Není jisté, jestli se na ten noční tah skutečně vypravily. Čtrnáct dní po jejich setkání byla 1. srpna Pamela Smartová zatčena pro podezření na přípravě a účasti na vraždě svého manžela Gregga.

Policisté pro ni přišli do školy do její kanceláře krátce před druhou hodinou odpolední a ona si snad poprvé uvědomila, že jde do tuhého. Pamela však zřejmě myslela na zadní vrátka, odpočátku měla po ruce dva obhájce Paula Twomeye a Marka Sistiho z Chichesteru, což je nevýznamné městečko nedaleko Concordu. Ti okamžitě podali u Nejvyššího soudního dvora v Exeteru žádost o stanovení výše kauce a následné propuštění jejich mandantky. Soudce určil termín pojednávání na 13. srpna. Pamela Smartová se dostavila, doprovázena oběma advokáty ve slušivém černém kostýmu z dobrého módního salonu a chovala se jako zkušená herečka obsazená do hlavní role.

„Je mi dvaadvacet a jsem vdova," řekla, i když ji za tři dny čekaly třiadvacáté narozeniny. „Můj manžel byl před třemi měsíci brutálně zavražděn. Byla jsem nařčená z tohoto hnusného zločinu a nyní jsem dokonce obžalována. Už dvanáct dní trávím ve vězení pro podezření ze zločinu, jehož jsem se nedopustila. Prožívám dny plné strádání a trýzně. Prosím, aby se mi dostalo příležitosti dokázat svou nevinu.Slibuji, že nezmizím. Jsem připravena přesvědčit tribunál v této soudní síni, že nejsem vinna."

Případ zpracovával zkušený soudce Douglas Roberts Gray. Znal nahrávky pořízené Cecilií Pierceovou. Žádost obžalované striktně zamítl a poslal ji zpět do státní věznice Goffstown. Hned druhého dne pak rozšířil trestní senát soudu Rockingham County obžalobu proti Pamele Smartové o spiknutí za účelem spáchání vraždy a o nezákonné ovlivňování svědků, protože přemlouvala Cecilii Pierceovou, aby buď neodpovídala na otázky soudce, nebo aby lhala.

Věznice pro ženy v Goffstownu patřila do oblasti působnosti soudu Hillsborough County. Tamní soud rozšířil 4. ledna 1991 obžalobu ještě o další trestné činy, protože se Pamela Smartová pokusila ve vězení přemluvit odsouzenou Mariannu Mosesovou, s níž se za mřížemi spřátelila, aby dala dohromady akci na její záchranu. Syn Mosesové, přibližně stejně starý jako Bill Flynn, měl vystoupit před soudem v roli svědka s výpovědí, že na vlastní uši slyšel, jak Cecilia Pierceová řekla, že lhala, když se vyjádřila o účasti své přítelkyně Pam na plánované vraždě jejího manžela. Kdyby ani tato akce nedopadla dobře, měla se Mosesová, která byla odsouzena na čtyři roky vězení za podvody, domluvit při návštěvě se svým manželem, aby našel ochotného placeného vraha, který by navždy umlčel nepohodlnou svědkyni Cecilii.

Další průběh příprav procesu se pro Pamelu Smartovou nevyvíjel dobře. Stejného dne, 28. ledna, zatkli dalšího z party mladíků ze školy Winnacunnet High School Raymonda Fowlera a prokurátor ho obvinil z přípravy a spáchání vraždy. Téhož dne se dohodli obhájci obžalovaných Billa Flynna, Patricka Randalla a Vance Lattima, že se ve smyslu zákona platného pro dospělé delikventy přiznají k trestným činům uvedeným v obžalobě, nebudou tudíž dál vyslýcháni, budou však vypovídat proti spoluobžalované Pamele Smartové. To bylo velmi významné rozhodnutí. Soudci se tím otevřela možnost zahájit líčení. Soudce Gray zahájil výběr porotců 19. února, o týden později bylo složení poroty schváleno, proces oficiálně začal 5. března 1991. Soudní síň měla stěny obloženy tmavě mořeným dubem a působila pochmurně. Nebylo zde ani dost míst pro obecenstvo a novináři se tísnili v koutě.

První nastoupil na scénu Patrick Randall. Vypovídal klidně, tiše, ale věcně, jako by vyprávěl obsah včerejšího kriminálního filmu.

„Čekali jsme u nich v bytě. Nerozsvítili jsme a byla tam tma jako v pytli," řekl. „Už se mi to zdálo dlouho, a tak jsem se zeptal, kde krucifix tak dlouho je. Ale Bill mi odpověděl, že to taky neví. Bill pořád držel v ruce pistoli, kterou Vance sebral z tátovy sbírky. Pak jsme si to ještě jednou zkusili zahrát. Já jsem se měl postavit za dveře a Bill měl být nahoře na schodech. Tam by ho Gregg hned po příchodu nemohl vidět. Já jsem mu měl proříznout zezadu hrdlo. Měl jsem na to dlouhý nůž. Opravdu byla všude tma, jen škvírou pod roletou sem padalo trochu světla z luceren na parkovišti. Měli jsme na sobě staré džínsy a černá trika a vzali jsme si taky staré hodně obnošené tenisky, abysme je mohli zahodit a doma by je nikdo nehledal, čekali jsme tam strašně dlouho. Já jsem si pak sedl ke stolu a Bill stál a čuměl na černou obrazovku, samozřejmě že jsme si nemohli televizor zapnout a dívat se. Moc jsme nemluvili."

Byla to neuvěřitelná scéna. Snad si ti kluci hráli na loupežníky, každých pár minut vraždící v některém z televizních seriálů. Zřejmě jim to vůbec nepřipadalo, že vražda je něco zavrženíhodného, když denní zprávy byly plny mrtvých. Sotva šestnáctiletý Bill, kterého Pamela Smartová tak rychle a šikovně zaučila do milostného uměni, snad přitom myslel právě na ni a na rozkoše, které ho čekají, až se zbaví nepohodlného manžela. Už měl být dávno doma, ale stále ještě nešel.

U dveří měli připravenou nákupní tašku, do níž sebrali kdeco, aby akce vypadala jako loupežná vražda. Jenomže ukradli cennosti ohodnocené z jejich pohledu. Vzácné CD desky, pár zlatých řetízků na krk a náramky s kameny koupené někde u Číňana.

Pak konečně šlehla světla automobilu okny kuchyně a kluci se postavili do bojových pozic. V rozčilení to udělali obráceně, než se smluvili: Bill skočil za dveře, ale neměl nůž, a Patrick vyběhl na schodiště. Gregg Smart vstoupil do domku a rozsvítil. Byl proti nim chlap, vysoký přes stoosmdesát, sedmdesát kilogramů svalů a kostí.

„Zůstal stát ve dveřích a volal na psa. Ale to už po něm skočil Bill. Popadl ho za ramena a hodil ho na stěnu. Pak ho začal mlátit jako profesionální boxer," prohlásil Patrick Randall. „Když zvedl ruce, aby si chránil obličej, tak jsem ho popadl za vlasy a strčil jsem mu hlavu proti zdi. Přitom jsem ho pořád držel za vlasy. Začal řvát. Tak jsem mu ještě vrazil pár pěstí a řekl jsem mu, aby držel hubu. Houkl jsem na něj, aby navalil peněženku. Bez řečí mi ji podal. Přitom prosil a řekl, abysme si vzali, co chceme, ale abysme ho nechali žít. Neměl na krku ani zlatý řetízek, ani náramek, ale měl na prstě snubní prsten. Tak jsem mu řekl, aby ho sundal a dal mi ho. Za nic na světě nechtěl, říkal, že by ho jeho žena zabila, kdyby mi ho dal. Napřáhl jsem se nožem, ale strašně se mi třásly ruce. Najednou jsem se vůbec nemohl pohnout, jako bych měl celé tělo v křeči. No a pak přišel Bill s tou pistolí, řekl, ať mu to bůh odpustí a práskl ho zblízka do hlavy. Ve vteřině bylo po něm."

Ten výstřel je probudil z psychické křeče. Najednou věděl každý z nich, co má dělat, plnili přesně to, na čem se předem domluvili. Zmizeli ve tmě, naskočili do připraveného vozu a byli pryč. Bylo to tak snadné, jako ve všech detektivkách, které od dětství sledovali.

„Dotklo se vás to, obžalovaný Randalle?"zeptal se prokurátor Paul Maggiotto.

„Ani ne," řekl Patrick klidně. „Jen jsem měl strach."

Patrick měl vynikající paměť. V logickém sledu vylíčil před porotou každou vteřinu vraždy i útěku z místa činu. Věděl, kde Bill odhodil gumové rukavice, které později policisté objevili vedle odpadkového kontejneru, pamatoval si, že museli ještě natankovat a že se cestou zastavili na pizzu. Dopodrobna popsal všechna setkání s Billem a ostatními kamarády až do chvíle, kdy se šíleně nudili a pořád omílali totéž, a tak se sebrali a šli do kina. Tam je pak vyhledaly Patricie Randallová a Diana Lattimeová a řekly jim, že na ně venku čeká policie. A bylo po všem. Policajti je odvezli za mříže.

Obhájci Pamely Smartové, šestatřicetiletý Mark Sisti a jednačtyřicetiletý Paul Twomey, neměli v procesu velké šance. Jejich mandantka se nepřiznala, ale proti její výpovědi stály výpovědi kompliců. A tak se Mark Sisti při křížovém výslechu prvního z obžalovaných snažil vytlouct z mála aspoň něco. Chlapec totiž vypovídal upřímně, nic netajil, z ničeho se nevykrucoval, na porotce musel nutně udělat dobrý dojem. Nakonec: on vlastně Gregga nezavraždil, jen byl při tom.

„Pamela Smartová tedy při vraždě nebyla?" zeptal se obhájce.

„Ne."

„Kde tedy byla?"

„Říkala, že musí na schůzi do školy."

„Nedala vám nějaké pokyny? Nenapsala vám třeba něco na kousek papíru? Jak máte postupovat?"

„Ne. Nic takového se nestalo," řekl Patrick Randall.

„Vy jste si odnesl z bytu Smartových nějaké šperky. Je to tak?"

„Jo. Pár řetízků."

„Co jste s nima udělal?"

„Jel jsem s nima ještě v noci do Hamptonu."

„Chtěl jste je tam prodat? Byla přece noc?"

„Snažil jsem se je vyměnit za koks."

„Podařilo se vám to?"

„Ne. Dva chlápkové mi řekli, že to nemá žádnou cenu."

„Proč jste nám to neřekl při včerejším výslechu?"

„Neměl jsem ponětí, že by to někoho mohlo zajímat. Ale řekl jsem přece, že jsme potom jeli do Hamptonu."

„Neřekl jste ale proč."

„Když řeknu, že jedu do Hampton Beach, tak každý ví, že se tam nejdu procházet po promenádě."

„Mám tomu rozumět tak, že jezdíte do Hampton Beach pro dávky kokainu?"

„Potřeboval jsem se trochu potěšit po tom, co jsme prožili."

„Vy ale máte za sebou už pěkných pár kousků, že je to tak?"

„Nevím, co tím myslíte."

„Vykrádal jste z automobilů stereorádia, několik vozů jste ukradl a pak jste je někde nechal stát, prodával jste drogy."

„Příležitostně."

„Přitom jste chodil do školy."

„Co jsem měl dělat? Nechodit tam?"

„Řekněte slavnému soudu a pánům porotcům, nezatáhli jste záměrně do případu Pamelu Smartovou, abyste zmírnili případný trest?"

„Nic takového jsme neudělali. A mně vůbec není jedno, jestli někdo půjde do lapáku nebo ne.“
„Můžete nám říct, kam zmizel snubní prstýnek zavražděného? Na prstě mrtvoly totiž nebyl.“
„Nemám ponětí. Já jsem mu ho nevzal. Já jsem si vzal jen řetízky, ale ty nemají vůbec žádnou cenu,“ opakoval smutně.
Vance Lattime junior odpovídal na prokurátorovy otázky pohotově, nesnažil se o vytáčky, byl vyrovnaný, zdálo se, že se smířil se situací a nechtěl ji ještě komplikovat.
„Věděl jste o milostném poměru vašeho kamaráda Billa s obžalovanou Pamelou Smartovou?“ zeptal se Paul Maggiotto.
„Věděl.“
„Řekl vám o tom Bill Flynn?“
„Nepotřeboval mi nic povídat. Mám oči. Viděl jsem, jak se líbali ve voze. Ale Bill mi o tam taky ve škole vykládal.“
„Takže jste věděl, že se intimně stýkají?“
„Jo, popisoval mi podrobně všechny čísla, která ho Pam naučila.“
„Nemluvili jste taky o manželství Pamely Smartové?“ zeptala se prokurátorka Diana Nicolosiová.
„Jo, jednou mi řekl, že ti dva spolu nevycházejí moc dobře.“
„Viděl jste snad na vlastní oči, jak spolu jednali?“
„Ne, to jsem neviděl.“
„Takže jste o tom jen slyšel.“
„Jednou jsem byl v kanceláři paní Smartové, když se s manželem hádala. Myslím, že si dost šli na nervy. Hodně si nadávali.“
„Mluvil jste pak s Pamelou Smartovou o tom výstupu?“
„Ne. To ne. Ale řekla: tak se podívej, je ti snad jasné, že mi nic jiného nezbývá.“
„Vysvětlila to blíž?“
„Ne. Ale věděl jsem o jejím plánu, jak se chce zbavit manžela.“
„Jak to bylo odpoledne 1. května?“ zeptala se prokurátorka.
„No, jak to bylo? Tak, jak to říkal už přede mnou Pete.“
„Myslíte Patricka Randalla?“
„Jo. Pam přijela vozem před jejich dům, my jsme tam už čekali. Jeli jsme pak do Massachusetts k Vancově babičce. Měla nám půjčit vůz. Cestou jsme si to probírali.“
„Hovořili jste taky o účasti paní Smartové na vraždě?“
„Mluvili jsme o tom, co má dělat, až objeví mrtvého Gregga.“
„A co podle vás měla dělat?“
„No, chovat se docela normálně.“
„Probírali jste taky plán vraždy? Myslím, povídali jste si, jak to uděláte?“
„Jasně, že jsme o tom mluvili.“
„Měl Bill střílet?“
„Jasně. Nikdo jiný neměl bouchačku.“
Pak Vance vyprávěl, jako by šlo o legrační příhodu, jak měli s sebou plastikový pytel se starými hadry, do nichž se měli převléknout, jak se smáli Billovi, když si natáhl rukavice.
„Proč jste se mu smáli?“ zeptala se prokurátorka.
„Protože byly latexové a takové by si žádný lupič nenavlékl. Ještě jsme se cestou zastavili u Billa, pak jsme zajeli do Derry a postavili vůz na parkoviště Hood Plaza. Tam jsme si přelepili prsty izolepou kvůli otiskům a teprve pak jsme si navlékli rukavice.“
„Šli jste pohromadě?“
„Patrick a Bill šli do toho baráku ... “
„Do kterého?“
„Do domku Smartových na Misty Morning a my jsme čekali nahoře na svahu, odkud bylo na barák vidět.“
„Dostal jste za tu službu zaplaceno?“
„Ne, ale měli jsme dostat pět set.“
„Od koho?“
„Od Pam.“
„Odkud měla vzít ty peníze?“
„Z pojistky. Měla dostat po smrti manžela devadesát tisíc dolarů z jedné pojistky a z druhé ještě padesát tisíc.“
„Kdo vám to řekl?“
„Pam a Bill.“
„Patrick Randall ale říkal, že s tím přišel Bill a ne obžalovaná Smartová. Mluvil jste s ní o tom?“
„Ne. To ne. Ale Bill to přece musel vědět. Stýkali se denně.“
„Takže vy jste s ní o tom nikdy nemluvil?“
„Jednou mi řekla, že pravděpodobně budou tu vraždu vyšetřovat, takže nebudeme moct ty peníze dostat hned. Budeme muset nějaký čas počkat, až se to uklidní.“
„To znamená, že jste počítal s tím, že dostanete za vraždu zaplaceno.“
„Já jsem s tím nepřišel. Bill mi to říkal. Jednou mi dokonce řekl, že mi dá, kolik budu chtít i ze svého podílu. Ale na to jsem nepřistoupil. Byli jsme přece kamarádi.“
„Dostal jste za to vůbec něco?“ zeptala se nakonec prokurátorka Nicolosiová.
„Reproduktory z Billova auta. Dal mi je hned potom.“

Po krátké přestávce pokračoval v křížovém výslechu Vance Lattima obhájce Pamely Smartové Mark Sisti.

„Sebral jste doma z otcovy sbírky zbraní pistoli?“

„Ano.“

„Kde jste do ní získal náboje?“

„Koupili jsme je.“

„Kdy jste je koupili?“

„Dost dávno předtím. Ještě v březnu.“

„Proč jste koupili právě tuto značku?“ prokurátorka zvedla krabičku.

„Nemám ponětí. Bill si je vybral. Nejdřív se mě zeptal, které patrony by byly nejlepší, aby zabily člověka, já jsem mu to řekl. Protože to je osmatřicítka, koupil osmatřicítky.“

„Vy jste o vraždě uvažovali už v březnu?“

„Ne, to ještě ne. Ale jednou jsme si tu bouchačku prohlíželi a řekli si, že bysme ji mohli použít. Raymond totiž hledal doma tátovu pistoli a nemohl ji zaboha najít.“

Obhájce si zmatenými výpověďmi Vance Lattima moc nepomohl. Bylo však zřejmé, že se chytá stébla, když není po ruce nic lepšího. Tím vyšla najevo strategie obhajoby. Mark Sisti a jeho kolega Twomey se snažili dokázat, že Bill Flynn na Gregga Smarta žárlil, proto ho chtěl sprovodit ze světa. Udělal to taky proto, že jednou chtěl zkusit, jaké to je zavraždit člověka, a ne se na ty střílečky jenom dívat v televizi. Všichni navíc se chystali ukrást v Greggově domečku elektronické přehrávače a videa. Když Smarta zavraždili, domluvili se, že všechno svedou na Pamelu Smartovou, tak se ze šlamastiky dostanou jen s maličko odřenýma ušima.

Hlavní obžalovaný byl Bill Flynn. Věděl to, a taky se podle toho choval. Vypovídal klidně a věcně, jako by tu roli už kdysi hrál. Klid mu zřejmě dodávalo vědomí, že se z toho stejně nemůže dostat, a i kdyby, že Pamelu tak jako tak ztratí.

„Já jsem se do ní zbláznil od první chvíle, kdy jsem ji viděl,“ odpověděl na otázku prokurátora Maggiotta. „Připadala mi jako princezna z pohádky.“

„Kdy jste se seznámili?“

„Ve školním roce 1989/1990. Přišla k nám do třídy a přednášela o protidrogové akci. Přihlásil jsem se jako pomocník. Byla vedoucí skupiny na naší škole.“

„Zajímala vás ta práce?“

„Vůbec ne. Chtěl jsem být blízko ní. Strašně se mi líbila. Taky mi řekla, že má doma několik snímků, na nichž je ve společnosti hudebníků známých skupin heavy metalu. Spolupracovala s nima na Floridě ve vysílání tamní univerzity.“

„To vás omráčilo?“

„Samozřejmě. Já jsem byl do té jejich muziky úplně paf. Jednou mě pak pozvala do budovy, kde měla svou kancelář, a ukázala mi ty fotky. Já jsem myslel, že se štěstím pominu. Měli jsme tolik společných zájmů. A strašně mě přitahovala.“

„Měl jste tedy pocit, že jste potkal ženu svých snů,“ konstatovala prokurátorka Nicolosiová.

„Měli jsme se rádi,“ řekl Bill pyšně.

„Věděl jste, že je Parcela Smartová vdaná?“ zeptala se Diana Nicolosiová.

„Věděl. Ještě dřív, než jsme spolu začli.“

„Bylo vám to jedno?“

„To se nedá říct. Asi nebylo.“

„Věděl jste, kdo je její manžel?“

„Ano. Gregg Smart.“

„Jak a kde došlo k prvnímu kontaktu?“

„Cecilia mi jednou přinesla vzkaz, že mám přijít za Pam do její kanceláře, že mi chce něco říct.“

„Čili iniciativa z její strany.“

„Měl jsem strašnou radost. Já bych se asi nikdy neodvážil. Ona byla dost nervózní. Už jsem tam chvilku stál a ona mi pořád ještě neřekla, co mi chce.“

„A co teda vám chtěla?“ zeptala se prokurátorka.

„Nejdřív se mě zeptala, jestli na ni někdy myslím.“

„Co jste řekl?“

„Že jo. A ona mi na to odpověděla, že na mě myslí pořád. Ve dne v noci.“

„Čekal jste to?“

„Vůbec ne. Hned mi řekla, že neví, co má dělat, protože je vdaná.“

„Co jste na to odpověděl?“

„Nic. Byl jsem strašně šťastný. Bylo mi patnáct a krásná a přitažlivá dvaadvacetiletá žena mi vlastně vyznala lásku. Já jsem z toho byl docela vedle.“

„Jak to pokračovalo?“

„Jednou jsme jezdili vozem, jen tak, dělali jsme nějaké fotky a nakonec jsem ji vzal s sebou do svého pokoje.“

„Vaši nebyli doma?“

„Matka byla někde na druhé straně a tak jsme nemluvili a zamkli jsme se, ona si lehla na moji postel a já vedle ní, nejdřív jsme si povídali, pořád jsme se líbali a pak jsme se objímali. Ale nic víc. Jen jsme se tak muchlovali. Tenkrát mi řekla, že mě asi bude muset znásilnit, abychom se mohli milovat.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Pár dní potom. Její manžel jel někam na obchodní cestu, ona vzala s sebou Cecilii, abysme nebyli v domku sami, kdyby snad někdo přišel. Vypůjčili jsme si cestou ten film Devět a půl týdne.“

„Dívali jste se tedy na video?“

„Ne moc dlouho. Řekla, abych s ní šel nahoru, že mi ukáže ještě nějaké další filmy. Seděl jsem na posteli.“
„Co jste měl na sobě?“
„Vůbec nic.“
„A ona?“
„Byla rozpačitá. Ale to ona mě předtím svlékla. Pak šla do koupelny pod sprchu, řekla totiž, že je celá ulepená, přišla a měla na sobě takovou průhlednou věc, řekla, že si to koupila kvůli mně. Pustila disketu van Halena Black and Blue a začala tančit. No a pak jsme se milovali,“ řekl jako zkušený donchuán.
„Na posteli?“ zeptal se zbytečně prokurátor Maggiotto.
„Nejdřív na posteli, pak na zemi, všude.“
„Cecilia Pierceová zatím seděla dole u televizoru?“
„Ano. Nahlédl jsem tam, když jsem šel do kuchyně do chladničky pro kostky ledu. Začal jsem pak Pam tím ledem natírat jako Mickey Rourke Kim Basingerovou.“
„Zmínila se vám při tom o svém manželovi?“
„Ne. Tu noc vůbec ne. Teprve druhý den ráno. Pam vezla nejdřív Cecilii domů a pak mě. Cestou mi řekla, že by nejradši někoho zavraždila. Myslel jsem, že mluví o své sekretářce, s kterou se hádala. Ale ona řekla: ne ji, ale Gregga.“
„Jak jste na to reagoval?“ deptala se prokurátorka.
„Mlčel jsem. Nevěděl jsem si rady. Za několik dní jsme pak o tom znovu mluvili, a ona mi odpověděla, že by přišla o všechno, o auto, o nábytek, všechno totiž patří Greggovi, všechno se kupovalo na jeho jméno.“
„Nesnášela se se svým mužem?“ zeptala se Diana Nicolosiová.
„Asi ne. Jednou mi řekla, že se brali jen proto, že se to slušelo a patřilo. Chodili spolu totiž už tři roky předtím. Ale hned potom to neklapalo. Jednou ji Gregg vyhodil z domu jen tak v šatech a venku ležel sníh. Když mi to vyprávěla, tak plakala a já jsem se na to nemohl dívat.“
„Kdy vám řekla, že by se chtěla manžela zbavit?“
„Právě ten večer. Řekla, že jediná možnost, která nám zbývá, abychom se mohli milovat, je zbavit se Gregga.“
„Neřekla zavraždit Gregga?“
„Ne.“
„Ale vy jste tomu tak rozuměl?“
„Vůbec ne. Nevěřil jsem, že by to myslela vážně.“
„Později jste však pochopil, že to nebyl jen hloupý žert?“
„Možná dva nebo tři dni potom mi řekla, že má plán, jak to všechno vyřešit.“
„Jaký to byl plán?“
„Prakticky to, co jsme udělali.“
„Radil jste se o tom s přáteli Lattimem, Randallem a Fowlerem?“
„Vlastně ano.“
„Slíbili vám pomoc?“
„Ne.“
„Začal jste shánět pistoli?“
„Ano.“
„Jak?“
„Cecilia mi vytipovala auta, v kterých si myslela, že by mohla být pistole. Pokusil jsem se do nich dostat, ale nepodařilo se mi to.“
„Takže jste zbraň nesehnal?“
„Ne.“
„Kdy jste se poprvé pokusili zavraždit Gregoryho Smarta?“
„Koncem března. Pam měla ten večer ve škole schůzi a řekla, že to je dobrá příležitost.“
„Souhlasil jste?“
„Vlastně ano, ale nechtěl jsem to udělat, jen jsem nevěděl, jak se vymluvit. Ve skutečnosti jsem ho nechtěl zavraždit.“
„Jak jste se z toho vyvlékl?“
„Místo do jejich domku na Misty Morning Drive jsem šel normálně domů. A později, když už šla matka spát, jsem zavolal Pam do kanceláře.“
„Přiznal jste se jí?“
„Myslel jsem, že mě pochopí. Vyložil jsem jí, že jsem neměl ani auto, ani zbraň. To bylo peklo, nikdy jsem ji takovouhle nezažil. Kdyby to nebylo po telefonu, tak mě snad zfackovala. Řvala na mě jako blázen, vyčítala mi, že ji nemám rád, kdybych měl, tak jsem to už dávno udělal. Myslela si, že s ní chci žít a milovat se a řekla, že to takhle dál nejde, už se nikdy neuvidíme.“
„Jak jste na to reagoval?“
„Bylo mi to strašně líto. Plakal jsem. Překvapila mě, že dokáže být tak krutá.“
„Věřil jste, že se s vámi už nechce setkat?“
„Myslel jsem si, že všechno skončilo.“
„Bylo to tak?“
„Ne. Cecilia mi o přestávce ve škole přinesla písemný vzkaz.“
„Měl jste se s ní setkat?“
„Zvala mě do kanceláře. Tak jsem tam šel. Měl jsem na ni vztek. Ale ona už zase byla milá a hodná a něžná, omlouvala se mi, řekla, že se nic nestalo, když se to nepovedlo včera, tak se to povede jindy. Však bude mít ve škole zase večer

schůzi.“

„Jak jste se zachoval vy?“

„Řekl jsem oukej, udělám to jindy. Potom jsem začal vyjednávat s Vancem, Patrickem a Raymondem. Potřeboval jsem revolver, abych jí ho aspoň mohl ukázat.“

„Vaši přátelé se toho chtěli zúčastnit?“

„Ne. Nechtěli o tom ani slyšet. Řekli, že jsem cvok.“

„Všichni tři?“

„Raymond se zeptal, jestli je v tom jejich baráku něco cenného, co by se přitom dalo odnést a prodat.“

„Pak projevil zájem?“

„Řekl jsem mu, že Pam nemá nic proti tomu, když si každý vezme co bude chtít.“

„Souhlasil?“

„Jo, řekl oukej. Raymondův otec byl totiž až do smrti policajt a Raymond měl pocit, že někde v jejich bytě by mohla být stará pistole.“

„Přinesl ji?“

„Ne. Nic nenašel. Ale řekl, že pořádný kuchyňský nůž by na to taky stačil.“

Scházeli se jako spiklenci a radili se jako mafiánští zabijáci z televizního seriálu. Připravovali si staré obleky a kecky zralé na vyhození, povídali si, jak to udělají, a Raymond přišel jednou s dobře nabroušeným kuchyňským nožem, který sebral doma matce.

„Kdy jste se rozhodli?“ zeptal se prokurátor.

„Koncem dubna, asi tak měsíc po prvním pokusu.“

„Jak jste se měli dostat dovnitř?“

„Pam mi řekla, že nechá otevřené sklepní okno. Jenže my jsme pořád ještě neměli auto.“

„Nechtěli jste si je od někoho půjčit?“

„Neměli jsme od koho. Doma to nešlo. Nakonec nám Pam řekla, že si můžeme pro ten večer vzít její.“

„Jaký to byl vůz?“

„Stříbrná Horda CRX. Postavila ji na parkoviště za školou a klíček nechala v zapalování. Já jsem si ji pak v nocí měl s Raymondem vzít.“

„Byli jste na ten večer připraveni?“

„Odpoledne jsem zašel s Raymondem, Patrickem a Vancem do obchoďáku, kde jsme si chtěli koupit lístky na večerní koncert. Pak jsme si šli pro auťák. Když jsem otočil klíčkem, začal hrát přehrávač van Halenovu kazetu s přesně nařízenou písničkou Black and Blue.“

„Proč právě tuhle?“ zeptala se prokurátorka.

„Protože jsem ji žral a Pam taky. Milovali jsme se při ní.“

„Kam jste jeli? Bylo přece ještě brzo?“

„Nejdřív k nám. Měl jsem připravenu tašku se starými hadry, které jsem si chtěl oblíct, aby se daly zahodit, kdyby se na ně náhodou dostala krev. A zastavili jsme ještě před dragstórem, kde jsem každému koupil latexové rukavice. Šest párů po deseti centech.“

„Pak už jste jeli na Misty Morning Drive?“

„Bylo ještě moc brzo. A já jsem dostal strach. Chtěl jsem z toho vycouvat, a nevěděl jsem jak. Gregga jsem nikdy nechtěl zavraždit. Myslel jsem si, že to všechno není doopravdy, že k tomu nedojde.“

„Proč jste se tedy zúčastnil plánováni vraždy?“

„Měl jsem strach, že mě Pam nechá, když v tom nepojedu.“

„Řekla vám něco takového nebo vám to naznačila?“

„Ne. Ale poprvé se tak strašně rozčílila, že jsem si mohl být jist, že by to se mnou skončila.“

„Říkáte, že jste se měli rádi.“

„Já určitě, ale ona?“

„Vy jste přece na Misty Morning Drive vůbec nedojeli.“

„Ne. My jsme měli na Derry odbočit na té velké křižovatce doleva a já jsem to Raymondovi říkal.“

„Raymond Fowler řídil?“

„Jo. A blbě. Anebo se už posral strachy. Prostě dostali jsme se jinam, a tak jsme zastavili u benzinové pumpy a zeptali se na cestu. Když jsme konečně dojeli k jejich domečku, viděli jsme, že tam už stojí Greggův vůz Station Wagon. Vylezli jsme ještě opatrně z vozu, obešli jsme jejich barák a zahlídli jsme v obýváku světlo. Jasně, že už byl Gregg doma, rozsvítil dokonce ještě i v ložnici. Tak jsem klukům řekl, že je to v pytli; nasedli jsme a jeli pryč. Nedaleko Hood Plaza jsem z budky zavolal Pam a řekl jsem jí, co se stalo.“

„Vyčítala vám to?“

„Neřekla ani slovo. Dojeli jsme pro ni, odvezli jsme domů Raymonda a ona pořád neřekla ani slovo. Teprve když jsme byli sami, tak se do mě pustila a řvala na mě, jak jsem si mohl splést směr a zabloudit, jsem blbec a nemiluju ji.“

„Jak jste na to reagoval?“

„Řekl jsem, že nemá pravdu,“ odpověděl Bill a utřel si slzy.

„Neodpustila vám?“

„Řekla mi odměřeně, jako bych byl cizí, že v květnu bude zase mít konferenci.“

„Jak jste se dohodl s kamarády? Teď už jste přece věděli, že slib dodržíte?“

„Znovu jsem jim řekl, že si můžou vzít z domku, co budou chtít a navíc jim Pam vyplatí tisíc dolarů. Každému. To je vzalo. Začalo se jim to líbit. Tak jsem to řekl při prvním setkání Pam. Netvářila se nadšeně. Zeptal jsem se jí, jestli se jí to

nezdá moc. Řekla, že pět stovek bude dost. Tak jsem to zase řekl klukům.“

„Souhlasili?“

„Co mohli dělat, když bylo všechno připraveno. Vance už věděl, jak sebere doma tátův revolver.“

„Zúčastnila se někdy obžalovaná Smartová vašich porad před vraždou?“

„Několikrát se o tom před ní mluvilo.“

„A co Cecilia Pierceová? Věděla o tom?“

„Od první chvíle. My jsme před ní nikdy nic netajili.“

„Obžalovaná Smartová s ní o připravované vraždě taky mluvila?“

„Samozřejmě.“

„Nevadilo vám to?“

„Nelíbilo se mi to. Já jsem jí totiž nikdy moc nevěřil.“

„Mluvil jste o tom s Pamelou Smartovou?“

„Ano.“

„Co vám na to řekla?“

„Že jí naprosto důvěřuje. Cecilia ji nikdy nezradí.“

Výpovědi tří kluků se lišily jen v nepodstatných drobnostech. Prokurátor Maggiotto však přesto chtěl slyšet od Billa Flynna jeho verzi vylíčení vraždy. Obžalovaný odpovídal velice ochotně, někdy vyprávěl až zbytečně podrobně. Žalobci s ním neměli potíže. Znovu se tedy před porotci objevil tragický obraz noci, kdy byl zavražděn Gregory Smart a kdy se ze tři patnáctiletých chlapců a dvaadvacetileté ženy stali vrazi.

„Najednou jsme stáli proti sobě a civěli jsme na sebe,“ začal Bill Flynn. „Připadalo mi to jako věčnost. Měl jsem strach, že jsem se nemohl pohnout. Ale pak jsem ho popadl za ruku a vtáhl jsem ho dovnitř.“

„To znamená,“ řekl prokurátor Maggiotto, „že se Gregory Smart ve dveřích zarazil, když vás uviděl, a nechtěl jít dál?“

„Začal hrozně křičet, chtěl se dostat ven a utéct.“

„Co křičel?“

„O pomoc a tak. Já už ani nevím.“

„Co bylo dál?“

„Patrick mi skočil pomoct a nakopl Gregga, až vlítl do chodbičky.“

Bill Flynn pak popisoval scénu vraždy. Jeho verze se nelišila od ostatních. Pozoruhodná však byla Billova proměna během vyprávění. Začal klidně, jako by o nic nešlo, ale stále víc se při líčení vzrušoval, třásl se, nakonec se rozplakal, že mu soudní zřízenec musel podat krabičku papírových kapesníčků. Soudce nechal Billa oddychnout. Když po chvíli koktavě pokračoval a nebyl schopen říct souvislou větu, vyhlásil předseda senátu Gray půlhodinovou přestávku.

„Vy jste chtěli Gregoryho Smarta původně podříznout kuchyňským nožem?“ pokračoval soudce Gray, když všichni zasedli na svá místa.

„Uvažovali jsme o tom.“

„Proč jste změnili plán?“

„Uvědomili jsme si, že toho nejsme schopni.“

„Hovořili jste o tom?“

„Nebylo třeba. Všichni jsme cítili, že by to ani jeden z nás nezvládl.“

„Tak jste se rozhodli pro pistoli? Jak to proběhlo?“

„Patrick na mě kývl, já jsem vytáhl bouchačku z kapsy, natáhl jsem kohoutek a namířil mu zblízka na hlavu.“

„Jak dlouho jste mu takhle hrozil?“

„Sto let to trvalo. Nevím vůbec, co se dělo. Pak jsem zmáčkl.“

Státní žalobce Maggiotto šel ke stolu s krabicí doličných předmětů, vytáhl z ní pistoli v průhledném sáčku a zeptal se:

„Je to ta zbraň?“

„Ano, je.“

„Podle některých výpovědí jste zvolal: panebože, odpusť mi, a teprve pak jste vystřelil. Proč jste volal boha o pomoc?“

„Nechtěl jsem Gregga zabít. Chtěl jsem být s Pam, a musel jsem to udělat, aby se se mnou nerozešla. Nechtěl jsem ho zabít.“

Později se objevil v místním tisku komentář soudních zpravodajů hodnotící výpověď Billa Flynna. Byla cenná zejména pro vysvětlení chování Pamely Smartové. Z Billovy výpovědi vyplývalo, že se snažila, jak mohla, utajit svůj milostný poměr k Billovi. To bylo pochopitelné. Méně vysvětlitelné už byly některé další okolnosti. Její milenec Bill měl 12. března narozeniny. Slíbila mu zlatý řetízek, dostal však jen předplatné časopisu Guitar, ale i to na Ceciliino jméno a její adresu. Billovi vysvětlila, že si netroufala vybrat těch pět set dolarů na řetízek z konta, aby na to Gregg nepřišel.

Pamela Smartová všemi způsoby chtěla utajit spojení s partou Billa Flynna. Proto byla šokována drzostí, že se Vance a Bill objevili na pohřbu, zatáhla je stranou a vynadala jim. Nikdy s Billem nemluvila o vraždě a nechtěla vědět, co se v jejich domku té noci odehrálo. Bill prohlásil, že se na to neptala a on o tom taky mlčel. Soudci, prokurátorovi i porotcům bylo zřejmé, že byla Pamela Smartová vychytralá a všemi způsoby se snažila distancovat od party mladistvých vrahů. Nebylo tedy její rozhodnutí rozloučit se s Billem také účelové?

Den před zatčením přijeli Vance a Patrick k domku na Misty Morning Drive. Věděli, že je tam i Bill. Přinesli nepříjemnou zprávu. Podle mnoha okolností se Ralph Welch rozhodl, že půjde na policii a vyklopí tam všechno, co ví. Všichni pak jeli do Seabrooku, Vance potřeboval něco odstranit z bytu. Bill a Patrick zatím čekali v osadě necelou míli odtud, Pam se bála, aby je někdo neviděl pohromadě. Na zpáteční cestě jeli nacpaní ve dvousedadlovém sportovním

voze, kdosi nahlas uvažoval, že už po nich policie zřejmě jde. Pam zastavila, nařídila, aby okamžitě vystoupili a svoje rozhodnutí zdůvodnila:

„Nechci s váma mít nic společného. Nechci, aby mě policajti viděli ve vaší společnosti."

Kluci se ale nedali, a tak je Pam, ač nerada, odvezla na Misty Morning Drive, kde půjčila Patrickovi a Vancovi svůj malý motocykl, aby zajeli pro vůz Patrickovy matky, že se pak všichni vrátí pro Billa.

„V žádném případě však nejezděte sem," nařídila jim. „Počkám na vás na parkovišti Winnacunnet High School. Nestojím o to, abyste přivedli policii až k mému domku."

Advokáti obžalované neměli mnoho možností, a tak se Mark Sisti snažil donutit Billa Flynna k odpovědím, které by aspoň naznačily možnost, že skutečným důvodem vraždy byla žárlivost a živelná nenávist. Gregg Smart byl Billův soupeř na život a na smrt. Bill na trik nenaletěl, i když na jednu ze záludných otázek odpověděl:

„Pam mi říkala, že ji Gregg často bije. Rve jí vlasy a mlátí ji na podlaze. Jednou mi ukázala škrábanec na rameni a řekla mi, že je od něj."

„Rozčílilo vás to, když jste viděl tu ránu?" zeptal se Sisti.

„Samozřejmě. Velmi."

„Nebyl to jeden z důvodů vraždy?"

„Nikdy by mě nenapadlo zabít Gregga, kdyby si to Pam nepřála," ohradil se Bill.

„Vyprávěl jste pánům porotcům, že jediným důvodem, proč jste Gregga Smarta zavraždil, bylo, že jste miloval jeho ženu. Je to tak?"

„Ne. Já jsem ho zavraždil proto, že si to přála."

„Takže byste udělal, cokoliv by vám řekla?"

„Ano."

„To se mi pak zdá, že nemáte v hlavě ani gram mozku!" křičel obhájce Sisti.

„Myslím, že mám v hlavě kompletní mozek, pane, ale já jsem byl velice zamilován."

„Takže za nic nemůžete?"

„Spáchal jsem ten hrozný čin, ale jen proto, že to Pam chtěla."

„Považujete se tedy za vraždícího robota?"

„Byla mou první láskou. Nechtěl jsem, aby mě opustila. Za každou cenu jsem chtěl, aby byla pořád se mnou."

Advokát se snažil marně. Drzými otázkami pobouřil porotce a Bill svým přiznáním poprvé zamilovaného chlapce si získal jejich sympatii. Jenže co je platný sympatický vrah? Jeden z novinářů Telegraphu, z jehož reportáží čerpá i tato rekonstrukce, označil obžalovanou Pam za ledovou princeznu zcela ovládající své city a o Cecilii Pierceové napsal, že byla na svůj věk neobyčejně prohnaná.

Když usedla do křesla pro svědky, nebylo jí ještě sedmnáct. Leccos však už měla za sebou. Byla patřičně sebevědomá, ješitná, dokázala se ovládat, při svědectví se chovala jako filmová hvězda, která se ze scénáře naučila perfektní dialog. V pátek 15. března se objevila před porotou velmi střízlivě oblečena, s profesionálním úsměvem a večer pak na prvních stránkách novin.

„Seznámila jsem se s Pamelou Smartovou koncem roku 1989 na schůzce protidrogového sdružení."

„Znala jste se už s obžalovaným Flynnem?" zeptal se prokurátor.

„Už asi dva roky."

„Byl mezi vámi přátelský vztah?"

„Myslíte s Billem? Jaký jiný?"

„Znala jste se taky s jeho přáteli Vancem Lattimem a Patrickem Randallem?"

„Znala jsem je povrchně a jestli vám jde i o Ralpha Welche, tak toho jsem znala jen od vidění."

„S Pamelou Smartovou jste se ale spřátelila?" zeptala se prokurátorka Nicolosiová.

„Byly jsme velmi dobré přítelkyně."

„Kdy jste se dozvěděla o jejím citovém vztahu k Billovi Flynnovi?"

„Jednou odpoledne, snad to byl první únorový týden, přišla jsem za ní do kanceláře. Řekla mi: posaď se a svěřila se mi, že se zamilovala do Billa."

„To už s ním byla ve styku?"

„Ne. Řekla mu, že ho miluje asi tak týden poté."

„Co jste si o tom myslela?"

„Řekla jsem jí, že je blázen."

„A ona na to?"

„Svěřila se mi, že ji tak přitahuje, že se tomu nemůže ani nechce bránit. Připomněla jsem jí, že je vdaná, ale ona to nechtěla slyšet a opakovala stále svou. Tak jsem jí poradila, aby se nejdřív dala rozvést."

„Jak na to reagovala?"

„Dost překvapivě. Řekla, že kdyby se rozvedla z její viny, přišla by o všechno. O nábytek, o psa Halena, jmenoval se po metalové skupině, o byt a auto."

„Jaký byl vztah manželů Smartových?"

„Myslíte Pam a Gregga? Strašný. Pořád se hádali. On prý se opíjel, měl nějakou ženskou, prostě šlapali si po nervech."

„Byla jste při tom, když vaše přítelkyně ve svém bytě poprvé spala s Billem Flynnem?"

„Nebyla jsem při tom, když se milovali, ale seděla jsem dole před televizorem."

„Proč vás tam paní Smartová vlastně pozvala? Mohla předpokládat, že je bude vaše přítomnost rušit."

„Byla jsem tam za záchranou brzdu. Gregg odjel na Rhode Island na školení pojišťováků, on totiž pracoval u

pojišťovny a Pam nechtěla být doma sama. Tak jsem u ní spala už noc předtím. Kdyby se byl Gregg nečekaně vrátil, tak tam byla Pam se mnou.“

„Věděla jste tedy, co se nahoře děje?“

„Dovedla jsem si to představit. Když to už trvalo moc dlouho, šla jsem se tam podívat. Měli pootevřené dveře a leželi na zemi a Pam byla zrovna těsně před, no před tím ... “

„Vrátila jste se zase k televizoru?“

„Jen na chvíli, ale viděla jsem ještě Billa, jak jde do kuchyně a nese pak nahoru misku s kostkami ledu. Tak jsem si řekla, že si asi hrajou na Basingerovou a Rourka z filmu Devět a půl týdne.“

„Zmínila se vám potom někdy o plánu na zavraždění manžela?“

„Nejdřív na to chtěli někoho sehnat. Profesionála, kterému by se zaplatilo a bylo by po problému. Nemohli nikoho najít. Ale od počátku měli v úmyslu udělat to tak, aby to vypadalo jako loupežná vražda.“

„Kdo si to vymyslel?“

„To nevím, ale asi to brzy zavrhli, protože pak začali shánět nějakou zbraň.“

„Proč jste nešla na policii a všechno tam neřekla? Byla to vaše občanská povinnost,“ zeptal se státní žalobce Maggiotto.

„Protože mi ani ve snu nenapadlo, že by to ti dva mysleli vážně.“

„Proč jste si to myslela?“

„Protože jsem Billa už nějaký rok znala. Byl to férový kluk, nebyl by schopen vraždit. V tom jsem si byla jista.“

„Vidíte, jak jste se mýlila.“

„A zhrozila jsem se.“

„Od koho jste se dozvěděla o plánované vraždě?“

„Pam mi to řekla, přesně ale nevím kdy.“

„Mluvila o tom, kdo a kdy to udělá?“

„Ne. Říkala jen oni.“

„Netušila jste, kdo mohl být ti oni?“

„V tu chvíli ne, ale pak jsem podezírala Billovu partu.“

„Jak jste se dozvěděla o vraždě?“

„Od ředitelky ve škole.“

„Jak na vás ta zpráva zapůsobila?“

„Zděsila jsem se. Nevěřila jsem, že by to mohli udělat.“

„Proč jste potom nešla na policii?“

„Měla jsem strašný strach a pořád ještě jsem nevěřila, že to udělali ti kluci. Říkala jsem si, kdyby to byla jejich akce, tak by je přece policajti už dávno měli.“

„Ale pak jste se dozvěděla o jejich zatčení!“

„Potom jsem hledala cestu, jak na policii zajít. Nakonec to za mě vyřídila máma. Krátce po půlnoci, když jsme to doma přemílali z jedné strany na druhou, zatelefonovala moje matka kapitánu Jacksonovi a domluvila s ním schůzku v jedné restauraci v Seabrooku.“

„Tam jste kapitánu Jacksonovi všechno řekla?“

„Ta hospoda byla zavřená, tak jsme si na chvíli sedli naproti do dragstóru, ale sotva jsem začala, tak mě kapitán zarazil, naložil nás a jeli jsme na stanici do Derry a tam jsem to řekla před videokamerou, aby to bylo jako svědectví. Tam jsme se taky dohodli na akcích se skrytým mikrofonem.“

„Stýkala jste se v té době s novináři?“ zeptala se prokurátorka Nicolosiová.

„Až později. Několikrát jsem vystoupila v televizi v pořadu A Current Affair a Hard Copy.“

„Dostala jste za to nějaké honoráře?“

„Time Productions měli zájem podle toho případu natočit film a dali mi dva tisíce jako zálohu. Říkali, že je to za opci, že bych pak dostala nejmíň sto tisíc dolarů, které by zatím uložili na vázané konto. Mohla bych si je vyzvednout, až budu plnoletá.“

„Tedy až v roce 1995.“

Obhájci Pamely Smartové věděli, že Cecilia je snad jediná svědkyně, která by aspoň částečně mohla vypovídat ve prospěch jejich mandantky. A tak se Mark Sisti pustil do křížového výslechu.

„Vy jste, slečno svědkyně Pierceová, vypovídala 11. června na stanici kriminální policie. Je to tak?“

„Ano.“

„Vy jste však při této výpovědi neřekla vyšetřujícím pravdu. Vy jste ji řekla později, až už jste věděla, že vám teče voda do bot. Bylo to proto, že jste zaslechla, jak se povídá, že po zatčení oněch tří podezřelých má být zatčena i jejich mladistvá přítelkyně?“

„Ano,“ řekla odevzdaně.

„Ta nejistota vám šla na nervy?“

„Ano.“

„Pak jste tedy šla na policii, vyprávěla jim, jak vaše přítelkyně Pam plánovala vraždu svého manžela, že by se měli o ni zajímat. A současně jste zdůraznila, že vy s tou ošklivou věcí nemáte nic společného.“

„Řekla jsem jim všechno. I to, co jsem já měla s tím společného.“

„A co akce s revolverem?“ zeptal se Sisti.

„O tom jsem jim neřekla.“

„Proč?“

„Protože jsem ... Nevím, snad jsem to nepovažovala za podstatné.“

„Přitom jste ale vypověděla, že jste se 1. května, tedy v den vraždy, setkala s Pam Smartovou a ta vám oznámila, že toho večera dojde k vraždě. Je to tak?“

„Je.“

„Tak proč nám tady vykládáte, jak jste se divila, když k vraždě skutečně došlo? Nevěřila jste Pam Smartové?“

„Ne. Je to jinak. Pam věřila, že k vraždě dojde, ale já jsem byla přesvědčena, že to ti kluci neudělají.“

„Jak to, že máte pořád strach ze zatčení, když už jste na policii svalila všechnu vinu na kamarády?“

„Protože jsem věděla o přípravě vraždy dřív než k ní došlo.“

„Znamená to, že jste počítala, že k vraždě dojde?“

„Ne. Ale došlo k ní.“

„Což vám umožnilo uzavřít dobrý obchod, který vám mohl vynést sto tisíc dolarů. Je to tak?“

„Ano.“

„Kolik vám do této chvíle zaplatili?“

„Tři tisíce tři sta.“

„A řekli vám, že nebudete zatčena?“

„Nikdo mi nic nezaručil.“

Partie byla rozehrána, ale trumfy v rukávu rozhodně neměla Pamela Smartová. Připravila se na výstup pečlivě. Uvědomila si, že se konečně, ale zřejmě i naposled objeví na obrazovkách milionů televizorů. Tak se jí splní její dávný sen. Chtěla být moderátorkou, slavnou komentátorkou, chtěla se proslavit jako novinářka. V pondělí 18. března na ni mířily objektivy kamer jako na mladou, velmi pohlednou ženu, obžalovanou z vraždy manžela.

Oblékla se uváženě a pro toto životní vystoupení patřičně. Měla vynikající účes, její nádherné, dlouhé světlé vlasy to umožňovaly. Nalíčena byla střídmě, kostým se dvěma našitými kapsami jí seděl jako ulitý. Ostatně měla vynikající figuru, mohla se uplatnit jako manekýnka. Když později promluvila, zazněl soudní síní školený, modulovaný hlas, snad si výstup pečlivě nacvičila, času na to měla dost. Vypadala a mluvila jako velmi mladá dívka. Hovořila však moudře a přesvědčivě. Mnozí pochopili, že je sama sobě nejlepší obhájkyní.

„Vzala jsem si Gregga Smarta proto, že jsem ho milovala. Byla jsem přesvědčena, a taky jsem si to přála, že budeme spolu až do konce života. Byl milý a pozorný, prostě muž,“ začala svou životní historii.

„Chcete říct, že jste neměli manželské problémy?“ zeptala se prokurátorka Nicolosiová.

„To nemohu říct.“

„Kdy začaly?“

„Někdy před vánoci 1989.“

„Můžete nám říct přesné datum?“

„Nepamatuji si je. Toho dne se však zřítila moje představa o štěstí. Můj manžel Gregg nepřišel v noci domů.“

„Nezavolal vám?“

„Měla jsem za sebou velmi namáhavý den, byla jsem k smrti unavena a tak jsem si šla v deset lehnout. Ráno v šest zvonil budík a já jsem zjistila, že Gregg vůbec nepřišel domů. Šla jsem pod sprchu, oblékla jsem se a chystala se do práce, když se objevil. Potácel se, nebyl mytý, učesaný, ani oholený a táhl z něj alkohol, že jsem to cítila přes celý pokoj.“

„Omluvil se?“

„Zpočátku na mě jen tupě civěl, jako by nevěděl, kde je. Pak z něj pomalu vylezlo, že měl obchodní schůzku, vypil s přáteli pár drinků a opil se tak, že nemohl za volant. Řekl, že spal u přítele na gauči. Vysvětloval mi, že netelefonoval, protože mě nechtěl budit.“

„Jak jste se zachovala?“ zeptala se prokurátorka.

„Mlčela jsem, ale věděla jsem, že lže. Musela jsem do práce, tak jsem odešla. Gregg mi pak kolem poledne volal do kanceláře a omlouval se.“

„Udobřili jste se?“

„Řekla jsem mu, že mu nevěřím. Měla jsem pravdu. Později jsem s ním o tom znovu mluvila. Přiznal se, že byl u nějaké ženské. Pro mě to byla rána. Byl mi nevěrný. Nemluvila jsem s ním celý víkend. Cítila jsem se moc mizerně. Mé dívčí sny o krásném manželství se zhroutily. A za pár dní, snad tři dny před Štědrým večerem, jsme se znovu pohádali. Byli jsme na večírku u jeho rodičů. Zase pil víc, než měl. Tak nás Judith a William Smartovi odvezli domů. Cestou se zdálo, že je všechno v nejlepším pořádku. Ani matka ani otec mu nic nevytýkali. Ale jenom jsme za nimi zavřeli dveře, tak jsme se znovu začali hádat.“

Jak to už při manželských hádkách bývá, vznikají z malicherných příčin. Pam Smartová šla do koupelny, osprchovala se, oblékla si pyžamo, ale než si lehli, tak manželovi vyhrožovala, že od něj odejde a dokonce svou výhrůžku chtěla uskutečnit. Vstala z manželské postele jakože odejde, on po ní sáhl, aby jí v tom zabránil, ale udělal to tak nešikovně, byl přece opilý, že ji rukou udeřil do tváře. To byl kámen úrazu.

„Věděla jsem, že to neudělal úmyslně, nikdy mě nebil, nikomu jsem si nestěžovala, ani Billovi Flynnovi, ale mě to tenkrát tak strašně rozčílilo, že jsem se rychle oblékla, vyběhla jsem ven a zapráskla za sebou dveře. Přitom jsem si neuvědomila, že nemám klíče. Venku mrzlo, neměla jsem ani kabát a byla jsem jen v trepkách. Sebrala jsem se a šla jsem k Smartovým. Jeho rodiče bydleli od nás jen pár ulic dál.“

„Jak vás přijali?“

„Zděsili se. Ptali se mě, jestli jsme se hádali, když se s náma rozloučili. Pan Smart pak šel k našemu domku, zvonil a tloukl na dveře, ale Gregg se neozval. Tak se vrátil a snažil se dostat ho k telefonu. Ale Gregg sluchátko nezvedl.“

„Co se s ním stalo?“ zeptal se prokurátor Maggiotto.

„Byl tak opilý, že o sobě nevěděl."

Vyprávěla soudu a porotcům, jak se seznámila s partou žáků, jak se s nimi spřátelila. Chodili společně na diskotéky, ve všem se s nimi shodla.

„Například Bill, měl rád stejnou muziku, stejné skupiny a stejné písničky jako já. A bezvadně hrál na kytaru. Jednou přišel reklamní leták a v něm vypsaná soutěž o nejlepší nápady na propagaci nového pomerančového nápoje. Dali jsme se dohromady a snažili jsme se natočit klip, který jsme chtěli poslat do soutěže."

„Natočili jste něco?"

„Nejen to. Složili jsme i písničku a nahráli jsme ji a nazpívali a ten klip byl prima. Největší zásluhu na tom měl Bill. Obdivovala jsem jeho nadání. Byl chytrý a pohotový. Začal se mi líbit."

„Chystala jste se dát mu náklonnost najevo?" zeptala se prokurátorka Nicolosiová.

„Já nevím, jestli jsem se na něco chystala. Všechno se vyvíjelo jedno ze druhého. Jednou jsem byla u nich v bytě a pracovali jsme spolu na tom nápadu."

„Byli jste tam sami?"

„Sami v jeho pokoji. A on se najednou zvedl, obešel stůl a políbil mě."

„Jak jste na to reagovala?"

„Vstala jsem a beze slova jsem odešla."

„Takže jste o něj neměla zájem?"

„Bylo to plané gesto. Myslela jsem na něj pořád. Nemohla jsem se té touhy zbavit. Tak jsem to nakonec vzdala."

„Kdy to bylo?"

„Myslím čtyřiadvacátého března. Manžel byl obchodně na několik dní v Atlantic City a Cecilia bydlela u mě, abych nebyla v domě sama. Bill se mě zeptal, jestli by se mohl u nás zastavit a já jsem kývla."

„Obžalovaná Smartová," zeptal se její obhájce Twomey, „počítala jste, že by při této příležitosti mohlo dojít k pohlavnímu styku?"

„Ano," řekla rozhodně.

„A došlo k sexuálnímu styku?"

„Ano."

„Promítali jste si tenkrát film Devětapůl týdne a milovali jste se podle toho, co jste v něm viděli?"

„Ano."

„I scénu s kostkami ledu?"

„Ne."

„Obžalovaný Bill Flynn však tvrdí opak."

„Někdy mívá potíže s rozeznáním snu a skutečnosti."

Rozpor ve výpovědích byl značný, i když v tomto případě nebyl časový rozdíl podstatný. Bill tvrdil, že k sexuálnímu styku došlo uprostřed února, snad druhý den po svatém Valentinovi, Pam tvrdila, že to bylo 24. března. Bill vyprávěl o kostkách ledu, jeho partnerka řekla, že to není pravda. Cecilia potvrdila epizodu s ledem, viděla, jak Bill seběhl do kuchyně do chladničky a pak nesl kostky nahoru do ložnice.

Pamela Smartová byla vášnivá milenka, ale krutá vražednice. Vzplála láskou k nezletilému studentovi, její vášeň však rychle opadla, když se zbavila nepohodlného manžela. Před soudem prohlásila:

„Toužila jsem po Billovi, ale milovala jsem Gregga."

Byla to póza, reklamní slogan, který měl zapůsobit na porotce, anebo zpověď ženy posedlé sexem?

„Přiznala jste se k nevěře manželovi?" zeptal se prokurátor.

„Ano."

„Jak na to reagoval?"

„Překvapivě. Tolerantně."

„Kdy jste se mu přiznala a proč?"

„Chtěla jsem mít čisté svědomí. Bylo to v pátek 27. dubna. Chystala jsem se k tomu několikrát."

„Měla to být pomsta za nevěru?" zeptala se Diana Nicolosiová.

„Chtěla jsem se zbavit nepříjemného pocitu. Přišla jsem z práce o něco dřív, připravila jsem slavnostní večeři, Gregg miloval obrovské hamburgery s hořčicí a se salátem. Vypili jsme každý plechovku piva a šli jsme si nahoru lehnout. Milovali jsme se. Potom jsem mu řekla o Billovi.

„Byla to vhodná chvíle?"

„Kdy je na takové přiznání vhodná chvíle? Snažila jsem se všechno urovnat. Jenže on si to vysvětloval jinak, než jsem předpokládala. Vyčetl mi, že on by tohle nikdy neudělal."

„Snažila jste se poměr s Billem Flynnem skončit?"

„Ano. Řekla jsem mu, že mi to komplikuje život, miluju Gregga a rozvádět se nechci."

„Slyšeli jsme jiné názory, proč jste se nechtěla rozvádět," poznamenal prokurátor Paul Maggiotto. „Jak to bylo doopravdy?"

„Nebyla bych dostala nic."

„Váš manžel měl několik životních pojistek. Věděla jste o nich?"

„Věděla, ale neměla jsem ponětí na jakou částku."

„Jak reagoval Bill Flynn na vaše sdělení, že s ním končíte a zůstanete s manželem?"

„Plakal."

Pamela Smartová měla málo prostoru na vytáčky. Zřejmě na radu sice drahých ale opravdu dobrých obhájců se spíš věnovala podrobnostem, ale hlavně chtěla udělat dobrý dojem na porotce. Nescházel jí herecký talent. Od samého

počátku však bylo zřejmé, že se bezohledně bude snažit svalit vinu za vraždu na partu kluků vedenou jejím milencem Billem. Nejzávažnějším bodem obvinění bylo to, že vraždu plánovala, připravovala. Ona se však šikovně stáhla do zákulisí spiknutí. Druhého dne procesu vystupovala velmi energicky, až arogantně, jako by ji celá trapná záležitost otravovala. Hlavním motivem odpovědí na otázky bylo, že o přípravě sice věděla, nešla však na policii, protože nevěřila, že to ti kluci skutečně udělají a taky proto, že si nemohla dovolit prozradit svůj sexuální styk s nezletilým studentem školy, kde pracovala jako administrativní síla na tiskovém středisku.

„Když už byl váš manžel mrtev," poznamenal prokurátor Maggiotto, „připadalo vám utajení aféry snazší. Je to tak?"

„Připouštím to," řekla po chvíli váhání.

„A prostředníka vám měla dělat Cecilia Pierceová. Ona přece byla vaše pravá ruka. Co vám, prosím vás, mohla říci, co byste už sama dávno nevěděla?"

„Například mi prozradila, že se už jednou pokusili o vraždu."

„Vy jste o ní nevěděla? Vždyť jste ji režírovala ze zákulisí!"

„Nevěděla jsem například, že Cecilia šla s Billem shánět pistoli, že Bill do všeho zasvětil Raymonda, že k jedné z jízd při obstarávání zbraně dokonce použili mého vozu. Od ní jsem se taky dozvěděla, že Greggovým vrahem je Bill a Patrick a Vance mu přitom jen pomáhali, a že jeden z nich kdesi blízko místa činu zapomněl rukavice."

„Odkud měla Cecilia Pierceová všechny informace?" zeptal se prokurátor.

„Zřejmě od Billa."

Byla drzá a bezohledná. Bylo jí jedno, jestli lže a jestli jí lež bude prokázána. A tak se téma probíralo znovu ze všech stran, ale se stejným výsledkem. Pamela Smartová tvrdila, že nechtěla nic před policii tajit. Chystala se za kapitánem Jacksonem později. Až už se milostná aféra nemohla provalit.

„A kdy to mělo být?" zeptal se prokurátor.

„Někdy," odsekla drze.

„Proč ne hned?"

„Protože mě mohli vzít na detektor lži a tam bych prozradila svůj poměr s Billem."

„Byla jste snad přesvědčena, že to utajíte?"

„Pokoušela jsem se o to. Prosím, aby páni porotci věřili tomu, co říkám, aby pochopili, proč jsem některé věci dělala. Je mi dvaadvacet a dopustila jsem se nejedné chyby. Ale kdo je nedělá?"

„Je rozdíl mezi zločinem z nerozumu, z mladické nezkušenosti a mezi kvalifikovanou vraždou, z niž jste obžalována."

„Asi máte pravdu."

„Řekněte nám, obžalovaná, jak proběhlo vaše setkání s Cecilií Pierceovou onoho 12. června?"

„Abych byla upřímná, moc si z toho nepamatuju. Trpěla jsem hlubokou depresí a brala jsem uklidňující prášky. Měla jsem strach. Ze všech stran jsem slyšela nové skutečnosti. Zmocnil se mě pocit tísně, reagovala jsem hystericky. Nejlepším důkazem toho je můj hlas na páskách. Dnes se mi zdá, že to říká někdo jiný."

„Lhala jste své přítelkyni, Greggovým rodičům a každému, koho jste potkala."

„Nestála jsem před soudem a nevypovídala pod přísahou," odsekla.

„Tenkrát ještě ne," ukončil prokurátor křížový výslech.

Obhájci předvedli před porotu svědky, kteří měli dokázat, že se některé epizody dramatu odehrály jinak. Někteří hovořili o nepodstatných podrobnostech, jiní přišli zbytečně. Na podstatě trestného činu jejich výpovědi nic nezměnily. A tak nakonec prokurátor Maggiotto připomněl porotcům hlavní motiv zločinu.

„Obžaloba se nesnaží tvrdit, že Pamela Smartová dala zavraždit svého manžela kvůli vysokým životním pojistkám. Obžaloba ji nepodezřívá, že ho zavraždila proto, aby po něm zdědila nábytek. Nevraždila z materiálních pohnutek. Velice se bála o svou pověst. Kdyby se rozvedla, vyšla by najevo aféra s Billem Flynnem. To by zničilo její reputaci. Přišla by o místo. Těžko by s takovou minulostí shánělа jiné. V této, pro ni stresové, situaci jí připadalo možné jediné řešení: vražda. Vybrala si nástroj: byl jím její milenec Bill Flynn."

Ve středu 20. března 1991 se dvanáct porotců radilo o vině či nevině obžalovaných celých třináct hodin. Nakonec rozhodli, že všichni jsou vinni ve smyslu obžaloby.

Soudce Douglas Roberts Gray přečetl rozsudek až 6. května. Všichni byli odsouzeni k nejvyšším trestům, k doživotnímu vězení bez možnosti zkrácení za dobré chování. Pamelu Smartovou navíc ještě k patnácti letům vězení pro spiknutí za účelem vraždy a dalším sedmi letům pro ovlivňování svědků.

Do konce května směli kluci Vance, Patrick a Bill zůstat ve vězení Rockingham County. Později byli převezeni pro zbytek života do Ústřední věznice Concord.

Maminčin miláček Frankie

Lidská duše má tisíc tváří a láska bezpočet barev. Oba dary jsme dostali do vínku při stvoření světa. To, jak s nimi zacházíme, tvoří dějiny lidstva. A bohužel i historii kriminalistiky.

„Ani ve snu mi nenapadlo, že by si to takhle mohla brát. Navečeřeli jsme se jako každý den, maminka vždycky pečlivě prostřela pro dva, zapálila svíčky, připravila skleničky na víno. Měli jsme langustu s majonézou, ona ví, že ji mám rád ... "

„Pane doktore Duncane jste právník a úspěšný obhájce," přerušil mladého pohledného muže s tmavými kruhy pod očima seržant Barney Goldfus, „neodbíhejme od věci. Není podstatné, co jste jedli, je důležité, co se stalo. Vaše matka je podezřelá z vraždy vaší ženy."

Seděli v nehostinné místnosti policejního ředitelství v Santa Barbaře, což je jedno z nejhezčích měst na pobřeží Kalifornie, u stropu se točil vrzající ventilátor, ale i za zataženými okny bylo v kanceláři dusno k padnutí. Frank Duncan byl viditelně nervózní. Hledal slova a nenalézal je, pohotovost, kterou oslňoval v soudní síni, byla ta tam. Ruce měl složeny v klíně a škrábal si tu či onu dlaň.

„Jak se jmenuje vaše matka, pane doktore Duncane?“ zeptal se seržant, aby se dostali z místa.

„Elisabeth.“

„Proč si vzala tu smrtelnou dávku tablet pro spaní?“

„Pohádali jsme se,“ řekl Duncan provinile a sklopil oči.

„Kvůli čemu?“

„Budu se snažit vám to vysvětlit. Maminka mě stále považuje za malého chlapečka. Snáší mi, co může nejlepšího, obskakuje mě, ale vyžaduje za to, abych byl každý večer doma, abych se nestýkal s přáteli, prostě abych byl stále s ní.“

„Vám se to nelíbilo?“

„Měl jsem toho až po krk. Kolegové se mi posmívali. Představte si, že nevynechala jediné moje soudní líčení a pokaždé když jsem případ vyhrál, tleskala jako pominutá.“

„Kolegové si vás proto dobírali?“

„Nejen kolegové, všimli si toho i novináři. Znáte ty dravce z černě kroniky. Číhají na každé zakopnutí. Tak jsem u večeře vypil dvě skleničky navíc a řekl jsem jí, že si nepřeju, aby se pořád kolem mě točila. Mám své zaměstnání, slušný výdělek, najdu si malý byt a odstěhuju se.“

„Jak na to paní Duncanová reagovala?“ zeptal se seržant.

„Nejdřív mi začala vysvětlovat, že všechno dělá ráda, je to pro mě, je moje matka a nadevše mě miluje. Ale po chvíli šla k oknu, hleděla do tmy a mlčela.“

„Nesnažil jste se jí to vysvětlit?“

„Samozřejmě, seržante. Říkal jsem jí, že se přece mezi námi vůbec nic nezmění. Akorát budeme žít každý ve svém bytě. Pořád opakovala, že to není možné a pak mi začala vyčítat, co všechno pro mne udělala a já se jí takhle chci odvděčit.“

„Jaké byly vaše rodinné poměry, pane Duncane?“

„Když mi bylo šest, tak se rodiče rozvedli. Víte, otec byl významným státním úředníkem, naše rodina pochází z Bostonu. V roce 1935 se seznámil s mladou a velmi hezkou ženou, odstěhoval se od nás a zanedlouho si ji vzal. Já jsem zůstal s matkou a ona si usmyslela, že mi musí nahradit scházejícího tatínka a začala mne hýčkat.“

„Proč jste se odhodlal říct jí všechno právě toho večera?“

„Santa Barbara má sice přes tři sta tisíc obyvatel, ale soudní branže to je vesnice, kde každý každého zná a drby se donekonečna omílají v přestávkách soudního líčení. Narodil jsem se pátého května. Jeden z mých kolegů mi oznámil, že se s přáteli dohodli, že k mým devětadvacátým narozeninám uspořádají party s pitím a holkama. Musel jsem to odmítnout. Věděl jsem, že by mě maminka nepustila.“

„Devětadvacetiletého chlapa?“ vyklouzlo seržantu Goldfusovi z úst, ale hned se omluvil. „Musíme to probrat, protože i to patří k našemu případu, ale vám to jistě nemusím zdůrazňovat. Prokurátor trvá na zevrubném vyšetření motivu vraždy.“

„Chápu, a sám pro sebe se snažím vzpomenout si na každou maličkost. Maminka byla velmi citlivá, řekl bych, že reagovala velmi impulzivně a nerozumně. Když jsem jí řekl, že jí děkuji za všechno, co pro mne udělala, ale přesto se chci postavit na vlastní nohy, sebrala se, odešla a práskla za sebou dveřma. Volal jsem za ní: dobrou noc, maminko, ale neodpověděla.“

„Pak to udělala?“

„Chtěl jsem jít za ní. Víte, seržante, mrzelo mě to. Ale pak jsem se rozhodl, že nepovolím a lehl jsem si do postele. Chtěl jsem tu nepříjemnost zaspat.“

„Usnul jste?“

„Ne, ležel jsem a civěl do tmy. Za chvíli jsem zaslechl z mamінčiny ložnice bouchnutí. Vyskočil jsem z postele, letěl jsem ke dveřím, otevřel a viděl jsem, že maminka leží na zemi v bezvědomí. Zavolal jsem sanitku.“

Elisabeth Duncanová se snažila spáchat sebevraždu. Spolykala smrtelnou dávku tablet a na posteli zanechala na rozloučenou tři dopisy. Jeden byl adresován její matce, Frankieho babičce, druhý sestře a třetí synovi. Ten si ho přečetl už v sanitce, když doprovázel matku do nemocnice.

Život pro mne ztratil smysl. Nechci být sama. Odešla jsem proto, že jsi egoista, který mne zavrhl.

Odvezli ji na operační sál. On seděl na chodbě a kousal si rty. Snad stokrát se podíval na náramkové hodinky, přestože seděl jen pár metrů od digitálních hodin na zdi.

„V duchu jsem se modlil. Sliboval jsem bohu všechno, co jsem mohl, hlavně že už maminku nikdy neopustím, zůstane-li na živu. Ve čtyři hodiny ji odvezli z operačního sálu a ošetřovatelka, která tlačila vozík, řekla s úsměvem: je to dobré, dostali ji z nejhoršího. Přijeli jste včas. Vypláchli jí žaludek a tím ji zachránili.“

Posel dobrých zpráv se jmenoval Olga Kupzcyková. Byla mladá, hezká, měla kučeravé kaštanové vlasy, příjemný hlas, že mohla zpívat na kůru a zahrála roli spásného anděla. Advokát Frankie chodil maminku navštěvovat a čím dál víc myslel na hezkou Olgu. Když už byla nemocná matka z nejhoršího venku, dopustil se, na jeho zvyklosti neuvěřitelného činu. Pozval ošetřovatelku Olgu na večeři. Udělal to poprvé v životě a v devětadvaceti tak prožil první opravdové rande.

„Od první chvíle mi byla sympatická. Starala se o moji maminku jako o svou. A moc se mi líbila. Byla milá a skromná. A přitom krásná. Setkávali jsme se každý den při návštěvách v nemocnici, ale pak jsme spolu bývali i večer.“

Elizabeth Duncanová se uzdravila a Frankie si ji odvezl domů. Pozorností, něžností se snažil napravit, co způsobil. Jenomže všechno bylo jinak. Stále častěji nebýval večer doma, vracel se třeba až po půlnoci a zoufalá maminka na něj čekala u nezamčených dveří.

„Pak mi jednou v noci vyčetla, že mám holku,“ vypověděl Frank Duncan při výslechu.

„Přiznal jste se?“ zeptal se seržant Goldfus.

„Co jsem měl dělat? Navíc jsem byl přesvědčen, že to pochopí. Řekl jsem jí, že tu slečnu dokonce zná a že ji zítra večer

přivedu k nám.“

Podle záznamu v soudních spisech se toho večera odehrála dramatická scéna. Duncanova matka zůstala stát v předsíni jako pověstná Lotova žena, doširoka otevřenýma očima hleděla na Olgu. Ošetřovatelka, s kterou si v nemocnici tolik rozuměla, se mile usmívala. Chápala překvapení, ale předpokládala spíš, že ji její bývalá pacientka vřele přivítá jako starou dobrou známou. Místo toho však Elizabeth Duncanová zasípala:

„Vy Olgo a můj Frankie?“

„Ano, paní Duncanová. Jsme spolu šťastni.“

„To jste si dovolili, zatím co jsem ležela v nemocnici ... ?“

„Ano, paní Duncanová,“ řekla Olga a obličej jí zářil štěstím.

„Tak tohle je konec. Slézat se za mými zády! Tajně, abych o tom nevěděla! Nestydíte se?“ paní Duncanová se zhluboka nadechla a zběsile začala křičet: „Zbytečně se snažíte, slečno. Nikdy nedovolím, aby si vás Frankie vzal! Nikdy! Slyšíte? S tím nepočítejte!“

Nastalo trapné mlčení. Frankie, který při procesech vystupoval sebevědomě a rezolutně, se najednou začal chovat jako malý kluk přistižený v noci u chladničky. Nezastal se milenky. Přešlapoval na místě a byl bledý. Ale jeho matka se vzpamatovala a něžně řekla:

„Tebe je škoda pro takovouhle couru! Nevíš, co se o ní v nemocnici povídalo. Měla avantýry s kdejakým chlapem.“

Olga sklopila oči, vzala Frankieho za ruku a tiše řekla:

„Odvez mě domů, prosím.“

„Nesmíš si to tak brát, Olinko. Není na tom dobře s nervama. Všechno se vyjasní. Je to pro ni překvapení, ale určitě si zvykne.“

„To nemá nic společného s nervama,“ řekla Olga, „nenávidí mě. Nechápu proč. Nic jsem jí neudělala. Ale ona prostě nechce, abychom byli spolu.“

„To ovšem nic nemění na tom, že se vezmeme,“ rozhodl advokát Duncan.

Syn se sice vzbouřil, ale maminka se nevzdala. Nebydleli už spolu, ale denně se stýkali. Elizabeth Duncanová nevynechala jedinou příležitost, aby svému synovi nevysvětlovala, proč ošetřovatelka Olga není pro něj dost dobrá partie. Frankie matce neodporoval. A ona věřila, že čas zahraje také svou roli. Pak už se zdálo, že je vše v pořádku, Elizabeth Duncanová přestávala na nenáviděnou sokyni v lásce útočit a syn trpělivě taktizoval. Měl svůj plán. Za několik měsíců přišel za matkou s radostnou zprávou.

„Tak si představ, maminko, že budeš babičkou. Čekáme dítě!“

Dlouho mlčela. Pak vztekle vyštěkla.

„To dítě je past. Zahrála to na tebe. Chce tě dostat, miláčku!“

„Nemáš pravdu, maminko. Já jsem chtěl to dítě!“

„Nevykládej nesmysly. Nemáš ponětí, co dokáže ženská. Trik je to, starý trik, za to ti ručím. Chce tě donutit, aby sis ji vzal. Ale já jí to zatrhnu. Já jí to nedovolím. Coura je to, nic než coura a ty ses nechal nachytat.“

Výslechy se táhly dlouhé dny, policisté si ověřovali Duncanovu výpověď u jeho spolupracovníků, známých a sousedů, ale seržant Goldfus a později státní žalobce Gustafson nepochyboval o pravdivosti Duncanových tvrzení.

„Moje matka se prostě rozhodla, že nám znepříjemní život. Snad denně telefonovala Olze, vyhrožovala jí, dokonce vytočila číslo primáře nemocnice, kde pracovala a pomlouvala ji. Já už jsem si nevěděl rady, lékaři nemocnice mě znali, v době, kdy jsem navštěvoval matku, jsem se s některými spřátelil. Ale nezbývalo než jednat. Tenkrát mi nenapadlo, že by to mohlo mít tak dalekosáhlé následky.“

„Přestal jste se s matkou stýkat?“ zeptal se seržant.

„Ne tak docela, ale nechodil jsem k ní každý den. Ale vyjednal jsem si termín svatby a jednou v polední přestávce jsem zajel do nemocnice pro Olgu a na radnici nás oddali. Druhého dne jsme odjeli.“

„Kam jste odjeli?“

„Na svatební cestu.“

„Vaše matka o tom věděla?“

„Zatím ne, ale brzo se to dozvěděla. Jako by něco tušila, zatelefonovala téhož odpoledne do kanceláře a chtěla se mnou mluvit. Sekretářka jí prozradila, že jsem odjel a neřekl jsem kam. Tak telefonovala do nemocnice staniční sestře, s kterou se z pobytu v nemocnici znala. Chtěla mluvit s Olgou. Dozvěděla se, že má dovolenou. Je na svatební cestě. Copak to nevíte, paní Duncanová, Olga si přece vzala vašeho syna, řekla jí staniční, ze srdce jí to všichni přejeme. Je to moc hodná holka a váš syn je prima chlap.“

„My jsme se staniční sestrou mluvili,“ řekl seržant. „Vypověděla, že vaše matka křičela do telefonu, že vás ta holka přece jen uhnala, ale že za to sakramentsky zaplatí. Kam jste odjeli na svatební cestu, pane Duncane?“

„Dohromady nikam. Nejdřív jsme zajeli do Trocadera na slavnostní večeři a pak jsme se ubytovali v motelu nedaleko Summerlandu.“

Nikdy se nepodařilo zjistit, jak je Elizabeth Duncanová vypátrala. Při výslechu to neprozradila, její syn to také nezjistil. Bylo už po půlnoci, když na nočním stolku zazvonil telefon. A bylo po svatební noci. Frankieho volala maminka. Nezdržovala se vysvětlováním, jen mu rezolutně oznámila:

„Jestli okamžitě nepřijedeš, tak mě neuvidíš živou. Myslím to docela vážně a tentokrát si vezmu silnější dávku, aby se to povedlo. Už jsem si rozpustila ve vodě dvě tubičky. Přesně za hodinu to vypiju a ty budeš mít mou smrt na svědomí.“

„Co jste jí odpověděl?“

„Nic. Zavěsila. Vysvětlil jsem situaci Olze, oblékl jsem se a jel.“

„Co tomu říkala vaše manželka?“

„Plakala. Jen tiše plakala.“

„Vy jste se s matkou usmířil?“

„Ležela v posteli, seděl jsem do rána vedle ní a držel ji za ruku.“

„Slíbil jste jí, že se vrátíte domů?“

„Řekl jsem, že budu každý den do devíti večer u Olgy a pak přijdu spát domů.“

„Měl jste pocit, že se vaše matka uklidnila?“

„Zdálo se mi to. Netušil jsem, že za mými zády něco připravuje. Nechápu, jak se mi přitom mohla dívat do očí, jak strašně se dokázala přetvařovat.“

Asi pět mil od věhlasných kalifornských pláží Emma Wood a San Buenaventura leží klidné městečko Ventura. Jako v Las Vegas a v mnoha jiných místech Spojených států má několik oddávacích síní, podobných dřevěným kapličkám, ale taky rozvodové kanceláře. Obojí se vyřizuje na počkání, stačí, když se partneři dostaví a souhlasí.

V jedné z těchto rychlorozvodoven se objevil krátce před půlnocí, kdy už se zavírá, ne sice mladý, ale taky ne starý pár manželů Duncanových a požádal o rozvod. Soudce se zvedl z kanape, na němž v přístěnku dřímal, prohlédl si doklady, zapsal si ještě dívčí jméno ženy Olga Kupzcyková, zaznamenal úkon do velké knihy, vyinkasoval honorář a spropitné strčil do kapsy. Rozloučil se s rozvedenými manžely a šel si zas lehnout. Akorát za nimi zamkl a zhasl blikající firmu. Ještě si pomyslel, že ta paní vypadala na řidičském certifikátu, který předložila, o mnoho mladší. Třeba je nemocná. To pak ženy stárnou rychle.

Seržant Goldfus neměl moc práce s vyšetřováním podivné epizody. Ralph Winterstein byl totiž jeho starý známý. Zloděj, podvodník, který byl v kriminále jako doma. „Tak ty ses dočista zbláznil,“ řekl postaršímu seladonovi v ledabyle vyžehlených šatech, když mu Wintersteina předvedli. „Ty prostě uděláš za prachy všechno. Napadlo by vůbec někoho, aby se živil tak pitomým trikem? Copak ti neblejsklo v makovici, že se to propíchne?“

„Ta paní tolik prosila.“

„A ty máš měkké srdce! Řekni mi, kdy ti narostla andělská křídla. Já jsem si nevšiml.“

„Nenapadlo mi, že je to levota.“

„Tak tys navíc taky zblbnul. Vydáváš se za někoho jiného a netušíš, že je to bouda. Kdes přišel k tomu kšeftu?“

„Já jsem tu paní znal od soudu. Byl jsem tam za svědka a ona přišla o přestávce za mnou a nabídla mi stovku a pozvala mě na večeři do El paraíso. Vyplázla tam za jídlo a pití víc než dvacku.“

„Tak, na nóbl lokál tě chytla? Jestlipak víš, Winstersteine, proč ta paní celou habaďůru dělala?“

„Když jde o kšeft, tak se moc neptám. To není moje věc. Ona musí vědět, proč se mám s ní rozvádět místo nějakýho Duncana. Je to šmé, seržante, ale řekněte mi, co dneska není šmé. Přečtěte si noviny. Už i prezidenti hrajou falešnej poker.“

Elizabeth Duncanová si vymyslela průhlednou lest. Hněv a nenávist nebývá dobrým rádcem. Rozhodla se, že bude předstírat rozvod Olgy s jejím Frankiem. Až se jí narodí dítě, tak se nebude moci jmenovat Duncan či Duncanová, protože bude nemanželské. Samozřejmě že o triku neřekla synovi ani slovo a zatínala zuby, když večer co večer trávil u své Olgy.

Její tajná operace však měla mít pokračování.

Darebáka Wintersteina si vybrala v soudní síni. Ale i pak se každé ráno, pravidelně jako do kanceláře, vypravila do poslední řady lavic pro diváky a očima lovila svou další oběť. Ta hennou obarvená pobledlá paní seděla o pár lavic před ní a s očima vytřeštěnýma přihlížela, jak soudí jejího manžela, zapleteného do prodeje omamných drog. Zase si na ni počkala o přestávce.

„Dovedu se vžít do vaší situace, paní,“ řekla účastně, „ale my ženy často doplácíme na hříchy našich manželů.“

„Myslíte, že ho odsoudí?“ zeptala se žena dychtivě.

„Nemůžou mu dát bůhvíkolik.“

„Proboha, ale z čeho budu žít. Nemáme doma ani vindru.“

„A vy potřebujete hodně peněz, viďte?“ řekla Elizabeth Duncanová a ukázala na předloktí zrzavé paní plné vpichů. „Koks dneska stojí nekřesťanské peníze. Jak se jmenujete?“

„Diana Romerová.“

„Víte, jak si můžete vydělat balík.“

„Kolik?“ zeptala se dychtivě zrzavá žena.

„Dvaapůl tácu.“

„Za co?“

„Potřebuju se zbavit jedné svině. Motá se kolem mého syna. Obhajuje vašeho manžela. Ta mrcha ho chce zničit. Pronásleduje ho na každém kroku, vymýšlí si pomluvy a rozšiřuje je. Prostě chce ho oddělat. Společensky a profesionálně taky. Představte si, že se dokonce vydává za jeho ženu. Frankie si už neví rady. Musíme jí zakroutit krkem. Jsem jeho matka, je to moje povinnost.“

„A jak si to představujete?“ zeptala se Romerová.

Téměř v každém kriminálním případě zahraje aspoň epizodní roli náhoda. Záleží na vyšetřujícím, jestli ji zaregistruje a využije. Barne Goldfus neměl s případem Elizabeth Duncanové mnoho práce. Svědci byli ochotní a nesnažili se lhát. Diana Romerová mu hned při prvním výslechu řekla, jak to bylo.

„Vy jste měla za ní jít do bytu?“ zeptal se Goldfus.

„Jo. Tak mi to řekla.“

„Čekala dole?“

„Nevím. Možná že odešla, protože pak jsem ji tam nikde neviděla.“

„Co jste tam měla dělat?“

„Zabít ji.“

„Řekla vám Duncanová, jak to máte udělat?“

„Jo. Taky mi dala kladívko a řekla, abych si ho strčila do kabely, že se mi tam krásně vejde.“

„Jak jste se měla dostat dovnitř?“

„Duncanová řekla, abych si něco vymyslela. Třeba že jdu kontrolovat plyn.“

„Měla jste to pak udělat vevnitř?“

„Jo, vevnitř. Tam jsem ji pak měla klepnout kladívkem do hlavy, až bude v bezvědomí, tak ji zatáhnout do koupelny, vrazit ji do vany, napustit vodu a přidržet jí ksicht pod hladinou.“

„Vy jste to tak skutečně chtěla udělat?“

„Nejdřív jsem protestovala, ale ona mi pořád opakovala: dvaapůl tácu. A nikdo na to nemůže přijít. Ta děvka se šla koupat, byla ožralá, tak se utopila. Takových případů jsou prý tisíce. A když jsem řekla, že je to stejně vražda, tak mi odpověděla, že to v jejím případě není vražda, ale sebeobrana.“

„Takže jste nakonec spolu šly k tomu domu?“

„Jo, šly. Večer. Ukázala na jedno okno, kde už se svítilo, a řekla mi, že tam bydlí. Tak jsem zmáčkla bzučák, něco v něm zaskřehotalo, já jsem taky jen zamumlala, v zámku to cvaklo a já jsem šla nahoru. Zazvonila jsem, dveře se otevřely a já jsem mohla omdlít. Stála v nich ošetřovatelka Olga, která se o mě kdysi starala v kanadské nemocnici.“

„Co jste udělala?“

„Vykřikla jsem jen, proboha sestro Olgo, a utekla jsem bez vysvětlení.“

Elizabeth Duncanová se prý znovu obrátila na Wintersteina, ale ten ji odmítl. Řekl, že je sice darebák a podvodník, ale ne vrah a odporoučel se. Ale matka, nemocná nenormální láskou k synovi, se nevzdala. Hledala dál a byla už tak slepá, že se svou snahou ani netajila. Tak se jedním z hlavních svědků stala její přítelkyně, osmdesátiletá Emma Shortová.

„Bylo to někdy před Vánocemi,“ vypověděla vrásčitá, ale stále ještě čilá dáma. „Pozvala mě do malé kavárničky Tropical, já nevím, jestli to znáte, takové nic moc, pár židlí a stolečků a zdi plné plakátů rockových skupin.“

„Proč právě Tropical?“ zeptal se seržant Goldfus.

„Protože manžel majitelky měl průšvih, Frankie Duncan ho obhajoval a moje milá přítelkyně Elizabeth toho chtěla využít.“

„Toho že hájil doktor Duncan?“

„Právě to se mi na tom nelíbilo. Dala si zavolat majitelku, možná že jsem slyšela i její jméno, ale už si je nepamatuju a vylekané odbarvené blondýně s kulatým obličejem řekla, že její syn bude muset ten případ pustit. Ta paní naříkala, že právě teď před poslední fází líčení, když už se zdálo, že je všechno na dobré cestě, pan doktor Duncan je velice šikovný advokát, a zeptala se proč vlastně.“

„Existoval aspoň pravděpodobný důvod? Uvěřitelný?“ zeptal se seržant.

„Nedovedu to posoudit. Elizabeth řekla, že její syn má tak velké potíže s tou ženskou, že nemůže pracovat. Vyhrožuje mu, vydírá ho, tvrdí o sobě, že je jeho manželkou, na dveřích má napsáno Olga Duncanová. Je to bestie a musí se to s ní nějak skončit. Majitelka kavárny se zeptala jestli není nějaký způsob, jak se takové mrchy zbavit a moje milá přítelkyně na tuhle narážku čekala a řekla přibližně ... “

„Zkuste to, paní Shortová, říct přesně, jestli si to pamatujete,“ požádal starou paní seržant Goldfus.

„Není to snadné, řekla Elizabeth Duncanová, sama si s tím neporadím. Na jedné straně bych chtěla synovi pomoct, aby mohl v klidu pracovat a dokončit úspěšně i proces vašeho manžela, ale na druhé straně nevím, jak se té bestie zbavit. Neznáte pár ostrých hochů, kteří by to za pár stovek vyřídili?“

„Zabralo to?“ zeptal se seržant a ještě dodal, „podívejte se, jak dokáže starostlivá maminka organizovat zavraždění sokyně.“

„Ta blondýna řekla, že nám dá vědět. Je přesvědčena, že se na to někdo najde.“

Jmenovali se Agostino Baldonado a Luis Moya, byli Mexikáni a vydělávali si jakoukoliv prací. S Elizabeth Duncanovou se sešli druhého dne 13. listopadu 1958, což byl sice čtvrtek, ale pro ně přesto nešťastný den. Domluvili se na vraždě synáčkovy nepohodlné manželky. Kupodivu vzala Frankieho matka k jednání zase přítelkyni Shortovou. Snad ze strachu, snad jen nechtěla jít do kavárny Tropical sama.

„Seděli tam, když jsme vešly,“ vypověděla paní Shortová. „Vypadali strašně. No, prostě jako Mexikáni - černé vlasy, kníry, chlupaté ruce a táhl z nich česnek. Já proti němu nic nemám, jím ho pravidelně každý den dva stroužky, ale když se ta vůně smíchá s laciným tabákem a týdenním potem, tak se mi z nich dělalo špatně. Jo, a kavárnice hned řekla, že s nima mluvila, že už vědí, oč jde a že tu práci vezmou.“

„Tak vlastně nebylo o čem se dohadovat.“

„Ale bylo. Ti chlapi sice vypadali jako pitomci, ale myslelo jim to. Elizabeth jim řekla, že jde o vyděračku, kterou je zapotřebí umlčet, protože je schopná zničit synovi kariéru. Zdůraznila ještě, že syn je známý advokát a ti dva chlapi se zeptali, co za to.“

„Kolik jim nabídla? Zase dvaapůl tisíce?“

„Ne. Tentokrát to zkusila s tisícovkou.“

„Souhlasili?“

„Jeden z nich řekl, že to je za nakládačku docela slušná odměna. Ale Elizabeth se zarazila, řekla za jakoupak nakládačku, ta ženská musí zmizet. Navždycky.“

Když seržant Goldfus předložil protokoly z výslechu policejnímu šéfovi Cooleyovi, který byl také náčelníkem vyšetřovací komise případu, podařilo se jim sestavit průběh dalšího vyjednávání objednávky vraždy ošetřovatelky Olgy.

Mexikáni si dali další pivo a Elizabeth Duncanová řekla:

„Musíte zvolit takový způsob, aby se už v Santa Barbaře nikdy neobjevila.“

„Tak na tohle znám jen jeden recept,“ řekl Baldonado, snažil se zasmát, ale jen se zašklebil a odplivl si na zem. „Jenže je to riskantní, seňoro. A tím pádem taky dražší.“

„Kolik?“ zeptala se maminka. Mexikán uměl smlouvat. Nic neřekl, jen vyzývavě kývl. Elizabeth Duncanová pochopila a řekla: „Dva tisíce.“

Nastalo ticho. Všichni kolem stolu usilovně přemýšleli. Baldonado se podíval na parťáka a Luis Moya řekl rozhodně:

„Šest tisíc doláčů a ani o jeden míň. Za to riziko je to ještě málo. Jestli ovšem chcete perfektní provedení.“

„Nemám tolik,“ přiznala se Elizabeth Duncanová. „Snad bych dala dohromady polovinu.“

„Tři tácy jako zálohu,“ řekl Baldonado.

„A zbytek?“ zeptal se jeho kolega Moya.

„Budu se snažit, ale řekla bych ... “

„Dáte nám to do šesti měsíců,“ rozhodl se nedočkavý Baldonado.

„Jenomže my potřebujeme prachy taky teď. Právě v tuhle chvíli,“ podíval se na Duncanovou tázavě Moya.

Chvíli se hrabala v kabelce, dávala dohromady bankovky, přebírala dokonce i kvórtry a dajmy. Nakonec srovnala celou svoji hotovost na stůl a vydechla s ulehčením:

„Stopětasedmdesát. Bude vám to zatím stačit?“

Mexikáni kývli, ona vytáhla ušmudlanou fotografii nenáviděné Olgy. Podala jim lístek s adresou snachy. Když se loučili, zamyslela se, jestli snad na něco nezapomněla a kladla jim na srdce, aby se do toho pustili hned. Garden Street 1114. Na dveřích má štítek se jménem Olga Duncanová. Má tmavě blond vlasy.“

Olga Duncanová pracovala v nemocnici St. Francis Hospital jako sestra na operačním sále. Ale ráno, když už na sál přivezli prvního pacienta, nebyla ještě na místě.

„Zavolejte k ní, sestro Curryová,“ rozhodl primář.

„To jsem už udělala, ale nikdo se tam nehlásí.“

„Vždycky byla spolehlivá. Tak to vezměte za ni a v poledne se tam zaskočte podívat.“

Adelina Cunryová zajela do Garden Street asi v půl druhé odpoledne. Dveře bytu se jménem Olgy Duncanové nebyly zamčeny. Nejdřív zazvonila. Po chvíli čekání nahlédla dovnitř škvírou. Volala. Nikdo se neozval. Vešla. Všude se svítilo.

„V bytě byl naprostý pořádek,“ řekla při výpovědi. „Všechno bylo na svém místě. Na stole ležela její netknutá kabelka. Peníze, identifikační kartička, prostě všechno v nejlepším pořádku. Tak jsem zatelefonovala jejímu manželovi. Ten pak vyrozuměl policii.“

„Když jsme prohlédli byt,“ řekl Frank Duncan, „zjistili jsme, že dokonce neschází žádné šaty. Jedině její domácí bleděmodrá souprava nevisela v koupelně. Byly to takové hedvábné, široké kalhoty a delší halenka na zapínání až dolů, na kapse byla strojová výšivka Good night, darling. Nedovedl jsem si vysvětlit, kam by moje žena mohla odejít takhle oblečená.“

„Ženy jsou nevyzpytatelná stvoření,“ řekl kriminalista.

„Ne moje žena Olga. Není blázen, aby v listopadu a při tomhle počasí odešla z domu v pyžamu. Navíc je v jiném stavu. V lednu se nám narodí děťátko.“

„Takže podle všeho odešla z bytu dobrovolně. Vidíte, pane doktore Duncane, že jsme nenašli jedinou stopu po násilném činu. Třeba si v poslední době, možná dokonce dneska dopoledne, mohla koupit šaty, které neznáte,“ hledal vysvětlení policista.

„Dejme tomu. Ale proč by odešla bez peněz a bez dokladů?“

„Vidíte však, že to udělala. Neměla třeba důvod k odchodu?“ zeptal se vyšetřovatel.

„Vyloučeno,“ řekl Frank Duncan.

„Vy přece žijete odloučeně. Na dveřích je jen její jméno. Proč tam není vaše?“

„Z jistých důvodů.“

„V bytě se svítí. Odešla tedy v noci. Kde jste byl dnes v noci, pane doktore Duncane.“

„U matky.“

„Proč u matky?“

„Spím tam každou noc, aby nebyla sama.“

„Vy jste se rozvedli?“

„Ne. Proč?“

„Tak se uklidněte, vypravila se k nějaké přítelkyni.“

Seržant Barney Goldfus začal hledat stopu v nemocnici.

„Je to spolehlivá holka,“ řekla mu kolegyně hledané Adelina Curryová.

„Neměla třeba důvod k sebevraždě?“

„Ne. Proč?“

„Probírám všechny možnosti.“

„Je pravda, že v poslední době měla starosti. Jednou mi řekla, že má strach, aby se něco nestalo. Vykládala mi taky, že ji otravuje život nějaká ženská. Telefonuje třeba třikrát za noc a vyhrožuje. Zřejmě cvok. Olga se proto v poslední době už dvakrát přestěhovala.“

„Neměla ponětí, kdo to mohl být?“

„Ne. Ale vyprávěla mi, že jí říká urážlivé věci, hrubě jí nadává, vyžaduje, aby zmizela ze Santa Barbary, jinak že uvidí.“

„Co měla vidět?“ zeptal se Goldfus.

„Vyhrožovala jí smrtí.“

„Netušila, kdo je to?“

„Nejdřív ne. Ale pak jednou ráno přišla nevyspalá a tvrdila, že po hlase poznala matku jejího manžela."

Policejní pátrání probíhá podle vyzkoušených pravidel. Nejdřív se na nedostatečně oblečenou mladou a hezkou ženu vyptávali taxíkářů, informovali se na nádražích a na stanicích autobusů, speciální jednotka projela pobřeží a pátrala po místech, která si vybírali sebevrazi. Když se vrátili na policejní ředitelství s nepořízenou, nařídil náčelník Cooley zahájit celostátní i mezinárodní pátráni. Tak brzo snad také proto, že nezvěstná byla manželkou známého obhájce, s nímž byla policie často ve styku. Tiskové agentury dostaly základní údaje a rozmnoženou fotografii a tak se případ Olgy Duncanové příštího dne objevil v ranních vydáních.

Frank Duncan dal policii adresu rodičů své ženy. Bydleli v Kanadě, nedaleko Toronta a na dotaz tamní policie dali k dispozici pár důležitých dopisů. Obsahovaly velmi významná zjištění. Olga se v jednom z nich vyjádřila o manželovi, jako o velkém dítěti, které nebude nikdy dospělé. Je nenormálně citově vázán na svou matku a ona bez něj nemůže žít. Frankie je pro ni vším - jediným smyslem života.

Ve druhém byla pobuřující sdělení. Olga psala rodičům, že jí navštívila tchyně a vyhrožovala jí, že oba zavraždí, jestli ji Frank opustí a nastěhuje k ní se zpátky. Nebylo to jediné zjištění. Policisté, pátrající v okolí bydliště Olgy Duncanové, slyšeli od místních obchodníků, ale i od sousedů v domě, že jakási starší dáma obchází jednoho po druhém a varuje je před Olgou Duncanovou a hrubě ji pomlouvá: zdržuje se prý na americkém území ilegálně, nemá povolení k pobytu, má padělané osobní doklady, má dvě nemanželské děti, je dvakrát nelegálně vdaná a všude má obrovské dluhy. Prostě děvka a podvodnice, která patří za mříže.

Když jsem o tom řekla Frankiemu, psala Olga rodičům, jen pokrčil rameny a řekl: co s ní mám dělat? Radila jsem se s přáteli a ti mi řekli, abych se s ním dala rozvést. Co si myslíte, že mám udělat? Nemůžu žít v nepřetržitém strachu.

Publicita je zázračný fenomén. Novinová zpráva někdy hodně pokazí, jindy významně pomůže. Smírčí soudce z Ventury zatelefonoval na policejní ředitelství v Santa Barbaře.

„Ta fotka v novinách je falešná, poručíku. Já jsem je totiž nedávno rozváděl."

„Koho?"

„Olgu a Franka Duncanovy."

„Kdy, prosím vás? Oni přece nejsou rozvedeni."

„Ale jsou. Mám tady jejich podpisy. Počkejte, chvilku ... Bylo to 7. srpna kolem půlnoci."

„To snad není možné. Doktor Duncan by nám netvrdil, že je ženatý, kdyby byl rozveden."

„Nevím, co by vám tvrdil nebo netvrdil, ale jsou rozvedeni. Ta paní Duncanová je korpulentní, aspoň o třicet let starší než na vaší fotce, má šedivé vlasy a nosí silné brýle s obroučkami z masivní želvoviny."

„Tak vám děkuju, pane kolego. A nejsem poručík, ale seržant Barney Goldfus. Moc jste nám pomohl."

Seržant Goldfus sedl do vozu a zajel do Duncanova bytu. Bylo krátce po poledni, advokát samozřejmě nebyl doma. Přišla otevřít jeho matka. Barney Goldfus ji viděl poprvé, ale okamžitě pochopil souvislosti: malá, přitloustlá, silné brýle.

„Pročpak jste to udělala, paní Duncanová?" zeptal se bez úvodu, když vešel do předsíně.

„Co jsem podle vás měla udělat?" tvářila se nevinně.

„Ten trik s rozvodem."

Zalekla se. Neodpověděla hned. Ale netrvalo jí dlouho a přišla na nápad, jak se z toho vylhat.

„Chtěla jsem Frankieho ušetřit nepříjemností spojených s rozvodem. Stejně by to jednou udělal. Dávno pochopil, že ta ženská není nic pro něj. Já nevím, jestli to víte, ale oni spolu ve skutečnosti vůbec nežijí."

„Řekla jste o tom vašemu synovi?"

„O čem?"

„Že jste se vydávala za jeho ženu a nějaký chlap zase převzal jeho roli."

„Ne. Ale chystala jsem se, že mu to řeknu."

„Co víte o zmizení jeho manželky Olgy?"

„Nic. Co bych o tom měla vědět?"

„Vyhrožovala jste jí zabitím."

Měla nervy jak dráty, ale při posledních slovech se přece jen zachvěla a zbledla. Pak začala opakovat jako stroj:

„Co tím chcete říct, co tím chcete říct ... ? Co to na mě hrajete?" Když se trochu vzpamatovala, prohlásila rezolutně: „Od této chvíle nebudu odpovídat na žádné otázky, dřív než si promluvím se svým synem."

Barney Goldfus našel starou paní Shortovou snadno. Sousedi Duncanových mu řekli, že obě dámy jsou přítelkyně na život a na smrt. Chodí spolu do kina, nakupovat a do kostela také. Emma Shortová se polekala, když otevřela dveře a Goldfus jí ukázal policejní odznak. Nebyla schopna slova. Pak jí řekl, proč přišel a seržant ji musel napůl odvést, napůl odnést do křesla v obývacím pokoji, jinak by padla na zem. Začala lapat po dechu, on skočil do koupelny, namočil ručník a dal staré paní obklad na čelo a na hořejší část hrudníku. Když otevřela oči, začal ji uklidňovat:

„Nemějte strach, paní Shortová, nic se vám nestane. Já jsem se vás přišel zeptat jen na několik maličkostí. Ale jestli si myslíte, že právě teď na to není vhodná chvíle, můžu přijít jindy. Nechtěla byste, abych zavolal vašemu osobnímu lékaři?"

Párkrát se zhluboka nadechla, prohrábla si potem slepené, nad čelem od obkladu mokré vlasy, pak se čile postavila,srovnala si sukni a zase si sedla. Najednou z osmdesátileté stařeny vyzařovala energie a seržant Goldfus se nestačil divit, jak jí to myslí, jakou má paměť, jak logicky dokáže poskládat skutečnosti.

„Vím, proč jste tady, pane," řekla. „Nebudu chodit kolem horké kaše a přiznám se rovnou: věděla jsem, že se moje přítelkyně Elisabeth chce za každou cenu zbavit své snachy Olgy. Několik týdnů chodila po obskurních lokálech a snažila se najít kontakt s podsvětím."

„Měla snad konkrétní představu, jak to udělat?" zeptal se seržant.

„Jí bylo jedno jak. Šlo jí spíš o to, aby to bylo co nejdřív. Seržante, Elisabeth tak strašně miluje svého syna, že chtěla

odstranit svou sokyni jakýmkoliv způsobem. V kavárně Tropical se domluvila s dvěma chlapy, kteří byli ochotni udělat to za peníze.“

„Byla jste u toho, když s nimi jednala?“

„Byla jsem u všeho. Elisabeth neudělala beze mě ani krok.“

„Znáte jména těch dvou?“

„Nejsem sklerotická, pane. Jmenují se Agostino Baldonado a Luis Moya.“

„Ukázali vám snad cestovní pasy?“

„To ne. Jsou to Mexikáni. Mokrá záda. Žijou ve Státech načerno. Ale přesto řekli, jak se jmenují, když je o to Elisabeth požádala. Nebude přece dávat peníze dvěma ošklivým zarostlým gangsterům jen tak na ksicht.“

„Co když ta jména nejsou pravá?“ zeptal se seržant.

„Jo, pane, to už vám nemohu sloužit. Ale přesto, že to jsou všeho schopni darebáci, z tohodle malého podvodu bych je nepodezřívala.“

„Domluvila se s těmi dvěma?“

„Jasně. Byli na prachy jak diví.“

„Za kolik to dohodli?“

„Za šest tisíc. Ale ne najednou. Elisabeth ty peníze neměla, kde by je vzala. Ale řekla, že si najme pár kurev a otevře si bordel. Byla přesvědčena, že tam by prachy rychle vydělala.“

„To myslela vážně?“

„Ona myslí všechno vážně, seržante. Musel byste ji znát.“

„Víte snad, jak to pak proběhlo?“ pokoušel se o štěstí dál. Ani ve snu se mu totiž nezdálo, že tak snadno najde tak vynikající svědkyni.

„Nedávno ten Moya zatelefonoval, že je to v richtiku, všechno je oukej a chtěl tři tisíce. To byla první dohodnutá splátka. Jenže Elisabeth je neměla. Měla jedině šek na dvě stovky, den předtím jí to dal syn na zaplacení nějakého účtu.“

„Duncanová mu ten šek dala?“

„Ne, Moya o tom nechtěl ani slyšet. Chtěl prachy na dlaň. Tak se domluvili, že si ho Elisabeth dá proplatit a přinese mu peníze k Searsovi.“

„Do obchodního domu Sears?“

„Ano. Sešli se tam podle plánu a ona mu je nenápadně strčila do ruky.“

„Spokojil se se dvěma stovkami?“ zeptal se seržant Goldfus.

„Kdepak. Volali každý den a Elisabeth už z toho byla nervózní, protože telefon mohl zvednout taky Frankie.“

„Jak jim chtěla dluh zaplatit?“

„Neměla ponětí, ale vymyslela si docela slušnou pohádku. Frankie totiž přišel na to, že nezaplatila onen účet, protože tu částku znovu urgovali. Jí ale nezbylo nic jiného, než přiznat, že ji vydírají dva chlapi, ona jim dala, co zrovna měla u sebe, vyhrožovali jí totiž nožem, a požádala Frankieho, aby na ně udělal na policii trestní oznámení.“

Seržant Goldfus dojel pro Elisabeth Duncanovou, na policejním prezídiu ji vyslechl sám náčelník Cooley. Přečetl jí část výpovědi Emmy Shortové. Elisabeth Duncanová ani nemrkla a pohotově prohlásila:

„Snad byste té staré bábě nevěřili. Vymejšlí si. Má přece takovou sklerózu, že neví, ani kde bydlí.“

„Jak myslíte, paní Duncanová,“ řekl náčelník Cooley. „Zatím si vás tady necháme. Tady je zatykač. Jste podezřelá z trestného činu. Nezákonnou cestou a plánovaným podvodem jste zrušila manželský sňatek vašeho syna Franka Duncana.“

Pak byli na řadě oba Mexikáni. Agostina Baldonada zatkli hned druhý den, když šel na návštěvu k milence, která mu krátce před tím porodila dvojčata. Samozřejmě že nic nepřiznal. Stejně se zachoval i jeho komplic, který seděl za mřížemi už od včerejší noci.

Všichni zapírali celých čtrnáct dní. První povolil ten, od něhož to nikdo nečekal. Rabiját, tetovaný na obou pažích, gangster a vrah, který si už hezkou část svého života odseděl za mřížemi. Baldonado slíbil seržantu Goldfusovi, že se přizná, když bude moct navštívit ty své dva malé kluky. Policie mu totiž nasadila želízka těsně přede dveřmi bytu jeho milenky, takže je ještě neviděl.

„Tak kdy jste to udělali, Baldonado?“ zeptal se Mexikána Cooley.

„V noci ze sedmnáctého na osmnáctého listopadu.“

„Kde jste zavraždili Olgu Duncanovou rozenou Kupzcykovou?“

„Jestli chcete, já vám to ukážu. Já vás tam dovedu.“

V neděli 21. prosince 1958 se vydala eskorta se spoutanými vrahy, doprovázená druhým automobilem s technickou skupinou policejního ředitelství ze Santa Barbary na místo vraždy. Mrtvá ležela v mělkém hrobě, v příkopu jedné z postranních silnic nedaleko Ventury. Luis Moya se pod tíhou důkazů rovněž přiznal. Elisabeth Duncanová však stále ještě tvrdila, že nemá se smrtí snachy nic společného. Frank Duncan se choval netečně, když ho policisté požádali o identifikaci mrtvé manželky. Když se dozvěděl, že prokurátor vydal zatykač na jeho matku, se slzami v očích opakoval:

„Moje maminka by nebyla schopna ničeho špatného. Není to pravda, nemůže to být pravda! Ona s tím nemá nic společného!“

Kdoví proč čekali s procesem tak dlouho. Soudní líčení s Elisabeth Duncanovou totiž zahájili až 16. února 1962 v jednací síni trestního soudu ve Ventuře v Kalifornii. Vrazi byli souzeni odděleně. Podle amerického trestního řádu to bylo pro obě strany výhodnější. Proto se jejich obhájci, zato že se obžalovaní přiznali, domluvili s prokurátorem na odděleném procesu.

Žalobcem byl prokurátor Gustafson, obhájce Duncanové se jmenoval Sullivan. Výslechy svědků dokreslují spáchaný

zločin.

Elisabeth Duncanová měla potíže s očima, byla silně krátkozraká. Proto často navštěvovala očního lékaře. Jeho asistentka Mary Dowhowerová se objevila před porotou jako svědkyně obžaloby.

„Vy jste se, paní svědkyně, znala s obžalovanou i osobně?“

„Párkrát jsme si povídaly. Totiž, ona mi vykládala o svých starostech.“

„Mluvily jste spolu někdy o manželství jejího syna? Svěřila se vám se starostmi, jaké má se snachou?“ zeptal se prokurátor Gustafson.

„Nejednou. Pamatuji si, jak se rozčílila a tloukla vztekle pěstí do stolu a hrozila, že tu ženskou vyřídí.“

„Nevyjádřila se konkrétněji? Neřekla nic jiného?“

„Při jedné z návštěv prohlásila s pýchou nebo vzdorem, že ona nepatří mezi ty hloupé matky, které se nedovedou postarat o své syny. Vykřikovala, že se té couře nepodaří dostat jejího syna a kdyby ho přece jen dotáhla před oltář, že za to bude muset setsakramentsky zaplatit.“

„Neřekla jak?“ zeptal se prokurátor.

„Ne, pane. Pak odešla, ale byla strašně proti své budoucí snaše nabroušená.“

I některé další výpovědi dokreslily zlobu žárlivé matky. Seržant Goldfus a jeho kolegové hovořili se sousedy a vyptávali se jich na zkušenosti s Elisabeth Duncanovou. Nejcennější však bylo svědectví posluhovačky Dorothey Barnettové. Přicházela do bytu Duncanových jednou týdně uklidit, obstarávala taky nákupy, znala tedy obžalovanou velmi dobře.

„Přede mnou se jednou vyjádřila,“ prohlásila před soudem, „že nedopustí, aby jí nějaká děvka vzala syna. Radši ji oddělá i za cenu, že to bude její poslední čin na tomto světě.“

„Také manželům Dianě a Rudolphu Romerovým slibovala peníze za zavraždění Olgy Duncanové, a oni to před porotou pod přísahou dosvědčili. Pak nastoupil na pódium svědků nešťastný podvodníček, jehož vychytralá maminka Duncanová podvedla. Přiznal se, že za mizerných pár desítek dolarů zahrál před smírčím soudcem ve Ventuře roli rozvádějícího se manžela.

‚Nabízela mi peníze za vraždu snachy. Řekla mi to bez okolků, dokonce mi vyhrožovala. Chtěla mě k tomu přinutit proto, že si myslela, že mě má v hrsti, když jsem sní zahrál tu habaďůru s rozvodem,“ vypověděl.

„Nabídla vám peníze za vraždu Olgy Duncanové?“ zeptal se prokurátor Gustafson.

„Ano, pane.“

„Jakým způsobem?“

„Řekla, abych odstranil snachu z cesty, že za to dostanu dobře zaplaceno.“

„Jak jste ji měl odstranit z cesty?“

„Paní Duncanová navrhla, abych pozval Olgu na vyjížďku autem a zařídil to tak, aby se z ní už nevrátila.“

„Souhlasil jste?“

„Ne. Naopak, odmítl jsem to.“

„Můžete nám říct proč?“

„Měl jsem strach, že by se přitom mohl prozradit podtrh s fingovaným rozvodem.“

„Byla by vás vydírala?“

„Možná. V žádném případě jsem to však nechtěl riskovat. Já už mám na kartě pár záznamů a policajti mi nevěří. Mohli si myslet, že neříkám pravdu.“

Luis Moya byl nešťastný člověk. Nevypadal ani jako raubíř, ani jako nájemný vrah. Když ho předseda senátu vyzval, aby předstoupil na pódium svědků, upravil si nejdřív kravatu; pak si plivl do dlaní a uhladil si černé vlasy, při chůzi dělal krátké kroky a tvářil se bolestně, jako by ho trápil žaludeční neduh. Za celou dobu křížového výslechu nezvedl pohled z ošlapané podlahy soudní síně.

„Kdy jste spolu s obžalovaným Baldonadem zavraždili Olgu Duncanovou?“ zahájil výslech státní žalobce Gustafson.

„V noci z 17. na 18. listopadu,“ řekl Moya pokorně.

„Jak?“

„Vyjeli jsme krátce před půlnocí.“

„Kdo byl za volantem?“

„Baldonado. Zaparkovali jsme před železnou bránou činžáku na Garden Street 1114 a Baldonado mi řekl, abych šel nahoru, že počká ve voze. Tak jsem vystoupil, koukl jsem se kolem dokola, ale na ulici už nebyly ani paničky, co venčí před spaním psy. Tak jsem se podíval nahoru, kde se ještě v několika oknech svítilo. Zapálil jsem si cigaretu, ale dal jsem si jen pár šlukú a zase jsem ji zahodil. Pak jsem přešel po betonovém vjezdu k domovním dveřím a posvítil si na zvonky. Když jsem našel ten s jejím jménem, tak jsem knoflík zmáčkl. Ozval se bzučák, otevřel jsem si a vyšel jsem nahoru. Tam jsem zazvonil u dveří s jejím jménem.“

„Nebyly otevřené?“ zeptal se prokurátor.

„Ne, ale zřejmě čekala hned za nimi. Pootevřela, ale měla je na řetízku a zeptala se, co chci. Nejdřív jsem se jí zeptal, jestli je doopravdy Olga Duncanová.“

„Vždyť měla na dveřích jmenovku?“

„Já vím, ale připadala mi moc mladá. A byla krásná, já jsem snad ještě tak pěknou ženskou neviděl. Proto mě to tak překvapilo. Potvrdila mi, že se jmenuje Olga Duncanová a já jsem jí řekl větu, co jsme si připravili: paní Duncanová, jde o vašeho manžela. Leží dole v mém autě. Našel jsem ho zraněného na ulici. Je asi moc opilý a je zraněný.“

„Jak na lež reagovala?“

„Vykřikla a zeptala se, co se mu stalo. Ale hned potom si asi uvědomila, že je třeba rychle mu pomoct a tak vyběhla v pyžamu na chodbu, ani za sebou nezavřela a letěla dolů po schodech. Balilonado mezitím couvnul s vozem k domovním

dveřím a lehl si na zadní sedačku. Vyběhli jsme z domu, ona rovnou k vozu, otevřela zadní dvířka a sklonila se nad ležícím mužem, no a Baldonado ji chytil za krk a stáhl ji k sobě. Zacpal jí hubu, ale ona přece jen začala křičet a tak ji praštil pažbou pistole. Já jsem pak skočil za volant a rychle jsme odjeli."

„Kam jste jeli?"

„Nahoru do průsmyku Casitas."

„Byla už Olga Duncanová mrtvá?" zeptal se prokurátor.

„Ne. Byla v bezvědomí a cestou se probrala."

„Začala křičet?"

„Nebyl to zrovna křik. Volala o pomoc. Ale to už jsme zastavili, Baldonado ji ještě přiškrtil, aby nedělala kravál, pak jsme ji vytáhli z vozu a já jsem vzal pistoli a snažil jsem se ji zastřelit. Jenže ta bouchačka nebyla k ničemu. Zasekla se nebo co. A tak jsem jí chvilku zmáčkl krk, až přestala dýchat. No a Baldonado mezitím vyhrabal jen tak rukama díru, kam jsme ji položili."

„A vás se ta hrozná akce ani trochu nedotkla?" zeptal se prokurátor Gustafson.

„Ale jo, dotkla."

„Můžete mi říct jak?"

„Dostali jsme strach."

„Teď, když bylo po všem?"

„Když jsme odjížděli, tak jsem si uvědomil, že jsme udělali hroznou chybu."

„Chybu při vraždě Olgy Duncanové?"

„Ne. V jejím bytě. Já jsem si vzpomněl, že mi stará Duncanová kladla na srdce, abysme z bytu snachy vzali kufr a nějaké její šaty."

„Proč jste to měli udělat?"

„Aby to vypadalo, že odjela ze Santa Barbary sama."

„Vaše spoluobžalovaná to neměla špatně vymyšleno."

Hloupou vraždu, chytře vymyšlenou láskou a žárlivostí posedlou matkou, ocenili porotci jednohlasným výrokem: Elisabeth Duncanová, Luis Moya a Agostino Baldonado jsou vinni. Dne 11. března 1962 žádal prokurátor Gustafson soudce o trest smrti pro všechny tři. Předseda trestního senátu jeho žádosti vyhověl. Elisabeth Duncanová a její pomocníci byli odsouzeni k nejvyššímu trestu. Odvezli je do věznice San Quentin, kde měli vyčkat na vykonání rozsudku.

Státní věznice San Quentin je největší ve Spojených státech. Její kapacita je obrovská: čtyři tisíce odsouzených lotrů. Popravčí komora je podivně řešená, osmiboká, zelená, hermeticky uzavřená cela s ocelovými dveřmi, opatřenými dokonalou špehýrkou připomínající malou obrazovku někdejších černobílých televizorů.

Ve středu 8. srpna 1962 přesně v deset dopoledne přišel ředitel věznice doprovázený dvěma dozorci do cely smrti pro Elisabeth Duncanovou. Šedovlasá osmapadesátiletá paní měla na sobě volné šaty s růžovým proužkem. Než vyšla z cely na chodbu smrti, musela odložit brýle s výraznými želvovinovými obroučkami. Pak kráčela, podpírána z obou stran strážnými, k zeleným dveřím.

Posadili ji na křeslo a připoutali. Všichni odešli a ona zůstala sama. Už byla netečná, už ani nevolala jméno syna Frankieho. Na prsa jí připevnili stetoskop, jehož hadička byla vyvedena do vedlejší místnosti, kde měl lékař oznámit smrt popravené. Dvě minuty po desáté zatáhl ředitel věznice za páku. Dva síťové pytlíčky s cyankáli se ponořily do nádoby naplněné kyselinou sírovou. Smrtící plyn stoupal vzhůru, až jej připoutaná žena vdechla. Ve vedlejší místnosti sledoval vězeňský lékař srdeční činnost. V deset hodin deset minut prohlásil, že je Elisabeth Duncanová mrtvá. Do deníku věznice ji zapsali jako sto osmdesátého osmého odsouzeného popraveného smrtícím plynem. Stejného dne kolem poledne byli popraveni i Agostino Baldonado a Luis Moya.

Smečka

Kalifornie je hezká země s příjemným podnebím, ale Los Angeles nepatří mezi nejhezčí města světa. Je velké. Není výstavné. Je bouřlivé. Není bezpečné. Rozrostlo se od zátoky Tichého oceánu až ke svahům pohoří Santa Monica. Hollywood je spojen s městem, známá čtvrť boháčů a filmových hvězd Beverly Hills je vlastně jedním z předměstí. Poněkud stranou, směrem do hor, leží Benedict Canyon, odlehlé údolí s jedinou silnicí a mnoha rozlehlými vilami. Ciello Drive je úzká slepá ulička, odbočující z Benedict Canyonu prudce do kopce. Končí u vrat luxusní usedlosti s popisným číslem 10 050. Prostorná zahrada, velký bazén, společenské místnosti, několik ložnic s vlastním příslušenstvím, terasy s bílým nábytkem, udržované trávníky, garáže pro několik vozů a ještě vybetonované parkoviště.

V sobotu 9. srpna 1969 byl mimořádně horký den. Už od pondělka sužovalo město vedro. V Los Angeles naměřili 42 stupňů ve stínu. Poklice smogu, zakrývající zátoku i ulice, vytvořila nedýchatelnou atmosféru. Starší obyvatelé města věřili, že takové dusné horko přináší neštěstí. Před několika lety došlo za podobných veder ke krvavým nepokojům v černošském ghettu ve Wattsu.

Nahoře na svazích kopců, vypínajících se nad clonu mlhy kouře, bylo o deset stupňů chladněji. Obyvatelé luxusních sídel, z nichž každé má svou slavnou, ale také neslavnou minulost, se těšili, že se konečně vyspí. Zřejmě spali tvrdě, protože skoro nikdo nic neslyšel. Přitom panovalo bezvětří a takové ticho, že jste mohli zaslechnout „cinkání kostek ledu ve skleničce whisky ze sousední vily", jak později prohlásil jeden ze svědků. A přece se té noci odehrála tragédie, jejíž příčiny snad ani nelze pochopit.

Sousední vila je vzdálena dobrých sto metrů.

„Leželi jsme už v posteli," řekl ráno pan Kot. „Probudil jsem se, zdálo se mi totiž, že jsem zaslechl asi tři výstřely. Možná čtyři."

„V kolik hodin to bylo?"

„Po půlnoci. Snad v půl jedné. Přesně nevím, já jsem hned potom usnul."

Zaslechl střelbu, otočil se na druhou stranu a spal. Cožpak byly výstřely z pistole v luxusní čtvrti tak běžné? Anebo zde bylo možné docela všechno a každý se raději staral o své věci? Noční zábavy ve vilách boháčů bývaly někdy velmi hlučné a o výstřely ani o výstřelky nebyla nouze. Jednou odpalovali petardy ohňostroje na počest zasnoubení, jindy stříleli do stropu z bubínkových revolverů na oslavu rozvodu. Za svým plotem ať si dělá kdo chce co chce. Navíc byla vilová čtvrt ve dne v noci hlídána vlastní policií, kterou si obyvatelé platili, skoro všechny vily měly namontované poplašné zařízení signalizující nebezpečí na policejní stanici, mnozí měli ještě za plotem nabitým proudem vlastní ozbrojené hlídače. Beverly Hills a ostatní vilové čtvrti nad Hollywoodem jsou právě tak nebezpečnými oblastmi jako předměstí Los Angeles, New Yorku nebo dokonce střed města Washingtonu.

Asi kilometr vzdušnou čarou od sídla Ciello Drive je dívčí prázdninový tábor. Tim Airland měl noční službu. Kolem tři čtvrtě na jednu zaslechl z dálky hlas neznámého muže: „Proboha, nedělejte to! Prosím vás, ne! Ne!"

„Kolikrát se ozvaly výkřiky o pomoc?" zeptal se ho druhého dne vyšetřující DeRosa.

„Právě že to nebyly výkřiky o pomoc. Zařval několikrát za sebou asi tak v desetisekundových intervalech. Byla taková divná noc. Všechno znělo tajemně. Šel jsem za šéfem, vzbudil jsem ho a požádal, abych se směl vzdálit. Vzal jsem si vůz, že se podívám, jestli někdo nepotřebuje pomoc."

„Jel jste na objížďku?" zeptal se DeRosa.

„Jo. Ale nic se nedělo. Nikde nic. Jen psi vyli."

Ještě jeden muž zaslechl střelbu. V sobotu kolem poledne vypověděl:

„Jmenuji se Robert Burlington a jsem členem útvaru zdejší soukromé policie. Měl jsem službu. Seděl jsem ve svém voze na rohu ulice Summit Ridge Drive. Zaslechl jsem vzdálené výstřely. Asi tak v patnáctisekundových odstupech. Tak jsem šel k nejbližšímu telefonu a zavolal na centrálu."

„Zaznamenal jsem hlášení ve 4.11 hodin," řekl policista v centrále, „a předal jsem je policejní stanici Los Angeles-západ. A policista, který hlášení přijímal, se ještě smál; „Doufám, že to není vražda," řekl. „Právě před chvílí mi hlásili, že v téže oblasti bylo slyšet výkřiky nějaké ženy."

Jamajská hospodyně Winifred Chapmanová přišla do práce pozdě. Nejely autobusy. Pětapadesátiletá mulatka vystoupila na křižovatce Santa Monica-Canyon Drive a šla k panskému sídlu na Ciello Drive 10 050. Když přicházela blíž, všimla si přerušeného telefonního vedení. Podivila se tomu, šla však dál. U hlavní brány ve zdi obklopující celý pozemek stál kovový sloupek s vypínačem. Řidič k němu zajel, zmáčkl kontakt a otevřel si vrata, aniž musel vystoupit z vozu. Paní Chapmanová viděla přerušené vedení, nevěřila tedy, že je zařízení v pořádku. Pro jistotu však zmáčkla knoflík. Vrata se tiše otevřela. Vyndala noviny ze schránky a spěchala k domu.

Od hlavního vchodu k domu je asi třicet metrů. Paní Chapmanová se podívala na cizí bílý rambler, podivně nakřivo zaparkovaný daleko od garáží, byla však zvyklá, že v domě zůstávali někdy do rána hosté, a tak šla dál, spatřila před garážemi ještě další vozy, obešla je a zamířila ke vchodu pro služebnictvo. Vedl přímo do kuchyně. Na trámu nade dveřmi byl schován klíč. Sáhla nahoru, otevřela si a vstoupila dovnitř. Tam zvedla sluchátko a přesvědčila se, že je telefon hluchý.

To musím říct paní, pomyslela si a prošla jídelnou do salónu. V cestě jí stály dva velké skříňové kufry, které zde včera nebyly. Paní Chapmanová na ně pohlédla a zarazila se. Na kufrech krev, na podlaze také, na prahu pohozené zakrvácené ručníky. Nešla dál, strachem zkamenělá zůstala stát. Před krb neviděla, výhled jí zakrývala velká sedací souprava. Ale ona ani vidět víc nechtěla. Když se vzpamatovala, vyšla do zahrady. Na kamenných dlaždicích zpozorovala také loužičky zaschlé krve.

„Proboha!"

Na trávníku ležela mrtvola.

Paní Chapmanová se dala do běhu k hlavnímu vchodu. Tentokrát míjela bílý rambler na té straně, kde je volant. Za ním seděl mrtvý muž.

„Pomoc! Mrtvoly! Krev! Vražda!" volala celá bez sebe.

Doběhla k nejbližšímu domu, zvonila a bušila pěstmi na dveře, když nikdo neotvíral, běžela dál, až se dovolala pomoci. Sousedé zavolali policii. Za pár minut poté se objevil ve svém hlídkovém voze s modrým světlem a vyjící sirénou policista DeRosa. Začal se vyptávat, ale nedostal z paní Chapmanové jediné slovo. Plakala, třásla se na celém těle. Když se vzpamatovala, vyrážela ze sebe:

„Krev! Mrtvoly. Polanski, Altobelli, Frykowski."

„Dům patří Rudimu Altobellimu," vysvětloval soused. „Pronajal ho manželům Polanským. Odjel do Evropy, ale nechal tady hlídače Williama Estona Garretsona."

„Polanski?" zeptal se DeRosa. „Ten filmový režisér?"

„Ano. Jeho žena je slavná herečka Sharon Tateová."

„Viděl jsem film Ples upírů," řekl DeRosa. „Moc se mi líbil. To je krásná žena, ta jeho manželka."

„Polanští odjeli v březnu do Londýna a přenechali dům na pár měsíců přátelům, Woytkovi Frykowskému, to je kamarád pana režiséra, a jeho milence Abigail Folgerové. Těžká milionářka. Zdědila po otci velkoobchod s kávou."

O filmové herečce Sharon Tateové se říkalo, že je nejkrásnější ženou světa. A netvrdili to jen hollywoodští reklamní agenti, ale i režiséři, producenti, téměř každý, kdo ji někdy viděl. Manažeři filmového průmyslu se chystali udělat z ní druhou Marylin Monroeovou. Sharon Tateová měla štěstí, že se jim to nepodařilo, že v hodině dvanácté potkala svého životního partnera.

Roman Polanski nebyl ani hezký, ani příjemný; byl dost milý, především však slavný. Prosadil se jako herec, měl dobré jméno jako režisér. Když se zamiloval do herečky, která vystupovala většinou v televizních seriálech, ale chystala se nastoupit dráhu velké hvězdy, rozhodl o jejím osudu jinak. Objevil velký herecký talent a chtěl z ní udělat

víc než jen sexuální symbol pro amerického diváka. Sharon Tateová měla předpoklady k úspěšné filmové kariéře.

Její první film se jmenoval 13, její poslední 12+1=13. Její první film režírovaný Polanským byl dobře prodávaný Ples upírů. Pak přišlo Údolí loutek se slavnou roli Jenifer. Připravovali s manželem další film. Odjeli do Londýna, ale Sharon, která čekala dítě, se vrátila sama do sídla v Ciello Drive, kde ve společnosti přátel očekávala den porodu. Byl zde i její někdejší snoubenec, módní hollywoodský kadeřník Jay Sebring. Ocitujeme jednu z mnoha charakteristik Sharon Tateové:

„Ve své lidské podstatě byla bezbranná. Nedokázala odmítnout nabídnuté přátelství. Někdy bez přípravy pořádala přátelské večírky s jednoduchou večeří a bezprostředně nezávazným povídáním. Pořádala je hlavně pro hosty, sama z nich neměla jiné potěšení než pocit, že dělá něco pro druhé. Když pracovala a vracela se domů unavená a vyčerpaná, dokázala se přemoci a věnovat se společnosti. Šlechetná a bezprostřední, neuvěřitelně důvěřivá, přijímala také hippies, ale ne proto, že by se ztotožňovala s jejich názorem na život, ale proto, že jí byli svým způsobem sympatičtí. To byla její slabá stránka."

V předvečer tragické události, 8. srpna, telefonovala, jako ostatně každý večer, svému manželovi do Londýna, zajímala se, jak se mu daří, jaké má úspěchy a problémy, ptala se ho, jak postupují přípravy nového filmu. Přitom počítala dny zbývající do jejich shledání. Roman Polanski slíbil, že do konce měsíce, tedy ještě před porodem, přiletí domů.

Přiletěl pozdě. Hospodyně Chapmanová poznala v mrtvole ležící na trávníku přítele Romana Polanského, kamaráda z mládí Woytka Frykowského. Znali se ještě z Polska. Ve Spojených státech se živil jako scénárista, pohyboval se v hollywoodské společnosti, byl oblíbený mezi přáteli a milovaný dcerou jednoho z velkoobchodníků s kávou Abigail Folgerovou, velmi bohatou mladou dámou. Teď ležela v krvi pár kroků od něho mrtvá.

Paní Chapmanová si všimla, že před garáží parkuje černý porsche, z čehož usoudila, že je v domě také jeho majitel, módní kadeřník Sebring. Nemýlila se, byl uvnitř, ale mrtev. Policista DeRosa si šel do služebního vozu pro pušku a chystal se vstoupit do domu. Hospodyně mu ukázala, jak se otvírají dveře. V té chvíli se dostavili další dva policisté, William T. Whisenhunt a Robert Burbridge.

„Nejdřív jsme společně prohlédli zaparkované vozy," řekl později Burbridge, „garáž a místnost nad ní. Nebyl tam nikdo. Když jsme přišli na okraj betonového parkoviště a podívali se na trávník, spatřili jsme dvě mrtvoly. Na pravé straně nijak zvlášť pohledný, ale velice komfortně vybavený dům. Nedaleko jižního křídla byl bazén, vlevo plot, na němž svítily girlandy elektrických vánočních svíček. A z terasy nádherný pohled na panorama Los Angeles. Najednou jsem si uvědomil, že mne obklopuje naprosté ticho."

Policisté nemohli vědět, že jsou na scéně tragédie sami. Proto se kryli, chodili kolem zdí, dokonce se rozhodli, že nevstoupí do domu hlavním vchodem, jak chtěl Jerry Joe DeRosa. Nechali ho na trávníku, aby jim kryl záda, sami se vydali k severnímu křídlu.

„Spatřili jsme otevřené okno," řekl Whisenhunt, „a tak jsme vlezli dovnitř. Tam jsme hned narazili na dvě mrtvoly. Nepotřebovali jsme se přesvědčovat. Ti lidé byli mrtví."

To, co viděli policisté a hospodyně Chapmanová, co spatřil správce domu William Tenant, když se před polednem vrátil, se sice dá dramaticky vylíčit, je to však nepříjemný úkol. Dovolte mi citovat jednu z nesčetných zpráv popisujících scénu.

„Vstupme a podívejme se dovnitř. Je to hrůza, strašlivá, má však jistý smysl. Je groteskní ve své ohavnosti. Dvě těla. Krk sevřený oprátkou bílé prádelní šňůry poskvrněné krví. Spojuje dvě mrtvoly a je přehozena přes jeden ze stropních trámů. Mrtví jsou jakoby oběšeni. Ale jen jakoby, jejich nohy se dotýkají země. Na jedné straně šňůry žena, oblečená jen do spodních kalhotek. Obrovské břicho, těhotná. Zabili ji patnácti ranami nožem. Zcela náhodnými. Jeden prs je téměř uříznut, vrah zasáhl mnohokrát i břicho. Mrtvý na druhém konci šňůry má na hlavě navlečenou kápi. Také on je pobodán a navíc vykleštěn. Vrah dokonce při bezhlavém bodání zlomil nůž. Jeho rukojeť leží na podlaze. Všude samá krev. Na gauči zmačkaná americká vlajka. Vrazi si do ní otřeli krvavé ruce. Na stěnu napsali krví obětí jediné slovo: Pigs (svině). Čtyři zohavené mrtvoly a pátá ve voze. Stačil ještě zařadit rychlost, už však nestačil ujet. Provrtali mu hlavu kulkou."

Identifikace mrtvých, policejní fotografové pořídili snímky, hospodyně Chapmanová přinesla ručníky, jimiž přikryli mrtvoly. První zjištění: tři byli zastřeleni, dva ubodáni kuchyňským či kapesním nožem, nebo snad dýkou podobnou bajonetu. Nenašly se žádné stopy nasvědčující tomu, že by šlo o loupežnou vraždu. Sebring měl u sebe 80 dolarů a ostatní také větší či menší částky, šperky a hodinky. V domě také nic nescházelo. Jaký motiv tedy měli vrazi ke svému příšernému činu? Proč řádili jako pominutí? Byl to čin šílence?

Hrůza se zmocnila obyvatel Los Angeles i celých Spojených států. Snad proto, že šlo o smrt hollywoodské herečky Sharon Tateové, snad proto, že šlo o pětinásobnou bestiální vraždu; způsobila rozhořčenou reakci veřejného mínění, jehož vlna se zvedla nejvýš od zavraždění prezidenta Kennedyho. Policie byla v pohotovosti. Vypsali odměnu na dopadení pachatele. Otec Sharon Tateové, šestačtyřicetiletý plukovník americké armády, dal výpověď, převlékl se za hippie a na vlastní pěst se v tomto kostýmu pustil do pátrání.

V sobotu 9. srpna 1969 trávili manželé LaBiankovi víkend ve své venkovské vile u jezera Isabella, vzdáleného asi dvě stě kilometrů od Los Angeles. V devět hodin večer odjížděli s jednadvacetiletou Susanou Struthersovou, dcerou Rosemary LaBiankové z prvního manželství, do Los Angeles. Její patnáctiletý bratr Frank ještě zůstal s kamarádem v domě jeho rodičů u jezera. LaBiankovi odjeli ve svém zeleném voze, na přívěsu motorový člun.

Lino LaBianca byl úspěšný podnikatel italského původu, majitel a šéf sítě samoobslužných prodejen. Bylo mu čtyřiačtyřicet, byl velmi zámožný a značně korpulentní. Jeho manželka, osmatřicetiletá Rosemary, byla velmi hezká, společenská, oblíbená a úspěšná. Měla za sebou „americkou" kariéru. Začínala jako servírka v motorestu, pak pracovala v několika lepších restauracích, nakonec vlastnila v Los Angeles módní salón. V roce 1959 se rozvedla a

vzala si Lina LaBianku.

Manželé jeli pomalu, měli v závěsu člun a poslouchali rádio. Vyslechli reportáž o hrozné vraždě v Ciello Drive. Susana Struthersová později vypověděla, že matku hlášení rozrušilo. Vzpomněla si totiž, že před několika dny se někdo cizí dostal do jejich domu, některé předměty totiž nebyly ráno na svých místech, a kdosi neznámý pustil psy z domu na zahradu. Teď, když uslyšela o vraždě, dostala Rosemary LaBianková strach.

Susana Struthersová nebydlela s rodiči. Asi v jednu hodinu po půlnoci ji vysadili před jejím domem na Greenwoodském náměstí. LaBiankovi bydleli ve Waverly Street číslo 3301 nedaleko Griffithova parku. Nejeli rovnou domů. Na rohu Hillhurst Street a Franklin Street se zastavili u stánku s novinami. Prodavač John Fokianos právě rozvázal balík s nedělním vydáním listu Herold Examiner a programy nedělních dostihů.

„Ještě jsme si chvíli povídali," řekl později policistům. „Oba se mi zdáli hodně unavení. Známe se už hezky dlouho, a tak jsem jim vyprávěl podrobnosti o vraždě. Byli zdrceni. Měl jsem ještě pár výtisků Los Angeles Times, a tak jsem jim je přenechal. Byli to moji stálí zákazníci."

„V kolik odjeli?"

„To si přesně nepamatuji, ale mohlo být něco mezi jednou a druhou hodinou po půlnoci. Spíše ke druhé, protože krátce poté zavíraly bary a hosté, kteří se vraceli domů, si u mne kupovali noviny."

Příští noci, z neděle na pondělí, se od jezera vracel syn Rosemary LaBiankové Frank Struthers. Přátelé ho vysadili asi v 8.30 na rohu ulice, která vedla k domu LaBiankových. Když šel s kufrem a kempinkovým pytlem ke vchodu, všiml si, že otec nechal za vozem závěs s motorovým člunem. Bylo to neobvyklé. Byl totiž dost úzkostlivý. Frank postavil kufr u garáže a šel dovnitř. Už zvenčí si všiml, že jsou všechny rolety stažené. Dostal strach, že se něco přihodilo. Nahlédl oknem do kuchyně. Svítilo se tam. Zaklepal na dveře. Nikdo se neozval. To už se mu zdálo podezřelé. Šel tedy k nejbližší telefonní budce a zavolal domů. Nikdo se nehlásil. Zatelefonoval sestře do restaurace, kde pracovala. Vedoucí mu řekl, že vůbec nepřišla. Tak mu dal její číslo do bytu a požádal ho, aby jí zavolal.

Vedoucí zprávu předal a Susana se asi v devět ohlásila. Dali si schůzku před telefonní budkou, ona zavolala svého přítele Dorgana a společně jeli k vile rodičů. Přijeli v půl desáté.

Susana si vzpomněla, že matka nechává jedny klíče ve voze. Nebyl zavřený. Vzala je a otevřela vchod pro služebnictvo. Dorgan jí řekl, aby počkala v kuchyni a vydal se s Frankem na prohlídku domu. Prošli jídelnou, zastavili se v pokoji pro hosty. Lino LaBianca zde ležel mrtev. Vyběhli ven, utíkali k sousedům. Doktor Brigham jim přišel otevřít. Jeho manželka pak sama zatelefonovala na policejní stanici. Susana, Frank a Joe Dorgan byli tak rozrušeni, že nebyli schopni mluvit.

V 10.35 přijeli k domu Brighamových policisté W. C. Rodriguez a J. C. Toney. Susana s Frankem zůstali v péči paní Brighamové, Joe Dorgan doprovodil policisty do sídla LaBiankových. Obešli dům, zkusili kliku, dveře byly otevřené. Toney nahlédl dovnitř, Rodriguez hlídal venku. Pak se vrátil k vozu a vysílačkou požádal o posilu, o kriminálního inspektora a o záchranku.

Posila přijela během několika minut. Obsadili okolí domu, vtrhli dovnitř. Nebyl tam nikdo. Totiž - nikdo živý. Seržant Cline našel v ložnici ještě jednu mrtvolu, Rosemary LaBiankovou. Zase bodné rány nožem, zase nápisy na zdi a na lednici načmáráno krví obětí: Smrt sviním! Konec světa! Paní LaBianková měla hlavu omotánu prostěradlem, její manžel pyžamem. Lednička byla vyjedená. Vrahové po činu povečeřeli.

Policie zahájila pátrací akci, do vyšetřování se zapojily i dvě soukromé detektivní kanceláře, Roman Polanski a jeho přátelé vypsali odměnu ve výši 25 000 dolarů za jakoukoliv kloudnou stopu. Názory se různily. Kriminalisté zpočátku neviděli žádnou souvislost mezi oběma zločiny, ačkoliv obě vraždy měly několik společných znaků: oběti byli ubodány nožem, na zdech, obrazech či na ledničce se objevily nápisy s podobným obsahem.

Existovala však ještě další souvislost. Před necelými čtrnácti dny, 31. července, došlo v nedalekém Malibu v domě číslo 964 v ulici Old Topanga k vraždě. Policisté zde našli 34letého učitele hudby Garyho Hinmana ubodaného k smrti. V obývacím pokoji byl na stěně nápis napsaný krví oběti: Politická svině! Podezřelý z vraždy byl jistý „Bobby", Robert Beausoleil, mladý hippie a potulný hudebník. Policie ho zatkla 6. srpna, takže v době obou vražd byl už ve vězení.

Bobby Beausoleil žil v podivném prostředí, na starém opuštěném ranči postaveném kdysi pro film. Říkalo se mu Spahnův ranč, ležel kousek od předměstí Los Angeles nedaleko Chatsworthu, spravoval jej jednaosmdesátiletý George Spahn, poloslepý dobrodruh, který se živil půjčováním koní turistům. Bobby Beausoleil zde žil v houfu mladých lidí, kteří nepracovali, navzájem se milovali a zabývali se scestnými, rádoby náboženskými a pseudofilozofickými úvahami. Říkali o sobě, že žijí jako jedna rodina, provozovali skupinový sex, živili se krádežemi, užívali drogy a pořádali nepředstavitelné orgie. Bobby Beausoleil prozradil hnízdo skupiny asi třiceti hochů a děvčat tím, že po zavraždění Hinmana se vrátil na Spahnův ranč vozem oběti, v němž se našel vražedný nůž. Beausoleil měl na košili a na kalhotech skvrny od krve. Vůdcem smečky pobláznených výrostků byl Charles Manson, kterému říkali také Satan nebo Ježíš Kristus.

O dva měsíce později projížděli seržanti Guenther a Whiteley hlídkovým vozem nehostinnou krajinou Death Valley - Údolím smrti, kam se přednedávnem přestěhovala Mansonova rodina. Je zde prašná silnice, kolem vyprahlá poušť, jen sem tam kaktusy, široko daleko žádné obydlí. Ze křoví vystoupily dvě dívky a mávaly, chtěly svézt. Nebyly to lecjaké stopařky a vybraly si správný vůz. Obě byly psychicky i fyzicky v nedobrém stavu a bez vyptávání prozradily, že utíkají z Mansonovy rodiny, která sídlí na opuštěném Barkerově ranči, protože už v komuně nechtějí žít. Jedna dívka byla Stephanie Schramová, druhá Kitty Lutesingerová.

Sedmnáctiletá Kitty byla v pátém měsíci těhotenství. Otec dítěte: Robert Beausoleil.

„Co víte o vraždě Garyho Hinmana?" zeptal se jí seržant Guenther.

„Bobby zmizel ze Spahnova ranče začátkem srpna. Nevěděla jsem kam. Teprve později jsem se dozvěděla, že je v kriminále, a ještě později, že ho podezřívají z vraždy Hinmana."

„Co víte o vraždě Garyho Hinmana?“ zeptal se Guenther znovu.

„Zaslechla jsem, že Manson poslal Bobbyho se Susanou Atkinsonovou k Hinmanovi pro peníze. Vznikla tam rvačka a Hinman ji nepřežil.“

„Od koho jste se to dozvěděla?“

„To už ani nevím. Povídalo se to na ranči.“

„Nějaké podrobnosti?“

„Dohromady žádné. Susy povídala, že se prala s nějakým chlapem, on ji popadl za vlasy a cloumal s ní, tak ho začala bodat nožem.“

Gary Hinman nebyl primitiv, jako někteří členové Mansonovy rodiny, aby se dal ošálit drzými slogany falešného proroka manipulujícího jeden den s tézemi o spasení lidstva a druhý se zkázou světa, kterou přežijí jen vyvolení. Hinman vystudoval univerzitu v Los Angeles, bylo mu dvaatřicet a připravoval se na doktorát sociologie. Měl však přinejmenším jednu slabost. Byl narkoman a specializoval se na syntetickou výrobu mezkalinu, vyvolávajícího barevné vidiny a přeludy.

V té době bydlel v jeho bytě mladý manželský pár. Muž i žena, kteří nemohou být jmenováni, mu pomáhali při výrobě tohoto halucinogenu.

„Vyráběli jsme mezkalin,“ prohlásil manžel, „straně dlouhým a namáhavým, ale levným chemickým procesem. Potřebné ingredience jsme kupovali v lékárnách nebo v dragstórech a nikdo by nebyl uhodl, k čemu je používáme.“

„Hinman byl přece sociolog, jak přišel na levnou výrobu mezkalinu?“ zeptal se seržant.

„Absolvoval fakultu chemické technologie. A klidně můžu prohlásit, že se v oboru perfektně vyznal.“

„Vyráběli jste mezkalin pro vlastní potřebu?“

„Nejen.“

„Prodávali jste jej?“

„Někdy.“

„Měl Gary Hinman ještě nějaké partnery?“

„Jestli myslíte feťáky, tak za ním chodil nějaký Eric.“

„Znáte jeho jméno?“

„Bohužel.“

„Jaký byl jeho vztah k Charlesi Mansonovi?“

„Přesně vám to neřeknu, ale jednou jsem vyslechl telefonát, kdy se s ním dost vážně hádal.“

„Tykalo se to mezkalinu?“

„Ne. Buddhizmu. Přeli se o názory nějaké militantní sekty Niširi Sošu nebo tak nějak a nakonec řekl Gary Mansonovi větu: To není tvoje věc, ale moje. Já se starám o svůj osud, on tedy řekl o svoji karmu.“

„Jaký byl tedy jejich vztah?“

„Manson byl jakýmsi jeho ochráncem. Gary měl potíže se zákazníky, protože jim prodal špatnou drogu. Dal se dohromady s Mansonem, který mu zaručil, že to s nimi vyřídí.“

„Za peníze?“

„Samozřejmě. Hinman dával Mansonovi peníze vždycky, když mu tekla voda do bot.“

Ve čtvrtek 24. července poslal Manson členku své pochybné rodiny Ellu Baileyovou alias Sinderovou k Hinmanovi. Přikázal jí, aby ho zavraždila a přinesla peníze. Elly byla kdysi a možná, že v té době Hinmanovou milenkou.

„Měl Hinman ve svém bytě víc peněz?“ zeptal se seržant Guenther.

„Myslím, že ne. Ale povídalo se, že zdědil dvacet tisíc dolarů. A že je má doma schovány.“

„Přišla za ním Elly Sinderová?“

„Já jsem ji neviděl.“

„Takže ho zavraždil někdo jiný?“

„Zřejmě ano.“

Později se na policejní stanici objevil jistý černý jazzový skladatel. Byl to Hinmanův přítel. Bydlel v Topanga Canyonu a vypověděl, že onoho večera vezl k Hinmanovu bytu dvě dívky. Byly to Sadie a Mary, šéfem vražedného komanda byl Beausoleil. Hinman by byl náhodou unikl svému osudu. Odpoledne jel totiž do Los Angeles, kde si vyzvedl nový cestovní pas. Chystal se na cestu do Japonska. Když se však někdy po sedmé vrátil domů, čekali na něj tři vrazi. Beausoleil měl pistoli ráže 9 mm. Namířil na něj a vyzval ho, aby jim dal peníze. Ten odmítl, tak podal Beausoleil pistoli Sadie a šel peníze hledat. Později uslyšel, že se dole v místnosti něco děje, rychle se vrátil a spatřil Sadie a Hinmana, jak spolu bojují o pistoli. Ozval se výstřel, ale kulka skončila ve zdi. Beausoleil sáhl po pistoli a pažbou několikrát uhodil Hinmana do hlavy.

Některá z dívek potom zatelefonovala Mansonovi na Spahn Movie Ranch a zeptala se, co mají dělat. Peníze nedostali, Hinman je zraněn. Krátce před půlnocí se v Hinmanově bytě objevil Charles Manson, doprovázený Bruce Davisem. Manson třímal v ruce meč. Hned u dveří začal řvát na Hinmana, že je svině a schovává před ním peníze a Hinman mu řekl, aby vypadl a všichni ostatní taky. Manson se rozpřáhl mečem a rozsekl Hinmanovi ucho. Byla to ošklivá, dvanáct centimetrů dlouhá rána od ucha až k dolní čelisti. Manson ještě řekl Hinmanovi, aby navalil prachy, jinak to bude jeho konec. Pak odjel se svým kumpánem v Hinmanově fiatu.

Beausoleil a obě dívky zůstali s Hinmanem v místnosti, pečlivě ho svázali a položili jako balík na koberec obytné místnosti. Beausoleil a Mary Brunnerová ještě jednou prohledali celý byt. Hinman ležel a přísahal Mansonovi pomstu. Dostal napít piva a později i vína, Mary Brunnerová mu amatérsky zašila jehlou a hedvábnou nití na čištění zubů nebezpečnou ránu. Sadie odešla shánět něco k jídlu a pití, protože se chystali zůstat u Hinmana celou noc.

Podle sdělení místní registrace automobilů ukradli Hinmanovi nejen fiata, s kterým odjel Manson; ale i mikrobus VW

a 26. července 1969 si dali oba vozy přepsat na sebe.

„U Hinmana zůstali ti tři až do soboty a buď v sobotu večer nebo v neděli ráno zavolali na ranč," vypověděl později před soudem Danny De Carlo. „Vzal jsem telefon a řekl jsem Mansonovi, kdo volá. Řekl jim do telefonu, aby ho odkráglovali, protože moc ví."

„Myslíte si, že byl pro rodinu nebezpečný?"

„Pokud vím, tak začal vyhrožovat, že nás udá na policii a když pak začal u otevřeného okna vykřikovat, že to bude konec celé rodiny, tak se rozhodli to s ním skončit."

Beausoleil zřejmě ztratil soudnost, vzal nůž a dvakrát píchl Hinmana do prsou. Jedna z ran zasáhla srdeční sval. Gary Hinman pak vykrvácel. Umírajícího položili na koberec vedle knihovny. Když umíral, opakoval prý větu buddhistické modlitby: Nam Myo Renge Kyo.

Mary Brunnerová poté odstranila se Susanou Atkinsovou, zvanou taky Sadie, všechny krvavé obvazy, ručníky nasáklé krví a sebraly i krví poskvrněné závěsy. Mrtvého zakryly zelenou pokrývkou, kterou přinesly z ložnice. A aby scéna byla podle jejich bludných představ dokonalá, napsal někdo z nich na zeď nad hlavou mrtvého Hinmana bůhví proč Political Piggy - politická svině.

Gary Hinman se stýkal s mnoha lidmi. Mezi jeho koníčky patřila taky hra na dudy. V nedaleké Santa Monice pořádali 27. července dudácký festival a očekávaný dudák Hinman nepřijel. Vytočili jeho telefonní číslo, ale nikdo se nehlásil. Počkali tedy do 31., ale pak se za ním vypravili tři přátelé. Zvonili, tloukli na dveře, pak vylezli po požárním žebříku do prvního patra, kde bylo otevřené okno. Vylétlo z něj husté hejno much. Nahlédli dovnitř a zarazil je ukrutný pach. Pak objevili mrtvolu v rozkladu a zatelefonovali na oddělení vražd šerifského úřadu v Los Angeles a ohlásili, že v bytě v Topanga Canyonu došlo k vraždě. Do Hinmanova bytu přijeli krátce poté seržant Paul Whiteley a Charles Guenther, zástupce šerifa. Oba se později značně zasloužili o odhalení hromadného vraha Charlese Mansona a smečky jeho vraždících milenek. Za vraždu byl později odsouzen Robert Beausoleil. Trest si odpykává ve federální věznici San Quentin.

Dlouho trvalo, než přišli na stopu Charlese Mansona a ještě déle, než se jim ho podařilo zatknout a obvinit. Zpočátku totiž neměli dost důkazů.

Susanu Atkinsovou zatkli pod jménem Sadie Mae Glutzová a den po setkání s Kitty ji oba seržanti vyslýchali. Vypovídala klidně, jako by ani nešlo o zločin, že šla s Bobbym k Hinmanovi pro peníze, že jim je nechtěl dát, a tak ho Bobby pro výstrahu poznamenal v tváři nožem. Pak se usadili v kuchyni a řekli, že se odtud nehnou, dokud nedostanou peníze. O dva dny později pak Susana Atkinsová slyšela výkřiky, jako „Nedělej to, Bobby!" a podobně. Hinman chtěl totiž prchnout, když oba v kuchyni spali. No a pak se to stalo. Slyšela chroptění umírajícího.

Susanu Atkinsovou, registrovanou pod přijatým jménem Sadie Mae Glutzová, převezli do ženské věznice Sybil Brand Institute v Los Angeles. Dostala se do cely číslo 8000, kde už byla zavřená prostitutka Ronnie Howardová a její kolegyně Virginie Grahamová. Obě se nejen znaly, byly dokonce svým způsobem spřízněny: Ronnie si vzala Virginiina bývalého manžela. Všechny tři obstarávaly jakousi vězeňskou poštovní službu. A večer seděly a povídaly si. Zejména Susana Atkinsová ráda mluvila. Její spolunocležnice zase dokázaly trpělivě naslouchat.

„Co jsi dělala, Susy?" zeptala se Ronnie.

„Dohromady nic, jen tak jsem se flákala."

„Vždycky?"

„Ne vždycky. Dělala jsem."

„Co?"

„Go-go girl. Tancovala jsem v jednom podniku bez podprsenky. A někdy taky celá jen tak."

„To seš číslo, Susy. Jen tak. Chlapi jsou hnusní."

„Ani bych neřekla. Já mám mužský ráda. A taky jsem s nima dělala všechno, co se s nima dělat dá."

„Za co tě zašili?"

„Vražda prvního stupně," oznámila klidně.

„Co? Neblbni! Fakt?"

„Jo," řekla jen tak mimochodem a vrátila se k původnímu tématu. „Měla jsem fantastickýho chlapa. Nejlepšího na světě. Jmenoval se Charlie. Ten mě naučil věci! Žili jsme jako jedna rodina a byli jsme všichni nazí." Pak se naklonila k Virginii a tiše jí svěřila tajemství: „Charlie je Ježíš Kristus!"

„Neříkej, Susy!" smály se prostitutky.

Ve čtvrtek 6. listopadu k páté hodině odpolední si Susy sedla na postel Virginie Grahamové a začala jí vyprávět o svých životních zkušenostech: jak brala LSD, jak se učila indické karmě, jak někdy cítí podivné dobré a někdy zas špatné vibrace, pak začala zase o vraždě učitele hudby Hinmana. Virginie jí dala dobrou radu:

„Moc mluvíš, Susy. Mlč, nebo se dostaneš do maléru. V kriminále mají stěny uši. Znala jsem chlapa, kterýho odsoudili za to, co povídal na cele svýmu kolegovi."

„Já vím," řekla Susy. „Já jsem taky nikomu neřekla ani slovo. Na tebe se podívám a vím, že seš rovná. Jasně že ti můžu říct všechno."

Snad se potvrdila stará teze, že zločinec nevydrží nemluvit o svém činu, že mu svědomí nedá a musí se někomu svěřit, snad byla Susana Atkinsová tak naivní, anebo si neuvědomila, jak hrozný zločin spáchala, zkrátka to odpoledne na sebe všechno řekla. Existují dvě verze, jak k tomu došlo. Podle jedné byla Virginie Grahamová volavka, kterou policie nasadila do cely, aby vytáhla ze Susany přiznání. Ať to bylo tak či tak, ve vyšetřování nastal obrat.

„Co všechno?" zeptala se Virginie.

„To co se stalo v Benedict Canyonu," odpověděla Susana.

„V Benedict Canyonu? Snad nemyslíš Sharon Tateovou?“

„Jasně!“

Jako by čekala na narážku, Obličej se jí rozzářil, oči rozšířily a ona se doslova začala chlubit. „Kdo myslíš, že to udělal?“ zeptala se.

„Kdo?“ řekla užaslá Virginie.

„Tak se na mě dobře podívej!“

„Prosím tě, neblbni.“

„Haha,“ smála se Susana.

„Ale proč, Susy, proč?“ zeptala se Virginie, když se po chvíli vzpamatovala.

„Chtěli jsme spáchat zločin, který by šokoval svět. Aby to lidma zatřáslo, aby se o tom každý dozvěděl.“

„Proč jste si vybrali zrovna Altobelliho dům, v němž bydlela Sharon Tateová?“

„Stojí stranou.“

„To byl tvůj nápad, Susy?“

„Seš blázen? On nám to nařídil.“

„Kdo on?“

„Charlie nám jednou v noci poručil ... “ začala vyprávět hrůzostrašný příběh.

„Komu poručil?“ zeptala se Virginie.

„Mně, Lindě Kasabianové, Patricii Krenwinkelové a Texi Watsonovi. Řekl, že máme jet k tomu domu a nemáme nechat nikoho na živu. Dal nám vůz, museli jsme si obléci tmavé šaty. Vypadali jsme v nich jako příšery. Oblékali jsme si je vždycky, když jsme chodili strašit do domů. V noci, víš. Jen jsme tam tiše vlezli a přendali některé věci. Ráno se ti lidé mohli zbláznit. Nebo jsme lítali jak můry a jak nás někdo viděl, tak jsme utekli. Obrovská sranda. Ale nikdy jsme nic neukradli. A to si právě nedovedli vysvětlit.“

„A jak to bylo s Tateovou?“

„Tak jsme si oblíkli zase ty šaty, každý jsme měli dlouhý nůž a Tex měl pistoli. Takhle jsme přijeli k domu na návrší.“

„Věděla jsi, komu dům patří?“

„Tex říkal ve voze, že Terrymu Melcherovi.“

„To je syn slavné Doris Dayové.“

„Jo. Tex řekl, že nás převezl. Nedodržel slovo. Tex byl předtím několikrát uvnitř, takže to tam znal.“

„Jak to, že byli u Melchera?“

„Kvůli nějakým písničkám. Chtěli vydat desku nebo co. On prý je slušně vypoklonkoval a nechtěl s nimi mít nic společného. Charlie říkal, že ten chlap je svině. Před domem jsme otočili, jeli jsme asi sto metrů zpět, tam Tex zaparkoval a my jsme vylezli.“

„Neměli jste strach?“

„Seš blbá? Z čeho? Tex měl přece pistoli. A vyšplhal se na sloup a přeřízl telefonní drát. Plížili jsme se při kraji silnice až k vratům, ale nechtěli jsme je otvírat, protože jsme nevěděli, jestli tam není poplašné zařízení. Taky drátěný plot mohl být nabit elektřinou. Tak jsme si našli šikovné místo a přelezli jsme. Když jsme byli na zahradě, přískoky jsme se dostali na cestu, která vede k domu. Najednou se objevila světla vozu. Vyjel zpoza domu a mířil k výjezdu. K zemi! zvolal Tex a my jsme se vrhli stranou ke křoví. Tex počkal, až vůz přijede blíž, pak se postavil před světla s pistolí v ruce. Zastav! zařval na muže za volantem. „Nedělejte mi nic, prosím!“ řekl hoch. Já nikomu nic nepovím! Tex ho neposlouchal. Čtyřikrát vystřelil a bylo po klukovi.“

„To byl ten Steve Parent, co o něm psali v novinách?“

„Jo,“ řekla Susana. „Taky jsem se to dozvěděla z novin. Byl to kamarád domovníka nebo co,“ řekla lhostejně, ale hned poté se jí rozsvítily oči. „Víš, co mi bylo divné, Virginie? Že ty pecky nikdo neslyšel. Bylo ticho jako předtím. A tak jsme šli k domu. Někdo si všiml otevřeného okna. Vlezl dovnitř a otevřel nám dveře.“

„Věděli jste, že jsou uvnitř lidi?“ zeptala se Virginie.

„Jasně že ne. Mysleli jsme si, že tam třeba jsou, ale nevěděli jsme kdo a kolik. Nejdřív jsme se zastavili ve velké hale. Paráda, Virginie, to bys zírala. Pak jsme šli do obývacího pokoje. Na gauči spal nějaký chlap. Neviděla jsem mu do obličeje, byl otočen na druhou stranu. Tex mu taky neviděl do obličeje, a tak obešel gauč a chlap se probudil. Nevěděl, co se děje, a tak se blbě zeptal, kolik je hodin. Asi si myslel, že Tex je někdo z jeho známých. Ale Tex na něj namířil pistoli a řekl mu, aby se ani nehnul, jinak že ho oddělá. Pak poslal Lindu ven, aby dávala bacha, a kývl na nás. Tak jsme šly taky dovnitř.“

„Oni se nevzbudili, když slyšeli výstřely?“ zeptala se Virginie.

„Říkala jsem ti, že ne. Taky jsem se divila. Ani ty lidi vedle.“

„Ti ale museli mít spánek.“

„Možná že byli pod drogama. Jo, a Tex mi ukázal, abych jako šla do všech místností a podívala se, kdo tam je. Tak jsem otevřela jedny dveře, tam seděla na gauči ženská a četla nějakou knihu. Podívala se na mě a já jsem na ni kývla a usmála jsem se.“

„Kdo to byl?“ zeptala se Virginie.

„To jsem tenkrát nevěděla. V novinách jsem se pak dočetla, že to byla Abigail Folgerová.“

„Ta milionářka?“

„Jo. Miliony kafe.“

„A nechala jsi ji tam a šla jsi pryč? Ani neřvala?“

„Ne. Nic. Šla jsem do jiného pokoje a tam ležela na gauči jiná ženská a u nohou jí seděl chlap. Vůbec nezpozoroval, že tam jsem. Tak jsem šla zase k té Folgerové a zeptala jsem se, co čte. Nečekala jsem na odpověď a vrátila jsem se k

Texovi, který pořád ještě držel v šachu toho prvního chlapa.“

„Kdo to byl?“

„Woytek Frykowski. Tex mi hodil provaz a řekl, abych mu svázala ruce za zády. Tak jsem na to šla, ale třásly se mi prsty, že jsem to nemohla dát dohromady. Nějak se mi nedařilo pořádně utáhnout uzel.“

„Nekřičel o pomoc?“

„Ne. Nejdřív neřekl vůbec nic a pak, když se dostal z šoku, tak se pořád ptal Texe, kdo je a co chce.“

„Co mu řekl?“

„Řekl mu, že je ďábel a přišel, aby zde vykonal svoje dílo. Pak ještě řekl, že chce všechny peníze, aby mu řekl, kde jsou. Frykowski řekl, že všechny jeho prachy jsou v peněžence na stole. Tex na mě kývl, abych je přinesla. Ale já jsem byla tak zvrtačená, že jsem je nenašla. Tak mi Tex řekl, abych sem přivedla všechny ostatní. Vzala jsem si do ruky nůž a šla jsem. Nejdřív do ložnice. Tam jsem řekla Abigail Folgerové, aby se sebrala a šla se mnou do obýváku, a ještě jsem přidala: ani slovo, žádný ptaní.“

„Bránila se?“

„Vůbec ne. Nikdo se nebránil. Šla přede mnou jak ovce.“

„Co ti ostatní?“ zeptala se Virginie a oči jí plály hrůzou.

„Z druhé ložnice jsem vytáhla Sharon Tateovou a Sebringa.“

„Toho kadeřníka? V novinách psali, že vydělával v Hollywoodu těžký prachy. Bral prý za učesání taky pět set dolarů. Třeba od Franka Sinatry. On prý dovedl učesat chlapa s pár vlasama, že vypadal jak kudrnatej negr. Víš, že to byl milenec Sharon Tateové?“

„Nevěděla jsem o tom nic. Ani kdo je, ani jak se jmenuje. Jen jsem mu řekla ‚padej svině‘ a on šel. Všechno jsem se dozvěděla až potom. Šel do obýváku a zůstal stát. Jenom se zeptal něco jako: co se děje, nebo co má být a šel rovnou k Texovi, jako by po něm chtěl skočit. Tex to do něj napálil. Padl na zem a kroutil se.“

„Sharon Tateová byla u toho?“

„Jasně. Nejdřív neříkala nic a pak jen pořád skuhrala pane bože, pane bože, ne!“

„Co Folgerová?“

„Stála a čuměla. Tex pak svázal Sebringa a Tateovou provazem, který předtím ještě přehodil přes trám, a uvázal je jako oběšence. Zeptal se Sebringa, kde má peníze. Místo něho odpověděla Tateová, že jsou ve skříni v peněžence. Rozvázala jsem ji a šla jsem s ní. Dala mi asi 72 dolarů a zeptala se, jestli chci taky její úvěrové šeky. Řekla jsem, že na ně kašlu, odvedla jsem ji zpátky a ukázala na smyčku.“

„Stoupla si tam? Dobrovolně?“

„Jo. Šla jsem do koupelny, přinesla ručník a Sebringovi jsem svázala ruce. Pak se některá z těch ženských zeptala, co s nimi chceme udělat, a Tex jí řekl, že umřou. Začaly sebou mrskat. Chtěly se dostat z pout. Tex mi nařídil, abych šla a zabila Frykowského. Šla jsem k němu s nožem. Chviličku jsem zaváhala. Jemu se podařilo vyprostit si ruce a chytil mě za vlasy. Pak jsme se prali. Potáceli jsme se. Najednou jsem měla volnou ruku, tak jsem se otočila a vrazila do něj nůž. Zapotácel se, padl dozadu rovnou do křesla. Ale pořád mě držel. Kopala jsem ho a bodala nožem. Asi třikrát nebo čtyřikrát.“

„Zabila jsi ho?“

„Kdepak. A začal zmatek.Abigail Folgerová si taky nějak rozvázala ruce a běžela ke dveřím, ale Patricie Krenwinkelová se jí postavila do cesty. Frykowski mě najednou pustil, běžel ven a volal o pomoc. Jenže tam byl Tex. Praštil asi pětkrát nebo šestkrát Frykowského pažbou pistole do hlavy, možná že to do něj napálil, ale pak ho bodal nožem. Bodal a bodal a Frykowski křičel a křičel.“

„Nikdo ho neslyšel?“

„Představ si, že ne. Já si to dodnes nedovedu vysvětlit. Taky ta Tateová se snažila vyprostit. Nejdřív jsem ji popadla jednou rukou zezadu, pak jsem jí nasadila svěrák a ona už jen kňučela, abych ji nechala žít, že chce mít dítě.“

„Věděla jsi, že je těhotná?“ zeptala se Virginie.

„Přece to na ní bylo vidět. Byla v devátém měsíci.“

„A tobě to bylo jedno?“

„Počkej,“ neodpověděla na otázku a pokračovala. „Patricie Krenwinkelová se mezitím prala u dveří do zahrady s Abigail Folgerovou. Ta byla větší a měla víc síly. Popadla Patricii za vlasy a nechtěla ji pustit. Patricie volala o pomoc a já taky. Přiběhl Tex a vrazil do Folgerové nůž. Trefil ji do žaludku. Zapotácela se a řekla, že jsme ji dostali a že se vzdává.“

„Co Frykowski?“

„Nevím, jestli ho Tex zabil už předtím, anebo až potom.“

„Ale Tateová ještě žila.“

„Zatím jo. Chtěla si sednout, tak jsme jí to dovolili. Pořád škemrala, abysme ji nechali přivést na svět to její dítě. Začala se chovat jako hysterka, a tak jsem jí rovnou řekla: Milá paní, ode mne žádný soucit nečekejte!“

„S tebou to ani nehlo?“

„Co? Proč? Tex na mne zavolal, abych ji zabila, a Patricie taky křičela, abych ji zabila. Chytila jsem ji za ruce a řekla jsem Texovi, že ji nemůžu zabít, když ji musím držet za ruce, aby ji zabil on. Začal ji bodat do srdce a do prsou asi tak šestnáctkrát.“

„Takže tys ji vlastně nezabila?“ řekla s ulehčením Virginie.

„Ne.“

„A potom?“

„Potom jsme šli pryč. Tex nám nařídil, abychom se vypařily. Tak jsme šly ven. Když jsme byly venku, tak mi nařídil,

abych se vrátila a napsala něco na dveře.“

„Chtělo se ti zpátky?“

„Nechtělo, ale šla jsem. Vzala jsem ručník, kterým jsem předtím svázala Sebringovi ruce, namočila jsem jej do krve ze Sharoniných prsou a napsala jsem na stěnu PIGS - svině.“

Pak tato jednadvacetiletá dívka vyslovila příšerné přiznání:

„Když jsem tam viděla ležet Sharon Tateovou, napadlo mě: tam uvnitř je ještě živá bytost. Tu bych chtěla. Ale nedokázala jsem se přinutit a rozříznout jí břicho. Věděla jsem, že by to dítě žilo. Jenže jsem jenom stála a slyšela jsem bublat krev, která vytékala z těla. Zvedla jsem zakrvácený ručník a hodila ho doprostřed místnosti ... “

Vrahové se dali na útěk. Chvíli hledali Lindu Kasabianovou, měla stát venku stráž.

„Vykašlali jsme se na ni. Taky jsme už nešli do vedlejšího domu, kde jsme měli udělat totéž. Charles nám to nařídil. Nemohli jsme. Byli jsme prostě groggy. Sebrali jsme u plotu čisté šaty, které jsme si tam připravili, ale nepřevlékli jsme se. Vlekli jsme se k vozu. Linda Kasabianová už seděla vevnitř. Texjí řekl: Krávo, jak si to představuješ, měla jsi hlídat! Sedl za volant a odjel. Převlékli jsme se za jízdy. Zakrvácené šaty, nože a pistoli jsme vyhodili cestou. Pak jsme hledali nějaký opuštěný dům, kde bychom se mohli umýt. Když jsme jeden našli, ani jedno okno nesvítilo a barák byl obrostlý vysokými keři, vlezli jsme na zahradu, pustili vodu z hadice a začali jsme se mýt. V té chvíli vyběhl z domu dědek s bábou a dali se do křiku. Museli jsme utéci. Naskákali jsme do vozu a ujížděli odsud. Cestou jsme se museli zastavit u pumpy pro benzin. Na světle jsem si všimla, že jsou na volantě skvrny od krve. Když jsme přijeli na ranč, začala jsem vůz hned mýt. Přišel Charlie a zeptal se, jak to, že jsme tak brzo zpátky. Pak odešel s Texem. Já jsem byla dokonale hotová. Lehla jsem si tak, jak jsem byla, na podlahu a v tu ránu jsem usnula.“

Susana Atkinsová vyprávěla o vraždě ještě své druhé spolunocležnici Ronnii Howardové. Ta se rozhodla, že oznámí okolnosti zločinu policii, dožadovala se rozhovoru s velitelem věznice, s vyšetřujícím soudcem, s psycholožkou, ale nikdo její oznámení nebral vážně. Nakonec se však výpověď přece jen dostala k vyšetřujícím. Později se podařilo rekonstruovat průběh obou zločinů. Susana Atkinsová měla totiž nepřekonatelnou potřebu hovořit o strašných událostech.

„Probudila jsem se za několik hodin. Uvědomila jsem si, co se stalo. Padlo to na mě jako zlý sen. Šla jsem do místnosti s televizorem a pustila jsem si zprávy. Bylo to tam. Zavolala jsem Texe, Lindu a Clema.“

„Kdo je Clem?“

„Byl s náma na ranči a o všem věděl.“

„Co Charlie?“

„Ještě spal. Dívali jsme se na zprávy bez něho. Najednou jsem pochopila, že jsme pozabíjeli známé lidi. Tak přece jen to vyšlo, mělo to smysl. Naše akce vyvolala světovou pozornost a všem lidem jsme nahnali strach. Navíc jsme ukázali černochům, jak mají skoncovat s bělochy.“

„Proč černochům?“

„Válka ras. Konec světa. Černoši se pustí do bílých, ti si to nedají líbit a šmytec - konec světa.“

„To říkal Charlie?“

„To taky.“

„Jak jsi potom žila? Jak sis to srovnala v hlavě?“

„Dobře. Snažila jsem se žít normálně jako předtím. Celé noci jsme seděli pohromadě, kouřili jsme marihuanu a zpívali jsme. Myslím, že jsem se milovala s Clemem. Ale nevím to jistě, mohl to být také někdo jiný. Příští den se na mne Patricie Krenwinkelová podívala, já jsem jí také pohlédla do očí a obě jsme věděly, na co myslíme. Nemohly jsme se toho zbavit. Pořád to bylo s náma. Když jsem se podívala na Charlieho, mrkl na mne, jako že je všechno v pořádku, že se nemusím bát. On se o to postará. Neřekl ani slovo, ale já jsem přesně věděla, co si myslí. Tex byl jako jindy. Dělal si legrácky. Ale na ranči bylo stejně nějaké jiné ovzduší.“

„Nechtěla jsi utéct?“

„To mě ani nenapadlo. A taky nebyl čas. Protože už příštího večera přišel za mnou Charlie a řekl mi, abych si zase vzala šaty na strašení, že to uděláme ještě jednou.“

„Ty jsi chtěla? Znovu?“

„Nechtěla. Zajíkla jsem se a nemohla jsem chvíli promluvit. Ale Charlie ke mně přišel a zeptal se, jestli mám výčitky svědomí.“

„Řekla jsi, že jo?“

„Řekla jsem, že ne, i když to nebyla pravda. Ale Charlie to stejně věděl. Zná mě jako své boty. I teď například ví, o čem si s tebou povídám.“

„Myslí, že má takové schopnosti?“

„Jo. Charlie má všechny schopnosti. Ten ví všechno a může všechno. Jednou je bůh, jindy satan. Pak nás vzal do vozu, že pojedeme.“

„Počkej, koho nás?“

„Lindu Kasabianovou, Leslie Sankstonovou, Patricii Krenwinkelovou, Clema, Texe Watsona a mne.“

„Měli jste s sebou zbraně?“

„Jasně. Myslím, že dvě pistole, nože a všechno. Šaty na převléknutí. Nejdřív jsme jen tak jezdili. Charlie seděl za volantem a celou cestu něco povídal.“

„O čem? Co uděláte?“

„Vůbec nevím o čem. Ale asi ne o tom, co máme před sebou. Spíš jen tak povídal o budoucnosti lidstva. Aby nás přivedl na jiné myšlenky. Nejdřív zastavil před nějakým domem, pak jel dál a zastavil před jiným. Tam vystoupil. Za volant si vlezl Tex a objížděl s námi domovní blok. Pak se objevil na silnici Charlie a nasedl. Víš, co řekl?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„Že tam měli na stěnách obrázky dětí, že to nemohl udělat. Ale za chvíli prohlásil, že jednou přijde doba, kdy budeme muset zabíjet i děti.“

„Tohle vám řekl? A co vy na to?“

„Nic. Jeli jsme dál, usnula jsem za jízdy a probudila jsem se teprve, když vůz zastavil. Podívala jsem se ven. Znala jsem to tam. Byli jsme v Beverly Hills. V tomhle domě jsme jednou byli na party, kde se bezva řádilo. Měli tam LSD. Charlie vystoupil.“

„Šel ke známým?“

„Nejdřív jsem si to myslela, ale on šel do vedlejšího baráku. Najednou jsem usnula a zdálo se mi, jak Charlie svazuje ruce té ženě a tomu muži, co jsme u nich byli tenkrát na mejdanu. Charlie se vrátil a já jsem se probudila. Poslal Patricii Krenwinkelovou, Leslie Sankstonovou a Texe Watsona, aby šli do domu a pak se vrátili stopem na ranč. Mě nechal. Byla jsem ráda a on to věděl. Taky Linda Kasabianová zůstala ve voze.“

Tex Watson byl zřejmě osvědčený zabiják. Nezaváhal a byl schopen opakovat svůj hrozný zločin hned druhého dne. Protože získal praktickou dovednost, probíhala vražda hladce. Patricie Krenwinkelová později vypověděla;

„Vpadli jsme dovnitř a překvapili je. Zřejmě právě přijeli. Ještě ani nevybalili tašky. Jí jsme zavedli do ložnice, přivázali jsme ji k posteli a přes hlavu jsme jí přetáhli povlak polštáře. Já jsem se ji snažila uklidnit, říkala jsem jí, že se jí nic nestane, že bude zase všechno v pořádku. Tex spoutal v obývacím pokoji muže a hlídal ho.“

„Máte na mysli Lina LaBianku a jeho manželku Rosemary LaBiankovou?“

„To je snad samozřejmé. Potom Tex toho chlapa odpravil, jeho žena to slyšela a začala křičet: co to s ním děláte? Co to děláte mému manželovi?“

Není jasné, kdo koho zabil. Z pozdějších výpovědí před soudem se zdá, že Leslie Sankstonová Rosemary LaBiankovou držela a Patricie ji zběsile bodala nožem. Když bylo po všem, šli vrahové pod sprchu, vykoupali se a učesali, pak si ještě v chladničce vybrali něco k jídlu. Patricie Krenwinkelová, dívka vyhlížející jako neviňátko, našla v kuchyni velkou dranžírovací vidlici na maso. Dostala dábelský nápad. Vzala ji, šla do pokoje a vrazila ji umírajícímu LaBiankovi do břicha. Tex vyřezal nožem Linovi LaBiankovi do prsou slovo war - válka a někdo ještě napsal krví na ledničku Death to pigs (Smrt sviním).

Naruby obrátili přirozený lidský strach ze smrti, ze zabíjení si udělali životní cíl. Chtěli terorizovat lidstvo, nahánět spoluobčanům strach, byli přesvědčeni, že způsobí anebo aspoň uspíší nevyhnutelný konec světa. Ten přežijí jen oni - vyvolení, protože jejich šéfem je velký Manson - satan a bůh v jedné osobě. Dokázali ovlivnit a přesvědčit své učedníky a učednice a pomáhali si drogami i psychologickým nátlakem. Bylo v tom cosi typického pro současný stav Ameriky, která za dvě stě let nedokázala vyřešit rasový problém. Válka ras, zbytky fašistických zásad a značná dávka pomatenosti, to byly ingredience, z kterých Manson namíchal svůj ďábelský ideologický koktejl.

Učil své přívržence, žeAmerika stojí na pokraji občanské války mezi černými a bílými. Zvítězí černí. Nebudou však schopni řídit tak velkou zemi, jakou jsou Spojené státy. Proto budou nuceni požádat o pomoc bělochy. Ty bělochy, kteří se na to předem připravili, a hlavně ty, kdo apokalypsu přežijí, tedy stoupence Mansonova teroristického klanu. Kdy začne válka ras? To je jediný problém. Černochům se ještě nechce bojovat s bílými. Proto je zapotřebí uspíšit zahájení útoku. Pár brutálních zločinů, které budou bílí svalovat na černé, zapůsobí jako urychlovač.

Že to nebyla jen planá slova pomateného teroristy, vyplývá z promyšlené akce, kterou Manson zorganizoval, když se napřed vracel na ranč. Už předtím, když se sám vrátil z onoho domu, a ještě než poslal dovnitř své vražedné komando, přinesl malý toaletní kufřík Rosemary LaBiankové. Kromě běžných kosmetických potřeb v něm byla také peněženka s úvěrovými šeky. Manson zastavil u benzínového čerpadla, podal kufřík Lindě Kasabianové a řekl:

„Tumáš. Dej to na dámskou toaletu.“ Podívala se na něj nechápavě. „No tak mazej, polož to tam a mrskni sebou.“

Počítal s tím, že kufřík a šeky najde na záchodě nějaká černoška, sebere je a bude se snažit použít je. Policie ji chytne a podezření z vražd padne na černochy. Tak vzroste nenávist bílých k černým.

Mladí lidé Mansona na slovo poslouchali. Používal všech dosažitelných prostředků, aby z nich udělal chladnokrevné vrahy. Jedním z nich byla takzvaná liberalizace sexuálních vztahů. Výstřelky ve stycích mezi muži a ženami, skupinový sex, se staly v USA módou. Styk mezi muži a ženami se dostal na úroveň zvířecího páření. Sexuální vybičování k maximu, útlum logického myšlení drogami vedly u Mansonových poddaných k destrukci osobnosti, ke ztrátě soudnosti, k záměně pojmů dobra a zla.

„Poprvé jsem viděl Charlese Mansona, když ho převáděli z vězení do soudní budovy,“ říká prokurátor Vincent Bugliosi. „Měl se zodpovídat před soudem ze žhářství. Nepředstavoval jsem si, že je tak malý, měřil jen 156 centimetrů, že je titěrný, že má ohnutá záda. Kaštanové vlasy mu visely na ramena, po čas vazby se neholil, proto měl tmavý plnovous. Na sobě měl dost drahé džíny z antilopí kůže s třásněmi. Byl spoután, šel však lehce a nevypadal jako člověk, kterého čeká pobyt ve vězení. Nebyl to totiž Mansonův první poklesek.“

Narodil se 12. listopadu 1934 jako syn šestnáctileté prostitutky Kathleen Maddoxové z Cincinnati (Ohio). Sám mluvil o své matce jako o běhně. Jeho příbuzní se později snažili tuto kategorizaci zmírnit a prohlašovali, že to byla nezkušená, leč veselá dívka, která se často bavila. Dostala se na šikmou plochu, protože se ráda napila. Aby se mohla napít, musela si opatřit peníze nebo chlapy, kteří za ni platili. Každou chvíli žila s jiným. Za jednoho z mnoha milenců se vdala. Byl o dost starší než mladičká Kathleen, jmenoval se William Manson, žil s ní déle než ostatní, měl s ní syna, kterému dal jméno Charlie Manson. Pak zmizel a už se neobjevil.

Mansonova matka nezměnila způsob života. Protože nemohla brát malé dítě ani do hospody, ani do pokojů hodinových hotelů, našla si pro něj strýčky a tetičky. K nim chlapce odkládala. Někdy na hodinu na dvě, jindy na čtrnáct dní. Později se o malého Charlieho starala střídavě babička a jeho skutečná teta.

Kathleen Mansonová měla bratra Luthera. Také on se už v raném mládí dostal na šikmou plochu a v roce 1939 vyloupil v Charlestonu se svou sestrou benzínové čerpadlo. Pumpaře zneškodnili několika ranami lahví Coca-Coly do hlavy. Odsoudili je k pěti letům vězení. Matka seděla za mřížemi, a tak žil Charles u tety a strýčka v Západní Virginii. Tato teta měla kluka opravdu ráda, byla však až příliš přísná. Jakoukoliv lidskou radost prohlašovala za hřích. Hoch ji neměl rád, všechno mu totiž zakazovala, zatímco jeho matka mu z pohodlnosti a také z lhostejnosti dříve všechno dovolovala. Tak vyrůstal mezi dvěma póly a nedokázal si najít zlatou střední cestu.

V roce 1942, když bylo Charlesovi osm, propustili matku podmíněně z vězení. Vzala si syna k sobě a zatáhla ho do prostředí hodinových hotelů a nočních podniků. Musel být hodný a uctivý k desítkám stále se střídajících strýčků, většinou alkoholiků jako jeho matka. Chlapec jí byl na obtíž a ona se snažila dostat ho v roce 1947 do dětského domova. Nebylo volné místo, a tak ho soud poslal do výchovného tábora pro mládež ve státě Indiana. Deset měsíců vydržel v polepšovně, pak utekl a stopem se vrátil k matce. Nemohla ho potřebovat, a tak Charles zažil své největší životní zklamání. Matka ho přinutila, aby se vrátil zpět. Co jiného mu zbývalo? Šel, ale nevydržel v táboře dlouho. Znovu utekl. Jenže teď už se nevrátil k matce, vloupal se do samoobsluhy, ukradl tržbu a najal si vlastní pokoj.

Když se mu noční vloupání tak hladce povedlo, rozhodl se, že úspěch zopakuje. Tentokrát ukradl navíc dokonce jízdní kolo, policajti ho však brzo poté chytili. Šerif ho poslal do polepšovny pro nezletilé provinilce v Indianapolisu. Charles přespal na tamějším kavalci jen jednou. Sotva se seznámil s poměry, utekl. Samozřejmě, že kluka chytili a znovu postavili před soud. Protože byl podle křestního listu katolík, dostal se do církevního výchovného ústavu otce Flanagana.

Měl šanci dohonit, co zameškal. Neuměl ještě ani číst, ani psát. Jenže on měl jiné zájmy než učení. Hned po příchodu do přísně vedeného církevního ústavu, který měl navracet neposlušné děti do života, se spřátelil s chovancem Blackiem Nelsonem. Domluvili se, že se nebudou ani učit, ani nebudou poslouchat, ale vydají se do světa. Čtvrtý den Charlieho pobytu v polepšovně utekli. Při první příležitosti ukradli automobil a vydali se do Illinois, kde měl Blackie v Peorii strýčka.

Nebyla to ani krátká, ani snadná cesta. Měli sice automobil, ale neměli na benzín. Tak se rozhodli pro první velký zločin. Provedli ozbrojené přepadení samoobsluhy a později kasina. Tím se pasovali do vyšší zločinecké třídy - mezi gangstery. Pro Charlieho to byl časný start. Bylo mu totiž pouhých třináct let.

Nelsonův strýček přijal hochy s radostí, poskytl jim přístřeší a pozval je ke stolu. První týden jedli a spali, v noci spřádali plány na „sladký život“. Druhý den se vloupali do obchodu s potravinami. S vědomím hodného strýčka a pod jeho vedením. Noční akce vynesla čistých 1500 dolarů a strýček se s hochy, kteří riskovali vše, zatímco on dělal zeď, o kořist rozdělil. Oběma dohromady dal 150 dolarů. Snad proto, že jim bylo třináct a on měl převahu, snad proto, aby dal Charliemu výchovnou lekci, aby pochopil, že od života nemůže čekat spravedlnost.

Za čtrnáct dní loupežnou výpravu opakovali. Tentokrát však neměli štěstí. Policie je přistihla, zavřela, vyslýchala. Ti dva malí darebáci svedli veškerou vinu na strýce, prohlásili, že je na lup posílal, že jim také kořist bral. Šerif byl na rozpacích, soudce také. Co s třináctiletým klukem, který vyrůstal bez otce a bez matky a měl už za sebou pohnutou minulost. Poslal ho do polepšovny v Plainfieldu ve státě Illinois. Charlie Manson zde pobyl celkem tři roky. Jenomže ne bez přestávky a ne bez donucení. Celkem osmnáctkrát utekl do svobodného světa, osmnáctkrát ho chytili při nějaké lumpárně a dopravili zpět. Později se policie vyptávala učitelů na Mansonovy vlastnosti. Dostal to nejhorší vysvědčení. Nikomu nevěřil, nic neudělal zadarmo. Bylo snad udivující u kluka, který prožil mládí mezi šakaly, že se naučil kousat?

Na jaře roku 1951 si Manson se dvěma dalšími chovanci připravil cestu na svobodu. Utekli z ústavu a vydali se do vzdáleného ráje, do slunné Kalifornie. Neměli sice peníze na vlak či autobus, ale věděli, jak ukrást vůz. Projížděli se cizími automobily, pokud byl v nádrži benzin. Pak ukradli jiný vůz a jeli dál. Peníze na jídlo a pití si obstarali u benzínových čerpadel. Pumpaře prostě oloupili. Když došlo k účtování všech Mansonových trestných činů, sám se přiznal, že na cestě za sluncem se dopustil asi patnácti až dvaceti loupežných přepadení.

Žádná úspěšná série netrvá věčně. Tři mladí lupiči narazili na policejní hlídku, která uzavřela silnici, protože hledala jiné zločince. Charles Manson a spol. uvízli v síti. Neměli doklady od vozu, zjistilo se, že automobil ukradli a navíc převezli přes hranice státu, což znamená porušení nejen místního, ale i federálního zákona. Za to byl těžký trest a bezpečnější kriminál. Soudce poslal Mansona do vězení pro mladistvé s honosným názvem National Training School for Boys (Národní chlapecká výchovná škola) ve Washingtonu. Také zde měl všechny možnosti, aby se z něj stal přinejmenším průměrný žák. Stále ještě neuměl číst a psát. Jeho inteligence byla, podle sdělení učitelů, sotva průměrná. Zdálo se, že není polepšitelný. Byl souzen pro další delikty, na soudní příkaz ho přemístili do ústavu s přísnějším režimem - federálního polepšovacího tábora ve Virginii. Transportovali ho spoutaného, v jeho dokumentech bylo razítko Nebezpečný vězeň. Od počátku roku 1952, kdy ho do tábora přivezli, do srpna téhož roku se dopustil osmi těžkých disciplinárních přestupků, do jeho spisů přibyl záznam, že se u něho objevují silně agresivní sklony, že je homosexuál. Přemístili ho do Ohia, do ústavu s ještě přísnějším režimem.

Najednou se změnil. Naučil se číst a psát, dokonce uměl počítat, měl radost, když dostal dobrou známku. Vychovatelé byli spokojeni a do spisů zapisovali kladné poznámky. Pracoval v automechanické dílně, i zde měl dobré výsledky, a tak se 8. května 1954 dostal podmínečně na svobodu.

Bylo mu devatenáct let. Při podmínečném propuštění z trestu nařizuje soud ve Spojených státech pobyt na jednom místě a pravidelné hlášení na místní policejní stanici. Manson se měl zdržovat u strýce a tety. Byli to hodní, i když možná až příliš starostliví lidé, a on u nich zpočátku skutečně žil v klidu a pokoji. Pak se vrátila z vězení jeho matka a Charlie se k ní přestěhoval. Nesnášeli se, navzájem si překáželi, přesto to oba životní trosečníky táhlo k sobě.

Manson dohromady nic neuměl. Proto mohl vykonávat jen podřadné, a tudíž špatně placené práce. Dělal hlídače na parkovišti. Pracoval u benzínové pumpy. A oženil se. Jeho manželka Rosalie Jean Willisová se živila jako servírka

nemocniční kantýny. Manson se zdánlivě usadil, ve skutečnosti se sice s větší opatrností, zato stále rafinovaněji věnoval zlodějně. Ukradl dvě auta a dopravil je přes hranice do vedlejšího státu. V jednom z nich se pak dostal do Los Angeles. Vzal s sebou i svoji těhotnou manželku.

Do sedmimilionového města, které je vysokou školou zločinu, přijeli v červenci 1955. Manson nežil dlouho na svobodě. Už za tři měsíce po příjezdu seděl znovu za mřížemi. Snad se poučil z předchozích pobytů v celách, snad mu to poradil advokát, Manson tentokrát sehrál blázna. Požádal o psychiatrické vyšetření a bud lékaře umluvil, nebo byl skutečně v povážlivém psychickém stavu, dostal vysvědčení, že nezodpovídá za svoje činy. Soudce ho podmínečně propustil na svobodu. Přesto, že to bylo protizákonné, co nejrychleji zmizel z dosahu soudu.

Dopadli ho v roce 1956, eskortovali zpět do Los Angeles a odsoudili na tři roky do vězení. Byl za mřížemi, když se mu narodil syn. Zřejmě se ve věznici dobře choval, protože ho v roce 1958 zase jednou podmínečně propustili. Vyšel před vězeňskou bránu a neměl kam jít. Manželka se s ním už před dvěma lety dala rozvést. Vzala si jiného. Soud jí také, z pochopitelných důvodů, přiřkl syna.

Los Angeles je město, kde lze vidět zločin, bezpráví, bídu a utrpení na každém kroku. Jsou ulice a čtvrti, kam se po setmění nedá vkročit. Jsou bary, kam mohou jen zvaní. Los Angeles je město o nepředstavitelné rozloze, ale s nedýchatelným ovzduším, stále přikryté smogem. Každý zde má auto, protože chodit pěšky se nedoporučuje. Pěšky chodí jen vyděděnci společnosti, kteří se sem stahují ze všech amerických států. Pěšky chodí prostitutky a pasáci. Charles Manson vyšel z vězení a ohlížel se po výnosném a přitom snadném živobytí. Stal se pasákem. Zanedlouho však se dopustil dalšího trestného činu. Předložil k inkasu nekrytý šek.

Sebrali ho, odvedli do vězení, postavili před vyšetřujícího soudce. Zatímco mu kladli nepříjemné otázky, na něž očekávali kompromitující odpovědi, doličný předmět, onen nekrytý šek, ze stolu zmizel. Charles Manson jej v nestřežené chvíli snědl. A bylo po vyšetřování. Tak zase jednou vyšel vězeňskou branou na kalifornské slunce a pustil se do vybírání desátků od svých pilných holčiček. Jenomže pasáctví není práce na celodenní úvazek, a tak se ve volných chvílích věnoval ještě další trestné činnosti. V prosinci se ocitl na policejní stanici hned dvakrát. Jednou ukradl auto, podruhé chtěl platit ukradenými šeky. Ani jednu z lumpáren mu však nedokázali, a tak ho vyšetřující soudce musel zase propustit. Policie si však svého zákazníka začala více všímat. Tak se také dozvěděla, že odvezl do Nového Mexika dvě prostitutky. Šli po něm. Manson věděl, že nemá šanci, tak se s jednou z prostitutek narychlo oženil, aby proti němu, jako zákonná manželka, nemohla u soudu vypovídat.

Do Los Angeles přijely v té době dvě devatenáctileté dívky. Přihlásily se na inzerát do školy pro letušky. Když přišly na udanou adresu, aby zaplatily zápisné, zjistily, že všechno byl podvod. Nějaký darebák si dal falešný inzerát, aby z naivních dívek vylákal peníze. Měly štěstí, že mu na trik mezitím přišli, a ony ušetřily sedm set dolarů. Když už byly v Los Angeles a doslova před branami bájné továrny na sny, filmových ateliérů Hollywoodu, rozhodly se, že si najmou pokoj a nějaký čas budou zkoušet štěstí. Pak jedna z nich potkala Charlese Mansona. Choval se vybraně, vypadal důvěryhodně, hleděl na ni hypnotizujícím pohledem, mluvil s ní medovým hlasem, pak jí podal vizitku, z níž vyčetla, že má velké štěstí. Právě se totiž seznámila s prezidentem Společnosti tří hvězd, vlastnící noční kluby a vyrábějící rozhlasové a televizní seriály. Dívka se rozplývala štěstím, když mohla všechny své úspory investovat do tak vznešeného a výnosného podniku. Manson pak ještě omámil a znásilnil její přítelkyni, přivedl ji do jiného stavu a zmizel. Zatkli ho v červnu 1960, všechno mu spočítali, zrušili podmínečná propuštění a odsoudili ho na deset let do kriminálu. Uražený Manson se odvolal, ale soud vyšlí instance platnost rozsudku potvrdil. V roce 1961 zaklaply za Mansonem mříže věznice na ostrově McNeil.

Dozorcům se jevil jako slušný šestadvacetiletý muž. Mezi vězni měl pověst společensky zběhlého kámoše, který dokáže přesně vyjádřit to, co si myslí, dovede zaujmout vyprávěním, rozumí legraci a zabývá se velice vážnými myšlenkami o životě a smrti.

Správu věznice překvapil v den svého propuštění. Když si odpykal trest a měl jít domů, požádal ředitele, aby směl zůstat. Jako důvod uvedl, že je zde doma, že se zde cítí ve svém prostředí, nezvykl by si na život na svobodě. Nemohli ho nechat ve vězení, a tak mu 21. března 1967 dali peníze na jízdenku do San Franciska. Charlesi Mansonovi bylo dvaatřicet, sedmnáct let svého života strávil za mřížemi.

Nejvíc známých měl z vězení. Někteří již byli venku a měli se dobře, jiní na tom byli stejně jako on. Přijel do San Franciska a přihlásil se u kumpána z cely. Ten mu obstaral podnájem na druhém břehu zátoky v Berkley. Spojené státy jsou plny potulných muzikantů, hrají na housle před biografy, troubí na křídlovku před vchodem do pasáží, brnkají na kytaru na schodech do podzemní dráhy. Na chodníku mají klobouk nebo čepici a žebrají. Manson nehledal stálé zaměstnání, chtěl mít svobodné povolání. Koupil si lacinou kytaru a sedl si na chodník Telegraph Avenue. Hrál a zpíval. Snad aby nebyl stále na jednom místě, žebrával někdy také na schodišti před Kalifornskou univerzitou.

Někdo říkal, že nehrál a nezpíval špatně. Objevili se dokonce hudební producenti, kteří později chtěli využít jeho „věhlasu“ a snažili se prodat jeho skladby. Jeho texty jsou zmatené, jeho hudba fádní. Měl jsem možnost pozorovat a poslouchat třeba na newyorské Broadwayi podobné hudebníky. Nezpívají a nehrají dobře, jejich projev je však jímavý už jenom jejich vlastní existencí. A chodec jim odpustí neumění a ať chce či nechce, pocítí lítost a zaplatí daň svému svědomí.

Mary Brunnerové bylo šestadvacet. Absolvovala univerzitu ve Wisconsinu, kde dosáhla nejnižšího akademického stupně - bakaláře. Teď pracovala jako knihovnice Kalifornské univerzity a téměř zakopla o Mansona, žebrajícího na schodech chrámu vědy. Mary Brunnerová nebyla ošklivá, ale také ne hezká. Neměla dívčí půvab a později se říkalo, že Charles Manson, mimochodem také žádný krasavec, byl prvním mužem, který o ni projevil zájem. Udělal to navíc romantickým způsobem a Mary Brunnerová, která jako skoro všechny ženy měla v sobě skrytou potřebu stát se pečovatelkou, se do zpívajícího žebráka na první pohled zamilovala. Nastěhoval se k ní s kytarou a dvěma plastikovýma sáčky.

Charles Manson žil sedmnáct let na celách s chlapy. Najednou našel zalíbení v ženách. Namluvil si jinou a přivedl ji do pokoje Mary Brunnerové. Žil se dvěma dívkama najednou, pak přivedl třetí a rozrůstající se rodina se musela přestěhovat; nakonec žil na opuštěném ranči s osmnácti dívkami. Objevil v sobě schopnost vládnout a přesvědčovat, dokázal vemlouvavým způsobem vysvětlit nevysvětlitelné a dokázat nedokazatelné. Našli se někteří, kteří tvrdili, že měl hypnotické schopnosti, jiní zase říkali, že se za léta života v extrémních podmínkách a kriminálním ovzduší naučil jednat s lidmi a dokázal zkušeností využít. Sedmnáct let mezi gaunery, to je pro zločince, jímž Manson byl, nejlepší škola. A naivní mladé dívky, dost hloupé a zcela nezkušené, toužící po lásce a volnosti, se staly pro Mansona tvárným lidským materiálem. Navíc kolem sebe shromažďoval jedince zklamané, podvedené rodiči či společností, toužící po plném životě, bezbřehé svobodě a po obrovském zářivém štěstí. Mnozí se domnívali, že to vše našli v prostředí Mansonovy rodiny. To všechno znamenalo v první fázi: nevázaný sexuální styk, celonoční orgie se střídáním partnerů, trochu hudby, drogy a mystické povídání o životě a smrti.

Ve Spojených státech se občas střílí na prezidenty. Také v září 1975 došlo v Sacramentu k atentátu na Geralda Forda. Atentátnice daleko neutekla. Policie jí nasadila želízka, čímž ji zachránila před hněvem davu. Jmenovala se Lynette Frommeová, říkali jí Pískle, byla jednou z prominentních členek smečky Charlese Mansona, stala se dokonce jeho pravou rukou, jakousi tajemnicí a po jistou dobu dámou číslo jedna.

Vychrtlá, pihatá a vyloženě nehezká dívka se zrzavými vlasy začínající až za vysokým klenutým čelem se přidala k „prorokovi“ ve svých sedmnácti. Otec ji vyhnal z domu, protože neposlouchala, dělala si, co chtěla, chovala se nevážně. Nešla daleko, sedla si na obrubník chodníku a plakala. Někdo jí poklepal na rameno. Vzhlédla. Viděla malého vlasatého muže s pronikavým pohledem. Usmíval se na ni.

„Vyhodili tě z domu, viď?“ zeptal se a ani nečekal na odpověď.

Lynette kývla a šla s ním. Byla onou druhou Mansonovou dívkou po Mary Brunnerové a nastěhovala se do jejího podnájmu.

V hollywoodských Universal Studios stojí na obrovské ploše filmové stavby. Ulice třicátých let s průčelím divadla, uličky amerického jihu, domy, které mají jenom dveře a balkony, vila, v níž na zmáčknutí knoflíku vzplane požár. Padající most, laguna s asijským přístavem, všechny druhy hospod a barů, hodinové hotely, kde se k oknům leze po žebříku. Přesně dvacet mil od středu luxusní vilové čtvrti filmařů Beverly Hills nedaleko Chatsworthu leží Spahnův filmový ranč. Také kulisy, také jen průčelí salónu, šerifovy kanceláře a místního vězení. Kdysi zde natočili velké filmy. Tady vyrostli hollywoodští herci Tom Mix, William S. Hart, John Mack Brown a nejslavnější z nich Wallace Beery, odtud startovali do historie filmového umění. Bájný a mnoha zásadami opředený miliardář Howard Hughes zde osobně dohlížel na natáčení filmů Muž mimo zákon a Souboj na slunci. Pak byl konec. V nedávných letech zde natočili už jen některé epizody televizního seriálu Bonanza. Kulisy se rozpadly a George Spahn, který pamatoval staré dobré časy, zde živořil z několika desítek dolarů, které o víkendu vybral od turistů za půjčení koní se sedlem.

Ještě před pár lety zde působil bývalý cirkusák a krasojezdec v kovbojském převleku Ruby Pearl. Na soboty a neděle si najímal statisty, ti pak představovali kovboje a Indiány a stříleli po sobě ve stylu hollywoodských westernů. Ruby Pearl však také vyučoval jízdě na koni a jednou, bůhvíco se starému cirkusákovi zamotalo v hlavě, provinil se na dvou nezletilých dívkách, které měl učit jezdit. Zavřeli ho. Tím začal konec Spahnova ranče. Když se na pozemku v nehostinném kaňonu objevila v srpnu 1968 Mansonova mnohočlenná rodina, žil poloslepý, jednaosmdesátiletý George Spahn sám jako psanec v zasmrádlém přívěsném voze a pokorně čekal na smrt.

Charles Manson zaklepal na dveře a slušně, jako by přišel požádat o dceru, se zeptal, jestli by zde nemohl se svou rodinou nějaký čas zůstat. Zamlčel však, že jeho rodina čítá skoro třicet členů. Starý Spahn svolil. Byl rád, že už nebude v pustině sám. Tak se nastěhovali do prázdných polorozbořených baráků, na podlahu si hodili matrace a začali nový společenský život. Squeaky-Pískle dostala zvláštní úkol. Věnovat se starému pánovi. Postarala se o George po všech stránkách. Jeden z policistů, kteří později na ranči vyšetřovali, prohlásil, že Lynette Frommeová si se starým Spahnem dělala, co chtěla. Uklízela mu, vařila, starala se o příjmy a vydání jeho domácnosti a spala s ním.

„To přece není možné!“ zvolal vyšetřující soudce.

Bylo tomu tak. Charles Manson měl plán a jedna z milenek mu měla pomoci uskutečnit jej. Přikázal Piskleti, aby byla starci po vůli, aby jí ranč připsal. Dědila by, až Spahn zemře.

Prokurátor Vincent Bugliosi o Lynette Frommeové napsal:

„Když jsem ji vyslýchal, překvapil mne blažený klid, který z ní vyzařoval. Setkal jsem se už s podobnými lidmi. Byli to třeba hluboce věřící náboženští fanatici. Ale v tomto případě jsem nemohl uvěřit. Nic s ní nepohnulo. Ať se hovořilo o čemkoliv, stále se nepřítomně usmívala. Na všechny otázky znala odpověď, považovala za zbytečné zamýšlet se nad problémy, vše bylo dáno. Krédo, které se táhlo jejím životem i názorem na morálku, bylo prosté: Charlie, to je láska, a láska, to je Charlie.“

Tak ji prokurátor Bugliosi požádal, aby mu vyprávěla o lásce.

„O jaké lásce?“zeptala se. „Mezi mužem a ženou?“

„Také, ale i jinak.“

„No, láska je láska, co chcete ještě?“

„Je rozdíl v lásce k Charliemu nebo k Georgi Spahnovi?“ zeptal se prokurátor.

„Ne. Láska je láska. Vždycky stejná. Miluju Charlieho, ale miluju taky Georga Spahna. Je bezva. A v posteli? To byste koukal!“

Lynette se narodila v jižní Kalifornii, v takzvané dobré a dost zámožné rodině. Její otec byl leteckým inženýrem u firmy Northrop a měl pěkný bungalov v Santa Monice. Žil s manželkou v pohodě. Lynette studovala na univerzitě v Torrance, ale najednou ji učení přestalo zajímat, začala se potulovat. S Mansonem se seznámila nedlouho poté, co se vrátil z dlouhého trestu.

Nevynechala jedinou příležitost, aby nezdůraznila své mimořádné postavení v rodině. Byla druhá v pořadí. Měla to štěstí, že se s Mansonem seznámila hned po Brunnerové.

Manson měl opravdu nezměrný vliv na naivní dívky. Poslouchaly ho na slovo, když jim na noc přiděloval milence; chodily krást a vybírat z popelnic ještě použitelné zbytky jídla, když jim nařídil, šly zabíjet. Velkou roli při výplachu mozku a při výcviku k naprosté ztrátě vlastní soudnosti hrály drogy a v neposlední řadě sex. Na typy dívek, jaké si Manson vybíral, nebylo zřejmě těžké působit. Jejich myšlení, zájmy a touhy byly naladěny na stejný tón. Svědčí o tom protokol, v němž Susana Atkinsová popisuje, jak se seznámila s Mansonem.

Dlouhé tmavé vlasy s pěšinkou uprostřed, hluboké hnědé oči, hezká postava, při zběžném pohledu nic neobvyklého. Susana Atkinsová je dívka, za kterou by se leckterý muž otočil.

„Jak se jmenujete?“

„Susana Denisa Atkinsová.“

„Kdy jste se narodila?“

„Sedmého května 1948.“

„Bydliště?“

„Nemám.“

„Posledně jste bydlela?“

„San José, Kalifornie.“

„Váš životopis?“

„Životopis?“ zeptala se, potom chvíli před soudcem přešlapovala. „Moji rodiče pili. Otec i matka. Byli taky nemocní. Pak matka umřela. Šla jsem na pohřeb, ale ani jsem neplakala. Vychodila jsem školu a šla jsem na vysokou. Když jsem byla ve druhém semestru, přestěhovala jsem se s otcem do Los Banos. Nechtěla jsem být jako všichni ostatní, proto jsem odešla ze školy. Nevrátila jsem se domů. Za pětadvacet dolarů týdně jsem si najala pokoj a začala jsem pracovat jako prodavačka v cukrárně. Pak mě to přestalo bavit. Sebrala jsem se odešla s kamarádkou do Haight Ashbury.“

„Kde to je?“

„V San Francisku. Čtvrť, kde bydlí hippies. Žili jsme tam s přáteli.“

„Jak jste se živila?“

„Dělala jsem v jednom sanfranciském nočním podniku go-go girl. Tanečnici s nahým poprsím. Hodně jsem tenkrát brala drogy. Skoro pořád jsem byla pod parou. Jednou, když jsem vzala LSD, tak jsem vylezla na střechu baráku. Nejdřív jsem se podívala dolů na město, pak jsem pažemi sáhla nahoru a měla jsem v rukou modré nebe. Volala jsem: panebože, vezmi mě nahoru, nechci žít na tomto světě. Nestalo se nic. Nevzal si mě.“

„Jak jste se seznámila s Charlesem Mansonem?“

„Přestěhovala jsem se do jednoho domu v Lime Street. Bydleli tam většinou šíbři s drogami. Jednou jsme seděli v pokoji na zemi. Vešel muž s kytarou. Všichni kolem něj posedali. Začal hrát. Hrál a zpíval jako pánbůh. Od první chvíle mne zaujal. Chtěla jsem, aby si mne povšiml, a tak jsem se ho zeptala, jestli by mi půjčil kytaru, že si chci také zahrát. Beze slova mi ji podal a mě napadlo, že vlastně vůbec hrát neumím. Pohlédl na mě a řekl, že budu-li opravdu chtít hrát, že to dokážu. Když mi to řekl, tak jsem pochopila, že se mi všechno nějak v hlavě zmátlo. Já jsem mu přece neřekla, že neumím, jen jsem si to pomyslela, musel tedy umět číst myšlenky. Hned jsem věděla, že to je muž, po němž jsem odjakživa toužila. Něco takového se mi ještě nikdy nestalo. On pak vzal kytaru a odešel. Za dva dny se objevil znovu a zeptal se mě, jestli bych se s ním nešla projít. Kývla jsem a byla jsem spokojena, že si vybral právě mne. Všechna děvčata v domě měla na něj totiž spadeno. Bez dlouhých řečí jsme přešli pár ulic a najednou jsme byli v jeho bytě. Zeptal se mě, jestli bych se s ním chtěla milovat. Přiznám se, že jsem chtěla, a on mi řekl, abych se svlékla. Stála jsem tam jen tak. V místnosti bylo vysoké zrcadlo a on mi řekl, abych se v něm prohlédla. Nechtěla jsem, a tak mne před zrcadlo postrčil. Jen se na sebe dobře podívej. Nemáš jedinou vadu. Jsi perfektní. Po všech stránkách.“

„Co se stalo potom?“ zeptal se prokurátor Bugliosi.

„Potom se mě zeptal, jestli jsem někdy zatoužila po tom vyspat se s vlastním otcem. Ne, řekla jsem. Nikdy tě to ani ve snu nenapadlo? zeptal se znovu a já jsem odpověděla ano. Dobře, řekl, až se budeme milovat, představuj si, že jsem tvůj otec. Udělala jsem to a byla to krásná zkušenost. Vrátil mi sebedůvěru. Zase jsem si uvědomovala, že jsem žena. Charles ze mne udělal nového člověka. Dokonce mi dal nové jméno. Teď jsem se jmenovala Sadie Mae Glutzová. Tím chtěl vymazat všechno, co bylo předtím. Pořád mne fascinuje. Ale současně mi nahání strach. On sice stále říkal, že neposloucháme jeho, ale samy sebe, samy musíme vědět, co v jaké situaci máme dělat. Přitom chtěl, abychom se ho bály.“

Než dojel Manson s harémem na Spahnův filmový ranč, putoval se svými stále roztouženými dívkami po amerických státech. Byla to doba hippies a mladým se leccos odpouštělo, mnohé se přehlíželo jako výstřelek nerozumného mládí. Manson sehnal starý autobus. Vytrhali sedadla a zařídili kraksnu jako pojízdný harém. Když večer někde zastavili, vpouštěl Manšon k dívkám náhodné zájemce a vybíral vstupné.

Většina mladých, dokonce velmi mladých dívek, které si získal, byly vykořeněné typy utíkající od konvencí bezcitné společnosti. Hledaly uplatnění, volnost a osobní svobodu. Nalézaly jen mužskou převahu a zvůli. Pak se objevil romanticky vyhlížející potulný zpěvák, kázal o novém životě a naruby změněném světě, vzal je za ruku a vedl do vysněného ráje. Než poznaly, že brána ráje je vchodem do pekla, bylo už pozdě.

Podle posudků psychiatrů byly dívky Mansonovy rodiny většinou hysterky hledající absolutní pravdy a toužící uskutečnit své nereálné sny. Domnívaly se, že Charlie je světec a všemocný muž, který je dovede k cíli. Přitom s nimi zacházel hůř než se zvířaty. Vyžadoval naprostou kázeň a poslušnost. Vstup do rodiny začínal vyzkoušeným rituálem. Nejdřív si adeptku vzal do postele a den dva se s ní miloval. Pak ji předhodil ostatním. Musela se zúčastnit orgií skupinové lásky, musela se milovat s každým, koho jí Manson určil, nařizoval styk s cizími muži za peníze, aby měla

rodina z čeho žít. Posílal je žebrat, podle svého uvážení jim rozděloval drogy. Vyšetřující soudce o něm tvrdil, že byl dobrý obchodník. Všechno dokázal prodat a nic od něj nebylo zadarmo. Kdosi mu kdysi daroval klavír. Vyměnil jej za obytný vůz a ten zase za starý autobus, s nímž nakonec přijel ke Spahnovu filmovému ranči.

Tak začal své věřící vychovávat. Vymyslel si teorii o zkáze světa, přesvědčoval své poddané, že krást a loupit není hřích, bohatství tohoto světa patří přece všem. Všichni lidé jsou články mystického celku. Není skutečné smrti, jestliže celek přežívá. Byl to myšlenkový zmatek.

Charles Denton Watson, zvaný také Tex, byl několikanásobným vrahem. Zločince z něj udělal Charles Manson. Tex pocházel z Farmersvine (2000 obyvatel) v Texasu. Byl vynikajícím studentem, dobrým hráčem basketbalu, chodil na pobožnosti metodistické církve do kaple v sousedství otcovy benzínové pumpy. Později navštěvoval North Texas Univerzity. Celé tři roky studoval s úspěchem, pak se začal toulat. Když potkal Mansona, měl pocit, že vyhrál.

Linda Darleen Kasabianová se narodila ve státě Maine a v době procesu jí bylo dvacet let. Žila v klidu a pohodě v pěkném domku v Milfordu ve státě New Hampshire se svou matkou. Byla hezká a milá. Dva roky před maturitou utekla ze školy ke stejně starému klukovi v sousedství a vdala se za něj. Po roce se rozvedli. Brzy se ale vdala podruhé. S novým mánželem Bobem Kasabianem vycházela dobře. Bydleli v Los Angeles. Narodila se jim holčička Tanja. Jejich přítel nečekaně zdědil značnou částku. Pozval je na velkou cestu po Jižní Americe. Byla to mimořádná příležitost. Těšili se na ni.

Jednou večer šla Linda do restaurace v kaňonu Topanga. Seznámila se tam s dívkou, která si říkala Gypsy (Cikánka). Ve skutečnosti se jmenovala Catherine Shareová a byla členkou Mansonovy smečky. Linda opustila rodinu, přestěhovala se na Spahnův ranč, kde dělala kuchařku. Když ji zatkli, byla v pátém měsíci těhotenství.

Linda byla hezká a věděla o tom. Navíc byla chytrá, anebo měla dobré právní poradce. Odhodlala se říci soudu všechno, přiznala se a stala se podle spletitých paragrafů amerického trestního práva z obžalované korunní svědkyní. Prakticky nemohla být odsouzena. Ihned se dohodla se spisovatelkou Joanou Didionovou, která se o dívce chystala napsat knihu, a za vyprávění vzpomínek si Linda zajistila pětadvacet procent zisku.

Před porotu předstoupila pečlivě upravená, nepříliš vyzývavě oblečená, spíš skromná, s cůpky vypadala jako poslušná holčička ze spořádané rodiny. Pokorně vylíčila strašný zločin. Ochotně, jak se od ní očekávalo, odpovídala na otázky soudce i prokurátora. Její právní zástupce, kdysi známý boxer Paul Fitzgerald, zavedl při křížovém výslechu řeč na sexuální vztahy Mansonovy rodiny. Odpovědi pomohly pochopit atmosféru na Spahnově ranči, dokreslily citovou poušť dívek, ukázaly jejich lhostejnost a bezmyšlenkovitost.

„S kým jste se milovala vy?“ zeptal se advokát Fitzgerald.

„Milovala jsem té noci hodně mužů,“ odpověděla klidně a vypadala jako školačka. „Nejdřív Texe Watsona, potom Clema, oba najednou, Mika a Shakea. Možná že jich přišlo ještě víc. Nevím.“

„Líbilo se vám to?“ zeptal se obhájce.

„Ano. Velice.“

„Užívala jste drogy?“

„Ano. Brala jsem LSD. Asi padesátkrát. A později ještě nějaké jiné věci.“

„Co pak, když jste byla v jiném stavu?“

„Bylo to pořád stejné. Spíš ještě hezčí. Brala jsem LSD.“

Linda Kasabianová zradila Mansonovu rodinu. Stala se korunním svědkem obžaloby a pomohla soudci i porotcům nahlédnout pod oponu ráje, v němž žili vrazi a odkud se vydávali na svá příšerná noční tažení.

Patricii Krenwinkelové bylo 22, když se dala na cestu zločinu. Docela dobře vyhlížející bruneta byla dcerou velmi zaměstnaného a úspěšného pojišťovacího agenta. Žili v Los Angeles, obývali hezký rodinný dům nedaleko Loyolovy univerzity. Pat byla tatínkovým miláčkem. Byla poslušná, měla ušlechtilé záliby, už jako dítě se stala známou svou vynikající sbírkou známek. Po maturitě se dala zapsat na univerzitu v Mobile v Alabamě, ale brzy se vrátila. Otec jí našel místo u spřátelené pojišťovací společnosti a Pat se stala úřednicí. Její život probíhal klidně a bez vzrušení.

Je těžko vysvětlitelné, co se s ní najednou stalo. V září 1967 nechala svůj vůz na parkovišti Manhattan Beach, nevrátila se domů ani do práce, dokonce si ani nevyzvedla u zaměstnavatele plat, odešla za Charlesem Mansonem na Spahnův ranč, kde jí vůdce smečky přidělil jméno Katie. Také zde dostala práci. Dělala ji ráda. Chodila do města probírat popelnice. Tak obstarávala potraviny pro Mansonovu rodinu. Na ranči vládl přísný vegetariánský systém a Katie denně dokázala vyštourat z popelnic tolik jablek, broskví, avokáda a salátu, že to stačilo pro všechny.

Byl to těžko pochopitelný způsob života, který vedli, a rozhodně žádný ráj, jaký si většina z nich ve svých neuskutečnitelných snech představovala. Šéf smečky je terorizoval, trestal. Za dvanáct měsíců, co doslova hnízdili v polorozbořených barácích, se odehrálo leccos. Manson zaplatil za pronájem ranče asi 5000 dolarů. Kde je vzal? Před soudem se říkalo, že si Mansonova rodina hodně vyžebrala. George Spahn prohlásil, že sice peníze dostal, ale že mu je pod různými záminkami vzali.

Manson starého George držel zkrátka. Jak mohl, tak ho terorizoval. Strašil všechny, aby si udržel kázeň. Jednou večer prý zkoušel, jestli George skutečně tak špatně vidí. Strkal mu hořící zápalky před oči, těsně před nosem mu mával pěstí. Tři hodiny opakoval mučení. Pak se ozvalo vrznutí dveří. George si oddychl. Netvor odešel. Ještě asi hodinu zůstal sedět. Pak ho napadlo sáhnout za sebe. Manson celou tu dobu stál za ním.

Dalším zdrojem financí byly kapsy rodičů svedených dívek. Manson je občas posílal domů a ony se málokdy vracely s prázdnou. Protože drogy nejsou levné a jejich cena je zvlášť v oblasti Hollywoodu ještě vyšší než jinde, potřeboval Manson a jeho smečka hodně peněz.

Susanu Atkinsovou zatkli 10. října v Údolí smrti, v kaňonu vyprahlé pouště na polorozpadlém Barkerově ranči. Sem se totiž Mansonova rodina přestěhovala. Satan dostal po vraždách strach. Hned druhého dne dal poddaným příkaz, aby začali balit. Nebylo toho mnoho a autobus i ostatní vozy stály zakrátko připraveny k cestě do pouště. Projížděl

jsem tím nehostinným krajem o pár let později, kdy už kolem dálnice stálo aspoň pár motorestů. Kamenitá polopoušť, rozpálená nepředstavitelným žárem, obloha den co den bez mráčku. Údolí smrti si své jméno zaslouží. Sem přišel Manson se svými učedníky.

Barkerův ranč leží v pustině, kam nevede cesta. Jeli k němu oklikami. Přepadli pár pobudů a nezaměstnaných horníků, kteří zde přespávali. Namířili na ně pušky, blýskli čepelemi nožů a Manson obyvatelům nařídil, aby se klidili, že tu může být zanedlouho horko. Pak vyprávěl, že jeho klan utíká před černochy, kteří se chystají zabrat celé Los Angeles. Horníci se podrobili přesile, vyklidili ranč, ale oznámili událost policii.

Charlesova rodina žila ve špíně, jeho milenky se živily tím, co našly v popelnicích. Charlesova poslední láska Stephanie Schramová a její přítelkyně Kitty - Kathrin Lutesingerová se odhodlaly skončit podivný život a opustit otrokáře Mansona. Udělaly to v noci 9. října 1969, ve chvíli kdy policie připravovala velký zátah na ranč. Jako by to Manson předvídal, nařídil tábor vyklidit. Patricie Krenwinkelová dostala za úkol vystěhovat všechny do úsvitu. Většina to přivítala. Byla zima, studený vítr vál z pouště, pod širákem se už nedalo spát.

Policisté však ve stejnou dobu postupovali podle dobře připraveného plánu k Barkerovu ranči ze dvou stran. A promrzlé dívky, nedostatečně do studeného počasí oblečené, s odchodem nespěchaly. Tak se muži z oddílu California Highway Patrol pod velením poručíka Hurlbuta blížili k cíli z jedné strany, z druhé parta policisty O'Neila, k níž se připojili i příslušníci prokuratury oblasti Inyo, včetně okresního prokurátora.

První jim zůstala v síti Leslie van Houtenová, vydávající se za Louvellu Alexandiovou, Sadie, která tvrdila, že se jmenuje Donna Kay Powellová, Gypsy byla zatčena pod jménem Manon Minetteová, Brenda si vymyslela jméno Cydette Perellová. V poutech skončily i Marnie K. Reevesová známá spíš jako Patricie Krenwinkelová. Byl zatčen i Robert Ivan Lane, zvaný Soup Spoon, Linda Baldwinová, zvaná Little Patty a Squeaky ve skutečnosti Elisabeth Elaine Williamsonová. Některé dívky byly nahé, což se později objevilo i v soudním protokolu:

„Když byla zatčena první skupina podezřelých ženského pohlaví, některé dívky se svlékly donaha. Některé z nich, v přítomnosti policejních úředníků čuraly na zem," stálo doslova ve zprávě o zatčení. Deset žen, tři muže a dvě malé děti odvedli údolím Goler Wash dolů, tam je naložili do připravených policejních vozů, odvezli do města Independence (Kalifornie), kde byli všichni obžalováni ze žhářství, krádeže a přechovávání drog.

Když se policisté vraceli po zdárně provedené akci zpět Mengelovým průsmykem, zastavily je v údolí Striped Butte Valley nedaleko Anvil Springs dvě zubožené dívky Kitty Lutesingerová a Stephanie Schramová a požádaly o ochranu před Charlesem Mansonem. Měly strach, že je za dezerci odsoudí k smrti.

Mezi zatčenými byl rovněž Clem Grogan. Když se ocitl ve vězení, použil zákonem zaručeného práva a zatelefonoval z okresní věznice v Inyo na Spahnův filmový ranč a hlásil svému šéfovi Mansonovi, co se stalo. Bůhví proč se Manson vrátil na ranč, kde podle jeho rozkazu už nebyla živá duše?

Brzy ráno příštího dne povolil ředitel věznice Stephanii a Kitty zatelefonovat jejich rodičům. Kitty se od matky dozvěděla nepříjemnou novinu: hledají ji policejní seržanti Guenther a Whiteley pro podezření, že zavraždila Garyho Hinmana. Kitty se sesypala a prosila matku, aby pro ni přijela. Ta to odmítla. Řekla, že musí čekat, až ji odvezou příslušníci komisariátu pro vyšetřování vražd.

Matka Kitty Lutesingerové krátce poté hovořila s policistou Dave Steuberem, specialistou na krádeže automobilů a informovala ho o vztahu její dcery k Robertu Beausoleilovi. Ten okamžitě zatelefonoval do šerifovy kanceláře v Los Angeles, spojil se s seržantem Guentherem, řekl mu vše, co vědělo Mansonově rodině a její činnosti v Death Valley, čímž policie získala stopu spojující party ze Spahnova filmového ranče s vrahy Roberta Hinmana. A právě tato okolnost byla začátkem úspěšného vyšetřování ukrutných vražd Sharon Tateové a jejich přátel a vyvraždění rodiny LaBiankovy.

Charles Manson se však nepříznivého vývoje události nepolekal. Měl dost drzosti a věřil, že mu projde všechno. V roce 1969 byl totiž zatčen už čtyřikrát 30. března, 3. června, 16. a 23. srpna. A pokaždé se z podezření vylhal. Proč by měl mít smůlu právě teď?

Přitom měl šílené plány. Jak se při pozdějším vyšetřování podařilo zjistit, sestavil si jmenný seznam prominentních osobností, většinou bydlících v Los Angeles, které měly být zavražděny. Listina, kterou objevili policisté v Death Valley, obsahovala 34 jmen filmových hvězd a uspěšnych podnikatelů. Na konci seznamu byla Kitty Lutesingerová.

Při razii v noci z 9. na 10. října se mnoho příslušníků Mansonovy rodiny vyhnulo zatčení. On sám zmizel bůhvíkam, a tak se policisté rozhodli razii opakovat. V neděli 12. října se vydala skupina California Highway Patrol vedená Jamesem Purcellem a Dickem Powellem znovu k Barkerovu ranči. Chystali se prohledat různé skrýše bandy a nalézt ukradené automobily. Objevili čerstvou stopu, vedoucí právě k Barkerovu ranči. Rozestavili se na pahorcích a dalekohledy sledovali terén.

Asi v pět odpoledne se v údolí objevilo pár postav, směřujících k ranči. Když přišli chodci blíž, poznal Purcell Charlese Mansona. Pod paží nesl pouzdro na kytaru. Policisté zavolali vysílačkou pomoc. Jejich kolegové z Death Valley National Parku, Don Ward z šerifovy stanice Inyo County a jeho pomocník Al Schneider se okamžitě dali na cestu. Když se setmělo, obklíčili chatrč, v níž se svítilo, vrazili dovnitř a vyzvali přítomné, aby zvedli ruce. Všem nasadili ocelové náramky a všechny zatčené postavili čelem ke zdi. Bylo jich šest, všichni byli otrhaní a špinaví, s dlouhými dlouho nemytými vlasy. Nebyl však mezi nimi Charles Manson.

V polorozpadlé boudě byla tma. Policisté si svítili baterkami, na stole plápolaly dvě svíčky. Policista Purcell vzal jednu z nich a hledal Mansona. V koupelně stála vedle betonové vany malá skříňka na boty. Purcellji otevřel. Uvnitř se něco pohnulo.

„Tak polez a hezky rychle!" zvolal policista.

To cosi divného se pohlo, z kouta almárky se vykulil malý zarostlý a špinavý človíček, postavil se před namířenou pistoli a řekl:

„Nestřílej! Já jsem Charlie Manson.“

Ve vedlejší místnosti byli další členové zločinecké bandy: Bill Vance a dívky Beth Tracyová zvaná Collie Sinclairová, Diana Bluesteinová alias Snake Lake, Sherry Andrewsová, vystupující pod jménem Claudia Smithová. Ti všichni skončili ve velkém policejním voze, který mezitím přijel do údolí.

Muži, kteří dostali jako první želízka, byli John Philip Haught alias Christopher Zero, Kenneth R. Brown zvaný Scott Bel Davis, David Hamic vystupující pod jmény William Rex Cole nebo Bill Vance, Vern Erward Thompson zvaný Vern Plumlee, Lawrence Bailei alias Little Larry a Bruce Davis. Všichni putovali za mříže.

Když se seržanti Whiteley a Guenther dozvěděli o zatčení Kitty Lutesingerové, vydali se okamžitě do Inyo County a odvezli ji k výslechu na policejní stanici San Dimas. Kitty přiznala, že u Hinmana byla Sadie a Mary. Policisté tedy nasedli hned ráno 13. října do letadla a odlétli v devět z letiště v Ontariu v Kalifornii do Independence, aby vyslechli Susanu Atkinsovou zvanou Sadie. Ta se po několika minutách výslechu přiznala. Usvědčit ostatní spolupachatele už nebylo obtížné. Proti Sadie Atkinsové byla ve čtvrtek 16. října vznesena obžaloba a den poté oznámil policejní ředitel z Los Angeles Robert Houghton na tiskové konferenci, že policisté ukončili výslechy podezřelých z vraždy Sharon Tateové a jejich hostů.

Hned v prvních listopadových dnech byla Sadie Mae Glutzová alias Susana Atkinsová přivedena ve vězení Sybill Brand na společnou celu označenou jako ložnice 8000, kde se setkala s Roniie Howardovou a Virginií Grahamovou, kterým se, jak už víme, svěřila, tedy vlastně přiznala.

Proces proti Mansonovi a spol. zahájili 24. července 1970. Zpočátku se stal senzací USA číslo jedna. Americké veřejné mínění se totiž nepostavilo bezvýhradně proti hromadným vrahům. Našli se Mansonovi zastánci, následovníci, konaly se demonstrace za jeho osvobození, kdosi dal vyrobit odznaky s textem Free Manson - osvoboďte Mansona, výrobci suvenýrů se přiživovali, na trhu se objevila trička s vrahovým vousatým obličejem. Před soudní budovou se uhnízdili členové Mansonovy rodiny, aby demonstrovali svou solidaritu. Dívky se svlékly donaha, později si na znamení smutku daly dohola ostříhat hlavy.

Státní žalobce hovořil k porotcům, k obecenstvu v sále, k milionům televizních diváků a k široké americké veřejnosti, která zase měla senzaci prvního stupně. Mluvil o důkazech, které obžaloba předloží a které prokážou v plném rozsahu vinu obžalovaného a jeho milenek.

Na chodníku před soudní budovou zatím namlouvaly Lynette Frommeová, Sandra Goodová a Catherine Shareová rozhovory pro rozhlasové stanice a vybíraly od ochotných chodců dolary na osvobození jejich boha. V tisku se objevily články, v nichž novinářky braly v ochranu „ubohé svedené dívky“, psaly o představách nového způsobu života, o ideách hodných následování. Je třeba znát americký způsob myšlení, aby to bylo možné pochopit.

Tři obžalované demonstrují v soudní síni. V roce 1970, kde se v Hall of Justice v Los Angeles konal proces, byly v módě minisukně. Susana Atkinsová, Patricie Krenwinkelová a Leslie van Houtenová hrály se soudcem Charlesem H. Olderem nečestnou hru. Nejdříve se dostavily do soudní síně bez podprsenek a šikovně tuto skutečnost zdůrazňovaly: Pak odložily i ostatní spodní prádlo a rozvalovaly se na lavici obžalovaných jako v baru. Když je v sále ticho, ozve se Susana Atkinsová a pro obecenstvo vzdychá: Já ubohá, už šest měsíců jsem neměla chlapa. Přitom se protahuje, že jí minišaty div neprasknou. Novináři se výroku okamžitě chytli. Susana řekla šest měsíců, ale zavřená je už deset měsíců, to znamená, že měla někoho ve vězení. Hned nazítří se objeví v novinách dohady, kdo to asi byl.

V listopadu se Manson přihlásil o slovo. Přisahal na bibli, pak hodinu obviňoval společnost, systém, způsob života.

„Vznesli jste proti mě a mým spoluobžalovaným spoustu obvinění,“ řekl. „Něco se dá vysvětlit, něco vyvrátit. Nikdy jsem nechodil do školy. Tak jsem se taky nenaučil zvlášť plynně psát a číst. Proto jsem seděl ve vězení a byl jsem hloupý. Zůstal jsem dítětem, které pozoruje vás dospělé, co děláte. Dívám se na vás a nemohu pochopit. Ničemu nerozumím. Většina z těch, kdo žili na ranči a které počítáte mezi členy mé rodiny, jsou lidmi, kteří by vám nebyli nic platni. Stáli na ulicích, protože je rodiče vyhnali z domu a oni nechtěli do polepšoven pro nezletilé zločince. Udělal jsem pro ně, co jsem mohl. Všechno, co uděláte pro své bratry a sestry, je dobré, řekl jsem jim, když se tak stane v dobrém úmyslu. Můj otec je kriminál. Moje matka - váš systém. Stal jsem se jenom tím, čím jste mě udělali vy. Jsem jen vaším zrcadlem. Živil jsem se odpadky, které jste odhodili. Oblékl jsem šaty, které jste odložili. Udělal jsem všechno, co jsem mohl, abych mohl žít ve vašem světě. A vy mě chcete zabít? Ne! Já už jsem mrtev. Já jsem byl odjakživa mrtev. Prožil jsem život v hrobech, které jste vyhrabali.

Někdy si myslím, že bych vám to měl oplatit, někdy uvažuji o možnosti pustit se do vás a zabránit vám, abyste mě zastřelili. Kdyby to bylo možné, vytrhl bych tento mikrofon a mlátil bych vás do hlavy, protože si to zasloužíte.“

„Z mnoha Mansonových vystoupení v procesu jsem došel k závěru,“ prohlásil prokurátor Bugliosi, „že se dovedl vyjadřovat, i když mu scházelo vzdělání. Bezpochyby byl chytrý. Okamžitě vycítil pozadí otázky, kterou jsem mu položil, a dokázal se orientovat.“

Během výslechu, který vedl před porotou soudce Dell, řekl Manson:

„Chtěl bych vám předložit žádost.“

„Ukažte,“ řekl soudce a Manson mu ji podal.

„Zadržený Charles Manson, známý také jako Ježíš Kristus,“ četl soudce Dell, „předkládá za sebe a jménem dalších šesti osob, členů akciové společnosti Rodina nesmrtelných duší, žádost, aby byla Mansonovi - Kristovi zaručena nedotknutelnost, a současně vznáší obžalobu proti šerifovi, který ho oloupil o duševní i tělesnou svobodu, čímž porušil práva zaručená ústavou. Proto žádá, aby byl neprodleně propuštěn.“

Vazba obžalované nepoznamenala. Nelitovali svých činů, nezměnili se. Stále provokovali. Tři obžalované ženy se, jak mohly, snažily chodit neoblečené. Když jim to dozorkyně zakázaly, oblékly se sice, ale během procházky na vězeňském dvoře si vyhrnuly sukně přes hlavy. S vůdcem smečky se nemohly dorozumět, a tak večer vyly jako šakalí feny a šakal Manson jim vytím odpovídal.

Dne 25. ledna 1971 porotci uznali všechny obžalované vinnými v plném rozsahu obžaloby a při dalším líčení 29. března 1971 se vyslovili pro trest smrti.

Jedna z příslušnic Mansonovy rodiny a obyvatelka Spahnova ranče Nancy Pitmanová po rozsudku prohlásila: „Jsme takoví, jaké jste nás vychovali. Školili jste nás televizními seriály, jako FBI, Kouř střelného prachu a Boj. Nevynechala jsem jediný díl."

Vyhlášením rozsudků nad hlavními viníky násilnosti neskončily. Brzy poté stály před porotou další Mansonovy dívky, Lynette Frommeová, Catherine Shareová a Ruth Moorehouseová, jakož i Dennis Rice a Steve Grogan. Pokusili se zavraždit svědkyni obžaloby Barbaru Hoytovou. Namíchali jí do karbanátku značnou dávku LSD. Naštěstí se včas dostala do nemocnice, kde jí lékaři zachránili život. Charlese Dentona Watsona odsoudili k trestu,smrti v srpnu 1971.

Odsouzených se rozsudky příliš nedotkly. Věřili totiž, že nezůstanou dlouho za mřížemi. Kolegové se postarají o jejich brzké vysvobození.

Už večer 21. srpna 1971 přepadla skupina ozbrojených gangsterů obchod se zbraněmi na předměstí Los Angeles. Maskovaný muž držel samopalem v šachu prodavačku a dva zákazníky, ostatní začali nakládat do vozu pušky, pistole a další zbraně. Odnesli jich už 140, když se ozvala siréna a ulici zatarasily policejní vozy. Zločinci začali střílet, policie střelbu opětovala. Celých deset minut trvala přestřelka, při níž jako zázrakem nebyl nikdo usmrcen. Pak gangsteři uprchli.

Teroristé se na záchranu Mansona chystali už od července. V jednom z jižních předměstí Los Angeles zřídili skladiště zbraní. Koupili dokonce dům, v němž se delší dobu skrýval uprchlý zločinec Como. Vypátrali je a při přestřelce zatkli první Mansonovu milenku, knihovnici Maty Brunnerovou, Catherine Shareovou, Dennise Riceho, kteří už zase byli na svobodě, a Lawrence Baileye, jakož i třiatřicetiletého zločince Kennetha Coma. Devatenáctiletému Charlesi Allenu Lovettovi se podařilo utéci, byl však brzy poté dopaden.

Při vyšetřování vyšlo najevo, že to byla rozsáhlá akce. Už předtím vyloupili hospodu, kde získali přes dva tisíce dolarů. Vyhrožování, že osvobodí Mansona a jeho dívky, nebylo platonické. Teroristé chtěli použít vyzkoušenou teroristickou metodu. Chystali se unést velké dopravní letadlo a každou hodinu zabíjet jedno rukojmí, až do chvíle, kdy se Manson a ostatní ocitnou na svobodě. Nikdo nepochyboval o tom, že nešlo o platonické vyhrožování. Kdyby nebyli dopadeni při loupeži zbraní, mohlo dojít k další tragédii.

Odsouzení k trestu smrti nebyli popraveni. O jejich osudu rozhodli ještě jednou ctihodní právníci Nejvyššího soudu státu Kalifornie. Šesti hlasy proti jedinému zrušili trest smrti. Tak se odsouzencům na smrt automaticky změnily tresty v doživotní vězení. Každý, kdo si odpykává doživotní trest, si po určité době může podat žádost o podmínečné propuštění.

Dobře zařízený hrob

Poznali se v jednom z posledních rájů tohoto světa. V září 1968 křižovalo speciální plavidlo Miamského ústavu pro výzkum mořského dna pokřtěné jménem Johna Elliotta Spillsburyho v tichých vodách bermudských ostrovů. Na palubě bylo téměř třicet chlapů posádky a výzkumných pracovníků a dvě dívky. Jedna z nich, sedmadvacetiletá Ruth Eisenmannová, studovala farmacii a toxikologii, na loď nastoupila o vysokoškolských prázdninách, aby si přivydělala jako pomocná asistentka.

Ruth byla krásná žena s proporcemi, které jí poskytovaly šanci na úspěch v kterékoliv soutěži o královnu krásy. Měla světlé, nakrátko přistřižené vlasy a modré oči. Za každých okolností se usmívala. Byla vyloženě milá a chlapi na palubě se kolem ní jen rojili. Nezkazila sice žádnou legraci, ale blíž si nikoho z nich nepřipustila. Praktikovala ve výzkumném ústavu podruhé a měla už zkušenosti.

Byla to romantická dívka s dobrodružnou povahou, od patnácti se o prázdninách potulovala světem. Nebála se nikoho a ničeho a v každé situaci si uměla poradit.

George Deacon byl v institutu zaměstnán. Měřil 192 centimetrů, měl malou hlavu s hranatou bradou, vytrénované tělo a pozoruhodné chování. Od první chvíle, kdy se setkali na palubě, se jí líbil. Bylo mu čtyřiadvacet, vypadal jako filmový prototyp mužského hrdiny, byl však nesmělý, nemluvný, vážný. Připadal jí záhadný, zdálo se jí, že by mohl dělat lepší práci než pomocníka na lodi.

Kulisa posledních rájů je stejná. Zelenomodré laguny, korálové rify, zátoky se zlatým pískem lemované až k hladině nahnutými palmami. Na obzoru mraky jak ze šlehačky, do nichž v sedm večer zapadá neskutečně velké, oranžové slunce. Mimořádně erotické prostředí.

„Nechtěla byste se podívat támhle na ten rif?" řekl jednou k večeru jakoby mimochodem.

„Na korálové rybičky vždycky," odpověděla věcně.

Obuli si ploutve, nasadili potápěčské brýle, zakousli se do náustků dýchacích trubic, skočili do vody a plavali vedle sebe půldruhého kilometru k rifu, na němž se jako bílá hráz pěnily příbojové vlny. Potápěli se v korálové stěně mezi hejny klipek, barvami zářících perutýnů, pruhovaných klaunů, útesníků a ploskozubců. Není nesnadné zamilovat se v tak romantickém prostředí, v teplé vodě hladící tělo.

Vrátili se zpět, našli si zátoku s malou písečnou pláží a milovali se ve vodě, na souši, při západu slunce i za noci. Nevnímali čas a nechtěli myslet na nic jiného než na rozkoš, která je přemohla. Později shodně tvrdili, že ta noc s vysoko klenutým nebem a kompletní sestavou hvězd byla vrcholem jejich života.

Ruth až do té doby nepoznala takový stav, George Deacon mluvil o lásce jako básník. A oba se, když ráno za vzdáleným stolem vycházelo pomerančové slunce, vzájemně ujistili, že chtějí až do smrti žít spolu. Slavnostně si přísahali věčnou lásku.

Krásná a inteligentní Ruth měla dobrodružnou povahu. Žila v hlavním městě Hondurasu Tegucigalpě. Rodiče pocházeli z Rakouska, odkud se krátce po obsazení jejich vlasti Hitlerovými vojsky přestěhovali. Otec byl intelektuál, překládal orientální literaturu a snažil se tím uživit rodinu, což se mu nedařilo. Při náhodné přestřelce v jedné z

postranních ulic Tegucigalpy ho zasáhla zbloudilá kulka a on po převozu do nemocnice zemřel. Matka byla zubařka. Měla malou ordinaci a málo pacientů. Nevydělávala ani tolik, aby mohla dávat dceři slušné kapesné. Proto si Ruth o vysokoškolských prázdninách přivydělávala.

Na palubě výzkumné lodi celý den pracovali. Večer se scházeli u úvazníků na zádi, stáli v objetí u zábradlí a hleděli na stříbrnou brázdu za lodí ozářenou měsíčním svitem.

„Ty přece nežiješ sám?“ zeptala se Ruth jednou k půlnoci.

„Mám ženu a dvě děti,“ přiznal se.

„Nebudeš mít výčitky svědomí?“

„Ne,“ řekl bez zaváhání.

„Ty svou ženu nemiluješ?“ vyzvídala Ruth.

„Mám ji rád a děti taky. Tebe ale miluju jako nic na světě. S tebou chci žít až do konce života,“ řekl rozhodně.

„Zbožňuju tě, zlato, a chci být jen s tebou,“ ujistila ho Ruth.

Milovali se ve skladišti na haldě prázdných pytlů až do rána. Loď se blížila k Miami, druhý den jejich společná cesta končila a George Deacon se přiznal své milence:

„Nebudu před tebou nic tajit. Chci, abys o mně věděla všechno. Nejmenuju se George Deacon, ale Gary Krist.“

„Jak to?“ divila se. „Proč nežiješ pod svým vlastním jménem?“

„Hledá mě policie,“ řekl rovnou.

„Proč, prosím tě?“

„Mám nějaké škraloupy.“

„A kde vlastně žiješ?“

„Různě. Teď v karavanu na jednom parkovišti.“

„Odkud jsi?“

„Narodil jsem se na Aljašce a tam jsem taky jako kluk seděl v nápravném ústavu pro mladistvé.“

„Co jsi provedl, lásko moje?“ zeptala se se zájmem a na tváři se jí objevil zvědavý úsměv.

„Pár krádeží, když jsem neměl peníze. Jedna zpronevěra, pak jsem ukradl automobil a vloupal jsem se do supermarketu.“

„Zavřeli tě?“

„Jo, ale moc dlouho jsem tam nepobyl. Utekl jsem. Teď jsem na seznamu hledaných. Jde po mně policie, ale taky Interpol. Proto musím žít pod cizím jménem.“

„A co tvoje žena? Ví to?“ zeptala se Ruth.

„Samozřejmě. Žije s dětmi v tom karavanu nedaleko Miami.“

„A jak spolu vycházíte?“

„Ne špatně, ne dobře.“

„Chceš od ní odejít?“

Poprvé se zamyslel. Ta otázka ho zaskočila. Snad si ji dosud nepoložil ani sám sobě. A tak se přiznal:

„Nevím, co mám dělat. Nemám ponětí, jak se teď zachovat. Věděl jsem to, než jsem tě poznal, ale teď ... ?“

Ruth Eisenmannová se po překvapivém přiznání svého milence ani neurazila, ani nepohoršila. Jenom s úsměvem řekla, že Gary je hezčí jméno než George a že by se raději jmenovala Kristová než Deaconová, pak si podepřela bradu, prohrábla vlasy a nahlas uvažovala:

„No jo, Gary, ale co budeme dělat?“

„Poprvé v životě se nedokážu rozhodnout,“ řekl Krist.

„Jenomže budeš muset. Nemůžeš žít se mnou i s manželkou a dětmi. Chápu, že k nim máš vztah a že se o ně musíš postarat. Ale kde na to seženeš peníze? Já nechci, abys jezdil s touhle lodí, chci tě mít pro sebe. Každý den a každou noc,“ prohlásila rozhodně.

„Chci totéž, ale nevím si rady.“

„Ty říkáš manželce všechno, nebo před ní něco tajíš?“

„Všechno. Víš, když jsem posledně seděl za mřížemi, tak jsem si s kamarádem vymyslel bezvadný plán. Řekli jsme si, že uneseme nějakou moc bohatou holku a budeme chtít od jejího otce výkupné milion dolarů. Pro pracháče to není nic a pro nás by to bylo řešení.“

„Myslíš pro nás oba?“ zeptala se Ruth.

„Ne, já jsem myslel tenkrát pro moji rodinu. Pro ženu a děti.“

„Tys to řekl manželce?“

„Jo. Chtěl jsem se s ní poradit, ale ona tu akci odmítla. Řekla, že s tím nechce mít nic společného. A tak z toho sešlo.“

„Tys ji poslechl?“

„Co mi zbývalo? A taky toho mýho kámoše chytli a zašili pro nějakou jinou levotu. Tak už jsem o tom neuvažoval.“

„Můžeš mi říct, jak jste to chtěli udělat?“ zeptala se Ruth.

„Mám to promyšlené do detailu. Je to tutovka. Přitom se nikomu nic nestane. I s tou holkou bude všechno v pořádku. A pro pracháče s vilou a bazénem není meloun žádná bůhvíjaká částka. Někdy ty prachy prohraje třeba za jedinou noc v kasinu. Ty bys se mnou do toho šla?“

„Až mi řekneš co a jak, tak možná že jo. Když říkáš, že se nikomu nic nestane a ten páprda by nám ty prachy vlastně dal dobrovolně. Pak bysme mohli žít spolu, ženě a dětem bys měsíčně platil apanáž, Gary, všechno by se tím vyřešilo.“

„Seš boží, Ruth. Přinesla‘s mi štěstí.“

„Uděláme to pro svou lásku. A kde najdeme prachatou holku?“

„Musíme hledat.“

Gary Krist měl technický talent a obrovskou fantazii. Nejdřív začal v laboratoři ústavu v jedné z postranních nepoužívaných skladištních budov vyrábět velkou bednu. Kostru sešrouboval z dubových latí, na ně natloukl překližku, vnitřek vylepil izolační vrstvou profilované plastikové fólie. Pro spaní byla v bedně nafukovací matrace, přívod čerstvého vzduchu zajišťoval ventilátor zapojený na silnou autobaterii.

„A ještě jí tam dáme polštářky pod hlavu a rádio a něco ke čtení," řekla Ruth a zarazila se. „Na jak dlouho jí vydrží světlo a ventilátor?"

„Takových pět týdnů," řekl Gary krist.

„Tak dlouho tam snad nebude? A jak bude chodit na záchod?"

„Dáme tam chemickou toaletu. Teď jsou všude k dostání."

„A vodu a jídlo?" ptala se Ruth a natírala bednu zvenčí hnědou barvou.

„Nejmíň na čtrnáct dní."

Vybrali si honosnou vilu s obrovskou zahradou, velkým bazénem a golfovým hřištěm na okraji miamské univerzitní čtvrti na San Amaro Drive 4111. Patřila Robertu Mackleovi. Byl viceprezidentem akciové společnosti zabývající se prodejem a koupí realit, měl vysoké podíly na mnoha floridskych hotelích, patřily mu některé prázdninové komplexy na Key Biskayne, v novinách se o něm psalo jako o velmi schopném a úspěšném muži a padesátinásobném milionáři.

„Jak jsi to všechno zjistil?" zeptala se Garyho Ruth.

„Předstíral jsem, že sbírám informace pro dizertační práci o úspěšných floridských podnikatelích. Má dvě děti."

„A jedna z nich?" nakousla Ruth a dala se do smíchu.

„Jmenuje se Barbara, je jí dvacet, má ještě o dva roky staršího bráchu a studuje na Emory University v Atlantě."

Přestěhovali se na vyvýšeninu nad Mackleovou vilou, pozorovali každý večer dalekohledem, co se v domě a kolem bazénu děje, zapisovali si čísla automobilů hostí. Pečlivě sestavovali denní program obyvatel vily. Pak jednou večer naložili připravenou obytnou bednu na vypůjčený pick up a odvezli ji za město. Ruth Eisenmannová si zahrála na unesenou Barbaru, Krist ji zavřel do skrýše a ona se po hodinovém pobytu vyjádřila:

„Není to špatné, dobře se tam dýchá, všechno funguje, ale nechtěla bych být na jejím místě. Jestli trpí klaustrofobií, tak to nepřežije. Musíme věřit, že je to otužilá holka a ne nějaké tintítko."

Pak už věděli o rodině Mackleových téměř všechno. Zjistili taky, v kolik hodin kolem projíždí policejní patrola. Jejich plán byl skoro už hotov, když si Gary všiml, že je Ruth neklidná, nervózní a nedůtklivá.

„Zalezl jsem do bedny, zacvakl jsem za sebou víko, pustil ventilátor a dva dny a dvě noci jsem v ní žil," prohlásil později Gary Krist při výslechu. „Proběhlo to bez problémů, pouštěl jsem si rádio a spal jsem jako doma."

„Kdy to bylo?" zeptal se vyšetřovatel stanice FBI v Miami Gerard King.

„Třináctého prosince."

„Ale s přípravou jste začli o hodně dřív."

„Táhlo se to. Ruth už byla netrpělivá a já jsem neměl dobrý pocit. Chtěla, abych se nějak definitivně vyjádřil, trvala na tom, abych opustil svoji ženu. Měla strach, abych si to ještě nerozmyslel a snad proto mi navrhla, abych se vzdal svého původního plánu, nechal bednu bednou, že někam utečeme. Spolu. Jen my dva a nikomu neřekneme, kde jsme."

„Vy jste však nesouhlasil."

„Samozřejmě že ne. Naopak, začal jsem okamžitě realizovat svůj plán. Moje manželka se mnou už pomalu ani nemluvila, sebrala se a odletěla s dětmi k matce. Řekla mi, že se se mnou už nedá žít. Tak jsem je odvezl na letiště. Vrátil jsem se do ústavu, vypůjčil si tam malou dodávku a naložil jsem na ni bednu."

„Vaše milenka byla přitom?" zeptal se Gerard King.

„Jela se mnou až na letiště, čekala tam v bistru ve druhém patře. Měl jsem pocit, že mě nechce nechat bez dohledu. Tak jsme s bednou odjeli do Atlanty."

„Proč zrovna do Atlanty?"

„Rozhodli jsme se totiž, že neuneseme Barbaru Mackleovou z jejich vily na San Amaro Drive, to se nám zdálo moc nebezpečné, měli tam svoje strážné s dobrmany, ale v Atlantě, kde Barbara studovala na Emory University."

„Bydlela tam na koleji?"

„Ne. Měli pronajatou malou vilku u Rodeway Inn Motelu, kde byla se svou matkou. Původně jsme se to chystali provést o Vánocích, o svátcích je všude klid, ani policajti nejsou tak pozorní, ale Ruth se to zdálo moc pozdě a tak jsme se rozhodli, že to uděláme v noci z 16. na 17. prosince."

„Přijeli jste tam ale dřív?" zeptal se detektiv King.

„Už čtrnáctého ráno. Čekali jsme do večera na parkovišti nedaleko Marietta Campground a večer jsme pak zajeli do lesa poblíž vojenské základny Dobbins Air Force Base a bednu jsme tam zakopali. Zaházeli jsme ji hlínou a přikryli větvemi."

„Jak velký byl vlastně ten kufr na Barbaru Mackleovou?"

„Dva metry čtyřicet dlouhý, přes šedesát centimetrů vysoký."

„Takže komfortní rakev," řekl detektiv King.

„Ne, pane, nemělo to nic společného s rakví."

Byla větrná noc. Obloha se už odpoledne zatáhla nízkými mraky, slibujícími déšť. Černý vůz Volvo Station zajel kolem hlavního vchodu do areálu bungalovů postavených v zahradě motelu, zaparkoval u odvrácené strany zadního traktu. Gary Krist vystoupil, nasadil si černou čepici městské policie a vykročil k bungalovu číslo 137. Pár kroků za ním jeho milenka Ruth. Ještě se objali, ještě se políbili, pak se rozhodným krokem vydali ke vchodu. Těsně přede dveřmi si Ruth přetáhla přes obličej černou nylonovou punčochu.

Gary zaklepal. Pak nedočkavě přešlapoval z nohy na nohu a čekal. Zaklepal podruhé. Teprve teď se za záclonami prosklených dveří, vedoucích na terasu, objevilo světlo. Stín přešel místností, pak rozsvítili v hale.

„Kdo je?“ zeptal se ženský hlas.

„Policie. Omlouváme se, že vás rušíme tak pozdě v noci, ale nedaleko odtud došlo k autohavárii. Mladý muž, který vás dnes odpoledne navštívil, je zraněn. Jel v bílém fordu.“

„Proboha, Steward Woodward!“ vykřikl jiný hlas.

Matka otevřela dveře, Gary Krist mezi ně hned strčil nohu. Maskovaná Ruth mu zezadu podala pistoli. Namířil ji na matku Mackleovou.

„Proboha, co se děje? Kdo jste? Co chcete? Nemám u sebe moc peněz, ale támhle je kabelka, vezměte si, všechno!“ zvolala zděšeně.

„Otočte se prosím,“ řekl Gary uctivě. „Když nás poslechnete, tak se vám nic nestane. Nato se můžete spolehnout.“

Ve dveřích ložnice se objevila rozespalá Barbara Mackleová v noční košili. Když viděla, co se děje, otevřela ústa, ale nepodařilo se jí ani pípnout.

„Postavte se čelem ke zdi,“ nařídila Ruth s maskou na obličeji.

„Udělej, co ti říkají, drahoušku,“ radila matka.

Matku spoutali. Přivázali k posteli. Když se opakovaně vyptávala, co vlastně chtějí, Gary s policejní čepicí na hlavě ji okřikl: „Nevyptávejte se pořád a buďte už konečně zticha!“

Ruth vytáhla lahvičku s chloroformem, nalila ho na kapesník a řekla: „Nebojte se, paní, nic se vám nestane. Pořádně se nadechněte a za dvacet minut se probudíte a bude po všem. Jen se nebojte a hodně si čichněte.“

Položili ji na postel, do úst jí dali roubík, pak se věnovali dceři.

„Rychle se oblékněte, půjdete s námi,“ řekla Ruth Eisenmannová vlídně, jako by Barbaru zvala na procházku parkem. Oba jednali s překvapenými ženami velmi slušně, přepadení vypadalo spíš jako součást společenské hry a ve stejném tónu pak akce pokračovala. Vyvedli Barbaru ven. V bungalovu zhasli. Posadili ji na zadní sedadlo černého volva a trochu jí pohrozili, že bude zle, kdyby se pokusila o cokoliv.

A musí být zticha a musí si lehnout, aby ji nebylo vidět.

„Udělám, co budete chtít, jen mi nesmíte ublížit, maminka by to nepřežila.“

Ruth Eisenmannová dosud na Barbaru mířila pistolí, teď však zbraň zastrčila. Položila dívku na zadním sedadle vedle sebe, hlavou do klína a oběma rukama jí držela krk.

„Vy jste mě unesli?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ řekla Ruth.

„A budete chtít od tatínka peníze?“

„Samozřejmě,“ řekla Ruth, sáhla Barbaře na čelo a zeptala se: „Není vám zima?“

„Je.“

„Ale máte horké čelo.“

„Měla jsem chřipku.“

„S teplotama?“

„No. Skoro devětatřicet. Ale teď už to jde.“

„Berete ještě nějaké prášky?“ zeptal se Gary.

„Od včerejška ne.“

Ti dva si oddychli. Málem se jim akce zkomplikovala. Gary přidal plyn, projeli pár desítek kilometrů po dálnici, pak vůz zajel na postranní lesní cestu. Zastavili uprostřed lesa. Vítr sice cloumal korunami stromů, ale dole byl klid. Ruth zase vytáhla pistoli, namířila ji na Barbaru a řekla:

„Připravili jsme tady pro vás domeček. Není sice nijak prostorný ale najdete v něm všechno, co potřebujete, jídlo, pití, větrání, nic vám nebude scházet.“

„A co tam budu dělat?“ zeptala se Barbara zděšeně.

„Nic. Ležet a čekat.“

„Na co čekat?“

„Až váš otec zaplatí. Celou tu věc jsme trochu zahrabali a zbytek přikryjeme hlínou, aby vás někdo předčasně nenašel. Ale nemějte strach, určitě se vám nic nemůže stát.“

„Já mám strach. Nemůžete mě mít někde jinde?“ prosila Barbara.

„Ne,“ řekl Gary rozhodně, „ale ručím vám, že se vám nic nestane, já jsem ten domeček pro vás udělal sám a pamatoval jsem na všechno, je tam světlo na čtení i knížky a taky rádio. Větrání funguje bezvadně. Sám jsem tam dvě noci spal.“

„A teď se postavte sem stranou,“ nařídila Barbaře Ruth, „pošleme tatínkovi fotku, aby viděl, že se vám nic nestalo. Usmívejte se.“

Vytáhla z kabelky polaroid a z několika úhlů Barbaru vyfotografovala.

„Podívejte se, vypadáte dobře,“ pochlubila se. „A teď vám ještě píchnu něco na uklidnění,“ řekla Ruth a ukázala injekční stříkačku.

Barbara se bránila. Když ji však nesli do bedny a ona viděla, oč jde, začala se vzpouzet. Prosila, slibovala, ale neměla šanci, Ruth Eisenmannová byla nemilosrdná. Bojovala o svou lásku a byla rozhodnutá přivést akci ke zdárnému konci.

Položili Barbaru do bedny, Gary jí strčil do ruky na stroji napsaný návod k obsluze zařízení, zacvakli víko, zahrnuli bednu hlínou a zamaskovali větvemi. Byli přesvědčeni, že se jim podařila akce do poslední maličkosti. Tady přece Barbaru nikdo nebude hledat, nevede k ní žádná stopa. Než odjeli, dal Gary zajatkyni poslední instrukce:

„Budce zticha, rozumíte! Jeden z nás bude vždycky nablízku. Tak si dejte pozor!“

Ráno zajeli do Atlanty a z telefonního automatu na nádraží zavolali do Mackleovy vily.

„Chtěl bych mluvit s panem Mackleem,“ řekl Gary změněným hlasem.

„Není doma,“ řekl muž, který zvedl sluchátko.

„Kdy přijde?“

„To vám nemohu říct. Jel do Atlanty. Mohu mu něco vyřídit?“

„Musíte. Jděte dolů do pravého rohu severní části pozemku za golfovým hřištěm. Pod krajní palmou leží hodně světlý, skoro bílý kámen. Pod ním najdete důležité sdělení. Je určeno panu Mackleovi. Je pro něj osobně. Rozumíte?“

„Jasně. To sdělení je pro šéfa. Všechno vyřídím.“

Gary dostal strach. Po rozhovoru byl přesvědčen o dvou skutečnostech. Muž, s nímž mluvil, byl agent FBI, protože Gary zapomněl zdůraznit paní Mackleové, že jednou z podmínek návratu Barbary je, že se o únosu nesmí dozvědět policie. Udělal chybu a ve vile už čekají agenti FBI, únos je federální zločin, spadající do kompetence FBI.

Neměli dobrou náladu. Dostali strach. Možná že se navzájem obviňovali, ale nikdo z nich se zatím neodvážil podezření vyslovit. Vrátili se do motelu, kde bydleli, pro zavazadla, naložili je do volva a vydali se na cestu zpět na Floridu. Z Atlanty do Miami je 663 kilometrů. Sotva vyjeli, dozvěděli se z rádia, že FBI zahájil po únoscích Barbary Mackleové pátrání. Podle sdělení její matky jsou pachateli dva muži, jeden z nich velký a silný asi tak čtyřicetiletý, druhý hubený mladík v joggingovém obleku.

„S tou punčochou to byl dobrý nápad, zlato,“ pochválil Ruth Gary. „Vůbec nepoznali, že seš žena. Vypadáš jako štíhlý mladík!“ smál se Gary.

Únos je ve Spojených státech velmi častý zločin. Přestože se únosci snaží vymyslet něco nového, každý případ probíhá podle nutného klišé, mění se jen místo a způsob předání výkupného a propuštění rukojmí na svobodu. Agenti oddělení únosů FBI pracují na vyšetřování každého z případů jako roboti.

Nejdřív je zapotřebí vyčkat, až se únosce přihlásí. To už se stalo. Druhá scéna na sebe taky nedala dlouho čekat. Gary Krist napsal změněným písmem na obálku adresu doktora Roberta Macklea, vložil do ní fotografie a prstýnek, který stáhl Barbaře z prstu, než ji zavřel do obytné bedny. Když přijeli ve středu ráno do Miami, hodil dopis do poštovní schránky v Devětasedmdesáté ulici, jedné z hlavních miamských ulic, která vede od Palm Avenue na mosty do North Causeway. V této ulici bydlely desetitisíce obyvatel a každý z nich mohl strčit dopis do schránky. Stopa poštovního razítka nevedla nikam. A tak musel zvláštní agent FBI George King čekat, až se únosce ozve znovu. Zatím měl k dispozici jen text zpod kamene:

Vaše dcera se nachází v úkrytu, z něhož nemůže utéct. Má tam dost jídla, pití a dostatek vzduchu pro sedmidenní pobyt. Kdybyste nás dal zatknout, už nikdy svou dceru neuvidíte. Kdybyste váhal s vyplacením částky půl milionu dolarů, odsoudil byste ji k smrti. Musela by zemřít, aby nás později nemohla identifikovat. Jako důkaz našeho tvrzení jsme vám poslali fotografie a prsten. Přijdou vám poštou. Vyzvedněte v bance půl milionu dolarů ve dvacetidolarových bankovkách. Zabalíte je do kufříku a pak dáte do všech hlavních deníků vydávaných v Miami inzerát tohoto znění: Miláčku vrať se domů. Jsme ochotni uhradit všechny výlohy. Tvoje rodina.

Jakmile inzerát vyjde, tak Vás v noci zavoláme. Dáme vám přesné pokyny, kam máte přijet a jak předáte peníze. Na místě, které vám určíme, bude připravena bedýnka se světelným signálem. Do ní vložíte peníze. Musíte přijít sám a mít na sobě bílý oděv. Při akci Vás stále budeme pozorovat.

Důležité upozornění: musíte se na určité místo dostavit přesně ve stanovený čas. Jestliže se opozdíte, přerušíme s Vámi spojení a Vaše dcera zemře.

Bylo pochopitelné, že se Robert Mackle ihned po zprávě o únosu dcery vydal do Atlanty. Dalo se čekat, že tam nebude nic platný. Miamská centrála FBI ho neprodleně vyzvala k návratu. Agenti FBI mu poradili, aby dal otisknout v novinách text sestavený únosci.

Ti byli překvapeni, že vyhráli, a tak se připravovali na život v milionářském přepychu. Gary koupil nejdřív ze všeho dvě letenky do Chicaga na ranní linku, odlétající už v šest z Opa Locka Airport. Řekli si totiž, že se s penězi ztratí právě v tomto velkém městě nejlíp. Nějaký čas vyčkají a nevydají z výkupného zatím ani jediný dolar. Teprve na jaře se chystali koupit z druhé ruky námořní jachtu, s níž by se vydali do Evropy a usadili se v Monte Carlu. Odtud chtěli převést půl milionu na číselné konto v některé švýcarské bance. Později se chtěli přestěhovat do Austrálie, kde by se nastálo usadili. Z čeho by byli živi? No přece z úroků, které by jim posílala švýcarská banka. Gary se chtěl věnovat studiu oceanografie, později by si pořídil malé, ale dobře zařízené výzkumné plavidlo, na němž by se s Ruth plavili po všech zajímavých mořích světa. Cesta k bohatství však byla ještě klikatá a plán, jak dostat výkupné do bezpečí, složitý.

Gary Krist pracoval v laboratoři výzkumného ústavu a tam také sestrojil nevelkou bednu se světelným signalizačním zařízením. Do ní měl Robert Mackle uložit v noci na určeném místě půl milionu dolarů v malých bankovkách. Pro další etapu potřeboval Gary motorový člun. Ukradl jej na molu jachtařského klubu Rod and Reel a převezl na spodní konec zátoky Biscayne Bay a zakotvil u osamělého mola mezi Coconut Grove Sailing klubem a Coral Reef Yacht klubem. Měl v plánu v noci převézt bedýnku s penězi na člunu až někam ke Gulfstream Parku, kde by už čekala Ruth s vozem a odkud by ráno odjeli na letiště.

Zatelefonoval do Mackleovy vily. Řekl, kam má milionář přijet s výkupným.

„První most na Sunny Isles Causeway. Na něm uvidíte světelný signál.“

„Přímo na mostě?“ zeptal se Robert Mackle.

„Jo, přímo na něm. Je tam chodník a u jedné z luceren se rozšiřuje. Dávejte pozor na světelný signál. Zabliká žluté světlo.“

„A kdo mi zaručí, že Barbara ještě žije?“

„Já. Poslal jsem vám její fotku. To vám musí stačit.“

„Dobrá,“ řekl Robert Mackle. „Jedu hned.“

„Budu vás sledovat,“ řekl Gary důležitě.

Zakotvil člun pár desítek metrů od mostu. Usedl na vyvýšeninu, odkud mohl pozorovat most. V ruce měl vysílačku, kterou zapínal a vypínal signální žárovku. Mohl se však také spojit s Ruth, která byla ukryta na druhé straně mostu,

odkud by viděla, jak Mackle vloží kufřík s penězi do blikající bedýnky.

Čekali ve tmě a strnule pozorovali scénu. Po dvaceti minutách dostali strach. Vysílačkami si sdělovali pocity. Ruth se bála, že je při akci obklíčí policie. Připravují obchvat, proto Mackle tak dlouho nejede. Po půl hodině se Garymu začaly chvět prsty. Nevydržel napětí, skočil do člunu a jel kolem pobřeží k nejbližší telefonní budce. Vytočil číslo Mackleovy vily.

„Mackle," ozvalo se ve sluchátku.

„Jak to, že jste ještě doma? Čekám na vás," řekl vyčítavě.

„Já jsem jeho bratr Frank Mackle. Robie už dávno odjel."

„S penězi?"

„Samozřejmě."

„Dobře, ale kde je? Nemůžeme čekat věčně. Je to v jeho zájmu, aby se objevil co nejdřív nebo už neuvidí svou dceru živou."

Gary Krist probíral možnosti: zabloudil a nemůže to najít. Zavolal na policii a agenti v civilu už obklíčili místo předání u mostu. Nasedl znovu do člunu a na nejnižší obrátky, co nejtišeji se vracel k mostu. Postavil se na původní stanoviště. V jedné ruce držel vysílačku nařízenou na vypínač, v druhé odjištěnou pistoli. Pak stál a tupě civěl do tmy, v hlavě se mu honily minuty, sotva vnímal, co se kolem děje. Z apatie ho probudila Ruth. Vysílačka v kapse zapípala, on zmáčkl tlačítko a vyslechl hlášení:

„Už jede!"

Na kraji mostu zastavil vůz. Zhasla světla a zůstala jen parkovací. Vystoupil jediný muž. Tak si to dohodli. Kráčel pomalu, rozvážně, ale zády k němu. Gary neviděl, jestli nese nebo nenese kufřík s penězi. Zmáčkl vysílačku a žlutá žárovka na bedýnce umístěné u zídky na patě mostu zablikala. Muž s kloboukem na hlavě se chvíli motal na místě. Přešlapoval. Pořád však stál nebo popocházel zády k nervóznímu Garymu Kristovi. Teprve po chvíli se Mackle najednou otočil a rázným krokem spěchal, ale spíš utíkal zpátky ke svému vozu. Rozsvítil světla a odjel.

Gary vystartoval, jako by chtěl překonat světový rekord na sto metrů. Od cíle ho nedělila větší vzdálenost. Hnala ho pochybnost. Jsou tam ty peníze nebo ne? S pistolí v ruce přisupěl k betonové patě mostu. Spatřil kufřík. Zřejmě byl plný dolarových bankovek, Gary Krist si oddychl. Dal se do běhu k zakotvenému člunu.

Pak už šlo všechno ráz na ráz. Motor naskočil, prchající přidal plyn a člun klouzal nejvyšší možnou rychlostí po temné hladině.

„Byl jsem už jen pár desítek metrů od zaparkovaného vozu, když jsem viděl světla a slyšel hlasy," vypověděl při výslechu. „Až do té chvíle jsem jednal v jakémsi šoku. Všechno jsem dělal mechanicky. Ale pak jsem pochopil, že kdesi ve tmě jsou policajti. Rychle jsem skočil do nejbližšího houští a ukryl tam kufřík i pistoli."

„Co jste chtěl dělat? Musel jste přece vědět, že jste obklíčen?" zeptal se agent FBI King.

„Utíkal jsem. Nebo spíš jsem se prodíral houštím. Měl jsem v úmyslu projít normálně na silnici. Neměl jsem u sebe nic kompromitujícího. A oni přece nemohli vědět, že jsem to já."

„V tom mangrovovém houští jste neměl šanci."

„Přece se mi to podařilo. Skoro najednou se přede runou objevil už jen pár metrů u silnice hlídkový vůz a já jsem místo, abych šel klidně kolem, zpanikařil: Začal jsem utíkat a oni po mně začali střílet. Pak je jeden z nich okřikl, aby přestali, že jsem jediný, kdo ví, kde je ta holka. To už se ze všech stran sjížděly vozy s vyjícími sirénami. Vznikl zmatek a mně se podařilo prchat dál po úzké silničce. Na konci byl baptistický kostelík. Malá dřevěná bouda. Vzal jsem za okenici. Šla otevřít. Tak jsem vlezl dovnitř."

„Byl jste přece zraněn."

„Byl. Pokoušel jsem se ty rány nějak obvázat. Ale moc se mi to nedařilo. Jak jsem se prodíral houštím a neviděl před sebe na krok, vrazil jsem si do podbřišku nějakou ostrou větev. Strašně to bolelo a obracel se mi žaludek. Myslel jsem, že se nedočkám rána."

Gary Krist byl vytrénovaný sportovec. Trochu se v kostele prospal, ráno se omyl a upravil, zajel do univerzitní knihovny v Coral Gables, kam chodíval studovat, myslel si, jestli tam na něj nečeká Ruth. Měli sice domluveno, kde se sejdou, ale pro jistotu si ještě určili dvě další možnosti setkání: knihovnu anebo motel v Horseshoe v Austinu v Texasu. Ruth do knihovny nepřišla ani u služby nenechala žádný vzkaz.

Hodinu čekal, pak odešel. V novinách si přečetl, že policie provedla noční zátah na vlastní pěst, Robert Mackle s tím neměl nic společného. Gary Krist se rozhodl.

„Uvědomil jsem si, že Barbara je v bedně už šedesát hodin. Pochopil jsem, že si nemůžu dojít do houští pro kufřík s penězi. Jenže já jsem neměl v kapse víc než pět set dolarů. Jak jsem se měl dostat do Austinu? Tak jsem zatelefonoval do Mackleovy vily. Řekl jsem, že potřebuju ještě nějaké prachy, že za pár hodin zavolám, kam mi je Mackle má přinést."

„Chystal jste se na útěk nebo jste chtěl zůstat v bažinách Everglades?"

„Ještě jsem nevěděl. Nejdřív jsem šel do půjčovny a vzal si na dva dny vůz. Pak jsem zajel k Searsovi a koupil si tam stan, kufřík, spacák a nějaké kempinkové potřeby."

„K čemu vám byly?"

„Myslel jsem si, že se na pár týdnů schovám v bažinách."

„Chtěl jste od Macklea další výkupné?"

„Potřeboval jsem prachy. A tak jsem našel odlehlý kempink. Nebyl daleko od státní Pětadevadesátky. Zavolal jsem Mackleovi, aby tam hned přišel s penězi. Mackle však nebyl doma, mluvil jsem s jeho duchovním rádcem, nějakým farářem, který zvedl telefon. Ale slíbil mi, že to vyřídí a peníze pošle."

Byla mlha a stmívalo se. Na křižovatce se objevil vůz. Zastavil. Vystoupil jakýsi muž. V ruce nesl kufřík. Postavil ho u zdi s reklamou na Coca Colu. Ani se nerozhlédl kolem, nasedl a odjel. Gary Krist utíkal ke zdi. Popadl kufřík a vběhl s

ním do houští. Postranní pěšinkou se dostal k vozu z půjčovny. Skočil za volant a ujížděl po Pětadevadesátce k severu. Je to dálnice kopírující pobřeží Floridy až do Jacksonville, teprve tam odbočuje doleva do vnitrozemí.

„Slyšel jsem v rádiu, že nás hledá policie. Měli naše přesné popisy. Podle nich by mě poznal každý školák. Uvědomil jsem si taky, že jsem Mackleovi zaručil, že dostane svou dceru živou a zdravou do dvanácti hodin po zaplacení. Chtěl jsem dodržet slovo. Začal jsem mít strach, že by se Barbaře v bedně mohlo něco stát. Dojel jsem až do West Palm Beach, zastavil jsem v motelu, šel jsem do přístavu a koupil jsem tam docela slušný motorový člun."

„Chtěl jste pokračovat v útěku po vodě?"

„Byl bych to dokázal."

„Dostat se přes Mexický záliv?"

„Vypadá to, že se vytahuju, ale přejel jsem kdysi v menším člunu Aljašský záliv."

„Proč jste se chtěl dostat do bezpečí zrovna po vodě?"

„Měl jsem dost zkušeností, aby se mi to povedlo. A věřil jsem, že se pak setkám s Ruth. Vždyť jsem vlastně všechno dělal jen pro ni. Ona to chtěla. Abychom mohli spolu někde v klidu žít."

„Proč jste však zvolil tak nebezpečnou cestu?"

„Řekl jsem si, že policajty ani nenapadne, že bych to mohl udělat, a tím za sebou zametu stopy. Ale ještě předtím jsem zatelefonoval na stanici FBI do Atlanty. Chtěl jsem dodržet slib."

„Máme záznam tohoto hovoru."

„Řekl jsem jim, kde mají hledat Barbaru Mackleovou. Přesně jsem jim popsal to místo, aby se nemohli splést."

„A co vaše výkupné?"

„Dojel jsem si pro ně do roští. Kufřík tam ležel, jak jsem ho položil. Akorát byl pořádně navlhlý."

Věřil, že se mu všechno podařilo. Peníze měl s sebou na člunu. Natankoval si plnou nádrž a ještě si vzal dva desetigalonové kanystry. Tichounce na nejnižší obrátky odrazil od břehu a vydal se k dalekému obzoru. Věřil, že tam někde na něj čeká Ruth Eisenmannová a štěstí.

Neměl na palubě ani vysílačku ani rádio. Jinak by se byl dozvěděl, že ho hledají všechny složky FBI i místní policie. Brzo zjistili, že koupil v přístavu člun a zaplatil v hotovosti, což je neobvyklé. Pohotovostní čety pobřežní hlídky vyjely na moře a pátraly po pětimetrovém člunu s přívěsným motorem na zádi.

Gary byl sotva pár mil od pobřeží, když se ozval rachot policejního hydroplánu. Zakroužil nad ním a odletěl. Za minutu za dvě se vrátil v doprovodu dalšího. Gary neměl na širém moři šanci. Proto zajel ke břehu do mangrovového houští bažin nedaleko Fort Myersu. Doufal, že se proplete vodními kanály, v nichž se pásly ochechule a udržovaly je splavné. Brzy se přesvědčil, že to nepůjde, na vodní šroub se navinuly chaluhy a motor se zakousl.

Gary Krist se přesto nevzdal. Se dvěma malými, leč dost těžkými kufříky se potácel houštím po pěšinkách širokých sotva jednu stopu. Neměl co pít, neměl co jíst, usnul jen ve chvílích naprostého vyčerpání. Po úsvitu se znovu vydal na cestu, ale nevěděl, kam vlastně jde.

Po sto osmadvaceti hodinách napětí, strachu a strádání ho zatkli dva muži místní policie, kterým doslova padl do náručí. Byl vyčerpán, že nemohl mluvit, k hlídkovému vozu ho museli táhnout za obě paže. Neměl už ani tolik sil, aby odhodil do bažiny oba kufříky s kompromitujícím obsahem.

Skončil v nemocnici. Pouta mu nasadili až po třech dnech, když ho odváželi do místní věznice. Ruth Eisenmannovou, která jménem velké lásky vyprovokovala svého milence k nesmyslnému činu, který jen náhodou neskončil vraždou Barbary Mackleové, zatkli v Normanu, Oklahoma, začátkem března 1969. Barbaru Mackleovou vysvobodili po dvaasedmdesáti hodinách pobytu v komfortně zařízené bedně. Byla to silná, zdravá a psychicky velmi odolná dívka, přežila dlouhé hodiny hrůzy bez následků.

Podle zákona státu Georgia, kde byli oba únosci souzeni, se únos trestá smrtí. Porota se však nad mladíkem svedeným milenkou smilovala. Za to, že se do poslední chvíle staral o přežití rukojmí, ho odsoudili jen k doživotnímu vězení. Vášnivá a dozajista i bláznivá milenka Ruth se dostala za mříže na sedm let, za dobré chování však byla již v červenci 1972 propuštěna. I spravedlnost někdy tropí hlouposti.

Ledová princezna

V sobotu 18. září 1971 byl výjimečně teplý den. Clara Cartucciová vezla svou matku nahoru ke kapličce Madonna de Sasso. Obě ženy se před oltářem pomodlily, do kostelní kasičky vhodily dvě srolované bankovky, přežehnaly se prsty namočenými ve svěcené vodě a s pocitem uspokojení, že udělaly pro svůj další osud vše, co je potřeba, se usadily do vozu a jely zpět do Locarna. Cestou se ještě zastavily na odstavné ploše horské silnice, aby se pokochaly pohledem na stráně zbarvené podzimním listím.

„Cítíš ten smrad?" řekla Clařina matka, když stály na vyhlídce nad prudkým svahem.

„Jako když dole něco hnije," řekla Clara.

Nasedly do vozu, Clara Cartucciová však na křižovatce na Bellinzonu nezabočila doprava, zajela do města a zaparkovala na Via delta pace 6 před locarnskou policejní stanicí.

„Myslím, že byste se tam měli podívat," řekla karabiniérovi ve službě.

„A co si myslíte, že by tam mělo být?"

„Maso v rozkladu."

„Třeba tam uhynula srnka."

„Řekla bych, že je to něco jiného. Je to takový ten sladký pach."

„Vy jste lékařka, paní Cartucciová?" zeptal se karabiniér.

„Ne, řeznice," odvětila stroze.

Jutový pytel našli uprostřed svahu, spadajícího téměř kolmo do stometrové hloubky. Zachytil se o křoví. Ti dva, kteří se po laně spustili po stráni, si museli nasadit plynové masky, tak nesnesitelný byl zápach.

Mrtvola byla už v rozkladu. Velitel kantonální policie Giovanni Poeti poslal pro soudního lékaře Dr. Bernarda Petrazziniho. Za hodinu měl pak na stole hlášení. Muž pravděpodobně středního věku měl na sobě ručně šitý šedivý oblek s malým kárem z velmi kvalitní látky, bílou košili a kravatu z pravého hedvábí a boty z klokaní kůže.

„Jak víte, že jsou z klokaní kůže?“ zeptal se policejní šéf.

„Protože je znám. Jsou to nejdražší boty, jaké jsou k mání,“ řekl soudní lékař. „Viděl jsem je v Paříži ve výloze na Champ Elysées. Zaplatíte za ně jako za deset párů jiných. Ten chlap musel být pracháč.“

„A zřejmě ho před vraždou vyšacovali,“ řekl Poeti. „Nemá u sebe ani peněženku, ani osobní doklady, žádnou kreditní kartu a v kapse ani vindru. Obrali ho o všechno.“

„A mysleli ještě dopředu. Snažili se znemožnit identifikaci. Obličej mu rozmlátili k nepoznání, z obleku vyřízli všité značky módního salónu.“

„Jak ho zavraždili?“

„Uškrtili ho, rozbili mu obličej, pak ho svázali, strčili do pytle a shodili ze srázu. Nepočítali s tím, že se balík zachytí uprostřed stráně. Jinak by ho nenašla ani ta řeznice s čichem vycvičeným na zkažené maso,“ řekl soudní lékař.

„To znamená, že to byli profesionálové.“

„Jo, a měli smůlu.“

„Dopustili se jediné chyby,“ uvažoval policejní šéf Poeti.

„Kdoví jestli jediné?“ pochyboval lékař.

Měl pravdu, když pomocník prosektury mrtvolu svlékla naházel páchnoucí šaty na hromadu, nevšiml si spodků mrtvého. Ale doktor Petrazzini si je prohlédl důkladně, našel na nich pentli přišitou prádelnou a na ní černou nevypratelnou barvou tiskacím písmem jméno Egon Zylla. A bezejmenný měl už hodinu po první prohlídce jméno. A ne lecjaké.

Ascona bývala označována za vesnici na břehu hornoitalského jezera Lago Maggiore se čtyřmi tisíci obyvateli. Ve skutečnosti je to kouzelné městečko s vilami boháčů a drahými hotely. V roce 1971 zde sídlilo na sto padesát milionářů z celého světa a dobré dvě stovky malířů, spisovatelů či jiných umělců a taky třeba finančníků v penzi.

Egon Zylla patřil mezi místní smetánku. Měl okázalou vilu na bývalé římské cestě Sentiero Romano na stráni kopce Monte Veritas. Na policii o něm pochopitelně věděli. Jednak proto, že se do Ascony přistěhoval z Hamburku, choval se jako milionář, utrácel jako milionář, jeho vila byla vyšperkována starožitným nábytkem, ale taky proto, že byla nedávno vykradena. Policejní šéf si dal zavolat komisaře Geisslera, který krádež vyšetřoval.

„Co se tam tenkrát ztratilo?“ zeptal se.

„Dvě stě tisíc německých marek.“

„Měl je jen tak doma?“

„V psacím stole.“

„Copak se zbláznil? Nemá snad ve vile sejf?“

„Neptali jsme se a on nám k tomu taky nic nemohl říct. Vloupání ohlásil jeho přítel, který obýval a snad hlídal vilu v Zyllově nepřítomnosti.“

„Ukradli jenom peníze?“

„Ne. Odvezli ještě velmi cenné gobelíny a perské koberce.“

„Takže šli na jisto?“

„Zdá se,“ řekl komisař. „Rozhodně tomu rozuměli.“

„Jak se jmenuje přítel, který vloupání ohlásil?“

„Wilhelm Geuer.“

„Říkal jste, že vilu hlídal. Nebyl zrovna doma? Vždyť na to museli přijet náklaďákem. Gobelíny a koberce neodveze nikdo v nenápadné limuzíně.“

„Ne, ten Geuer zrovna nebyl doma.“

„A kde byl?“

„U sebe. Ve svém bytě.“

„Kde bydlí?“

„Na via Borenco v Minusiu.“

„Snad ne v těch drahých činžovních domech?“

„Právě tam. Pronajal si v pátém patře obrovské apartmá s velkou terasou. Zařízení tam má jako lord,“ řekl komisař.

„Vy jste u něj zřejmě byl?“

„Sepisoval jsem s ním protokol.“

„Tak tam zajeďte a přivedte mi ho sem. Rád bych si s ním pohovořil.“

„Provedu šéfe,“ řekl komisař Geissler.

Giovanni Ponti si dal přinést složku s Geuerovými spisy a zjistil, že milionář nemá sněhobílou minulost. Jeho finanční spekulace byly neprůhledné, už z Hamburku si přivezl s sebou nepříjemný škraloup - podezření z podvodu. A před časem ho vyhostili z nedaleké Bellinzony. Založil si tam totiž prapodivnou živnost. Sám sebe jmenoval velkokancléřem neexistujícího tajného spolku a uděloval kolegům milionářům z Ascony a okolí za velmi výhodných podmínek rytířské tituly. Za pasování na rytíře, diplom s titulem a pozlacený kříž podobající se maltézskému bral třicet tisíc franků v hotovosti. V Hamburku ho obvinili z neplacení daní a za to hrozí všude v Evropě hodně vysoký trest. Z Bellinzony ho sice vyhostili, přesto však zůstal ve Švýcarsku. Dobrý advokát ho za tučný honorář ze šlamastiky vysekal.

„Žije ve velkém bytě sám?“ zeptal se policejní šéf komisaře Geisslera, když přijel s Geuerem a usadili ho zatím ve vedlejší místnosti.

„Ano a ne. Bývá tam s ním milenka. Krásná ženská, šéfe. Fantastická figura, černé vlasy ... “

„Uklidněte se, komisaři a řekněte mi, jak se jmenuje a co dělá."

„Co dělá nevím. Tak hezké ženské nemusí dělat nic. Jmenuje se Gisela Kemperdicková."

Wilhelm Geuer nebyl nápadný muž. Byl sice vysoký, ale ne robustní, měl mužně hranatou bradu a silně prošedivělé vlasy. Vypadal dobrosrdečně, nepřestal se usmívat, ani když ho policejní šéf zlobil všetečnými otázkami.

„Znal jste Egona Zyllu, pane Geuere?"

„Samozřejmě. Byl to můj přítel. Je to strašné, co se mu stalo."

„Kdy jste ho viděl naposledy?"

„Přesně vám to asi neřeknu. Ale bylo to v pátek 20. srpna při oslavě."

„Co jste oslavovali?"

„Jeho návrat z Německa."

„A po oslavě?"

„Po oslavě nic. Šel domů. Byl pořádně opilý."

„Šel rovnou domů?"

„To nevím. Ale ještě z dálky na mě pokřikoval, že asi odjede do Ameriky."

„Myslíte si, že to opravdu chtěl udělat?"

„Co já vím?"

„Na cestu do Ameriky se už nevydal, protože byl téže noci uškrcen. A vy, pane Geuere, jste byl poslední, kdo ho viděl živého."

„Já ne, pane policejní prezidente. Jeho vrah ho viděl poslední."

„Víte snad, kdo ho zavraždil?"

„To ne. Ale vím, kdo s ním byl, když oba odešli z mého bytu."

„Vy jste oslavovali u vás?"

„Ano. A doprovázel ho Stoppini."

„Kdo je Stoppini?"

„Romolo Stoppini? Obchoduje s perskými koberci."

„Tím jste nám, pane Geuere, hodně pomohl. Ale dovolte mi ještě jednu otázku. Jak to, že jezdíte v Zyllově voze? Jak to, že chodíte do jeho vily? Jak to, že od ní máte klíče?"

Pohledný prošedivělý pán v hedvábném obleku z drahého salonu nezaváhal. Ještě se usmál, přimhouřil šibalsky oči a řekl:

„Protože klíče má paní Kemperdicková, ona tam totiž bydlí."

„Kdo je paní Kemperdicková?"

„Moje družka."

„Jak to, že má klíče od Zyllovy vily?"

„Protože ji dal paní Kemperdickové doživotně k dispozici."

„A jeho ševrolet?"

„Ten jsem od Zylly koupil."

„Máte na to papíry?"

„Samozřejmě. Jinak by mi ho nepřevedli."

„Koupil jste snad od Zylly ještě něco jiného?"

„Ne, pane policejní prezidente. Tohle byl můj jediný kšeft se Zyllou."

„A z vašeho bytu odešel Zylla se Stoppinim?"

„Jak jsem už řekl."

Giovanni Ponti poslal vůz pro Romola Stoppiniho a uvažoval o podivné okolnosti: proč měl mrtvý na spodkách přišitou pásku se svým jménem. Spodky se obyčejně neposílají do čistírny. Problém mezitím vyřešil komisař Geissler. Vpadl do šéfovy pracovny a už ve dveřích oznamoval:

„Tak jsem to našel! Je to z Psychiatrického ústavu Medrisio."

„Ta cedule?"

„Cedule na spodkách, Zylla se tam před nějakým časem léčil."

„Kdy a proč? Cožpak byl duševně nemocný?"

„To zatím nevím, ale zavolám tam."

Policista přivedl Romola Stoppiniho. Byl to typický Ital, černovlasý, přitloustlý, s rozhalenou košilí a několika prsteny na obou rukách.

„Vy jste odešel z Geuerova apartmá 20. srpna v noci s panem Zyllou? Je to tak?"

„Přesně."

„Kam jste šli?"

„Jeli jsme vozem na party k jednomu známému."

„Tak pozdě v noci?"

„Nebylo tak pozdě."

„Jak se jmenuje ten známý?"

„Wolfgang Manser."

„Ten sochař?"

„Vidím, že ho znáte."

„Slyšel jsem o něm. Šli jste tam pěšky?"

„Ne, pane, vozem."

„Zazvonili jste tedy a co bylo dál?“

„Co bylo dál, nevím. Zylla vystoupil, trochu se potácel a šel ke vchodu, já jsem za chvíli otočil vůz a jel jsem domů.“

„On tedy vešel k Manserovi sám?“

„Ano, pane policejní prezidente.“

Ti dva jeli úzkou cestou k vile postavené pod lesem u Gordoly-Godermo. Auto se vyšplhalo nahoru a zastavilo před vchodem. Nejdřív vystoupil řidič, pak opilý muž. Uvnitř už čekal starší pán ve smokinku. Seděl před krbem v hluboké lenošce a poslouchal tichou hudbu. Měl hustý plnovous ale napůl plešatou hlavu. Kouřil. Když se venku ozvalo prásknutí dveří auta, vstal, nešel však ke dveřím ani k oknu, zůstal stát uprostřed místnosti osvětlené jen dvěma stojícími lampami a září ohně v krbu.

Opilý se potácel ke vchodu. Byl oblečený v tmavém obleku, měl brýle s obroučkami z želvoviny. Do půl cesty ho podepíral řidič vozu Stoppini. Před třemi schody vedoucími k hlavnímu vchodu opilého postrčil kupředu. Zylla našel pootevřené dveře, nakoukl dovnitř, přidržoval se zárubně a zeptal se:

„Je tady ta sexparty?“

„Jistěže, jen račte dál, už na vás čekáme. Budete se divit.“

Krb voněl dubovým kouřem, hudba se tiše linula z reproduktorů, muž ve smokinku obešel příchozího zezadu, pak vytáhl z náprsní kapsy dámskou nylonovou punčochu, hodil mu ji kolem krku a zatáhl uzel. Opilec se sice svalil jako špalek, ale ještě se dost dlouho zmítal na koberci. Křečovitě se snažil dostat prsty pod smyčku. Neměl dost sil. Tak jen chroptěl. Rty mu naběhly a zmodraly. Oči mu vylézaly z důlků. Cukal sebou ještě chvíli, pak zemřel.

Rychle ho prohledali. Sebrali mu zlaté hodinky ze zápěstí, stáhli prsteny, v kapsách nenechali ani kapesník a ze saka vyřízli etikety krejčovského salonu. Pak vstrčili mrtvého do jutového pytle, odvlekli ho do garáže, ztěží naložili objemný balík do vozu a odjeli úzkou silničkou z Gordoly-Godermo směrem k Monte Bré.

Černá limuzína značky Dodge byl silný vůz. Serpertinami vyjel nejvyšší možnou rychlostí. Řídil muž ve smokinku. Najednou zastavil v zatáčce, ukázal na stráň prudce spadající do rokle. Ten druhý kývl. Oba pak vytáhli z vozu pytel s mrtvým a shodili ho do propasti.

„Tak a je to,“ řekl jeden.

„Tady ho nikdo nikdy nenajde,“ přidal druhý.

Vrchní komisař Geissler udělal kus práce. Muž ve smokinku byl Wolfgang Manser. Ve společnosti vystupoval jako sochař.

„On skutečně dělá sochy,“ řekl komisař policejnímu prezidentovi.

„Tím se přece dneska nemůže uživit,“ namítl šéf.

„Je to jeho koníček. Ale zajímavější je jeho minulost než jeho přítomnost. Wolfgang Manser je odsouzený vrah.“

„Jak to odsouzený? Žije na volné noze a zřejmě se mu nedaří špatně.“

„V osmačtyřicátém zavraždil v Basileji za odměnu chlapa, kterého vůbec neznal.“

„Nájemný vrah?“

„Dá se to tak říct. Ten člověk, který si u něj vraždu objednal, byl jeho přítel nebo aspoň dobrý známý.“

„Nebyl za to odsouzen?“

„Byl, ale dvacet let si neodseděl. Propustili ho zejména proto, že se při odvolání prokázalo, že je těžký psychopat, zločinu se dopustil jako nepříčetný.“

„Tak ho propustili a on se nastěhoval sem. Z čeho žije, jaké má příjmy?“

„Je spolumajitelem realitní kanceláře, kupuje a prodává domy a parcely a to je dneska dobrý kšeft. A vedle toho si tesá z pískovce panáky.“

„Jaký měl vztah k Zyllovi?“

„To zatím ještě není jasné,“ řekl komisař Geissler.

Egon Zylla se objevil ve Švýcarsku v roce 1969. Přijel z Ameriky. Přivezl si s sebou bílý cadiliac a dost peněz. Za osm set tisíc franků si totiž dal postavit nad Asconou luxusní vilu a nazval ji l‘Anseatica. Drahé limuzíny a dvousedadlové kabriolety, bazény s ohřívanou vodou, pečlivě udržované zahrady plné kvetoucích níží a palmové aleje, to bylo okolí jeho sídla. Věděl dobře, kam se stěhuje. Byl milionář a jeho sousedé rovněž.

V paláci nad Asconou žil sám. Jeho žena krátce předtím zemřela. Ve společnosti o sobě sem tam utrousil pár poznámek o své minulosti. Za chvíli mu bude šedesát, celý život dřel jako kůň. Prodával automobily nejdřív jako obchodní cestující, nakonec měl v Hamburku jednu z největších prodejen firmy Opel. A prosperovala. Tak dal ještě vedle postavit šestipatrovou budovu s kancelářskými místnostmi. A jednoho dne, když všechno dopadlo podle jeho představ, se zbláznil a prodal celý svůj majetek za tři miliony marek a odjel do Švýcarska, kde chtěl začít nový život. Měl to být okázalý život, chtěl si za své peníze koupit všechny radosti tohoto světa. Vila v úbočí nad nádherným jezerem Lago Maggiore s terasami a zahradou se stala jeho soukromým rájem. Jenomže mu v něm po smrti manželky scházela Eva.

Zyllův majetek se počítal v milionech. Vila měla milionovou hodnotu, dvaapůl milionu měl uloženo v cenných papírech, za dva miliony koupil podíly prosperujících podniků a v hotovosti prý měl taky několik set tisíc.

„Proč přijel z Ameriky? Co tam dělal?“ zeptal se komisaře Geisslera jeho šéf.

„To není nikomu jasné. Někdo říká, že tam spekuloval na burze a měl štěstí.“

„Proto se tam nemusel stěhovat. Na newyorské burze mohl spekulovat telefonem ze své hamburské kanceláře.“

„Tohle období jeho života se nám zatím nepodařilo objasnit. On totiž o sobě taky roztrušoval nesmysly.“

„Proč by to dělal?“

„Dal si postavit vilu, architekt mu ji zařídil nádherným nábytkem, myslel si, že ho sousedé přijmou jako sobě rovného, ale ta asconská smetánka si ho ani nevšimla. A tak byl v nádheře sám a neměl se ani komu pochlubit.“

„A co jim o sobě řekl?“

„Jednou vykládal o své slavné sportovní minulosti, pak zase naznačil, že byl jedním z významných spolupracovníků šéfa nacistické zpravodajské služby za druhé světové války, admirála Canarise.“

„Komu to vykládal?“

„Děvkám z baru a podrazníkům, kteří se kolem něj začali rojit.“

„Zjistili jste něco konkrétního?“

„Byl to cvok. Hned první rok utratil za kožichy kurvám sto dvacet tisíc franků.“

„Kolik kožichů kolika ženským?“

„Tři kožichy třem dorotám a další milence, té přidal ještě briliantový prsten za devadesát tisíc.“

„To si holky přišly na své,“ řekl policejní šéf. „Za těchto okolností jim asi bylo jedno, že je Zylla stošedesáticentimetrový trpaslík. A co Kemperdicková a Geuer?“

„Ti šli na věc jinak. Měli za sebou dost potřebných zkušeností.“

Gisela Kemperdicková byla krásná žena. Snad měla madarské předky. Měla v sobě cosi exotického jako Liz Taylorová. Také měla bohaté havraní vlasy. Muži se kolem ní samozřejmě jen rojili. Nebyla ani hloupá, ani namyšlená, ve společnosti se dovedla chovat jak princezna. S muži to uměla odmalička. Idyla, která později vyústila v drama, začala nenápadně jako mnoho jiných tragédií.

Bylo jí třicet a byla manželkou německého podnikatele z Bergheimu nedaleko Kolína nad Rýnem. Wilhelm Geuer pracoval v té době jako daňový poradce v Grevenbroichu. Z Bergheimu do Kolína je asi stejně daleko jako z Bergheimu do Grevenbroichu. Ti dva se setkali kdesi na neutrální půdě v plaveckém bazénu. Geuerovi bylo v té době osmatřicet a vypadal velmi dobře. S ženami to uměl. Sešli se ve vodě, povídali si u barového pultu v plavkách, pak se oblékli a šli spolu na večeři. Byla to láska na první pohled, zřejmě oboustranná a opravdová. Tak to aspoň oba později tvrdili.

Gisela Kemperdicková nechtěla žít jako nevěrná manželka, řekla svému muži o svém milenci, navrhla rozvod a manžel si ani nevyžádal pár dní na rozmyšlenou a souhlasil. Rozvedli se a Gisela Kemperdicková odcházela od soudu jako majitelka poloviny několikamilionového jmění. Pro Geuera to byl skok rovnýma nohama do nebe. Jeho nový domov měl třiadvacet luxusně zařízených pokojů a jenom obrazy měly milionovou hodnotu.

Žili spolu, ale nevzali se. Snad proto, že jejich představy o dalším životě se podstatně lišily. Gisela Kemperdicková byla vzdělaná, navíc měla vrozený vztah k umění. Na zdech vily Haus Burgfrieden sice už viselo dost dobrých obrazů, ona si však umínila, že svou sbírku rozšíří. Tak objížděla aukce uměleckých předmětů, navštěvovala obchodníky s obrazy, dovedla si vybrat hodnotné starožitnosti a navíc měla štěstí.

V Amsterdamu se jí podařil lov, který vzbudil v celém uměleckém světě senzaci. Mladá pohledná sběratelka našla náhodou ve skladišti vetešníka mezi bezcenným hárampádím starý portrét. Koupila ho za pár guldenů, když ho doma dala očistit, objevil se na plátně vlastní portrét slavného holandského mistra Franse Halse. Později obraz dala do komise známé londýnské firmě Christie, kde byl v aukci prodán za osm set třicet tisíc marek. Gisela Kemperdicková se dostala na stránky všech seriózních novin světa. Poprvé jako slavná, chytrá znalkyně umění s šestým smyslem, podruhé pak jako neslavná a všemi opovrhovaná.

Zatím se však v její vile Haus Burgfrieden začali objevovat agenti z mnoha zemí, ale taky umělecké předměty, které kupovala a pak prodávala. Třiadvacet místností její vily na ně ani nestačilo. Později kdosi spočítal, že dokázala nahromadit obrazy, plastiky, porcelán a staré šperky v hodnotě šesti milionů marek, ale nezaplatila prý za ně ani jedinou. Všechny předměty byly v komisním prodeji, na dluh nebo na dlouhodobě splatnou směnku.

Wolfgang Manser se skutečně věnoval sochařskému umění. Jeho ateliér na dvoře starého stavení byl plný nedokončených plastik. Pracoval s pískovcem, ale taky s žulou, používal sice i sekáčku a kladiva, co mohl, tak opracovával elektrickou frézkou a pneumatickou sbíječkou. Vrchní komisař si zběžně prohlédl jeho umělecké výtvory, ale víc ho zajímaly neuklizené kouty s navršeným harampádím.

Šel po dobré stopě, nasel několik jutových pytlů, stejných jako ten, do něhož vrah zabalil Zyllovu mrtvolu. V předsíni ve skříni měl sochař několik krabic s dámskými nylonovými punčochami, stejnými jakou byl uškrcen Zylla. Naložili Mansera do vozu a odvezli ho na policejní stanici k výslechu. Cestou mlčeli, vrchní komisař Geissler nechal podezřelého chvíli dusit ve vlastní štávě. Když později usedli v kanceláři šéfa Polizia Cantonale Pontiho, byl muž s hustým černým plnovousem připraven kapitulovat.

„Podívejte se, pane Mansere,“ začal vrchní komisař vlídně, „my víme, co máte za sebou. Byl jste odsouzen za vraždu. A teď jste se dostal do situace, z níž není východisko. Vy jste byl poslední, kdo byl se Zyllou, nikdo vám nikdy nedosvědčí, že opustil váš dům živý. Vzdejte to, nemáte šanci.“

Nečekal dlouho. Zřejmě se rozhodl už cestou. Smutným pohledem se podíval na policejního prezidenta, pak na vrchního komisaře, chvíli mžoural proti oknu, jímž padalo do místnosti sluneční světlo, pak se rozplakal a řekl:

„Nemá smysl něco vám nalhávat. Prohrál jsem. Zabil jsem Egona Zyllu.“

„Můžete nám říct proč?“ zeptal se vrchní komisař Geissler.

„Udělal jsem to za peníze.“

„Za kolik?“ zeptal se policejní prezident.

„Za padesát tisíc franků.“

„Kdo vám je dal?“

„Romolo Stoppini.“

„Ten vám navrhl tak špatný obchod?“

„Ne. Byl jen prostředníkem.“

„A kdo tedy dal příkaz k vraždě?“

„Gisela Kemperdicková.“

„Ta vznešená dáma?“

„A Wilhelm Geuer.“

Manser putoval za mříže místního vězení, policisté jeli pro ostatní podezřelé. První se objevil v doprovodu komisaře Geisslera obchodník koberci Stoppini. Nic mu nevykládali, jen před něj položili protokol s Manserovou výpovědí a Romolo Stoppini se rozhodl vypovídat.

„Je to tak. Jednal jsem z pověření Gisely Kemperdickové.“

„A co Geuer? Ten u toho nebyl?“ zeptal se komisař.

„Byl. Ti dva byli pořád spolu.“

„Kdo vám nabídl za službu odměnu?“

„Odměnu? To nebyla odměna. Geuer mě vydíral.“

„Jakým způsobem?“

„Vypůjčil jsem si před dvěma měsíci od Zylly sto osmdesát tisíc franků a on ten dlužní úpis koupil nebo dostal, to vám nepovím a protože ta částka byla splatná, tak mi vyhrožoval vězením pro dlužníky. Nabídl mi jedinou možnost. Na všechno zapomene, když obstarám někoho, kdo by zavraždil Egona Zyllu.“

„Takhle vám to řekl?“

„Řekl mi to sice on, ale nevěřím, že by to byl jeho nápad. Nevím, proč by riskoval kriminál.“

„A kdo tedy stál za tím plánem?“

„Gisela Kemperdicková. Ona si to všechno vymyslela. Nejdřív toho osamělého opilce úplně zblbla. Když se do ní zamiloval a nevěděl už pořádně, ani co dělá, začala ho systematicky oškubávat. Měla to vymyšleno do poslední podrobnosti. Slibovala mu rajské slasti a přitom ho nalévala koňakem, až už nevěděl, ani jak se jmenuje. A když byl pod obraz, tak z něj tahala peníze, podstrkovala mu k podpisu šeky nebo směnky.“

„Nebyl schopen se bránit?“ zeptal se komisař.

„Už dávno mu měkl mozek. A ona ho pohladila a dala si sáhnout na prdel a on udělal, co chtěla. Jednou ho takhle obrali o tři sta tisíc.“

„Jakým způsobem? Přece jim je nedal jen tak.“

„Dostali je na nákup nějakých neexistujících starých obrazů.“

„Nebyly cenné?“

„Nebyly vůbec. Neexistovaly. A když se zeptal, kdy je přivezou, tak mu namluvili blbosti a on se uklidnil. Ten chlap už ani nevěděl, že pes je zvíře.“

„Vy jste se toho nezúčastnil?“

„Jednou. Jen jednou.“

„Taky jste mu prodal něco neexistujícího?“

„Ty koberce jsem přivezl. Jenže neměly žádnou cenu. A ti dva pak udělali ještě další podtrh. Když je měl Zylla ve vile, tak mu poradili, aby je vysoko pojistil. A oni se na té pojistce podíleli. Za týden je pak z vily odvezli, předstírali loupežné přepadení a ohlásili na policejní stanici krádež. Možná, že zrovna tady u vás. Pak zinkasovali od pojišťovny vysokou náhradu.“

„Zylla si to všechno neuvědomoval? Byl to přece zdatný obchodník s velkými zkušenostmi.“

„Jeho mozek se topil v alkoholu. A když jim jednou řekl, že se bude muset podívat na výši jejich výloh, tak začala Gisela Kemperdicková s takovými machinacemi, že mu zbyly jen oči pro pláč.“

„Takže na to přece jen přišel,“ řekl policejní prezident Ponti.

„Dost pozdě.“

„Musel pochopit, s kým má tu čest. Nebo byl slepý a hluchý?“

„Přestal jim věřit. Řekl dokonce, že zatelefonuje na policii a udá je, jestli nedostane zašantročené peníze do posledního franku.“

„Jak na to reagovali?“

„Gisela rozhodla, že se ho zbaví. Řekla mi, abych se poohlédl po nějakém šikovném profíkovi.“

„Našel jste ho?“

„Docela blízko. Já jsem v té době pracoval jako zaměstnanec makléřské kanceláře v Asconě, protože můj obchod s koberci zkrachoval. Byl tam zaměstnán taky Manser. A ten se mě jednou zeptal, proč jsem pořád tak nabručený, jestli se mi něco nestalo.“

„Svěřil jste se mu?“

„Ne tak docela. Řekl jsem mu, že mě pronásleduje věřitel a že bych se ho potřeboval nějak zbavit a hned jsem se ho zeptal, jestli by o někom nevěděl, kdo by si to vzal na starost.“

„Měl někoho po ruce?“

„Řekl, že to vyřídí sám,“ prohlásil Stoppini, „abych mu řekl, co za to. Tak jsme se dohodli na padesáti tisících.“

„Dohodli jste se taky kdy a kde se to má stát?“

„Ano. A Gisela Kemperdicková ho tam měla odlákat.“

„Kam?“

„Zylla se tenkrát léčil na protialkoholní klinice v lázních Bad Rippoldsau nedaleko Freudenstadtu.“

„Kdy to bylo?“

„V srpnu 1971.“

„Přesně.“

„Ve čtvrtek dvanáctého. Měl pro něj přijet vůz. Napovídal jsem mu, že se s ním chce setkat krásná Gisela, ale všechno se musí provést v největší tajnosti, protože po ní jde berní úřad a ona se nesmí nikde ukazovat. Tak jsem si vymyslel, že

se u něj přihlásí řidič, řekne smluvené heslo, já už ani nevím co, a on bude mít jako poznávací znamení kytici růží pro Giselu. Měl s ní stát před ústavní lékárnou ve Freudenstadtu.“

„Kdo ho měl odvézt a kam?“

„Manser ve své americké dodge. Měl ho jako vézt ke Gisele, ale ve skutečnosti to mělo skončit kdesi v lese.“

„Ten plán jste ale nerealizovali,“ řekl komisař Ponti.

„Manser dostal strach a tak se Zyllou jezdil hezky dlouho po lesních cestách a nakonec ho vysadil kdesi v hospodě. Zylla pak řádil jako pominutý, ale stejně ještě netušil, co mu vlastně ti dva chystají.“

„Věděla o tom plánu taky Kemperdicková a její milenec Geuer?“

„Samozřejmě. A když to dopadlo tak mizerně, tak se pak dala do řízení akce Gisela sama.“

„Kde k tomu mělo dojít?“

„Tady v Tessinu.“

„Kdy?“

„Až se Zylla vrátí z Hamburku.“

„A kdy se vrátil?“

„Ve čtvrtek 19. srpna. A hned příští den, v pátek pro něj uspořádala Gisela večírek na uvítanou.“

„Zylla nic netušil?“

„Zřejmě ne.“

„Paní Kemperdicková se té oslavy zúčastnila?“

„Skoro vůbec ne. Byla tam jen chvíli ze začátku a pak odešla na jinou party.“

„Pozvala si Zyllu a šla jinam?“

„Záměrně. Byla pozvána na večírek do vily Naimerových.“

„Myslíte toho multimilionáře Naimera na Monte Veritas?“

„Přesně toho.“

Byla to nejhezčí, nejdražší, nejokázalejší a nejnápadnější vila v širokém okolí. Laurence Naimer si vydělal miliony v Rakousku a v Asconě si dal postavit palác s desítkou ložnic a koupelen se zlatými kohoutky. Do skály, u níž vila stála, dal vytesat plošinu, kde mu postavili vyhřívaný a zasklený bazén. Naimerovi měli snad tisíce známých, hosté se v jejich vile střídali jako v hotelu. Byli velmi bohatí a za každých okolností to dávali najevo. Gisela Kemperdicková byla u nich častým hostem a ozdobou každé party. Přišla už před devátou, Wilhelm Geuer přijel o něco později.

„Viděl jste na vlastní oči, jak Manser uškrtil Egona Zyllu?“

„Ne.“

„Byl jste u toho?“

„Ne. Zůstal jsem na schodech a nešel jsem dál. Nechtěl jsem s tím mít nic společného. Ani jsem se tam nedíval.“

„Mohl byste nám říct, kde je v této době paní Gisela Kemperdicková?“ zeptal se komisař Geissler.

„Jela do Ischie.“

„Víte, kdy se vrátí?“

„Nemám ponětí.“

Gisela Kemperdicková se objevila hned druhý den. Italské úřady ji vyhostily a policisté ji eskortovali až na letiště. Když přistála v Miláně, převzali ji jiní policejní úředníci a doprovodili ji až na hranici Tessinu. Posadili ji do vozu a jeli s ní rovnou do Ascony na ředitelství Polizia Cantonale, kde už na ni čekali Giovanni Ponti a komisař Geissler. Předložili jí Stoppiniho výpověď.

„To je nesmysl, pánové,“ řekla kategoricky. „Lež. Nic víc než lež!“

„Proč by to říkal, kdyby to nebyla pravda?“

„Chce se mně pomstít. Nevím, proč bych měla ubližovat ubohému panu Zyllovi. Nic jsem mu neudělala, to vám přísahám. A pro ten večer mám alibi. Prověřte si je a budete mít v ruce důkaz o tom, že Stoppini lže.“

„Můžete nám říct, jaké máte alibi?“

„Byla jsem u Naimerů. Měli tam asi dvacet hostů. Všichni mi to dosvědčí.“

„A co Wilhelm Geuer?“

„Ten tam byl se mnou.“

Byli přesvědčeni, že inscenovali neotřesitelné alibi. Komisař však výslechem hostitele i některých hostí zjistil, že Geuer přišel na večírek se značným zpožděním. Všichni už byli po večeři a služebnictvo už sklízelo ze stolu. Odnesli i příbor prostřený pro Geuera. Alibi neobstálo, oba byli zatčeni pro podezření z vraždy Egona Zylly. Odvezli je do věznice v Bellinzoně a zavřeli do cel. Vyšetřování zatím pokračovalo.

Komisař Geissler se se svými spolupracovníky dostal o hezký kus dopředu. Krátce před vánočními svátky, v pondělí 20. prosince 1971, přišla do vězení navštívit svou matku její dcera z prvního manželství Helga. Vyšetřující soudce návštěvu povolil, když však Helga s kyticí vešla do budovy věznice, byla zatčena. Nejdřív ji posadili do volné cely, nechali ji tam šest hodin čekat, pak ji předvedli k soudci, který ji obvinil ze spoluúčasti na vraždě Egona Zylly.

Helga byla po matce hezká, vzdělaná a inteligentní, s úspěchem studovala na vysoké škole sociální psychologii. Při prvním výslechu, který už pravidelně bývá v kriminalistické praxi jakýmsi zahřívacím kolem, všechno popřela. Nic neví, nic neviděla, s vraždou nemá nic společného, s matkou se stýká jen zřídka.

Jedna bezesná noc ve vězeliské cele stačila k tomu, aby dcera Gisely Kemperdickové změnila názor. Hned ráno pak před vyšetřujícím soudcem vypověděla:

„Moje matka byla s Egonem Zyllou velmi zadobře. Ale ona, ‚tatínek‘ Geuer i Stoppini dělali všechno proto, aby ho připravili o zdraví a zbavili se ho přirozenou smrtí. Snažili se ho zničit fyzicky i psychicky.“

„Můžete nám říct, jaké k tomu použili prostředky?“ zeptal se vyšetřující soudce.

„Ve dne v noci mu anonymně telefonovali a vyhrožovali mu. Dělali to tak, aby si myslel, že po něm jde německá špionážní organizace. Ty telefonáty ho úplně odrovnaly. Měl nepřekonatelný strach, nemohl spát, hodně pil, oni se snažili vylekat ho k smrti."

„Kdo se té zastrašovací akce zúčastnil?"

„Všichni tři. Byla jsem například u toho, když ‚tatínek' mé matce nařídil, aby mu vařila taková jídla, která by mu způsobila smrt."

„Byl to jediný způsob, kterým se ho chtěli zbavit?"

„Ne. Systematicky ho opíjeli. Zylla už nikdy nebyl střízlivý. Buď do něj doma lili koňak, nebo s ním chodili po barech v Locarnu nebo v Asconě. On už ani nevěděl, kde je a co dělá."

„Měl nějaké zdravotní potíže?"

„Myslíte předtím?"

„Předtím i potom."

„Prodělal dva infarkty a měl pokročilou cirhózu jater."

„Proč se ho chtěli zbavit?"

„Chtěli po něm dostat vilu. A taky jeho peníze. Koupili od něj auta a nezaplatili mu je. Pan Zylla byl velice bohatý."

„Dozvěděla jste se ještě něco o jejich plánech?"

„Ne. Později už přede mnou o ničem nemluvili."

„Později? Konkrétně. Kdy se to změnilo?"

„Přesně to nevím, ale asi tak v polovině srpna. Když jsem přišla do pokoje, všichni zmlkli a začali se bavit o něčem jiném."

„To znamená, že to bylo asi týden před vraždou. Egon Zylla byl zavražděn 20. srpna. Kde jste byla toho večera a té noci?"

„S matkou na večírku u Naimerových."

„Byla jste pozvána?"

„Já k nim nepotřebuju pozvání. Znám se s jejich synem."

„Dobře se s ním znáte?"

„Jsme přátelé."

„Jak dlouho jste tam byly?"

„Asi tak v jednu jsme odjely."

„Vaše matka byla tedy celou noc s vámi?"

„Ano."

„Jak se chovala?"

„Jak by se měla chovat? Normálně."

„A co druhý den ráno?"

„Byla nervózní. Výpadala nevyspalá. Chodila po bytě od okna k oknu. A přitom měla narozeniny."

„Oslavovali jste je?"

„Ani moc ne. Pan Stoppini přinesl kytici růží."

„Nic víc?"

„Nebyla ve své kůži a příští den mi řekla, abych zatelefonovala uklízečce, která chodila do Zyllovy vily a řekla jí, že pan Zylla musel náhle odjet a v kuchyni na stole nechal pro její děti pár tabulek čokolády."

„Kam měl Zylla údajně odjet?"

„To nevím."

Vyšetřujícímu soudci bylo brzy jasné, že zpráva o milionářově odjezdu byla jen karta ve hře. Pachatelé sesnažili zamést za sebou stopu a tak předstírali, že Zylla odjel, nemohl tedy být zavražděn. Ten trik jim vydržel dost dlouho. Mrtvého v pytli objevili až o měsíc později. Ale to už Gisela i její milenec pochopili, že jde do tuhého, identifikovaný, zavražděný Zylla ležel v márnici.

„Matka se chovala toho dne jako nepříčetná," vypověděla Helga. „Nejdřív telefonovala Stoppinimu a připomněla mu, co má říkat při výslechu. Oba byli vyvedeni z míry. Pálili jakési dokumenty, když jsem si šla do kuchyně do chladničky pro koku, tak mě posílali pryč. Když jsem se zeptala, co jsou ty lejstra, tak mi řekli, že je to kompromitující materiál, který by jim mohl uškodit."

„Pálili papíry v kamnech?"

„Některé roztrhali na kousky a splachovali je pak na záchodě. A něco rovnou odnesli do popelnice. Mě poslali do Lugana do spořitelny, abych si tam na své jméno pronajala bezpečnostní schránku, že si do ní dají nějaké dokumenty."

„Můžete nám říct její číslo?" zeptal se prokurátor Luciano Guidici, který se připojil k výslechu.

„Ne, to nemohu. Já jsem totiž jejich návrh odmítla a nikam jsem nejela."

Hned druhého dne postavil vyšetřující soudce matku a dceru proti sobě. Každá z nich tvrdila své. Navzájem se obviňovaly. Helga byla velmi dojata, Gisela Kemperdicková svévolně trvala na svém, že nemá s vraždou nic společného. Nakonec se však přece jen přestala ovládat a vyčetla Helze, že ji svým tvrzením chce dostat na šibenici.

Proces s vrahy Egona Zylly zahájil předseda senátu, soudce Dr. Gastone Luvini v pondělí 5. listopadu 1973 v Locarnu ve vypůjčeném sále na Piazza Grande. Do města se totiž sjelo mnoho novinářů. Ve Zlatém sále společnosti pro výrobu elektřiny obsadili všechny židle místní i zahraniční zvědavci. Žalobce Luciano Guidici přečetl žalobu. Wilhelm Geuer a Gisela Kemperdicková byli obviněni z vraždy, z navádění k vraždě, podvodu, krádeže a z padělání úředních listin.

Oba hlavní obžalovaní tvrdili, že jsou nevinni. Jenomže s nimi byli souzeni ještě jejich komplici a Romolo Stoppini

prohlásil hned druhý den líčení, že s nápadem na zavraždění Zylly přišla Gisela Kemperdicková a nutila Stoppiniho, aby milionáře zavraždil sám, anebo našel ochotného profesionála.

„Co jsem měl dělat. Sám jsem si nechtěl špinit ruce," řekl Stoppini, „a tak jsem se snažil někoho najít. Když se to tenkrát ve Freudenstadtu nepovedlo, tak mi Geuer strašně vynadal a řval, že se toho ujme sám, že jsem posera a blbec."

„Kdy se toho chtěl ujmout?" zeptal se prokurátor Guidici.

„Zatelefonoval mi 19. srpna a řekl mi, že se to musí vyřídit hned."

„Téhož dne?"

„Příští den, když se Zylla vrátí. Řekl taky, že už toho má dost, jestli se to bude protahovat, tak dojde k tragédii, spadneme do toho všichni."

„Řekl vám něco o podrobnostech svého plánu?"

„Všechno měl připraveno."

„Slíbil vám za vraždu peníze?"

„Ne. Mně ne. Ale řekl, že za tu práci dá padesát tisíc franků."

„Souhlasil jste?"

„Neměl jsem na vybranou. A druhý den, to bylo dvacátého, mi Geuer ještě zatelefonoval a řekl, že dnes musí Zyllá zemřít. Že ho musí odpravit Manser."

„Hovořili jste taky o alibi?" zeptal se předseda senátu Luvini.

„Ano. Geuer měl pro sebe sice dost složitý, ale podle jeho názoru spolehlivý plán. Alibi mu měl potvrdit taxíkář. Kemperdicková měla jít na party, já jsem se měl opít v jedné hospodě a randálem na sebe upozornit hosty."

„Jak jste měl na sebe upozornit?"

„Měl jsem hrát opilého, něco rozbít a taky zaplatit hostům aspoň jednu rundu a dát dost vysoké spropitné, aby si mě číšníci všimli."

„Měl Geuer v plánu dopravit Zyllu k Manserovu domu?"

„Ano. Chtěl být u toho, aby se přesvědčil, že to vyšlo."

„Co se stalo, když jste s Geuerem a Zyllou dojeli k Manserovu domu?" zeptal se předseda senátu.

„Já jsem Zyllu dotáhl až ke vchodu a zazvonil jsem. Otevřely se dveře, uslyšel jsem tichou hudbu, v chodbě svítila červená žárovka, Zylla šel dovnitř, já jsem se dal do běhu a jak jsem utíkal, tak jsem zaslechl tlumený výkřik."

Když přišel na řadu obžalovaný Manser, bylo v sále ticho jak v kostele.

„Řekněte nám, obžalovaný Mansere, jak to bylo," vyzval ho předseda senátu Luvini.

„Zylla vešel dovnitř, těšil se, že prožije dobrodružnou noc s veselýma holkama. Hodil jsem mu zezadu přes krk nylonovou punčochu a přitáhl jsem ji. Vykřikl, za chvíli se svezl na zem. Byl mrtev."

„Nebylo vám ho líto?" zeptal se předseda senátu.

„Bylo. Já jsem totiž nevěděl, že má děti. Geuer i Stoppini mi to zamlčeli. Kdybych to věděl, nebyl bych to udělal. Jenže teď už je pozdě o tom mluvit. Velice toho lituji."

Výslechy probíhaly podle očekávání, případ už byl dost senzační, nikdo nečekal další překvapení. Jen Romolo Stoppini ještě prozradil, že je Geuer přemlouval, aby rozpustili mrtvolu v kyselině solné a sliboval jemu i Manserovi dvacet tisíc navíc. Když ho vyslýchal prokurátor, vzpomněl si ještě na scénu jak z dobrodružného filmu. Geuer přinesl jednou večer, když se bavili o plánu, bibli, položil ji před ostatní na stůl a přinutil je přísahat, že budou o celé akci mlčet až za hrob. Nemlčeli. Všichni se přiznali, jen Wilhelm Geuer a Gisela Kemperdicková tvrdili, že nemají s vraždou nic společného.

Dvě epizody z dalšího průběhu procesu stojí za zmínku. Vysokoškolačka, vyrůstající v přepychu milionářské rodiny, potvrdila svou výpověď, kterou podepsala po výslechu vyšetřujícího soudce a nedala se ve svém prohlášení zvyklat ani záludnými otázkami obhájců. Rozhodla se mluvit pravdu, i když si musela uvědomit, že tím odsoudila svoji matku k nejvyššímu trestu. Její výpověď potvrdila názor žalobce, že Gisela Kemperdicková byla hlavní aktérkou vraždy. Naplánovala ji a zorganizovala jen proto, aby se dostala k Zyllovým milionům. Není jisté, jestli se stala jeho milenkou, je však jisté, že jí zavražděný odkázal značnou část jmění a právo do smrti obývat luxusní vilu na Sentiero Romano na malebném svahu Monte Veritas.

Obhájce Wolfganga Mansera Gabriello Patocchi se pokusil o nemožné: chtěl přesvědčit soud i porotce o nepříčetnosti svého mandanta.

„Nejde o žádné dohady, ale o přísně prověřená fakta. Jako velmi mladý muž se Manser dostal před soud, protože na žádost svého přítele vraždil. Už tenkrát mu soud přiznal polehčující okolnost a nesvéprávnost. Psychiatři u něj zjistili extrémní psychickou labilitu a velmi sníženou schopnost ovládat se. Proto ho soud v roce 1962 propustil z vězení, proto byl celá léta pod ambulantní psychiatrickou kontrolou. Zůstal psychopatem, snadno ovlivnitelným lidmi jako je třeba spoluobžalovaný Stoppini. I v tomto případě, jako kdysi za mlada, měl odstranit někoho, kdo stál jeho příteli v cestě. Jsem přesvědčen o tom, že Stoppini využil jeho psychického defektu ke svému prospěchu a Wolfgang Manser si ani neuvědomil, co vlastně dělá. Prosím proto slavný soud i pány porotce o přiznání omezené příčetnosti v době vraždy."

V úterý 4. prosince 1973 odešli porotci do vedlejší místnosti, aby se poradili. Následovali je tři soudci. Novináři museli čekat na verdikt celých deset hodin. Po šesté hodině večerní přečetl předseda senátu Gastone Luvini rozsudek: všichni čtyři obžalovaní byli odsouzeni. Wilhelm Geuer na doživotí, ostatní k osmnácti letům vězení. Manser měl strávit po odsouzení trestu zbytek života v psychiatrické léčebně. Milenka a vražedkyně, bezcitná ledová princezna, zůstala stát jako solný sloup. Neprojevila ani vztek, ani lítost, se zaťatými zuby se dala odvést ze soudní síně.

Nevzdala se. Její obhájce Franco Ferrari s kolegou Pinem Bernasconim podali ve stanovené lhůtě odvolání. Tessinský odvolací soud výnosem z 13. července změnil trest Gisely Kemperdickové na doživotní vězení. Soudci totiž

dospěli k názoru, že právě ona byla iniciátorkou vraždy a tedy hlavním viníkem.

V roce 1982 se milenci Kemperdicková a Geuer pokusili o obnovení řízení, které odvolací soud rovněž zamítl. Vrah Egona Zylly Wolfgang Manser, který dostal v roce 1981 v trestnici Bostadel nedaleko Zugu, krátkou dovolenou, se už nevrátil a zmizel neznámo kde. Udělal to tak chytře a rafinovaně, že pátrání Interpolu bylo bezúspěšné. Nebyl asi tak hloupý ani psychicky labilní, jak jeho obhájce u soudu tvrdil.

Zvrhlá lesbička

Daytona Beach nepatří mezi nejluxusnější floridská střediska. Těch padesát tisíc obyvatel je roztroušeno v bungalovech kolem státní dálnice 95 a pobřežní Jedničky. Většina se věčně stěhuje z jednoho dřevěného domku s předzahrádkou a garáží do druhého, podle toho, jaký zrovna mají džob. Někteří nebydlí vůbec a mnozí z nich vysedávají v putyce u Wet Willieho. Tam je denně nabito, protože ta začouzená knajpa není větší než kousek školní chodby od záchodu ke dveřím nejbližší třídy.

Daytona ožije jen jednou v roce o automobilových závodech na věhlasném okruhu, a to pak je velká sláva. Ožralové, somráci, bajkeři, vandráci, feťáci a rockeři ten víkend popíjejí i na chodníku a na plácku před živým plotem, kde se povalujou mezi plechovkami od piva a hromadami vajglů.

Frajeři z Wet Willies jsou nafoukaní rockeři v černých kožených overalech, pobitých stovkami zbytečných cvočků. Sedávají na vysokých rozvrzaných židličkách, dávají si rumbum, což je kola s bílým bacardi a kostkou ledu. Prázdné hlavy si plní dýmem jointu. Cigareta s marihuanou se vyznačuje ještě i tím, že se může kouřit úsporně, jako indiánská dýmka míru, a když je zle, a to je pořád, stačí jedna čtyřem silákům s odhodlaným chováním. Seržant Bruce Munster z Marion County Sherif Office tvrdí, že polovina štamgastů je schopna za dolar zavraždit vlastní babičku.

Dick Mills byl už čtyřicetiletý, zato však bohatě v barvách tetovaný rocker. Měl dvě lásky: tu povinnou černou kůži vypentlenou cvočky a Lady Godivu, motocykl Mitsubiši silný jako náklaďák. O svou další a zřejmě i životní lásku právě přišel. Jeho manželka Connie ho včera definitivně opustila. Zhnusilo se jí jeho tetované tělo, nesnášela jeho nedospělé chování a žárlila na vyšňořený motocykl, bez něhož neudělal ani krok. Choval se jako pošuklý kluk, a přitom nebyl žádný dodvacítka. Měl za sebou službu ve Vietnamu a prožil si na frontách v džungli své. Někdy ho ty hrůzy strašily i v noci, a to pak byl, snad ze strachu, impotentní.

Connie si zoufala a po šestiměsíčním manželství se vrátila domů. Včera si odvezla svých pár věcí a on sedl na čtyřválcového prďáka, jak své drahé či snad dokonce první lásce něžně říkal, a jezdil po pobřeží sem a tam jako pominutý. Pak zaparkoval před putykou mezi ostatními načinčanými stroji, vpadl dovnitř, s nikým se nebavil, jen kývl na barmana a zvedl dva prsty, čímž si objednal dvojitou whisky bez ničeho, jen s alkoholem, který mu měl pomoct zapomenout na skutečnost, že ode dneška bude spát sám. Co může čtyřicetiletého veterána z Vietnamu potkat za štěstí, když se navíc někdy ve snu pere se strašidly s rákosovými klobouky přes šikmé oči.

Poslední dny se pořád hádali. Connie chtěla, aby začal nový život, aby se už konečně vykašlal na svou mašinu a všechny přátele v černých hadrech. Slíbil, ale dohodu nedodržel. A tak se zase do sebe pustili. Chtěl nosit ježka a mít vystříhané spánky, chtěl chodit rozkývaným námořnickým krokem a nosit paže dál od těla, jako by mu obrovské bicepsy, které neměl, bránily připažit a kráčet jako pán a ne jako lidoop. Teď litoval. Nevěřil, že by to Connie někdy mohla udělat. Nadávala mu, že neumyl nádobí, když na něm byla řada, nechtěla se v televizi dívat na filmy, v nichž se všechno rozbilo a všichni skončili na hřbitově nebo v nemocnici na resuscitačním oddělení. No, a pak šla ráno ven a už se nevrátila. Na stole našel pár řádků výčitek a sdělení, že jejich manželství byl omyl.

Seděl a pil. Pár stolků od něj, až docela vzadu v rohu, brečela holka. Podle koženého kvádra patřila taky mezi rockery. Kolem prošly dvě zmalované šlapky, povinně se houpaly v bocích a s vyplazenýma očima koukaly po každém chlapovi. Nikdo neměl zájem. Většina hostů se poctivě věnovala chlastu, pár košilatých se potloukalo kolem biliáru s tágem přes rameno jako královská garda.

Daytona Beach bylo zasrabené město a kousek od Wet Willie‘s se po setmění nedalo projít. North Ridgewood Avenue byla korzem kurev, pasáků, zlodějů kabelek a šmejdů všeho druhu. Nebylo snad jediné noci, aby si party nevyřizovaly účty a někdo z nich nezůstal na chodníku s nožem mezi žebry. A přece se na noční scéně občas objevili zvědaví turisté a jako by chtěli koupit rajčata, prohlíželi nabízené zboží. Holky měly sukně vysoko, úzké jak elastické obinadlo, nabízely zadky, předky a vystavovaly prsa. Někdy chlap zastavil, holka vlezla do vozu a párek zmizel za prvním rohem, kde kunčaft zaparkoval mezi popelnicemi.

Ta holka pořád ještě brečela, z muzikboxu vytékal utahaný soul, Dick cucal bůhvíkolikáté pivo, holka odnaproti si utřela oči, šla k hrací bedně a zmáčkla znovu týž song. Pak stála, čuměla do nicoty a automaticky se pohupovala. Měla krásné světlé vlasy, docela dobrou postavu, a přesto, že byla odlečena do černé kůže, měla střevíčky s vysokým tenkým podpatkem. Měla sexy zadek, prvotřídní prsa, ale dost tupý pohled, jako by byla nafetovaná.

Dick Mills nebyl jediný z chlapů, kdo po ní koukal. Ale ona si ho taky všimla, snad se na něj dokonce usmála. Řekl si, že to není šlapka, ta by nemarnila čas u sklenice džinu, který musí sama zaplatit.

Ti dva jako by na sebe čekali. Chvíli jim trvalo, než si uvědomili, že jsou v putycé jediní dva sami. Dick se přišel opít, aby zapomněl na Coniie, kterou opravdu miloval. Blondýna v černé kůži byla nešťastná, taky zapíjela smutek. Dick se zvedl, udělal pár kroků k jejímu stolku, zůstal stát a koukal na ni jako do výlohy.

„Stalo se ti něco, zlato?“ zeptal se.

„Tos uhodl.“

„Utekl ti nebo ti namlátil?“

„Utekla.“

„Kdo? Holka?“

„Jo.“

„Takže seš lesba?“

„Seš inteligentní, frajere. Proč ty se tady oblbuješ?“
„Taky kvůli holce. Vzala roha. Jenomže to byla moje žena.“
„Po chodníku táhnou stáda holek, vybereš si jinou.“
„Jak se jmenuješ, dušinko?“ zeptal se, jako by na jménu záleželo.
„Lee Greenová.“
„Pěkný. Já jsem Dick. Seš sexy, Lee. Máš lahůdkovou figuru.“
„Milovaly jsme se ve dne v noci. Celý dni jsme nic jinýho nedělaly, jen jsme se mazlily v posteli.“
„A tobě se to tak líbilo?“
„Tyria uměla všechno. Nedovedeš si představit, jakou měla fantazii. Dovedla být strašně něžná. Třeba mě půl hodiny lízala od hlavy až k patám. Já jsem mohla zešílet. Byla jsem hotová třeba pětkrát za sebou. Fakt. Nevěřil bys, ale nekecám.“
„A kdo z vás byl mužskej?“
„Nebuď blbej, Dicku. Já jsem ji všechno naučila. Já jsem šéf. Vždycky. Ale taky jsem se o ni postarala. A teď je mi z toho na blití. Víš ty vůbec, co je to velká láska? Nikdy nikoho jsem takhle nemilovala.“
„Vy jste si vymejšlely pozice?“ zeptal se naivně.
„Pozice jsou dávno vymyšlený. Ale způsobů je milion.“
„To asi je,“ řekl Dick a Lee Greenová se poprvé trochu usmála a hned se zeptala:
„Máš tady koně, Dicku?“
„Jasně.“
„Tak se pojď trochu projet.“
Nečekal, že to s ní bude tak snadné. Vyšli ven, na parkovišti nasedli, ona se k němu přitiskla, objala ho pevně kolem pasu, motor naskočil a Dick vyjel se svým zázrakem jako raketa. Říkala mu, kam chce. Stručně, jen doprava, doleva. Neměl ponětí, co má v plánu. Když na North Ridgewood Avenue zastavili na červenou a ona se ho na chvíli pustila, měl pocit, že na ni jedna z prostitutek přátelsky mávla.
„Jeď na autobusové nádraží greyhoundů, mám tam v úschovně pytel s věcma,“ řekla, když projeli osvětlenou třídou.
„Ty nemáš bejvák?“
„Nepotřebuju žádnej,“ odsekla zlostně. „Vždycky mám kam jít.“
„A kde budeš dneska?“
„Nech se překvapit, poklade,“ zachechtala se mu do ucha.
Byla to podivná noc, ale Dickovi se líbila. Později se při výslechu seržantovi Munsterovi přiznal:
„Ta holka byla snad sešitá ze spousty záhad. Jeli jsme normálně k autobusovýmu nádraží a chytla nás patrola. Ne, že bysme něco provedli. Jen tak, dělali kontrolu a byli docela slušný. Ale co ta holka začala hrát, to jsem nezažil. Jednak mě naváděla, abych vůbec nezastavoval, když na nás blikali červenou. Pak se hrabala v kabelce, co ji měla přes rameno. Když jsem se jí zeptal, co hledá, tak mě šťouchla do zad pistolí. A vykřikovala, abych je poslal do prdele, že s nima nechce mít nic společnýho. Jenže já jsem se tenkrát jen divil. Ale stejně jsem měl pocit, že má něco na bábovce. Proč jinak by se takhle čílila?“
„Zastavil jste jim?“ zeptal se seržant Munster.
„Jasně. Přece nejsem blázen.“
„A ona stále měla řeči?“
„Jo. Tak jsem ji okřikl: kuš hubou, káčo a ona byla najednou zticha. Ono je třeba na ženský občas houknout, aby si uvědomily, že nemůžou bejt prezidentem Spojených států. Poldové ani nechtěli vidět papíry a hned jsme jeli dál. Všechno bylo v pořádku, ona zastrčila pistoli do kabelky a ještě mi oznámila, že chlapi jsou největší svině tohodle světa; ale pak, když už měla na zádech ten svůj pytel, tak mi navrhla, že bysme si mohli jít někam lehnout. Rovnou se zeptala: nechceš si se mnou zaprcat? A já jsem kejvl. Nevím, proč ne.“
Zastavili u motelu, zaplatili pokoj. Lee vzala pytel se svým majetkem, nejdřív šla pod sprchu, pak prošla nahá pokojem a Dick si ji prohlížel se zálibným úsměvem jako nového Harleye na autosalónu. Byl spokojen. Nebyla sice tak mladá jako jeho Connie, měla ale parádnější prsa s bradavkami jak knoflíky od televizoru. Zdálo se mu, že jí nevadí, že není ženská, ale čtyřicetiletý chlap. Tak se rychle svlékl a pochlubil se barevným tetováním. Dole pod břichem měl dvě figurky, které se při patřičném pohybu pohybovaly.
„Tohle ji dostalo do nálady,“ řekl seržantovi při výslechu. „Normálně na mě vlítla a začala mě kočírovat. Nade mnou, pode mnou, na čtyřech a vsedě a já nevím, co všechno si vymyslela. A když jsem po dvou hodinách už nemohl, tak zase začala brečet a vykládala mi o hnusným životě.“
„Přiznala se, jak se doopravdy jmenuje?“ zeptal se Munster.
„To ještě ne. Pořád říkala, že je Lee Greenová. Ale přiznala rovnou, že je jí třiatřicet, a na ty leta vypadala nádherně. Ty lesby na sebe hodně dbaj. Narodila se v Richesteru ve státě Michigan.“
„Tak to souhlasí.“
„Tvrdila, že všechno špatný se naučila od chlapů. Její matka zůstala bez manžela a nemohla dva haranty uživit. Ji a bráchu Keitha. A tak je nechala u dědy a u báby a tam dostávali akorát pořádnou nakládačku.“
„Řekla, jak se jmenovala za svobodna?“
„Mluvila o tátovi jako o Leovi Pittmanovi a tvrdila, že to byl sviňák, kterej ji odmalička pohlavně zneužíval. A to prej byl jeden z důvodů, proč se její matka od toho kurevníka trhla.“
„Takže se přiznala, že se jmenovala Pittmanová?“
„Vlastně jo. A řekla mi taky, že měla ve třinácti milence a dostala se s ním do jiného stavu. Byl to prej strašnej rabiják. Znásilnil ji někde v příkopu a pak se nechtěl přiznat, že je otcem jejího dítěte.“

„Narodilo se?“

„Jo. Řekla, že ji bába s dědou poslali do nějakýho domova pro svobodný matky, tam pak porodila a tam ji taky dítě úředně vzali a už ho nikdy neviděla.“

„Proč vám to všechno povídala?“ zeptal se seržant.

„Protože já jsem jí vyprávěl o sobě a o Connie a o tom, že jsem blbec, kterej má v hlavě jenom mašiny s obsahem nad litr. Ženská musí povídat, když si potřebuje vypláchnout myšlenky. Tyria ji totiž den předtím opustila a mně utekla Connie a já jsem věděl, že se nevrátí, a Lee věděla taky, že se ta její mušlička nevrátí a ona se nebude mít s kým filcovat. Lee myslela na sex aspoň desetkrát za hodinu. Možná že se ten její mozek nedal přepnout na jinej kanál ... “

„Kdo je Tyria?“

„To vám přesně nepovím, seržante. Jmenuje se Tyria Moorová, může jí bejt možná dvacet, čtyřiadvacet a podle všeho se vrátila domů.“

„Ona předtím utekla od rodiny?“

„Jo. Doma se hádali, tak se vydala do světa za rajským životem. Tak mi to aspoii říkala Lee.“

„Jenže ta vaše Lee se nejmenuje Lee, ve skutečnosti je to Aileen Wuornosová a má na svědomí pěkných pár svinstev.“

„Já vím. Teď už to vím. Jenže ona měla sakramentsky pošuklej život. Neměla co do huby a už ve čtrnácti se živila kurvením. Nedivte se, že nenáviděla chlapy. Žádnej jí nikdy nic dobrýho neudělal.“

„Myslíte, že se jim chtěla mstít?“ zeptal se seržant.

„To je jednou jistý.“

„Proč zrovna u vás udělala výjimku? Dneska už jste mohl být pod kytičkama.“

„My jsme se strašně milovali. Říkala, že jsem jí akorát, ne moc malej, ne moc velkej.“

„Kde jste vlastně ten večer skončili?“

„Je to takovej zasmrádlej motel na South Ridgewood Avenue. Jmenuje se Hawaii Motel, je cejtit loňským potem a postele tam jsou rozšoustaný jako houpačka. Jo a taky mi pořád říkala, že jsem jinej než ostatní sviňáci, s kterejma se potkala.“

„Nebylo vám divné, že se s váma lesbička chtěla vyspat?“ zeptal se seržant Munster.

„Asi nebyla tak docela přihřátá. Jí se to moc líbilo. Řekla, že za to ty prachy stojí, a smála se.“

„Nechala si od vás zaplatit?“

„Kdepak. Ten pokoj byl za dvacku na celou noc. Ale my jsme vlastně tu noc vůbec nespali. Hned, když se rozzipsla a vybalila na mě kozy, tak jsem věděl, že to bude paráda. Ale pořád mě komandovala. Nemohl jsem si dělat, co bych chtěl. Hned na začátku na mě houkla, abych si lehl na záda a zasedla na mě a jela jako pistolník, kterýho dohání šerif. A pak mi nařizovala co a jak až do rána. Když už jsme nemohli, tak si vzdychla, že tu holku tak strašně milovala a teď je její štěstí v prdeli. Hladila mě přitom, hlavu měla na mým břichu. Když hned na to začala brečet, tak mi ho celýho poslintala. Dovedl jsem si představit, co asi dělala dlouhý dni s tou holkou. Obě musely bejt od lízání odřený i za ušima.“

Policie neměla zatím konkrétní stopu, ale seržant Munster byl starý mazák. Ne věkem, ale zkušenostmi. Nejdřív se vypravil do Pensylvánie a tak dlouho se probíral policejními kartotékami, až našel Tyrii Moorovou u její matky. Vyptával se v okolí co a jak a dozvěděl se akorát, co už věděl, že holka před časem utekla z domu, ale teď se kajícně vrátila k mamince. Tak zazvonil u jejich dveří. Jako by na něj čekala. Ani se nepolekala, když jí ukázal odznak, ani se proti vyptávání neohražovala, jakmile si vysvětlili, kdo je kdo, začala s chutí vyprávět.

„Já už jsem nevěděla, co mám dělat. Aileen přišla třeba jednou domů a v klidu řekla, že oddělala nějakého chlapa.“

„Proč jste nezavolala policii?“

„Nevěřila jsem jí. Myslela jsem, že se přede mnou jen vytahuje, abych ji obdivovala. Jenže já už jsem toho měla dost. Byla chlípná jako zvíře. Neměla v hlavě nic než sex.“

„Jak jste žily, kde jste braly peníze a živobytí?“

„Každou chvíli nějaké přinesla. Říkala, že jde na štrych a za dvě za tři hodiny se vrátila a měla třeba stovku nebo dvě. Netajila se tím, že je vlastně kurva. Brala to jako samozřejmost. Někdo chodí dělat do fabriky a ona šlapala chodník, když jsme neměly.“

„Brala drogy?“

„Jo. A vyprávěla mi, že zkusila všechny od LSD, přes kokáč a mexický houby, prostě všechno, co bylo.“

„Proč jste od ní neodula dřív?“ zeptal se seržant.

„Nešlo to. Byla by si něco udělala. Jednou přijela parádním fárem a přinesla kufřík peněz. Nakoupily jsme si šaty, sedly jsme do bouráku a jezdily po výletech.“

„Ten vůz ukradla?“

„Řekla, že ho dostala od chlápka, kterej už žádný fáro nepotřebuje.“

„Neměla byste její fotku?“ zeptal se seržant Munster.

„Je mi líto. Nikdy jsme se nefotily.“

Seržant Munster naložil Tyrii Moorovou do vozu, zajel s ní na nejbližší policejní stanici, tam se posadili k přístroji, kterému se říká identikit, a tak dlouho měnili jednotlivé části pravděpodobného obličeje Aileeny Wuornosové, až dali dohromady dost povedený fantomový portrét. Ten se ještě téhož večera objevil na všech televizních kanálech.

Mám před sebou dvě verze portrétu. Obličej kulatý jak lívanec, vlasy pod basketbalovou čepicí, tupý široký nos, za jaký by se nemusel stydět boxer, a malé pichlavé oči. Na druhé verzi vynikají jakoby mongolské lícní kosti. Vlasy má řídké, neupravená patka zakrývá čelo. Mám před sebou rovněž fotografii Wuornosové po jejím zatčení. Vysoké holé čelo, velké vytřeštěné oči, přiblblý výraz ještě zdůrazňují ovislé rty.

Zatkli ji brzy po vysílání zničenou, vyhládlou a zdecimovanou pitím. Nechali ji vyspat, dali jí najíst, ona si sedla,

jedním douškem vypila hrnek silné kávy a začala povídat. Ke všemu se přiznala, nic netajila, jen se nedopočítala. Nepamatovala prý si, kolik mužů celkem zavraždila. V protokolech z výslechu je mimo jiné i toto přiznání:

„Poprvé to bylo přesně 1. prosince 1989. Neměly jsme peníze, nemohly jsme zaplatit za byt, nejedly jsme už aspoň tři dni. A tak jsem vyšla ven, abych ulovila nějakýho šamstra, kterej by si to se mnou rozdal za takovejch padesát. Musela jsem. Starala jsem se o Tyrii, nemohla jsem ji chudinku nechat o hladu."

„Kde jste se potloukala? Kde jste spala?" zeptal se seržant Munster.

„Zkoušela jsem to mezi putykama na Tampa Bay."

„Co jste řekla vaší družce?"

„Co bych jí říkala? Řekla jsem jí, že musím splašit tlustýho bankéře, protože nemáme ani na hamburger."

„Dělala jste to častěji?"

„Vždycky, když nám došly prachy."

„Dařilo se vám to? Myslím, byl to rychlý výdělek?"

„Jak kdy. Ale většinou jsem stopovala starší pány a skoro vždycky si dali říct. Co je pro chlapa v nablejskaným bouráku padesátka. Šoustne si na zadním sedadle, pak se učeše a jede."

„Ten první byl Richard Mallory?" zeptal se seržant.

„Copak já vím, jak se jmenoval? Na nic se nevyptávám a nic nechci slyšet."

„Je to on?" ukázal jí seržant fotografii.

„Jo. Co to bylo zač?"

„Pracoval jako elektrikář. Bydlel v Clearwateru."

„To je dobrá adresa. Dost pracháčů tam má vily."

„Kde jste ho stopla?"

„Na mezistátní Jedničce. Vystrčila jsem malinko prdel a nadechla jsem si balkón a už brzdil. Když jsem si sedla vedle něj, myslela jsem, že omdlím. Ten chlápek vypadal úplně jako můj táta. Pod nosem kartáček, hranatou bradu, drátěný brejličky, takový ty půlky, a stejný vlasy, nalevo pěšinku. Kolik mu tak mohlo bejt? Tolik, jako mýmu tátovi."

„Řeknu vám to přesně. Bylo mu dvaapadesát," řekl Munster.

„Přiznám se vám, že jsem měla hnusný mládí a žila jsem sviňskej život. Za všechno zlý mohl můj táta."

„Co zlého vám udělal?"

„Všechno. Docela všechno. Dobrýho nic. A ještě mi pořád říkal: seš špatná a špatná zůstaneš až do konce svýho života. A babka a děda mi to říkali taky. V životě jsem od nikoho neslyšela dobrý slovo. A když jsem se s tím chlápkem začala bavit, tak jsem si říkala, jestli to snad doopravdy není můj táta, třebá ještě žije."

„Přesto jste mu nabídla své služby?"

„Služby!" zasmála se. „Vy jste dobrej. Zeptala jsem se ho, jestli si chce zašoustat. Vyhnala jsem si ty myšlenky z hlavy a věnovala jsem se kšeftu."

„Souhlasil?" zeptal se seržant.

„Chvíli čuměl jak myš na sejr, ale pak, jako by si to rozmyslel, kejvnul hlavou ze strany na stranu, zvedl trochu ramena a já jsem mu řekla, aby zajel na první odbočce vpravo."

Richard Mallory poslechl. A poslouchal Aileenu Wuornosovou i poté. Ona samozřejmě převzala iniciativu, jak se to v řemesle starém jako lidstvo sluší a patří. Dirigovala ho k lesu. Zajel stranou. Zastavil svůj cadillac ročník 1977 na místě, které vybrala.

„Nejdřív se svlékni!" zařídila.

„Celej?" divil se Mallory.

„To záleží na tobě. Jestli je ti to jedno, tak aspoň vytáhni pinďoura, jestli ho máš s sebou."

Svlékal se. Pomalu a zdá se, že nerad. Nakonec seděl za volantem nahý a tvářil se jako kacíř na pranýři.

„Když jsem se na něho podívala, viděla jsem zase svýho fotra. Vzpomněla jsem si, jak mlátil mámu, jak nás na potkání tloukl. Teď seděl vedle mě ve voze nahý, nejistý, udivený, do čeho se to dostal. A najednou na mě začal ještě řvát, jak to že se nesvlíkám taky já, jak dlouho že má čekat. To si neměl dovolit. Takový jednání si nedám líbit ani od Schwarzeneggera. Strašně mě nasral, a tak jsem sáhla do kabelky pro dvaadvacítku a našila jsem to do něj. Zasloužil si to, tyran. Odmalička se mnou jednal jako s kurvou a poprvé si na mě lehl, když mi bylo dvanáct."

Aileen Wuornosová vystřílela do Richarda Malloryho celý zásobník. Pětkrát trefila. Při výslechu svůj zločin zdůvodnila:

„Měla jsem šílenýho vzteka a měla jsem radost, že jsem se ho konečně zbavila."

Ležel nahý za volantem, z ran mu crčela krev. Šla dozadu a otevřela kufr. Měl tam kus starého koberce.

„Sebrala jste mu všechno, co měl s sebou?"

„Jasně. Kvůli tomu jsem přece šla na chodník. V kabele měl pár šperků a kameru. Mohlo to bejt pro mě a Tyrii tak asi na tejden. Pak jsem ho vytáhla a v křoví přikryla tím kobercem. Nasedla jsem do vozu a jela jsem domů."

„Ve voze přece musela zůstat krev."

„Byla tam. Ale Tyrii jsem ji neukazovala. Druhý den ztmavla tak, že ty fleky ani moc nebyly vidět."

„Své milence jste nic neřekla?" zeptal se seržant.

„Neměla jsem proč. Ukázala jsem jí prachy. Byl to pořádný balík. Odnesly jsme svý věci do cadillacu a v poledne jsme frčely jinam."

Jezdily bez cíle sem a tam. Bydlely v drahých hotelích, ale taky přespávaly v zasmrádlých cimrách motelů páchnoucích ponožkama. Hrály si na svatební cestu a penězi nešetřily. Každou noc byly v jiném baru.

„Lee, teda Aileen, se mi pochlubila svou šikovností," vypověděl později Dick Mills jako svědek. „Měla pocit, že tou vraždou vyřešila všechny problémy. Zbavila se fantómu nenáviděného otce a dostala se k penězům."

„Jenomže ona nezůstala jen u jediné vraždy," namítl seržant Munster.

„Kdyby dovedla hospodařit, tak jo. Jenže ona se před svou milenkou vytahovala. Chtěla ji omráčit, a tak denně dokazovala, jak je chytrá. Může zaplatit každý flám, může své Tyrii koupit všechno, na co si vzpomene."

Celý její život byla jen hra. A velmi nebezpečná. Aileen Wuornosová to neměla v hlavě v pořádku. Dickovi Millsovi se vyzpovídala jako faráři, aby se zbavila viny. Tvrdila, že nevraždila pro sebe, ale pro svou milenku Tyrii. Tvrdila, že se o ní musí starat jako o vlastní dítě a při každé příležitosti demonstrovala svou péči. Snad právě ve chvíli, kdy všechno běželo hladce a obě lesbičky šly z jedné postele do druhé, si Aileen všimla, že takový život přestává mladičkou Tyrii Moorovou bavit. Nudila se a dávala to najevo. Aileen Wuornosová se ocitla v situaci, kdy na ni události tlačily ze dvou stran.

Za žádnou cenu nechtěla dopustit, aby se něco na jejich vzájemném vztahu změnilo. Přitom nesmyslně rozhazovaly ukradené peníze a nezbývalo jim ani na útratu v laciných barech. Z drahých hotelů se přestěhovaly do předměstských putyk. Ani to nepomohlo. Tak se Aileen rozhodla obléct si svoje pracovní šaty a jako rockerka trampující po Floridě se postavila na nájezd na Pětadvacítku.

Nečekala dlouho. Červené sportovní dvousedadlové kupé Pontiac Sunbird brzdilo ještě předtím, než ji vůz minul. Za volantem seděl starší muž s tmavým knírem. Oči mu kryly masivní černé brýle. Byl trochu připlešatělý, neměl však šedivé vlasy. Otevřel okno, zubil se na ženu v černém koženém overalu a zeptal se:

„Tak kam to bude, kuře?"

Jmenoval se Peter Siems, bylo mu pětašedesát, byl misionářem, mobilním kazatelem jakési náboženské kongregace se jménem „Odpověď je Kristus", měl hodně dozadu zasahující čelní lysinu a podle toho, jak se oblékal, v jakém voze jezdil a jak reagoval na znamení stopařky, nebyl světec, ale světák. Aileen nastoupila, vůz se rozjel jako na závodní dráze, netrvalo dlouho a ti dva se zřejmě domluvili. Při nejbližší příležitosti zajel z Pětadevadesátky na postranní silnici, po dvou po třech mílích odbočil do lesa a řekl Aillen Wuornosové, aby se svlékla. Celá akce trvala třicet minut.

„Když jsem vlezla do vozu, tak jsem se zhrozila. Za volantem zase seděl můj otec. Nešlo mi to do hlavy, myslela jsem si, že obživl a projíždí se ve sportovním kupé po Floridě. Byla jsem z toho úplně vedle. Když jsem se rozmejšlela co dál, tak na mě ten chlap houknul, abych se rychle svlékala, že nebude bůhvíjak dlouho čekat, a já jsem byla přesvědčena, že je to můj otec, hlas i způsob byl jeho. Tak jsem sáhla pro pistoli a nasypala jsem to do něj," vypověděla Aileen Wuornosová.

Trefila ho zezadu, podle pitevního protokolu šla zřejmě první kulka mimo, ale druhá zasáhla páteř, což způsobilo okamžitou smrt. Aby si byla jistá, vypálila do těla už mrtvého Siemse i ostatní náboje.

Zajela s vozem k jedné z četných floridských bažin nedaleko od místa vraždy, vytáhla mrtvolu za nohy, pečlivě prohledala kapsy a obličej se jí rozzářil. Našla u misionáře víc peněz, než by se dalo u svatouška čekat. Honem si je nacpala do kabelky, zatáhla Siemse do houští, sedla si za volant a žasla, co je to za zázrak Pontiac Sunbird s dvouset koňským motorem pod kapotou.

„Myslela jsem jen na Tyr," nadiktovala do protokolu. „Byla jsem šťastná, že se mi podařil dobrý lov a že jsem se zbavila přízraku svého otce. Teď už jsem věřila, že se nikdy znovu nemůže objevit mezi živými. Jela jsem s tím báječným vozem jako Fitipaldi, abych už byla doma."

„Vy jste si vůbec neuvědomila, co jste udělala?" zeptal se seržant Munster.

„Věděla jsem, že jsem se zbavila noční můry. Věděla jsem, že teď mám šanci žít dál s Tyr. Obě to byly důležité věci. Nic jiného mě v tu chvíli nezajímalo. Chtěla jsem, aby byla Tyr spokojená. Slíbila jsem jí, že se vypravíme do Disneylandu, a teď to bylo možné. Najednou jsme měly všechno. Prachy, bourák jak Taylorová, pronajaly jsme si zařízený bungalov a jezdily jsme po světě."

„Jak dlouho?"

„Asi tak měsíc. Utrácely jsme strašnou spoustu peněz a byly jsme spolu šťastné. Ale pak to šlo najednou všechno do prdele. Kdybych to byla tušila, tak jsem se tomu zapadáku Orange Springs vyhla na sto mil. Fujtajbl, to by mi bylo milejší hovno v kapse ... "

Stalo se to kdesi v Orange County nedaleko Orlanda a blízko světoznámých turistických atrakcí Disney World. Ty dvě celou noc proflámovaly. Mohly hodně pít, ale mohly si taky šňupnout. Ráno projížděly nějakou osadou, kde se právě připravovali na zahájení letní církevní slavnosti. Aileen nezvládla rychlý vůz v zatáčce a pontiac prolétl živým plotem, porazil pár stánků s připraveným pohoštěním a uháněl dál.

Vyjeli za nimi hasiči. Měli sice slabší vůz, ale zkušenějšího řidiče. Vysílačkou zavolali policii. Ta pak pontiac zastavila asi o míli dál. Aileen Wuornosová policistům nadávala, jak nejhůř uměla, ale zbytečně. Červené sportovní kupé Pontiac Sunbird bylo na seznamu ukradených vozů. Sebrali jen Aileen, která vůz řídila. Tyria Moorová směla jít domů hned. Ale po sepsání protokolu propustili i Aileen Wuornosovou. Netušili, koho měli za mřížemi.

„Proč jste se s Aileen Wuornosovou rozešel?" zeptal se seržant Munster Dicka Millse. „Vy jste ji přece doopravdy miloval?"

„Měl jsem ji rád jako nikoho na světě. Byla pro mne vším. Toužil jsem po ní čtyřiadvacet hodin denně."

„Asi jste se setkali v pravou chvíli."

„Jistě. Bál jsem se být sám."

„A nevadil vám její způsob života?"

„Všechno jsem jí odpustil."

„Dobře, ale pak to stejně skončilo. Co vás přimělo k odchodu?"

„Já jsem se asi zbláznil, ale usmyslel jsem si, že ji představím naší rodině. A přitom došlo ke katastrofě."

„V jakém smyslu?"

„Nevšiml jsem si, když jsme k nám jeli, že něco cestou pila. Víte, pane Munstere, my jsme obyčejní lidé, normální

rodina a všichni byli zvědaví na ženu, kterou jsem si vybral. Jakžtakž to šlo, než se Aileen začala chlubit. Moje dcera Reveshia je zvědavá jako každá ženská. A Aileen se před ní a před ostatními najednou začala svlékat a ukazovat jizvu na boku. Přitom jí řekla, že to má z kriminálu, kde se poprala se dvěma lesbičkama. Moje druhá dcera zůstala stát jak solný sloup, když jí Aileen začala přednášet o drogách a popisovala, jak působí PCP, LSD a bůhvíco ještě."

„Proč jste ji nenapomenul?"

„Copak to šlo? Pila jednu plechovku piva za druhou a když už žádné nebylo, tak mě poslala pro další kartón. Dokázala vypít neuvěřitelné množství."

„Šel jste pro pivo?"

„Reveshia zasáhla. Řekla, abych se sebral a vypadl, že tu ženskou už dosmrti nechce vidět a mě taky ne. Tak jsem ji dotáhl k vozu, naložil na zadní sedadlo a odvezl do motelu, v kterém jsme bydleli. Na Štědrý večer jsem jí napsal lístek na rozloučenou, přidal padesát dolarů a zmizel jsem."

Když ji policisté z šerifovy kanceláře v Orange County po autohavárii zatkli, vyslechli a zase propustili, protože neměli v ruce jediný důkaz, hlídali ji nenápadní agenti FBI. Celý týden vysedávali v putyce Last Resort, kde Aileen zakotvila a kde taky přespávala. Neměla ani cent, šla s každým třeba za dvacku. Protože bývala po půlnoci zpitá do němoty, nechával ji barman Cannonball v kuchyni na nafukovací matraci. Agenti FBI v kožených černých rockerských bundách se potloukali v lokále a čekali, jestli je nepřivede na stopu dalších vražd.

Byla totiž podezřelá, že poslala na onen svět ulízaného frajera Charlese Carskaddona, který vyhlížel jako přísný mormonský kazatel, usměvavého a snad ze všech obětí nejmladšího Douglase Giddense, Gina Amonia, který se taky podobal jejímu otci a Troye Buresse, který podle vzhledu mohl být jeho bratrem. I další zavražděný Charles Humpreys měl rysy společné s otcem Aileen Wuornosové. Jen David Pears byl jiný. Měl černé vlasy a nosil plnovous.

Nebezpečnou milenku a vražednici zatkli 9. ledna 1991 a postavili ji před soud, který ji odsoudil k trestu smrti. Dick Mills měl štěstí, že se se zvrhlou lesbičkou včas rozloučil. Mohl dopadnout stejně jako ostatní.

Případ holohlavého Raye a tlusté Marthy

V lednu 1948 přišla na policejní stanici v Albany ve státě New York asi třicetiletá žena a oznámila seržantu Kingovi:

„Jmenuji se Mary Spencerová. Moje matka zmizela," řekla nejistě a vrtěla se na židli, jako by se chystala vstát a odejít.

„Dobře. Co dál?" zeptal se seržant.

„Není doma. Není nikde," řekla mladá žena.

„Jak se jmenuje vaše matka?" zeptal se policista a chystal se zapisovat údaje.

„Není to moje matka, ale moje nevlastní matka. Jmenuje se Janet J. Fayová."

„A vy si myslíte, že neměla odjet? Anebo se měla vrátit?"

„Samozřejmě. Nikdo přece neutíká bez rozloučení! Ona se totiž měla vdávat. Určitě odjela s tím chlapem."

„No tak vidíte, paní Spencerová. Tady máte vysvětlení. Ženy dělají kvůli mužským horší věci."

„Ale ne maminka."

„Proč si myslíte, že je jiná?"

„Protože ji znám. Moc věcí, které udělala, by neudělala."

„Jak tomu mám rozumět?"

„Něco by mi řekla. Musel jí úplně zamotat hlavu. Byl aspoň o takových dvacet let mladší, seržante. Neudělal na mě dobrý dojem."

„Vy jste ho znala?"

„Osobně ne, ale maminka mi ukázala jeho fotografii. Chlubila se, jakého má fešáka. Určitě odjela s ním."

„To se stává, paní Spencerová, co my s tím ... ?"

„Musíte mi pomoci. Podívejte se, co mi napsala," vytáhla z kabelky dopis a podala ho seržantovi.

„No tak vidíte, mohla jste to říct hned, že vám napsala dopis," a začal číst.

Drahá Mary, jsem velice vzrušená, prožívám totiž nejhezčí dny svého života. Ještě nikdy jsem nebyla tak šťastná. Nebude to dlouho trvat a stanu se paní Martinovou a přestěhuji se na Floridu.

Chtěla bych Tě, Mary, poprosit o velkou laskavost. Zařiď u American Express Company, aby mi poslali ty dvě bedny s mými věcmi na adresu, která je na přiložených nálepkách. Ráda bych je měla, než odjedu na Floridu. Jsem nesmírně šťastná, protože Charly je moc milý a hodný. Také jeho rodina udělala všechno, abych se u nich cítila jako doma. Končím s přáním všeho nejlepšího Tobě, Tvému manželovi i dětem. Moc moc Vás všechny líbám. Velice mi scházíte, jsem však přesvědčena, že moje modlitby budou vyslyšeny, protože kdo jiný než sám pán bůh mi mohl poslat tak báječného muže. Nechť bůh požehná Vám všem

Janet J. Fayová.

„Tak co, paní Spencerová? Stačí vám tohle vysvětlení?" zeptal se seržant King.

„Ne. Proto jsem přišla."

„A co se vám nezdá?"

„Hned několik věcí."

„Tak povídejte."

„Ten dopis je psán na stroji. Moje matka nikdy na stroji nepsala, nikdy psací stroj neměla a nevím, proč by mi psala na stroji a takovým oficiálním tónem. To nemá ve zvyku."

„Dejme tomu."

„A ještě něco. Nevím, proč by se mi moje matka; i když je nevlastní, podepsala na dopis plným jménem? Nezdá se vám to podezřelé?"

„Máte pravdu. Říkáte, že nikdy předtím na stroji nepsala? Takže neuměla."

„Ne."

„To znamená, že si myslíte, že ten dopis psal někdo jiný."
„Napadlo mě to. Třeba zrovna ten Charles Martin."
„Myslíte, že ho o to požádala?"
„Asi ne. Proč taky."
„Víte něco o tom pánovi?"
„Moc ne. Setkali se někdy koncem roku. Myslím dokonce, že přímo na Silvestra. A matka s ním odjela už čtyři dny poté, co se poznali. S ním a s nějakou hrozně tlustou ženskou."
„Odkud to víte? Sešla jste se s ní ještě před odjezdem?"
„Ne. Hledala jsem ji v jejím bytě a sousedka mi všechno vyprávěla. Dozvěděla jsem se taky, že jeli do banky a maminka si tam vyzvedla všechny úspory."
„Ale ale! Byla jste v bance?"
„Byla."
„A oni vám to řekli?"
„Znají mě."
„Kolik si vyzvedla?"
„To nevím. Ale byla taky v bezpečnostní schránce a vypověděla nájem."
„Fíí ... ," zahvízdal seržant. „Která banka?"
„Alabamská spořitelna."
„Ukládala si peníze ještě jinde?"
„Mechanics and Farmers Saving Bank."
Seržant King sáhl do zásuvky, vytáhl silnou lupu, chvíli zkoumal papír, na němž byl napsán dopis, pak vzhlédl a řekl:
„Tak, paní Spencerová, tady se něco mazalo. Tady nahoře bylo něco napsáno a někdo nám to vyradýroval. A dost nešikovně. Takhle by to nezpackal ani můj kluk. Copak to tam asi bylo?" opakoval několikrát sám sobě, pak vzhlédl a zeptal se: „Neodepisovala vaše matka na inzeráty?"
„Ano. Pořád hledala partnera. Nechtěla být sama."
„No tak vidíte. A hned jsme o kousíček dál. Poznala byste toho muže, kdybych vám ukázal jeho fotografii?"
„Myslím že ano. I když jsem viděla jen jeho fotku."
„Anebo právě proto. Počkejte, prosím, chvilku. Udělejte si zatím pohodlí. Kávu vám nemohu nabídnout, včera nám došla."
Seržant King odešel a za dvacet minut byl zpátky s několika listy z kartotéky. Jeden po druhém pokládal před Mary Spencerovou.
„Tohle je on!" zvolala při čtvrté či páté kartě.
„Jste si jistá, paní Spencerová?"
„Naprosto. Je to Charles Martin."
„Jenomže ve skutečnosti se jmenuje Raymond Fernandez, vysoký metr pětasedmdesát, váží 155 liber, je mu 34 let, narodil se na Havaji, trestaný, hledaný pro sňatkové podvody."
„Prokristapána! Tohle jetě scházelo," zvolala Mary Spencerová.
„Slibuje starším osamělým dámám sňatek, obere je pod nějakou záminkou o úspory, je milý, chová se jako lord, stráví s dámou noc a ráno je pryč. Má tady záznam: byl dokonce podezřelý z vraždy."
„Co teď, seržante?"
„To už je naše starost, paní Spencerová. Podíváme se na tu adresu z nálepek, které údajně poslala pro zasilatelskou firmu American Express vaše matka. Pokusím se zachránit, co bude možné. Dám vám vědět, paní Speneerová."
Seržant King vytočil číslo policejní stanice na Long Islandu a požádal kolegy.
„Podívejte se do Valley Stream do čísla patnáct, Adeline Street," řekl. „Jmenuje se Charles Martin nebo Raymond Fernandez. A může se samozřejmě jmenovat taky úplně jinak. Je na něj zatykač, na číslo se podívejte na kartu."
Asi za hodinu zazvonil na policejní stanici telefon a seržant King poslouchal kolegu z Long Islandu.
„To hnízdečko bylo prázdné. Dva pokoje a kuchyň, koupelna. Nezůstalo tam po nich skoro nic."
„Jak to po nich?" zeptal se seržant King.
„Martin a nějaká strašně tlustá ženská. Domovnice nás tam nejdřív nechtěla pustit, ale pak vykládala, že se ti dva velice milovali. Pan Martin byl džentlmen, k manželce se choval pozorně. Ta ženská je prý kolos, řekla domovnice. Jakživ ještě nic takového neviděla. No, a našli jsme tam lodní kufr se skvrnami od krve. Byly taky na podlaze a na radiátoru. Předali jsme to FBI. Takže to můžeš odepsat, Kingu. Jdou na to kriminalisti z oddělení pro vraždy."
Janetě Fayové bylo sice už šedesát, ale stále ještě vypadala dobře. Měla buclatou postavu, prošedivělé vlasy a hezký obličej. Nechtěla žít fádním životem důchodců, a tak odepisovala na inzeráty a čekala na štěstí. Na Silvestra odpoledne zazvonil u jejích dveří ohlášený muž. Dopisovali si už hezkých pár týdnů, jeho listy byly plné vroucího citu, ale také zbožné pokory, paní Fayová byla věřící, a proto jí názory Charlese Martina i způsob, jak je vyjadřoval, upoutaly. Otevřela dveře a on stál před ní.
Tmavomodrý svrchník, jelenicové rukavice, černý klobouk, na tváři úsměv a v ruce průhlednou krabičku se dvěma orchidejemi. Hleděla mu do očí. Usmívala se. Charles Martin smekl. Měl vlnité tmavé vlasy a jí se zdálo, že vypadá jak filmový herec. Uklonil se, podal jí květiny. Pozvala ho gestem dál. Nerozhlížel se po bytě, díval se jí do očí. Promluvil, teprve když si sedli, a ona vykoktala s pohledem na průhlednou kazetu s orchidejemi: „Ale to nemuselo být ... !"
„Je mi potěšením, je mi cti, milá paní Fayová."
„Potěšení je na mé straně," řekla jako ve starém filmu.
Koketně se zeptal: „Zklamána?"

„Ne!“ zvolala okamžitě. „A vy, pane Martine?“

„Jak byste si mohla myslet ...! A jmenuju se Charles, jestli dovolíte.“

„Já jsem Janet,“ řekla nesměle.

„Tak tedy Janet,“ opakoval její jméno vemlouvavým tónem. Nepolíbili se, podali si ruce. Podržel jí dlaň ve své hodně dlouho. Pak seděli u kávy a hleděli na sebe. Skoro o třicet let starší Janet Fayová zářila jak na prvním plese. Když Charles Martin povídal, naslouchala jeho hlasu se zbožnou úctou.

„Nedovedete si představit, totiž promiň, nedovedeš si představit, jak dlouho jsem sám, jak dlouho hledám partnerku. Není to lehké najít ženu svých snů. Většina z těch, co jsem poznal, byly povrchní, anebo je zajímaly jen moje peníze. Anebo byly ošklivé ... Jenomže ty, Janet ... “

„Mně se strašně ubily tvoje dopisy, Charlesi. Věříš v boha, tvoje duše je naplněna pokorou. Tvoje názory ... Se všemi mohu souhlasit.“

„Nepředstavoval jsem si tě takovou, jaká jsi. Tvoje povaha, tvůj zevnějšek. Mám prostě pocit, že jsem se dostal k cíli. Je konec hledání, tápání, konec úvah ... “

Rozhovor jak z minulého století se neminul účinkem. Vdova Fayová, která žila tolik dlouhých let o samotě, byla nadšena. Tak mladý, tak pohledný, tak uhlazený a přitom už na první pohled seriózní muž si vybral právě ji. O tak velkém štěstí ani nesnila. Byl by snad zůstal, ale když se dozvěděl; že večer přijdou Janetě popřát k novému roku příbuzní, po dvou hodinách se odporoučel a slíbil, že ji navštíví příští den dopoledne. Pak okouzlené vdově galantně políbil ruku, odešel a zanechal v bytě jen decentní vůni drahé vody po holení.

Charles Martin bydlel v New Yorku, ve čtvrti Valley Stream na Long Islandu, proto si pronajal v jednom z nejlepších alabamských hotelů pokoj. Tam na něj čekala Martha Becková, mladá žena s nepěkným tvarohovým obličejem. Měla vlasy neurčité hnědé barvy, vážila sto pětatřicet kilogramů, měla hezké oči. Když vstala, vypadala jako golem na krátkých nohách.

„Tak co?“ zeptala se pisklavým hlasem.

„Jako obvykle.“

„Takže v pořádku.“

„Dá se to tak říct. Na těch šedesát nevypadá špatně.“

„Rayi, nezlob, víš, že to nesnáším!“

Na Nový rok dopoledne se u dveří bytu vdovy Fayové objevil nápadník Charles v doprovodu tlusté ženy.

„Já tě nechci zatahovat do našich rodinných záležitostí, Janet, ale stala se hrozná věc,“ řekl hned ve dveřích.

„Copak?“

„Ani se neptej. Tohle je moje sestra Martha.“

„Nečekala jsem tě tak brzo. Právě jsem se vrátila ze mše,“ řekla vdova Fayová a znovu hleděla na svého nápadníka jako na zjevení. Ještě stále nemohla uvěřit, že ten mladý, tmavovlasý pohledný muž o ní projevil zájem.

„Stala se nepříjemná věc, proto jsme přišli oba, proto jdu dřív, než jsme se domluvili. Někdo mi v hotelu ukradl peněženku. Musím okamžitě odjet, Janet ... “

„Nedovedu si vysvětlit, kdy a kde k tomu došlo, paní Fayová,“ vysvětlovala tlustá sestra, vytáhla z kabelky kapesníček a otřela si slzy. „Nikomu na světě se už nedá věřit, opravdu nikomu. Lidé jsou strašně zlí.“

„Bohužel s vámi musím souhlasit,“ řekla vdova. „Rouhají se, nebojí se boha, topí se v hříchu. Posadte se, prosím.“

„Ne. Nemůžeme. Máme dole taxík se zavazadly. Musíme na nádraží. Doufám, že nám ty drobné, co jsem měl po kapsách, stačí na jízdenky.“

„Ale kvůli takové maličkostí přece nemusíš odjíždět, Charlesi. Nikam nechoďte. Ať vám taxikář vynese kufry, o peníze se nestarej. Mám dost. Udělejte si pohodlí, paní Martho.“

„Děkuji,“ řekla, pohlédla na křeslo, o němž usoudila, že není dost široké, a posadila se na židli. „Je mi líto, že vás zatahujeme do rodinných nepříjemností a ještě na Nový rok. Ale život se neptá, kolikátého je, a darebáci nesvětí ani den Páně. Jestli do toho mohu mluvit, zůstaneme, abyste si mohli všechno domluvit. Myslím vy, paní Fayová a můj bratr Charles.“

Zůstali dva dny. Vdova Fayová a tlustá sestra spaly v jedné místnosti, Charles Martin v druhé. Hovořili o svatbě a také o zařízení bytu, Janet Fayová uvařila slavnostní oběd a po večeři otevřela láhev sektu. Byl to hezký den, ten příští také.

Pak nastaly všední starosti. Jenže tlustá Martha ochotně paní Fayové pomáhala. Dne 3. ledna 1949 vešly obě ženy do podzemí místní spořitelny a Janet Fayová vyzvedla z bezpečnostní schránky rodinné šperky, dlužní úpisy a také hotovost. Ve spořitelně jí vystavili šek na 1500 dolarů a v Mechanics and Farmers Saving Bank na dva tisíce pro First National Bank v New Yorku. Takže Janet Fayová teď měla v kabelce kromě šperků víc než šest tisíc dolarů, z toho dva a půl tisíce v hotovosti.

Druhého dne ráno se všichni tři pustili do balení. Charles navrhl své nevěstě, aby se přestěhovala do jeho bytu na Long Islandu. Obstaral bedny, svým bílým cadillacem přivezl kufry. Během jediného dne nastaveného nocí bylo vše připraveno k transportu. Pro bedny měl přijet speditér, kufry znovu naložili do vozu a všichni tři odjeli do Valley Stream, kde měli začít nový život.

Vdově Fayové se dvoupokojový byt v Adeline Street líbil. Chystala se, jak kterou místnost zařídí, těšila se, jak se všechno změní. Koupí si televizor, peněz mají dost. Charlesova sestra Martha byla také milá. Hned první den připravila hostinu a Janet Fayovou vůbec nepustila do kuchyně. Nastávající novomanželka si připadala jak v sedmém nebi. Krevety s majonézou, žampionová polévka, pečený krocan, pudink a káva a kolem pečlivě prostřeného stolu dobrá nálada.

„Moji příbuzní budou koukat, co všechno se za těch pár dní přihodilo,“ řekla paní Fayová a šťastně se usmívala.

„Čeká nás krásný život," řekl Charles Martin, políbil své nastávající ruku, odešel do vedlejšího pokoje a vrátil se se třemi čistými aršíky papíru. Položil je před Janet Fayovou.

„K čemu?" zeptala se.

„Překvapení."

„Jaké překvapení?"

„Uvidíš. Podepiš je všechny tři dole."

„Ale proč?"

„To se dozvíš v pravý čas, drahá," řekl, vzal tužku, na každý papír napsal nahoru slovo překvapení a znovu je položil před svou nastávající. Podal jí plnící pero a pošeptal spiklenecky do ucha: „Objednávka na svatební oznámení. Mělo to být překvapení. Ale když jsi tak strašně zvědavá ... !"

Zasmála se a podepsala. Panovala báječná nálada, Janet měla špičku, vždyť si už dávno odvykla pít víno, a tak se smála a laškovala, jako by jí bylo o třicet o čtyřicet méně. Jen tak mezi řečí podepsala směnky, které jí ženich podstrčil. Pak šli spát a ona si broukala poslední tango. Když zjistila, že má spát na manželské posteli opět s Marthou a její ženich bude ve vedlejším pokoji, vzbouřila se. Dožadovala se svých manželských práv. Martha však nechtěla ani slyšet o tom, že by budoucí novomanželé spali v jednom pokoji.

Janet Fayová se rozzlobila. Charles jí musel slavnostně slíbit, že se po svatbě všechno změní. Musel odpřisáhnout, že se tlustá Martha odstěhuje.

„Je to bezohledná megera!" křičela rozzlobená nevěsta. „Nejprotivnější zrůda, jakou jsem kdy viděla."

Martha se neudržela a vmetla jí do tváře několik nadávek, vyčetla jí její věk a začala jí vyhrožovat. Paní Fayová pochopila, s kým má tu čest. Došlo jí, že se tlustá Martha vlastně dosud jen přetvařovala, ve skutečnosti je to vzteklá, chamtivá, nenávistná a nebezpečná ženská, před kterou se musí mít na pozoru. Lehla si do postele. Když se uklidnila, vstala a šla k telefonu.

„Komu chceš volat, drahá?" zeptal se jí Charles Martin.

„Příbuzným do Albany."

„Teď v noci? To snad ne. Vždyť jsou všichni dávno v posteli."

„To máš pravdu, Charlie," řekla.

„Zavoláš jim ráno," dodal ještě.

„Ale ty zase pošleš ráno pryč sestru. Nechci ji tady. Nebudu s ní. Radši zůstanu do rána v křesle, než bych se vrátila do postele, kde se vedle mne rozvaluje."

Došlo k hádce, tak to aspoň vyplývá z protokolů, ale přesně nelze tu noční scénu rekonstruovat, neboť výpovědi se v podrobnostech liší. Janet Fayová křičela, Charles prý zavolal Marthu a houkl na ni, aby s tou babou něco udělala nebo se z ní zblázní. Tlustá Martha prý přiběhla, a jakmile spatřila polonahou Janet v Charlesově náručí, rozčílilo ji to až k nepříčetnosti. Charles odešel do koupelny a ještě ve dveřích prý zavolal:

„Prosím tě, zavři jí zobák. Udělej s ní něco, ať už ji neslyším."

„Pak jsem se vrátil z koupelny," vypověděl později. „Janet Fayová ležela na zemi a z čela jí prýštila krev. Martha stála nad ní jako v tranzu. V ruce třímala kladivo, které jsem před vánoci koupil, abych mohl zatlouci do zdi hřebíky na obrazy. Když jsem se jí zeptal, co se stalo, odpověděla, že neví. Pak stále opakovala, že nemá ponětí, jak se to mohlo stát, že si nic nepamatuje. Já jsem jí řekl, aby se sebrala a běžela pro lékaře, ta žena je těžce zraněná. Řekla mi, že je to zbytečné, neboť ta žena je mrtvá. Martha je školená zdravotní sestra, vyzná se v tom. Přesto jsem jí nevěřil, snažil jsem se zraněnou zvednout, ale krev se řinula na podlahu. Martha přiskočila, ovinula jí kolem hlavy ručníky, aby krev neprosakovala stropem do přízemí."

Martha Becková sice tvrdila něco jiného, shodli se však v tom, že si nevěděli rady, tak nakonec rozřezali šňůru na prádlo, svázali nehybné tělo, omotali je do pokrývek a v rozčilení postavili mrtvou do šatníku. Načež usedli a začali si vyčítat.

„Proč jsi to udělala?" zeptal se Charles Martin.

„Já nevím. Viděla jsem, jak se na tebe věší, jak s tebou koketuje. Nemohla jsem se na to dívat. Před očima se mi objevila rudá mlha a pak už nevím, co se dělo. Probrala jsem se a to už byla mrtvá."

Do rána zbývalo pár hodin. Ve skříni stála mrtvola zabalená do pokrývek. Tlustá Martha a Raymond seděli v kuchyni a uvažovali. Neměli mnoho možností na vybranou. Dopoledne sedli do vozu a odjeli do Harlemu. Na Stopětadvacáté koupili velký lodní kufr a vynesli jej do bytu. Nejdřív se jim akce s mrtvolou nedařila, nakonec přece jen kufr zavřeli. O dva tři dny později pak vyjel bílý cadillac do newyorkských ulic. Řidič se vyhýbal hlavním třídám, rušné křižovatky objížděl opuštěnými ulicemi, projížděl spíš méně osvětlenými čtvrtěmi, až zastavil v postranní uličce před domem z červených cihel.

„Počkej tady. Dojdu k ní sám," řekl Charles Martin své tlusté společnici a vyběhl z vozu.

„Šla bych radši s tebou."

„Ne. Domluvím to se sestrou nejdřív sám."

Trvalo to dlouho, tlustá Martha se nemohla dočkat. Pak vyšla rozčilená žena a Raymond se ji snažil uklidnit, ale hádali se ještě, když vlekli těžký kufr.

„To tedy je hezká tíha," řekla Charlesova sestra. „Co je to za prádlo, prosím tě?"

„Většinou ložní," řekla Martha. „Výbava. Matka mi to dávala dohromady celá léta. Taky ubrusy a ručníky. Říkala, že ručníků není v domácnosti nikdy dost."

„Seš teda pitomej, brácho. Nový prádlo do sklepa! Chcete, aby vám to zplesnivělo?"

„Neměj starost, Leno. Ten kufr tady bude jen pár dní. My se budeme stěhovat. Pravděpodobně do svého! Vůbec by mě nenapadlo obtěžovat tě takovou hloupostí, ale ten vůz chvíli jede, chvíli nejede, musím ho odvézt do servisu."

„Kde bys sehnal peníze na bungalov? Věčně si půjčuješ.“

„Na nájem vily snad seženu.“

„To jsem zvědavá. A koukej, ať ten kufr odsud zmizí.“

„To se můžeš spolehnout.“

Nebylo snadné najít volný dům o samotě, do něhož by se mohli okamžitě nastěhovat. Krátce po válce nebylo v New Yorku dost bytů. Tam, kde je dnes mezinárodní letiště J. F. Kennedyho, jen pár set metrů od dnešní dálnice číslo 678, je u křižovatky Rockaway Boulevard klidná čtvrť South Ozone Park. Leží v Queensu, což je stále jetě uprostřed New Yorku, ale přece jen poněkud stranou. Starý jednopatrový domek o šesti místnostech na Stodevětačtyřicáté ulici s číslem 135 měl vysoký štít, taškami krytou střechu, sklepy. Stál stranou, krytý zanedbaným živým plotem z kanadského červeného buku. Nájemné bylo vysoké, ale Charles Martin zaplatil hotově sto deset dolarů za první měsíc a ještě pětapadesát dolarů provize za zprostředkování.

„Co jsem mohl vědět, pane inspektore,“ řekl malý starší majitel realitní kanceláře Howard and Howard. „Kdybych měl zkoumat, kdo je kdo, tak bych se neuživil.“

„A co vám napovídali?“ zeptal se inspektor Parket

„On nic. Vyjednávala ta jeho tlustá paní. Já vám řeknu, inspektore, to se vidí už jenom ve varieté. No, co řekla? Nic. Všichni, kdo sem přijdou, říkají totéž. Hledala něco menšího, radši stranou, nemělo to stát moc peněz, ale mělo to být extra, extra, znáte to, za málo peněz hodně muziky.“

„Představili se vám?“

„Jo. Tady jsou jejich jména a adresy taky. Musím mít všechny údaje, když uzavírám smlouvu. Jinak by nebyla platná.“

„Neříkali, proč se chtějí stěhovat?“

„Každý něco říká. Ona si mě vzala stranou a šeptala mi, nevím proč tak tajemně, že její manžel je vědec, pracuje na nějakém vynálezu, potřebuje klid a taky pár místností v suterénu, aby s tím nezadělal byt. Tak jsme se tam jeli podívat a oni to vzali a rovnou zaplatili. On to zase není tak špatný domek. Stranou v klidu, nedaleko je park.“

Ráno přijeli, přivezli pár maličkostí a velký těžký kufr. O dvě hodiny později jim stěhováci přivezli skříně a nábytek do jídelny. K večeru pak Raymond odjel cadillakem, ale vrátil se džípem. Zajel ke vchodu a složil rovnou do otevřených domovních dveří dva pytle cementu. Nikdo si ničeho nevšiml, ulice byly prázdné.

Celou noc kopali, pak spustili do jámy mrtvolu a Charles Martin podlahu pečlivě zacementoval. V domě zůstali tři dni, ale v noci stejně přespávali ve starém bytě. Koncem týdne se vrátili do Adeline Street.

„A vy jste, pane Howarde, to storno přijal?“ zeptal se majitele realitní kanceláře inspektor Parker.

„Jaképak storno, pane inspektore? Zaplatili napřed, o vrácení nájemného nepadlo ani slovo. Ten pán tvrdil, že si to rozmysleli, že se jim ten barák pro jeho pokusy nehodí. Tak jsem kývl, oni odešli, já jsem měl prachy a mohl jsem tu vilu pronajmout znovu. To přece nebyl špatný kšeft, co bych jim to vymlouval?“

„Nábytek si odvezli?“

„Řekli, že si pro ty věci pošlou. Ale měli právo nechat si je tam do konce měsíce. Zaplatili přece předem.“

Když policejní seržant King zjistil, že Charles Martin je hledaný sňatkový podvodník Raymond Fernandez, pustili se agenti Federálního vyšetřovacího úřadu po jeho stopách. Jeho tlustá společnice Martha Becková neměla v trestním rejstříku žádný záznam, ale nápadnou postavu, které si každý všiml, nebylo obtížné najít. Inspektor Parker ji zachytil druhý den, poté co odjeli z New Yorku do Grands Rapids v Michiganu.

Byron Center je jednou ze satelitních čtvrtí dvousettisícového Grand Rapids. Charles Martin jel na návštěvu k paní Delphiné Downingové, s kterou si už delší dobu dopisoval. Bydlela v hezkém bytě v příjemném prostředí předměstské vilové čtvrti a věděla z posledního dopisu, že Charles Martin nepřijede sám. Doprovází ho sestra. Bylo to sice nezvyklé, ale smířila se s tím.

Delphine Downingová byla velmi mladá a pohledná vdova. Bylo jí něco přes pětadvacet, měla malou dcerku Rainelle. Manžel, s nímž žila v příkladné pohodě, zahynul při havárii. Zůstala sama. Dlouho se stranila společnosti, chodila do práce a večer vysedávala doma, starala se o dcerku, kterou přes den hlídala babička. Pak se rozhodla bez rozmyšlení a náhodou. V inzerátech našla nabídku Klubu osamělých srdcí, napsala jim, tam předali její adresu dála mladá vdova dostala dopis od Charlese Martina. Zaujal ji hned prvními větami. Ten neznámý muž psal rozhodně a přitom něžně, v mnohém jí jeho způsob připomínal nebožtíka manžela. Těšila se na seznámení, čekala na jeho příjezd. Jakmile se objevil v doprovodu tlusté sestry, okouzlil ji. Byl pozorný, galantní, choval se jako lord a jeho sestra, k níž ho zřejmě vázal hluboký vztah, jí také byla sympatická. Hned první noc spali hosté v jejím bytě. Ale ještě předtím se šli posadit do místní diskotéky.

Delphine Downingová byla prozíravá. Znala totiž zvědavé sousedky, a tak si vymyslela pohádku, aby jim už napřed vzala vítr z plachet. Ta tlustá paní je zdravotní sestra z porodnice. Spřátelila se s ní, když se narodila malá Rainelle. No, a teď přijela na návštěvu.

Ten večer začal dobře. Dali si steaky na roštu, milý Charles, který se choval jako ministr na banketu, objednal láhev bílého kalifornského vína, tančil se svou novou láskou a povídal a povídal. Uměl to. Delphine Downingová poslouchala jeho slova jako očarovaná. V duchu děkovala bohu, že ji přivedl na nápad napsat na inzerát Klubu osamělých srdcí. Barevné přítmí tanečního parketu, dobré víno a hudba udělaly své. Delphine byla šťastná jako kdysi, když žil její manžel. Charles byl sice o něco starší než on, ale snad jen o dva tři roky. Měla pocit, že se k sobě hodí, že by spolu mohli žít. Jen malá Rainelle jí dělala starost, proto se od svého partnera při tanci najednou odtáhla, podívala se mu do očí a rovnou se ho zeptala:

„A co malá Rainelle?“

„Je přece lepší, když děti vyrůstají mezi sourozenci. Náš kluk aspoň bude mít sestřičku.“

Charles Martin byl profesionál. Netajil se tím ani později před soudem. Tvrdil, že za jediný rok svedl snadno a rychle stovku paní a dívek. V případě Delphiny Downingové to sice trvalo déle, ale jen proto, že si dal záležet. Janet Fayovou zavraždili 4. ledna, čtrnáct dní poté už seděli s novou obětí u láhve vína.

Martha se na ně culila od stolku, když se vrátili z parketu, rozplývala se, jak jim to sluší. Musela se přitom neuvěřitelně přetvařovat a dalo jí to hodně práce. Je třeba říci, že tlustá Martha Becková byla chorobně žárlivou milenkou Raymonda Fernandeze, alias Charlese Martina. Přitom se i ona seznámila s okouzlujícím Rayem prostřednictvím inzerátu Klubu osamělých srdcí.

Budeme mít ještě dost příležitostí nahlédnout do psychologického zákulisí vztahu Marthy Beckové k pochybnému milenci Rayovi. Je třeba říci už nyní, že byl prvním a možná i jediným mužem, kterému nevadily její kypré tvary. Tlustá Martha trpěla od dětských let hlubokým pocitem méněcennosti. Když dospěla, snažila se všemi způsoby upoutat pozornost mužů. Sklidila však jen posměch. Pouze ve dvou případech došlo ke skutečnému mileneckému vztahu. Oba muži utekli, když se dozvěděli, že je jejich milenka v jiném stavu. Jeden z nich to dokonce považoval za tak velkou tragédii, že se pokusil o sebevraždu.

Když se objevil vysněný rytíř Ray, chytla se ho všema deseti, už se ho nepustila, ať chtěl nebo nechtěl. Doprovázela ho na „obchodních“ cestách, připravovala půdu pro jeho zálety, vyřizovala korespondenci, starala se o hladký průběh likvidace kořisti, protože ne vždy šlo o hotové peníze, někdy bylo zapotřebí zbavit se i starých krámů. Jezdila s ním ještě z jiného důvodu. Hlídala ho, aby se nemohl stát skutečným milencem osamělých paní a dívek. Proto spávala v jedné místnosti s budoucí nevěstou. Ray později prohlásil, že složitá opatření jí stejně nebyla nic platná, s každou ze svých obětí se většinou už první noc po seznámení vyspal. V případě Delphiny Downingové se mu to také podařilo.

Nastěhovali se do jejího bytu. Martha, která nic nenamítala proti tomu, když Ray ženám sliboval manželství, naopak naoko pomáhala připravovat svatby, mu přišla na nevěru. Mezi ní a Rayem došlo k hádce. Nakonec se vlak tlustá Martha uklidnila, dala se přesvědčit, že šlo jen o obchodní trik, jenž s láskou přece nemá nic společného, Ray miluje jedině ji.

Když se ženich s nevěstou dohodli na brzké svatbě, dali se do technických příprav. Delphine se přestěhuje do New Yorku, to je přece samozřejmé. Bylo třeba prodat zařízení bytu, bylo nutné vybrat peníze z vkladních knížek, museli balit. Kolem patnáctého února bylo všechno připraveno. Martha byla netrpělivá, žili v Byron Center už skoro měsíc, likvidace se protahovala, a peníze vdovy Fayové mizely ve společné domácnosti. Tak se Ray s Marthou domluvili, že akci uspíší.

Jednou večer, krátce před spaním, přišla řeč na šperky. Nebylo jich bůhvíkolik, pár set dolarů by však vynesly.

„Ale to je památka na mého manžela, Charlesi,“ bránila se, když jí navrhl, aby je prodala.

„Právě proto, drahá,“ řekl vemlouvavým tónem.

„Tobě by to vadilo, Charlesi?“

„Přiznám se, že vadilo,“ řekl a podíval se do země, jako by se za přiznání styděl.

„Má pravdu, Delphino,“ vložila se do rozhovoru Martha. „Já to chápu. Muži jsou strašně citliví, vadí jim věci, o nichž by nás ani nenapadlo ... “

„Ale Martho!“ napomenul ji Ray.

„Nech mě domluvit, Delphine je ještě moc mladá, nemá tolik zkušeností jako já. Já ti radím, děvče, nejlepší je na všechno zapomenout. Co bylo, bylo. Čeká na vás nový, krásný život. Vzpomínky nejsou k ničemu. Charles má pravdu, je dobře začít s čistým stolem.“

Ti dva byli zkušení herci a rozhodně nebyli zbrklí. Šli na svou oběť pomalu a s rozmyslem. Delphine Downingová však byla mladá žena a citlivá. Nevěděla proč, nevěděla co, ale něco se jí na těch dvou najednou nelíbilo. Připadalo jí, že právě procitla z hezkého snu a že se to stalo v pravou chvíli. Teď už milovaného Charlese a jeho tlustou sestru začala pozorovat kriticky. Pak došlo k další události, která ji v podezření utvrdila.

Jako každý den ráno museli se vystřídat v koupelně. Delphine otevřela a spatřila milovaného Charlese před zrcadlem. Utíral se po mytí, měl holou hlavu a na nablýskané lebce velkou ošklivou jizvu. Zavřela a padla do nejbližší židle. Nemohla překvapením ani dýchat. Přišel v paruce, políbil ji a klidně ji začal konejšit jako malé dítě.

„Tak co, drahá, špatné? Moc špatné?“

„Ale ne,“ vykoktala, ale nebyla to pravda.

„Teď už víš o mně všechno. Teď už znáš moje největší tajemství. Stejně bych ti to řekl; stejně bys na to jednou přišla. Je to zranění z války.“

„Tys bojoval vé válce?“

„Jistě.“

„Můj manžel také.“

Její budoucí manžel najednou o sobě prozradil, že byl raněn na frontě a ona si uvědomila, že se chce vdát za někoho, o kom neví vůbec nic. Vždyť jí vlastně ani neřekl, kde je zaměstnán! Falešné vlasy, falešné řeči. A co jeho sestra? Proč s ním přijela na námluvy? Pochybnosti vzrůstaly, v bytě zavládla stísněná nálada, zkušený Ray cítil, že mu Delphine přestala důvěřovat. A v této chvíli do děje dramatu vstoupila náhoda.

Delphine Downingová zjistila, že je v jiném stavu. Nesvěřila se svému nastávajícímu, ale jeho údajné sestře. Snad proto, že věděla, že je zdravotní sestra.

„To je toho!“ řekla Martha pohotově. „S tím si, Delphi, vůbec nelam hlavu. Přinesu ti prášky a za pár dní bude všechno v pořádku.“

Přinesla tablety, rozpustila je ve vodě a dala ji Delphiné vypít. Martha jí připravila smrtelnou dávku z celého balení barbiturátu.

Svědecké výpovědi o dalším průběhu tragédie se liší v podrobnostech. Ray Fernandez tvrdí něco jiného a Martha

Becková také. Jisté je, že Delphine Downingová začala oběma klást nepříjemné otázky, že jim leccos vyčítala, několikrát se vyjádřila, že ze svatby nic nebude, ona už svému nastávajícímu přestala věřit. Ray a Martha znervózněli. Ta energická žena je mohla přivést do maléru. Rozhodli se, že musí opatrně; ale rychle zmizet. A do této situace přišlo přiznání Delphiny o potížích s menstruací a Martha využila příležitosti.

Teď ležela Delphine bezvládně na posteli a ve vedlejší místnosti plakala malá Rainelle, jako by něco tušila.

„Prosím tě, udělej s ní něco, nebo sem vtrhnou sousedi. Musí to být slyšet po celé čtvrti," řekl Ray.

Martha skočila k postýlce, vzala dítě do náruče, nejdřív se je snažila utišit, když holčička plakala dál, zacpala jí dlaní ústa.

„Ty ses zbláznila, udusíš ji!" zvolal Ray.

„No a? Aspoň bude ticha."

„Co když se vzbudí?" ukázal na postel. „Uvidí, co se děje a zavolá policii."

„Ta se nesmí vzbudit," řekla Martha.

„Seš si jista, že ty pilulky ... ?"

„Teď je řada na tobě, Rayi."

Chvíli váhal, pak odešel do vedlejší místnosti a vrátil se s revolverem nebožtíka Downinga. Delphine ho přechovávala v zásuvce komody jako relikvii. Přistoupil k posteli a dvakrát vystřelil. Nebylo nic slyšet, předtím zabalil zbraň do dětské pokrývky.

„Podle toho, co se nám podařilo zjistit," prohlásil inspektor Parker, „převzala iniciativu Martha Becková. Raymond Fernandez byl zřejmě v šoku, třásl se prý na celém těle a nemohl se rozhodnout, co dál. Martha Becková mu řekla, aby si sedl do vozu a odjel, ona se postará o zbytek. Fernandez odmítl a řekl, že bez ní nemá jeho život cenu, anebo něco podobného, což jeho tlustou milenku velice potěšilo a dodalo jí další síly. Dala se do práce. Nejdřív prosídila sklepy, našla vhodné místo. Vykopali jámu a jako v případě Janet Fayové spustili do ní mrtvé tělo a pak hrob zacementovali. Martha Becková pak navštívila sousedy a jen tak mezi řečí prohlásila, že Delphine Downingová musela narychlo odjet k nemocné tetě, ona se zatím stará o malou Rainelle.

Asi dva dni se nic nedělo. Pak začala holčička zlobit. Křičela, jako když ji na nože bere, a nebyla k utišení. Ti dva se začali hádat. Raymond Fernandez volal Marthu, aby s tím spratkem něco udělala, nebo se z toho řevu zblázní. Uvažovali o útulku Armády spásy, o kojeneckém ústavu, ale Martha Becková měla špatné zkušenosti. Když se kvůli Raymondovi snažila zbavit svých vlastních dětí, dozvěděla se, kolik potvrzení, dobrozdání a lékařských posudků musí žadatelka předložit, aby její dítě přijali do dětského zařízení. A tak znovu navrhla Fernandezovi, aby sedl do vozu a zmizel. Ona vezme vinu na sebe, dojde na policii a přizná se. „Já si myslím, že by to udělala, jsem přesvědčen, že byla připravena obětovat pro svého milence i svůj život," řekl inspektor Parker a pokračoval: „Celé dva dni se zřejmě rozhodovali, pak asi došlo ke vzrušené scéně, holčička plakala, Fernandez se přestal ovládat, křikl na Marthu, aby něco udělala, ona nejdřív dítě dusila polštářem, pak s ním odešla do sklepa a ponořila Rainellinu hlavičku do vědra s vodou. Z dosavadních výpovědí není jasné, jestli ji k vraždě Fernandez donutil, anebo dítě zavraždila z vlastní vůle. Výpovědi obou se totiž značně liší. Bude nutné je před soudem konfrontovat."

Přibližně ve stejnou dobu, kdy zavraždili malou Rainelle, přišla na policejní stanici Mary Spencerová a ukázala seržantovi Kingovi podezřelý dopis. Inspektor Parker se vydal po stopách Raymonda Fernandeze, až nakonec zazvonil u dveří rodinného domku v Byron Center na předměstí Grand Rapids. Když jim Martha otevřela, vtrhli policisté dovnitř, popadli Fernandeze a inspektor Parker mu nasadil pouta.

„Zatýkám vás, Raymonde Fernandezi, pro podezření z vraždy!"

Pak odvezli oba na policejní stanici. Zavřeli je do cely a nikdo s nimi nepromluvil. Asi po dvou hodinách přivedl strážný Fernandeze do kanceláře inspektora Parkera. Podle policejního protokolu se tam odehrála tato scéna.

„Prohledali jsme dům paní Downingové, Fernandezi. Je to s vámi špatné. Moc špatné. Chcete mi k tomu něco říct?"

Dlouho mlčel, ale inspektor Parker nenaléhal, ze zkušenosti věděl, že tak závažné rozhodnutí potřebuje čas, aby dozrálo. Proto trpělivě čekal, pil z papírového kalíšku kávu a listoval ve spisech.

„Tak co, Fernandezi, přiznáváte, že jste zavraždil paní Downingovou?"

„Ano," řekl s úlevou.

„Proč jste to udělal?"

„Já ... já vlastně nevím. Hádali jsme se."

„S kým?" zeptal se inspektor Parker.

„S ní."

„A co malá Rainelle, s tou jste se také hádal?"

Potil se, ale ani si neosušil čelo, bezhlasně pohyboval rty, pak se napřímil a řekl:

„Všechno vám povím. Já už to stejně nemůžu vydržet. Je to hrozné, je to strašné, ale já ne, já jsem nechtěl, to všechno Martha."

Ukázalo se, že sousedka tlusté zdravotní sestře, jak označila nečekanou návštěvu Delphine Downingová, nevěřila. Zdálo se jí přinejmenším podezřelé, že vzorná matka nechala maličkou ve společnosti dvou podivných lidí, kteří přespávali v domku Downingové. Matka odjela a ani se se sousedkou nerozloučila. Byly kamarádky. A malá křičela a křičela.

Sousedka vytočila číslo policejní stanice. Když se zmínila o velmi tlusté mladé ošetřovatelce, když popsala jejího společníka, když se pak hlášení dostalo na stůl inspektora Parkera, bylo mu jasné, o koho jde. Se čtyřmi agenty v civilu sedl do vozu a jel do Grand Rapids.

Fernandez se přiznal, pochopil, že prohrál, proto to chtěl mít za sebou. On byl tím slabším jedincem vražedného páru. Martha Becková se nevzdávala. Když ji inspektor Parker obvinil z dvojnásobné vraždy, zvolala pateticky:

„Ne, to není pravda!“

„Našli jsme mrtvoly,“ oznámil suše inspektor Parker.

„Já vám to vysvětlím, Raymondovi nesmíte věřit. Je na tom špatně s nervama, neví, co povídá. Byli jsme ve městě, šli jsme do kina, seděli jsme tam a dívali se na film dvakrát. Když jsme se vrátili, našli jsme v domě paní Downingové obě mrtvoly. Dostali jsme strach, že bysme z toho mohli mít nepříjemnosti, a tak jsme je radši zakopali ve sklepě. Tak to bylo, ať si Raymond říká, co chce. My jsme se báli, proto jsme je zakopali.“

Myslela si, že tím vyšetřování skončilo. Měla pocit, že agenty FBI přechytračila. Snad dokonce věřila, že proti ní a jejímu milenci nenajdou žádné důkazy. Anebo byla tak prostomyslná, že se vymlouvala jako školák, který zapomněl napsat domácí úkol.

„Máme proti vám dost důkazů, paní Becková,“ řekl inspektor Parker. „Tak nezvratných, že vás přivedou na elektrické křeslo.“

Ještě chvíli se tvářila sebevědomě, pak sklonila hlavu, zřejmě začala pochybovat, ale najednou vstala a vzrušeně prohlásila:

„To bych ráda věděla, jak byste to chtěl udělat, když v Michiganu zrušili rozsudky smrti.“

Měla dobré informace, ve státě Michigan skutečně nemohl soud vyslovit nejvyšší trest. Přesto se tlustá Martha přepočítala. Inspektor Parker ji okamžitě upozornil:

„Domníváte se, že nevím o vraždě Janet Fayové? Vy si to opravdu myslíte? Tu starou dámu jste zavraždili na území státu New York a tam je elektrické křeslo pořád v provozu.“

Ztratila jistotu a zkusila to jinak.

„Vy nás přece nevydáte, pane inspektore? Že to neuděláte? Jestli mi slíbíte, že nás budou soudit tady, tak se přiznám. Přiznám se ke všemu.“

Byla opravdu tak naivní, že to myslela vážně? Anebo zkoušela poslední možnost, protože se dočetla v novinách o pletkách policistů se zločinci? Inspektor Parker jen mávl rukou a dal oba podezřelé odvézt do věznice Kent County, což je sice na území státu Michigan, ale vrahům to stejně nebylo nic platné. Už proto ne, že Raymond Fernandez se přiznal k dalším zločinům.

„Takže smrt paní Myrtle Youngové máte také na svědomí?“ zeptal se inspektor Parker.

Raymond Fernandez mlčel, jen kývl.

„Jak jste se s ní seznámil?“ zeptal se inspektor opatrně, aby vraha nevyplašil, aby Ray neztratil chuť vyzpovídat se ze svých hrozných hříchů.

„Jako se všemi ostatními. Dostal jsem její adresu z Klubu osamělých srdcí matky Dinene.“

„Kdo je matka Dinene?“

„Majitelka té kanceláře. Zprostředkovala seznámení většinou pro starší osamělé dámy. Mně jich bylo líto, proto jsem odpovídal na jejich dopisy.“

„Kde bydlela Myrtle Youngová?“

„V Little Rocku.“

„V Arkansasu?“

„Ano, v Arkansasu.Bylo jí snad něco přes padesát, prožívala právě to kritické období, kdy se ženy začínají bát stáří, já vždycky říkám, že je přepadne panika zavíraných dveří. Nechtějí být samy, za každou cenu hledají partnera, i kdyby jen na jednu noc. A já jsem ... měl jsem porozumění ... “

„Takže jste se považoval za spasitele osamělých sdrcí? Fernandezi, přestaňte hrát, nemáte obecenstvo. Mezi vámi a těmi zoufalými vdovami je už naštěstí silná mříž. Povídejte, jak to bylo, a nesnažte se nic přikrašlovat. Spáchal jste se svou milenkou hrozné vraždy a nic na světě vás nezachrání před tím nejtěžším trestem. Vypovídejte, jak to bylo. Ale pravdu, Fernandezi, jenom pravdu, ať ulehčíte svému svědomí.“

„Myrtle nevěděla, co se s ní děje. Nebyla tak inteligentní, aby si uvědomila, že se dostala do situace, kdy by potřebovala spíš psychiatra. Víte, inspektore, jsou slepé a hluché. Přijel jsem, podívala se na mne a začala věřit na zázrak, že ji na stará kolena potkalo štěstí. Tak jsem u ní pár dní bydlel ... “

„S Beckovou?“

‚Ano, s Marthou Beckovou. Pak jsme šli na radnici a tam jsem se s ní oženil.“

„Vy jste se s Myrtle Youngovou oženil? Vždyť jste už byl ženatý!“ zvolal inspektor Parker.

„No byl,“ přiznal tiše a ještě skromně dodal: „Když ona Myrtle tolik chtěla.“

„Musel jste přece předložit papíry.“

„No, musel, musel... Víte, inspektore, jak to někdy chodí. Spravila to malá pozornost úředníkovi a byli jsme svoji. Líbánky jsme strávili v Chicagu. Všechno probíhalo normálně, nebyly komplikace.“

„Martha Becková byla s vámi.“

„Ano, pane inspektore.“

„Tedy líbánky ve třech? A to vaší nové manželce nevadilo?“

„Nejdřív ne a potom ano.“

„A co jste jí, prosím vás, řekl, kdože je Martha? Proč vás doprovází?“

„Řekl jsem jí, že je to švagrová.“

„A ona tomu věřila?“

„Myslím, že věřila. Možná, že z toho neměla moc velkou radost, protože jsem s ní nemohl spát v jedné posteli. Spala s ní Martha. Ona to dělala u všech mých nevěst. Je totiž strašně žárlivá.“

„Co tomu říkala vaše nová manželka? Po svatbě měla spát s vaší švagrovou?“

„To právě nechtěla. Strašně se pohádaly a já jsem ji musel utěšovat, že se všechno změní, jakmile budeme doma. Pak

budeme mít od Marthy pokoj. Jenže Myrtle nechtěla tak dlouho čekat. Byli jsme přece na líbánkách. No a tak došlo v hotelu, kde jsme bydleli, k hrozné situaci. Využili jsme chvíle, kdy Martha odešla, byli jsme přece manželé, ale ona se vrátila a začala řádit jako smršť. Vrhla se na postel, začala ubohou Myrtle mlátit hlava nehlava a do mne se taky pustila. Trhala šaty, rozbíjela vázy."

„Vaše nová manželka se nebránila?" zeptal se inspektor Parker, překvapený skutečnosti, co všechno se může v lidském životě přihodit.

„Chtěla jít na policii. Vzal jsem ji do náruče, i když přitom Martha skřípala zuby, a řekl jsem jí, aby ještě počkala. Martha je případ pro psychiatra. Nemůže za své chování. Bude muset do ústavu ... "

„Ona vám věřila?"

„Každé slovo."

„A co Becková?"

„Odešla vedle. Pak bylo všechno v pořádku. Šli jsme spát a ráno jsme seděli u snídaně společně. Ale nikdo nepromluvil. Všiml jsem si, že na stole přibyla nová konvice s čajem. Martha ji přinesla Myrtle a ta si nalévala snad už třetí šálek. Po snídani nám oznámila, že odjíždí domů a vrátí se, až tady nebude Martha. Pak se jí udělalo špatně, byla ospalá a malátná a já jsem pochopil, co se stalo. Tak jsme ji s obtížemi dovezli na autobusové nádraží a posadili do husu, který jel do Little Rocku."

„Odjela?"

„Odjela. A cestou zemřela. Ti, co seděli vedle ní, si mysleli, že spí."

„Přiznáváte se, že jste jí dali něco do čaje?"

„Ano."

„Co to bylo?"

„To nevím, ten čaj dělala Martha. Je vyškolená zdravotní sestra. Ale nechtěli jsme jí nic udělat, chtěli jsme, jen aby spala a byl od ní pokoj. Dostala prášky na spaní."

„Pak jste ji obrali o všechno. O automobil, o šperky, dokonce i o byt. I na to jste už napřed mysleli. Nechal jste si podepsat darovací listinu. Je jasné, že jste smrt paní Myrtle Youngové plánovali."

Raymonda Fernandeze a Marthu Beckovou odvezli zpátky do okresní věznice v Kentu. Fernandeze předvedli před prokurátora McMahona, kde přiznání opakoval a podepsal protokol. V únoru je ještě vyslýchali, ve středu 16. března 1949 je za silného policejního doprovodu dopravili letadlem na newyorské letiště La Guardia, kde čekali novináři a zástupci newyorkské policie. Odvezli je do věznice Mineola na Long Islandu a pověřili soudního psychiatra dr. Percyho M. Lichtensteina, aby oba zatčené pozoroval a vypracoval znalecký posudek o jejich příčetnosti.

Když totiž novináři uveřejnili první reportáž o „dábelském vražedném tandemu" a označili Raye a Marthu za lidské zrůdy, mnozí byli přesvědčeni, že ti dva musí být šílení. Objevil se dokonce i odborný francouzský výraz párového šílenství - la folie á deux, vznikající prý za určitých předpokladů soužitím dvou psychicky labilních jedinců.

Většina soudních řízení je ve Spojených státech poznamenána zdlouhavým vybíráním porotců. Obhájce má právo navrženého porotce odmítnout a nemusí uvádět ani příliš přesvědčivé důvody. Martha Becková si vybrala obhájce Herberta Rosenberga, Raymond Fernandez tvrdil, že žádného nepotřebuje, přiznal se, tak jakápak obhajoba. Soudce se musel postarat o obhájce ex offo a snad z pohodlnosti určil Herberta Rosenberga. Jde zřejmě o právnickou raritu. Nikde jinde by nemohl stejný advokát obhajovat oba spolupachatele zločinu. Soudní jednání se tedy zapsalo do dějin kriminalistiky ještě i touto zvláštností.

Hned po zahájení líčení požádal obhájce Rosenberg, aby proces přeložili do kompetence Nejvyššího soudu státu New York. Vyhověli mu, určili, že se bude konat v Bronxu, Marthu Beckovou převezli do věznice na Greenwich Avenue, Raymond Fernandez čekal do 9. července ve vězení v Bronxu. Soudce Fernand Pecora zahájil přelíčení v deset dopoledne před plným sálem. Novináři čekali, že půjde o drama, tak obsadili všechny lavice. Zbytek židlí zabraly zvědavé ženy, tušící senzaci. Byl to dlouhý proces, protokoly mají pětačtyřicet tisíc stran.

Raymond Fernandez se přiznal v plném rozsahu obžaloby už v přípravném řízení. Teď doznání opakoval. Martha Becková byla připravena poprat se se soudcem i s porotci o život. Obhájce Rosenberg věděl, že má jedinou naději na mírnější rozsudek, když se mu podaří prokázat, že obžalovaní spáchali zločiny v nepříčetnosti.

Herbert Rosenberg začal výslech Marthy Beckové šikovně. Snažil se představit ji porotcům jako ženu poznamenanou těžkými stavy méněcennosti, ale nadmíru citlivou.

„Mohu se vás zeptat, obžalovaná Becková, jestli máte někoho ráda. Myslím teď, v této situaci."

„Ano," řekla tiše.

„To znamená, že někoho milujete?"

„Ano."

„Byla jste zamilovaná také 4. ledna, kdy byla zavražděna Janet Fayová?"

„Ano, pane doktore."

„Byla byste ochotná říci slavnému soudu i váženým pánům porotcům, koho milujete?"

„Protestuji," zvolal prokurátor Edward Robinson mladší, když už se Martha Becková obrátila čelem ke svému milenci, sedícímu na opačném konci lavice.

„Námitka se zamítá," oznámil soudce Pecora. „Odpověď může posloužit jako doklad o psychickém stavu obžalované v době zločinu. Prosím, obžalovaná, odpovězte, chcete-li."

Čekala, neodpověděla hned. Rozhlédla se jako herec na jevišti, pak tiše prohlásila:

„Miluji Raymonda Fernandeze. Miluji ho dnes stejně jako tenkrát. Budu ho milovat vždycky."

Byl to dojemný výstup, vyznání lásky zapůsobilo na porotce i na obecenstvo, to obhájce Rosenberg pochopil, když se rozhlédl sálem. Mohl tedy ve výslechu obžalované pokračovat.

„Milujete ho tak, jak žena miluje muže?“

„Ne,“ odpověděla se slzami v očích. „Miluji ho víc, než je schopna milovat kterákoliv jiná žena.“

„Vy jste pracovala jako správkyně ústavu pro tělesně postižené děti. To byla jistě odpovědná práce a prospěšná. V kterém ústavu to bylo a kdy?“

„Bylo to v Pensacole na Floridě. Nastoupila jsem tam jako zdravotní sestra, já jsem kvalifikovaná ošetřovatelka,15. února 1946 a přesně za půl roku mne jmenovali správkyní.“

„Mám tady výpis z pracovního posudku: obžalované se dostalo veřejné pochvaly za svědomitost a ochotu zhostit se všech úkolů, což se jí dařilo, protože byla velice schopná ošetřovatelka. Když jste pracovala ve vedoucí funkci, kolik jste měla podřízených?“

„Devět ošetřovatelek, jednoho odborného ošetřovatele, který se staral o fyzikální léčbu, dva kuchaře a tři pomocnice.“

„Mohla byste nám říci, jak jste žila? Byla jste šťastná? Měla jste svou práci ráda? Co jste dělala ve volných chvílích?“

„Už od malička jsem byla tlustá Martha,“ řekla tiše, jako by se styděla. „Kluci ve škole se mi posmívali, holky si ze mě dělaly legraci. Většinou jsem urážky polykala. Zjistila jsem totiž, že nemá smysl bránit se jim. To bylo jetě horší, všichni totiž čekali, že budu odporovat. V Pensacole jsem měla malý, ale moc hezký byt na Aragon Court číslo 197. Měla jsem hodně kamarádů, chodívali ke mně do bytu. Docela dobře jsme se bavili. Ned byl prodavač a vtipálek, bavil nás a já jsem ho měla ráda. Jednou mi však poslal poštou prospekt nějakého výrobce odtučňovacích pilulek s obrázkem tlusté ženy před upotřebením a štíhlé po upotřebení. Bylo mi to strašně líto. Nemohla jsem se ani hnout, dostala jsem hroznou zimnici a bylo mi zle. Nikdy na tu chvíli nezapomenu.“

„Říkali mi, že jste byla veselé a společenské děvče, nedokázala jste takové hloupé vtipy ignorovat?“ zeptal se obhájce Rosenberg.

„Předstírala jsem, že mě to nemrzí. Někdy jsem si dokonce dělala ze sebe legraci. Ale jen navenek.“

„Pak jste dostala nabídku toho klubu?“

„To bylo o hodně později. Měla jsem volný den, chystala jsem se na pláž, pošťák mi přinesl dopis a v něm leták Klubu osamělých srdcí. Nabízeli možnost seznámit se s partnerem.“

„Toužila jste po partnerovi?“

„Jako po ničem jiném. Byla jsem sama.“

„Ale to už jste přece byla matkou dvou dětí?“

„Měla jsem děti, ale já jsem chtěla i manžela. Chtěla jsem mít někoho ráda, a tak jsem tam napsala. Přiložila jsem pětidolarovku na zápisné a odnesla dopis do schránky.“

„Kdy vám přišla odpověď?“

„Asi za deset dní.“

„Kdo vám psal?“

„Psal, že pracuje v podniku, který se zabývá exportem a importem, přijel před nedávnem do Spojených států ze Španělska, psal hezky, tak nezvykle, měla jsem pocit, že čtu báseň. Napsala jsem mu hned odpoledne.“

„Jak se jmenoval ten pán?“ zeptal se soudce Ferdinand Pecora.

„Raymond Fernandez, bydlel v Bronxu na Stodevětatřicáté West.“

Obhájce Rosenberg udělal přestávku, snad aby si jeho mandantka mohla trochu vydechnout, snad aby soudce, porotce i novináře připravil na další část výslechu. Výpověď měla být trumfem obhajoby a nutno říci, že se neminula účinkem. Když Martha Becková vypovídala, bylo v soudní síni ticho jak v kostele.

„Narodila jste se na Floridě?“ zeptal se.

„Ano, v Miltonu.“

„Hezké místo. Na konci zátoky,“ řekl obhájce, jako by to bylo důležité. „Kdy jste se narodila?“

„Šestého května 1920.“

„Jak jste se jmenovala za svobodna?“

„Seabrooková. Můj otec byl Holanďan. Jmenoval se Stanley Seabrook. Opustil nás, když mi bylo asi deset.“

„Proč?“

„To jsem se vlastně nikdy nedozvěděla. Snad se nepohodl s matkou, on byl takový slaboch. Hlavou rodiny byla matka.“

„Jaké byly vaše finanční poměry?“

„Přesně nevím, byla jsem ještě moc malá. Ale kdysi otci patřil deník Gazette, víte, to jsou miltonské místní noviny, ale pak podnik prodal a šel tam dělat do sazárny. Pracoval jako sazeč ještě předtím, než jsem se narodila.“

„A vaše matka?“

„Nesnášely jsme se. Byla přísná, všechno muselo být podle jejich představ. Často jsme se hádaly. Vyčítala mi, že jsem tlustá, nemotorná, nadávala mi, že jsem líná. Nebyla jsem, jen to tak vypadalo, že jsem pomalejší. Ve škole jsem neměla kamarády. Nevypadala jsem jako oni. V obličeji jsem mívala vyrážky, v devíti letech mi narostla prsa. Pětky. Porucha žláz. Byla jsem nešťastná. Nevěděla jsem si rady, neměla jsem nikoho, komu bych se mohla svěřit, matka mi pořád jen nadávala. A pak se to stalo. Bylo to hrozné ... “

„Chcete nám říci, co se stalo?“

„Bylo mi třináct. Ale byla jsem už vyvinutá. Někdy jsem trpěla hroznou touhou. Můj bratr Dudley se kolem mě začal točit.“

„Jak točit?“

„Bydleli jsme v Miltonu v patrovém bungalovu. Nahoře jsme měli dětský pokoj. Matka a moje starší sestra šly do kina. Hráli jsme si. Já už nevím, vůbec se na to nepamatuju, jak k tomu došlo, ale Dudley mě donutil, abych s ním ... “

„Jen nám řekněte, jak to bylo. Před soudem se nemusíte stydět.“
„Měla jsem s ním pohlavní styk.“
„Opravdu nevíte, jak k tomu došlo?“
„Ne. Jen si pamatuju, že mi říkal, že mě něco naučí, že budu koukat. Řekl, že je to taková hra.“
„Co bylo potom?“
„Nic. Asi za týden přišel zase.“
„Vy jste souhlasila?“
„Ne. Bránila jsem se. Ale přemohl mě a zase to udělal.“
„Vy jste s ním potom nemluvila?“
„Vyčítala jsem mu to při každé příležitosti, ale on mi pohrozil.“
„Co vám řekl?“
„Že mě zabije, jestliže ceknu.“
„Nepožádala jste někoho o pomoc?“
„Koho, prosím vás?“
„Neměla jste přítelkyni?“
„Ne. Jednou, když jsem si myslela, že jsem v jiném stavu, tak jsem to řekla matce.“
„Pomohla vám?“
„Vynadala mi, že jsem čubka, že uvidím, jestli mě někdy přistihne s klukama.“
Porotce výpověď obžalované šokovala. Soudce Pecora byl také překvapen. Udělal jediné, co mohl, předvolal Marthinu matku před porotu, nechal ji odpříséhnout, že bude mluvit čistou pravdu a nic než pravdu a paní Seabrooková prohlásila bez váhání, že nic z toho, co řekla její dcera o hanebném styku s bratrem Dudleym, není pravda.
„Je to lhářka, slavný soude,“ řekla na závěr své výpovědi. „Od malička lhala, jako když tiskne. Zeptejte se na to ještě Dudleyho.“
Zeptali se a on potvrdil totéž. A tak byli tam, kde předtím. Obhájce, který si od výpovědi obžalované tolik sliboval, pochopil, že v tomto kole nezvítězil, a porotci získali dojem, že si obžalovaná vymýšlí a dělá si z nich legraci. Později, když došlo na posudky znalců, psychiatři označili Marthu Beckovou za notorickou lhářku.
„Jak jste se učila? Jaké jste měla známky?“ zeptal se Rosenberg.
„Byla jsem třetí ve třídě.“
„Z kolika žáků?“
„Z dvaceti sedmi.“
„Kdy jste absolvovala?“
„Třetího března 1942. Měla jsem nejlepší průměr z celé třídy. Osmdesát celých dva.“
„Proč jste si vybrala právě práci ošetřovatelky?“
„Chtěla jsem pomáhat lidem.“
„A pomáhala jste?“ zeptal se soudce Pecora.
„Nemohla jsem sehnat místo. Dokud jsem si s nimi dopisovala, tak bylo všechno v pořádku. Ale pak jsem se musela jít představit. Když mě viděli, tak vzali jinou. Všechny holky už měly místa a já jsem nemohla o nic zavadit.“
„A co jste tedy dělala?“ zeptal se soudce. „Nechala jste se živit matkou?“
„Ne. Pak jsem přece jen sehnala místo.“
„Ve vašem oboru?“
„Dá se to tak říci.“
„Kde to bylo?“
„V pohřebním ústavu.“
„Co jste tam dělala? Jste přece zdravotní sestra?“ zeptal se soudce Pecora.
„Omývala jsem mrtvoly, balzamovala jsem je, líčila jim obličeje, aby vypadaly o pohřbu dobře. Pracovala jsem s ženskými mrtvolami. A musela jsem sakramentsky zatínat zuby, abych u toho vydržela. Nikdo si se mnou nechtěl nic začít, každý, kdo se dozvěděl, co dělám, tak si ode mne odsedl. Bylo to strašné. Tolik jsem toužila po lásce a ležela jsem doma na gauči a četla ženské romány. Snila jsem o krásných mužích, kteří na mne kdesi čekají.“
„Jak dlouho jste pracovala jako omyvačka mrtvol?“ zeptal se obhájce Rosenberg.
„Osm měsíců. Za tu dobu jsem si něco našetřila, sebrala jsem se a jela do Kalifornie. Hledala jsem si práci ve vojenské nemocnici. To už se bojovalo v Pacifiku. Tam brali každou. Dostala jsem místo ve Victory Memorial Hospital.“
Psychiatři později prohlásili, že všichni spolupracovnici obžalované potvrdili, že pracovala dobře, přesně, byla ukázněná a ochotná. Také však prozradili, že o sobě vyprávěla smyšlené příběhy, v nichž vždycky hrála roli báječné milenky. Její partneři byli krásnější než filmoví milovníci a chytřejší než Einstein. Měli jen jednu chybu: neexistovali. Vymýšlela si, ale co měla dělat, když se jí láska vyhýbala.
V protokolech procesu jsou výpovědi, z nichž vyplývá, že se seznamovala s vojáky, kteří přijížděli na dovolenou z fronty, nebo byli v nemocničním ošetření, a vodila si je domů. Málokterý prý přišel podruhé.
„Jednou jsem se seznámila s řidičem autobusu. Já vám neřeknu jeho jméno. Nikomu by to neprospělo a on, jestli ještě vůbec žije, by měl akorát ostudu. Měla jsem ho ráda a on mne asi taky. Aspoň to říkal. Byla bych si ho vzala. Několikrát jsem mu to také řekla, ale pořád se nechtěl vyjádřit. Pak jsem zjistila, že jsem v jiném stavu. Utekl a pokusil se o sebevraždu. Když ho přivedli k vědomí, zmizel. Představte si, jak mi bylo, ten chlap se raději chtěl zabít, než by si mě vzal.“
Nevěděla, co dělá, snad brala drogy, snad pila. Našli ji v bezvědomí v San Francisku a dopravili ji do nemocnice. Dali ji dohromady a po čtyřech dnech ji propustili do domácího léčení. Potvrdili, že si z těch pěti deseti dnů vůbec nic

nezapamatovala. Ani na první dny v nemocnici si nemohla vzpomenout.

„Čekala jsem dítě. Pracovala jsem v jiné nemocnici. Dokud to šlo. Pak jsem se vrátila domů do Pensacoly."

„Vaše matka prohlásila, že jste měla na ruce nejen zásnubní prsten, ale také snubní, řekla prý jste jí, že jste se vdala," četl prokurátor ze spisů. „Byla jste vdaná nebo ne? Lhala jste matce nebo ne?"

„Nebyla jsem vdaná," přiznala se.

„Jak to, že jste každému na potkání vykládala, že váš manžel má krásné vlnité plavé vlasy, jak to, že jste tvrdila, že se jmenuje Joe Carmen. Všechno jste si vymyslela jen proto, abyste si dělala z lidí legraci?"

„Ne pro legraci, určitě ne pro legraci. Čekala jsem dítě. Nechtěla jsem, aby se narodilo bez otce."

„Ale pak jste stejně předstírala smrt toho smyšleného korvetního kapitána Joe Carmena. Stejně jste všechny tahala za nos."

„Co jiného mi zbývalo? Poslala jsem sama sobě telegram."

„A přiběhla jste do nemocnice," doplnil její výpověď prokurátor, „mávala jste tím papírem, plakala jste a lomila rukama jako na jevišti. Co bylo v tom telegramu? Pochlubte se sama!"

„Že můj manžel Joseph Carmen padl v boji v oblasti Tichého oceánu."

„A všichni vám to uvěřili. Místní noviny otiskly článek o vašem tragickém osudu, lidé vám posílali soustrastné dopisy, ale také balíčky s čokoládou; květiny ... a vy jste si ze všech dělala blázny."

„Co jiného mi zbývalo? Styděla jsem se, že budu mít dítě a nejsem vdaná. Co jsem měla napsat do rubriky: otec?"

„Co jste dělala potom?"

„Měla jsem štěstí. Do mého bytu chodili cizí lidé, aby mi projevili soustrast a navštěvovali mě, i když už jsem byla zpátky z porodnice. A jednou se objevil Alfred."

„Váš pozdější manžel?"

„Ano. Alfred Willard Beck, řidič autobusu."

„Vy jste měla štěstí na řidiče autobusů," řekl prokurátor Robinson sarkasticky.

„Měla. Fred byl hodný, hezký, moc jsem ho milovala. Pak jsme měli svatbu."

„Kdy?"

„To jsem vám právě chtěla říci, Ctihodnosti. Třináctého a v tom asi byl ten háček. Třináctého prosince 1944. Měli jsme si to uvědomit hned."

„Nebyl to ještě navíc pátek?" žertoval prokurátor.

„Ne, Ctihodnosti, byla to středa a nebylo pěkné počasí. Musela jsem si vzít deštník. Svatba byla v Escambii."

„Proč zrovna v Escambii?"

„Je to kousek z Pensacoly a v Molinu je taková hezká svatební síň."

„Obžalovaná Becková, proč se s vámi manžel tak brzo po svatbě rozvedl?"

Hleděla do podlahy, to přiznání jí způsobilo muka. Musela však prokurátorovi odpovědět.

„Nevím, Ctihodnosti. To byste se musel zeptat Freda. Asi se polekal. Řekla jsem mu, že čekám další dítě, že je otcem on. Šel k soudu, podal žádost o rozvod, pak mě soudce Mateson předvolal, vyptával se mě a hned nás rozvedl."

„Ernest E. Mateson?"

„Ano, Ctihodnosti. Můžete se ho zeptat."

„Co jste dělala po porodu?"

„Byla jsem nějaký čas doma. Když jsem se vzpamatovala, šla jsem dělat do porodnice, do té, kde jsem slehla, a byla jsem tam až do chvíle, kdy mě přijali do domova pro tělesně postižené děti v Pensacole. Ale to už jsem vám říkala."

To nebyl životopis zločince, to byla zpověď nešťastné ženy, odstrkované všemi pro její nadměrné tvary, pro její neobvyklý vzhled a později také pro životní smůlu, která ji pronásledovala na každém kroku. Žila sama v davu lidí, nepoznala matčinu lásku, ač o ni tolik stála, postrádala muže, ačkoliv po ničem netoužila víc než po laskavém objetí. Všechno jí bylo odepřeno až do chvíle, kdy se v jejím životě objevil muž jejích snů Raymond Fernandez, políbil ji a vyznal jí lásku, objal ji a miloval jako nikdo předtím a ona se mu oddala tělem i duší, tak jako se oddávají hloupé Nanynky pohádkovým čertům. Martha Becková se mu upsala dokonce víc než krví a poslouchala ho na slovo. I když jí řekl, aby vraždila.

Co ji poutalo k muži, který nebyl ani hezký, ani inteligentní, ani poctivý, který se živil podvody? Snad jen to, že s ní jednal, jako by byla hezká, štíhlá, svůdná. Jak mohla tušit, že přetvařování patří k profesi sňatkového podvodníka?

„Tenkrát poprvé jsem na něho čekala na nádraží v Pensacole. Vystoupil z vlaku a hned jsem věděla, že je to on. Byl vysoký, štíhlý, dobře oblečený, i když trochu výstředně, měl hezký obličej a krásné tmavé vlasy. Tenkrát jsem netušila, že nosí paruku."

„Vadilo vám to, když jste zjistila, že nemá svoje vlasy?" zeptal se prokurátor Robinson.

„Ani ne ... Vlastně trochu, ale zvykla jsem si. Byl na mě hodný, políbil mi ruku. Pak jsem měla největší strach, co řekne, až se mu přiznám, že mám děti. Pozvala jsem ho do bytu, připravila jsem slavnostní večeři a představila jsem mu děti. Hned se s nimi skamarádil, hrál si s nimi, dokud nešly spát. Pak jsme si spolu sedli a on povídal a povídal ... Nikdy jsem nezažila nic tak krásného. Tu noc jsme se milovali až do rána."

„Jak dlouho u vás zůstal?"

„Jen dva dni."

„Já vám řeknu proč, obžalovaná. Protože zjistil, že nemáte peníze, ani jiný majetek. Tak vám nalhal, že má v New Yorku důležité obchodní jednání, a zmizel."

„Mně ale řekl, že se vrátí, jakmile bude s jednáním hotov. Anebo mi pošle peníze na cestu, abych přijela já za ním."

„Obžalovaná, prosím vás ...! Utekl a nebyl by se vrátil, kdybyste si nepustila plyn."

„Ne, tomu nevěřím, Ctihodnosti. Vždyť mi vlastně nabídl manželství. Taky jsem to řekla známým. Už jsme připravovali

večírek na rozloučenou.“

„Uspořádali jste jej?“

„Ne. Raymond poslal takový divný dopis.“

„Proč divný? Napsal vám, že nepřijede, že jste jeho chování špatně pochopila, vy jste zavřela všechna okna v bytě, pustila jste si plyn a tomu darebákovi jste začala psát sentimentální dopis na rozloučenou. Kdyby soused nezavolal policii, tak jste dneska nežila.“

„Já vím, Ctihodnosti, já vím. Byla jsem v bezvědomí, ale na ambulanci jsem se probrala.“

„A hned potom jste mu napsala anonymní dopis, aby se konečně dozvěděl, že jste si kvůli němu chtěla vzít život. Je to tak?“

„Je. Ale on taky hned přijel,“ zvolala Martha Becková a oči jí zářily.

„Musím vás zklamat, obžalovaná. Nepřijel proto, že vás miloval, přijel proto, že si nemohl dovolit, aby se policie hrabala v jeho minulosti. Proto vám poslal dopis plný zamilovaných frází. Měl strach, aby se policisti nedozvěděli, kvůli komu jste si pustila plyn. Byl na něj zatykač.“

„Nevěřím, Ctihodnosti. Myslel jen na moje štěstí. Vyčítal mi, proč jsem za ním nepřijela do New Yorku, a já jsem si hned vzala v práci čtrnáctidenní dovolenou, půjčila jsem si nějaké peníze, požádala jsem sousedku, aby mi hlídala děti, a jela jsem za ním.“

„To ale Fernandez nečekal. Myslel si, že se urazíte a že se vás zbaví.“

„Ale vůbec ne, Ctihodnosti! Měl radost, když jsem se objevila a řekla mu, že u něj zůstanu celých čtrnáct dní.“

„Měl doopravdy radost? Anebo jste si to jen namlouvala?“

„Neměl moc velkou radost, že mi musí přenechat jednu ze dvou místností v bytě. To jsem chápala. Museli jsme přestěhovat nábytek, ale já jsem měla dost času, abych všechno hezky upravila. On ráno odcházel za prací a celý den byl ve městě, ale večer pak ... Večer jsme se milovali. Řekla jsem mu, že už ho nikdy neopustím.“

„On se vám nepřiznal?“

„Přiznal. Jednou mi řekl, že se se mnou nemůže oženit, protože už je ženatý. Jeho manželka je ve Španělsku, odkud se přistěhoval. Že musím pryč.“

„Co jste udělala?“ zeptal se prokurátor Robinson.

„Plakala jsem.“

„Já myslím, jak jste se zařídila, když se vám přiznal.“

„Řekla jsem mu, že mi to nevadí, a zůstala jsem u něj celé dva týdny.“

„Pak vás odvezl na nádraží, posadil do vlaku a počkal na nástupišti, než vlak odjel.“

„To vám řekl?“

„To je v protokolu policejního výslechu.“

„Já jsem šla do práce, ale ředitel mě vyhodil. Řekl mi, že představenstvo rozhodlo propustit mě na hodinu ze služby. Zeptala jsem se proč, ale on mi neodpověděl. To mě namíchlo. Věděla jsem, že je to proto, že u mne ty dva dni Ray přespal. Ale co jim bylo do mých soukromých záležitostí. Sebrala jsem se, šla jsem do redakce novin a tam jsem všechno řekla: jak se mnou zacházejí, jak jsem jim dobře sloužila, když mě potřebovali. Ráno to bylo v novinách, všichni mě litovali. Jenže to všechno nebylo nic platné. Ředitel zatelefonoval do redakce, řekl jim, že když vedu takový život, nemůžu být zaměstnána v ústavu, a já měla ve městě akorát ostudu. Neměla jsem ani cent, musela jsem se starat o děti, prostě nevěděla jsem si rady. Tak jsem sbalila kufry a jela jsem do New Yorku k Rayovi.“

„I s dětmi?“

„Kam bych je dala?“

„Jak vás přivítal?“

„Byl velice překvapen.“

„Jak staré byly vaše děti?“

„Holce bylo pět a klukovi tři. Nechtěl nás pustit dovnitř. Ale Ray má dobré srdce. Nakonec souhlasil, že u něj můžu zůstat pod podmínkou, že se zbavím dětí.“

„Jak jste se jich měla zbavit?“

„Měla jsem je někam dát. Do ústavu, do internátu ... Sama jsem nevěděla kam. Když jsem začala hledat, pochopila jsem, že je to strašně těžké. Nechtěli je přijmout bez lékařského vyšetření a chtěli si taky ověřit, proč to dělám. Nemohla jsem jim říct, že kvůli Rayovi. Třeba by si zjistili, že je ženatý, a bylo by po všem.“

„Jak jste to tedy vyřešila?“

„Nechala jsem je v útulku Armády spásy.“

„Cožpak vám jich nebylo líto?“

„Bylo, ale co jsem měla dělat? Chápala jsem, že je Ray nechce. Pro něj byly cizí. Jenže když jsem je tam nechala, zavolali z Armády spásy na policii a sociálka po mně šla. Vyslídili mne u Raye.“

Bylo to pochopitelné jednání, ilustrovalo však psychický stav tlusté Marthy. Když pracovnici sociálního úřadu přišli do Fernandezova bytu, sehrála jim hysterický výstup, vyhrožovala, že zabije sebe i děti, když jí nedají pokoj. Odešli a připravili žalobu. Soud měl Marthu, která se dosud i za těžkých podmínek vzorně o děti starala, přinutit, aby se chovala jako matka. Není jasné, zda napsala příbuzným do Pensacoly nebo se sami o tragédii dozvěděli, z Pensacoly přišel Armádě spásy dopis, v němž příbuzní oznámili, že se dětí ujmou. Tlustá Martha se o ně nestarala, neposlala jim jediný dolar a až před smrtí projevila přání vidět je. Psychiatři usoudili, že v jejím vědomí nezůstalo místo pro nikoho a pro nic, protože je zcela zaplnila chorobná láska k Fernandezovi.

Ten stál za ohrádkou pro svědky, upravený, zdánlivě klidný, protože jak sám řekl, se vším se vyrovnal. Nebyl ani hezký, ani zajímavý, mohl být přitažlivý pro osamělé ženy, které bezpochyby okouzlil svým měkce modulovaným

barytonem. Navíc měl neocenitelnou vlastnost, nezbytnou pro sňatkového podvodníka: dokázal trpělivě a účastně naslouchat. Chápavě přitakával, když se mu ženy zpovídaly ze svých nejtajnějších životních zklamání.

„Kdy jste se narodil, Fernandezi?“ zahájil výslech soudce Pecora.

„Dne 17. prosince 1914,“ odpověděl poslušně. „Na Havaji.“

„Jste občanem Spojených států?“

„Jsem občanem Spojených států,“ odpověděl celou větou.

„Vaši rodiče se přistěhovali ze Španělska?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, moji rodiče se přistěhovali ze Španělska.“

„Jaký byl váš otec?“

„Chrapoun a despota. Mlátil nás kvůli maličkostem. Bydleli jsme v Bridgeportu ve státě Connecticut. Otec tam najal farmu. Musel jsem od rána do večera pracovat na poli. Nepouštěl mě do školy. Strašně jsem se otce bál.“

„Proto jste kradl?“ překvapil ho otázkou prokurátor.

„Jak tomu mám rozumět, Ctihodnosti?“

„Když vám bylo patnáct, stál jste před soudem a odsoudili vás za krádež na dva měsíce do vězení. Trest jste si odseděl ve věznici ve Fairfieldu. Co nám na to řeknete?“

Fernandez věděl, že nemá smysl snažit se vysvětlovat svá menší či větší životní klopýtnutí. Přiznal se přeče k vraždám a nic ho nemůže zachránit před nejtěžším trestem. Ale přece mu to nedalo, vzpomněl si na nespravedlnost z raného mládí, která se ho tak velice dotkla, možná ho poznamenala na celý život.

„Měli jsme partu, Vaše Ctihodnosti. Pět šest kluků z ulice. Potloukali jsme se, protože jsme neměli co dělat a žádnému se nám nechtělo domů. Já jsem býval na ulici tak dlouho, dokud jsem to vydržel. Nechtěl jsem na oči otci. No, a jednou jsme se vypravili na ..., říkali jsme tomu válečná stezka, a ukradli jsme nějaká kuřata. Chytili nás, přiznali jsme se, všechny ostatní propustili s napomenutím, ale mě postavili před soudce pro mladistvé.“

„Můžete nám říci, proč si vybrali právě vás?“ zeptal se Fernandeze obhájce Rosenberg.

„Můžu. Za všechny mé kamarády se zaručili rodiče. Můj táta přišel k soudci a řekl mu, že se mnou nechce mít nic společného, že jsem lump a lumpem zůstanu, jen ať mě zavřou. A tak jim nezbývalo než mě odsoudit a posadit za mříže.“

„Co jste dělal, když vás propustili?“

„Přísahal jsem pomstu.“

„Komu?“

„To jsem nevěděl. Měl jsem strašný vztek, řekl jsem si, že se nebudu na nikoho ohlížet a budu si dělat, co budu chtít.“

„A co jste dělal?“

„Utekl jsem z domu.“

„Kam?“

„Do Španělska.“

‚Kam?

„To město se jmenuje Orgiva. Leží v hornickém kraji pod Granadou.“

„Co jste tam dělal?“

„Co se dalo. Taky v dolech.“

Z policejních protokolů můžeme vyčíst, že Raymond byl neduživé a slabé dítě. Byl zakřiknutý a bojácný. Když mu bylo dvacet, vyrostl z něj pohledný chlap, silný, svalnatý, s hezkým obličejem a uhrančivým pohledem. Kdoví kde se naučil chování granda, ale už jako dvacetiletý se dovedl pohybovat ve společnosti se samozřejmostí světáka z vyšších kruhů. Ženy prý na něm mohly oči nechat. A on svého osobního kouzla dovedl využít.

Oženil se, když mu bylo jednadvacet, s dcerou z lepší rodiny Encamation Roblesovou, smířil se s otcem, který se v době narůstající hospodářské krize vrátil z Ameriky. Ale brzy se zase rozkmotřili. S manželkou se od počátku nesnášel. Encarnation byla pro něj příliš vznešená. Z domu byla zvyklá od malička na dueňu, která jí splnila každé přání. Doma nemusela nic dělat, protože měli služky, také v manželství se snažila pokračovat v životě bohaté španělské paničky. Raymond však nikdy neměl peníze, tak si nemohli dovolit služebné. Hádali se. Vyčítali si. Nemluvili spolu. A jednoho dne Raymond zmizel a napsal z Nového světa, že se pokusí získat dobrou práci, pak pošle peníze, aby rodina mohla přijet za ním.

Všechno bylo jinak. Ještě ani neměl práci, když dostal dopis, že jeho malý syn onemocněl. Raymond se nejbližší lodí vrátil domů. Nechtěl zůstat ve Španělsku, chtěl znovu do Spojených států, jenže mezitím vypukla občanská válka, on měl španělské občanství, byl odvodní ročník, musel tedy narukovat do Frankovy armády. Později vyprávěl ženám, jak se proslavil na bojišti, co všechno prožil. Nic z toho nebyla pravda. Na frontu se vůbec nedostal. Vyfasoval lopatu a krumpáč a kopal zákopy. Dokonce neměl ani uniformu, ani mu nedali zbraň.

„Kde jste byl po občanské válce?“ zeptal se soudce Pecora.

„Neměl jsem pořádnou práci. Jednou jsem pracoval u zedníků, pak jsem dělal zahradníka ... “

„Kde jste byl, když vypukla druhá světová válka?“

„V Gibraltaru. Prodával jsem zmrzlinu.“

„Také jste ji vyráběl?“

„Ne. Byl jsem prodavačem u firmy Prescott.“

„Pracoval jste pro britskou zpravodajskou službu?“

„Ne.“

„Co tedy znamená potvrzení přiložené k vašim spisům? Přečtěte je, prosím, pane zapisovateli.“

„Raymond Fernandez se loajálně přidal na stranu spojenců, mimořádně dobře a svědomitě vykonával těžkou a

nebezpečnou službu, prospěšnou společným snahám.“

„Tak co, obžalovaný?“ zeptal se soudce Pecora.

„Jezdil jsem se zmrzlinovým vozíkem také kolem přístavu a někdy jsem zaslechl, co si námořníci povídají. Některé informace měly cenu, tak jsem to hlásil.“

Vypadalo to, že je vázán mlčením, proto nechce mluvit. Později se ukázalo, že skutečně sloužil u britské Secret Service. Kdyby se o tom při procesu zmínil, mohl si alespoň na čas získat shovívavost porotců. Jenže on své zkušenosti využil docela jinde. Vyprávěl ženám, které chtěl okouzlit, vymyšlená dobrodružství z oblasti zpravodajských služeb a hrál v nich vždycky hlavní a samozřejmě roli hrdiny. Když některá z nich objevila dobře skrývanou halou lebku s velkou jizvou, měl připravenu dramatickou zkazku, jak k ní v hrdinném boji přišel.

„Řekněte nám, Raymonde Fernandezi, o úrazu hlavy,“ vyzval obžalovaného prokurátor Robinson.

„Když skončila válka, rozhodl jsem se vrátit do Ameriky.“

„Žil jste ještě se svou ženou?“

„Ne.“

„Rozvedli jste se?“

„Ne. Ve Španělsku to tenkrát nebylo snadné. Zvlášť když jsme měli syna.“

„Dohodli jste se, že budete žít odděleně?“

„Ne, ale udělali jsme to. Já jsem odešel a bylo to.“

„A vrátil jste se do Spojených států?“

„Nastoupil jsem jako plavčík na loď odplouvající na ostrov Curacao v holandské Západní Indii.“ (Dnešní Nizozemské Antily)

„Na lodi jste utrpěl úraz na hlavě?“

„Ano, pane prokurátore. Při práci. Palubní poklop mě zranil. A hodně. Ležel jsem dlouho v nemocnici ve Willemstadu. Od 28. prosince 1945 do 15. března 1946. Pak mě propustili a sehnali mi místo na cisternové lodi plující do Mobilu v Alabamě.“

Mnozí čekali, že obhajoba bude zdůrazňovat právě tento úsek Fernandezova života. Těžké zranění lebky, nedokonalá lékařská péče na malém ostrově u venezuelských břehů, to všechno nahrávalo obhájci Rosenbergovi. Proč nezdůraznil, že právě od té doby to obžalovaný neměl v hlavě v pořádku? Vždyť i jeho dosavadní život svědčil pro okolnost, že jeho krádež v dětském věku byla jen náhodným výstřelkem, od té doby se choval jako čestný muž a živil se poctivě. Věděl snad obhájce z předběžných rozhovorů s psychiatry, že by jeho snaha byla marná?

„Chtěl bych slavný soud upozornit na výpovědi svědků, obsažené v policejních spisech,“ řekl obhájce Rosenberg. „Všichni obžalovaného chválí jako spolehlivého, důvěryhodného muže přístupného logickým úvahám. Staral se o dítě i o manželku. Celá léta pravidelně a sám od sebe přispíval na jejich výživu. I z Ameriky posílal do Španělska část svých výdělků. Všechny dotazované ženy, s nimiž se v inkriminované době, řekněme, spřátelil, dosvědčily, že jeho chování za každých okolností, tedy i při intimním styku, bylo přirozené. Prosím, aby tato poznámka obhajoby byla zaprotokolována.“

„Jenomže, vážený pane doktore Rosenbergu, až do onoho úrazu možná. Potom však určitě ne,“ prohlásil státní žalobce. „Protože obžalovaný spáchal nevysvětlitelný, hloupý a nesmyslný trestný čin. Na cisternové lodi, na níž plul do Mobile, ukradl hned celý balík ručníků, prostěradel, pokrývek a snažil se to všechno propašovat z lodě. Neprošel celnicí. Když ranec rozbalili, zjistili, že každý kus prádla je označen razítkem přepravní společnosti, takže je neprodejné.“

„Proč jste ukradl to prádlo?“ zeptal se soudce Pecora.

„Já nevím,“ odpověděl Fernandez.

„Chtěl jste je prodat?“

„Ne. Bylo mi jasné, že by je nikdo nekoupil.“

„Tak proč jste je ukradl?“

„Opravdu nevím.“

„Měl jste svůj byt? Mohl jste je někde použít?“

„Ne.“

„Vy jste netušil, že se celníci budou chtít do toho rance podívat?“

„Věděl jsem to.“

„Tak proč jste kradl?“

„Já opravdu nevím, proč. Viděl jsem, jak jiní námořníci přibalili ručníky do lodního pytle, tak jsem to udělal taky.“

„Jenže vás za to soud v Mobile odsoudil na rok do vězení,“ řekl prokurátor. „Kde jste seděl?“

„Ve federálním vězení v Tallahassee na Floridě.“

„Odseděl jste celý trest?“

„Ne, propustili mě dřív za vzorné chování.“

„Choval jste se vzorně i po propuštění?“

„Měl jsem potíže.“

„Jaké potíže?“

„Trpěl jsem bolestmi hlavy. Někdy to bylo nesnesitelné.“

Přestože policie, vyšetřující soudce v předběžném řízení a konečně také obhájce a prokurátor objasnili mnohé z pohnutého života Raymonda Fernandeze, v období po propuštění z nemocnice zůstalo několik neobjasněných okolností. Samozřejmě se nabízí otázka, zda byl Fernandez po těžkém úrazu hlavy odpovědný za své činy. Soudní znalci z oboru psychiatrie odpověděli soudu kladně: vše co dělal, činil vědomě, je tedy za své zločiny odpovědný v plném rozsahu. Jenomže on se nechoval jako rozumný člověk.

Příbuzní prohlásili, že ho nemohli poznat, jak velice se změnil. A to nejen fyzicky, ale i povahově. Propadal depresím, dostával se do takových pesimistických nálad, že už nešlo jen o melancholii, ale o totální rezignaci. Vykřikoval, že nechce žít, pak se skrčil někde v koutě a celé hodiny civěl do prázdna a nepromluvil. Nastěhoval se k sestře do Brooklynu. Nevěděla si s ním rady. Z ničeho nic začal zuřit, všechno ve vzteku rozbíjel, benzedrinový inhalátor, který používal k utišení bolesti, ve vzteku rozkousal a spolkl. Benzedrin je amfetanim, tedy nebezpečná droga. Nezahrála roli v jeho psychické změně?

Ve svém pokoji si postavil jakýsi oltář nebo obětní stůl primitivních šamanů. Když měl dobrou náladu, tvrdil, že má nadpřirozené síly.

Jeden z vězňů, s nímž byl na cele, pocházel z Haiti a vyznal se v kouzlech. Zasvětil ho do tajů hypnózy na dálku. Teď má možnost ovlivnit jednání kterékoliv ženy vzdálené třeba několik desítek kilometrů.

Jednal by takhle normální mladý člověk? Nebylo právě takové chvástání znamením, že to nemá v hlavě v pořádku? Psychiatři řekli, že ne. Vždycky věděl, co dělá. A to, že se dal na cestu zločinu, posílal dopisy opuštěným ženám, sliboval jim manželství a pak je o všechno okradl, tenkrát nikdo netušil. Ani sestra, u níž žil.

„Jaké ženy jste si vybíral?“ zeptal se ho při křížovém výslechu státní žalobce.

„Různé. Někdy učitelky, knihovnice, vdovy po úřednících.“

„Podle čeho jste si je vybíral?“

„Vybral jsem si takové, které měly děti, dobré společenské postavení anebo bohaté příbuzné. U nich jsem měl záruku, že nepoběží na policii, aby mě udaly. Styděly by se.“

„Žádná z nich to nešla hlásit?“

„Ne, pane prokurátore, ani jedna.“

„Co případ Thompsonová?“

„Jmenovala se Jane Lucille Thompsonová-Wilsonová,“ doplnil prokurátora ochotně a vyprávěl tónem, jakým se vzpomíná na příběhy z mládí. „Byla mladá a hezká, měla peníze. Nebyla to ani vdova, ani rozvedená, ale nežila se svým manželem. Jeli jsme spolu do Španělska.“

„Na lodi jste vystupovali jako manželé,“ řekl prokurátor.

„Bylo to nejjednodušší, pane prokurátore.“

„Chtěli jste společně navštívit vaši manželku?“

„Vlastně ano. Chtěl jsem vidět rodinu a Lucille zaplatila lodní lístky.“

„A také hotelové účty. Zjistili jsme, že jste bydleli v nejdražších hotelech.“

„V nejlepších, pane prokurátore.“

„Kde žila vaše manželka?“

„V La Linea, u Gibraltaru.“

„Co jste jí řekl, když jste přijeli dva?“

„Představil jsem Lucille jako paní Roblesovou.“

„Nic víc?“

„Ne. Encarnation se na nic neptala. Myslím, že jí to bylo jedno. Dokonce se spřátelily. Chodily spolu po městě.“

„Pokud je nám známo, chodil jste všude s nimi.“

„Ano. Snad ne všude, ale doprovázel jsem je.“

„Pak jste se pohádali. Kdy to bylo?“

„V noci sedmého listopadu. Pamatuju si, že byl pátek. Nepohodli jsme se. Ale to se přece v manželství stává.“

„V manželství?“ zeptal se soudce Pecora.

„Prosím za prominutí, Ctihodnosti, já vím, nebyli jsme oddáni, ale žili jsme spolu jako manželé.“

„V bytě vaší skutečné ženy?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, bydleli jsme v hotelu.“

„A co vaše manželka?“

„Nic. Náš vztah už byl, jak bych to řekl? Jaksi už nebyl.“

„V noci 7. listopadu jste vyběhl z hotelu a už jste se nevrátil. Druhého dne ráno našli Američanku Lucille Roblesovou mrtvou. Oba jste se zapsali do knihy hostí nepravým jménem. Vy jste také vystupoval jako Robles. Policie však podle cestovního pasu zjistila, že se mrtvá dáma jmenuje ve skutečnosti Thompsonová, za svobodna Wilsonová, a lékaři po pitvě dosvědčili, že nezemřela přirozenou smrtí, ale po požití smrtelné dávky prášků, obsahujících digitalín, používaný v lékařství k podpoře srdeční činnosti. Španělské policii se nepodařilo hned průkazně zjistit, jestli šlo o vraždu nebo o sebevraždu. Vy jste při výslechu v La Linea přísahal, že nemáte se smrtí nic společného, a oni vám uvěřili. Proto jste směl odjet. Ale později, když už jste byl zpět ve Spojených státech, na vás Španělé vydali zatykač.“

„Neměl jsem na smrti paní Thompsonové sebemenší vinu.“

„Jednal jste tak. Choval jste se, jako by se vůbec nic nestalo. Přišel jste do bytu matky zesnulé, paní Wilsonové, a předložil jste jí darovací listinu, kterou údajně podepsala její dcera Lucille. Podle tohoto dokumentu darovala vaše milenka celý byt i se zařízením vám. Je to tak?“

„Ale ona mi byt skutečně darovala.“

„Nesnažte se, Fernandezi, nemá to smysl. My jsme si tu listinu dali ověřit. Je to amatérsky vyrobený padělek. S tím jste mohl oblafnout tu ubohou starou dámu, ale ne odborníky z kriminalistické laboratoře. Vy jste byt v Bronxu získal vraždou a podvodem a nastěhoval jste se tam s Martou Beckovou. Ta se pak postarala o vystěhování staré paní Wilsonové, takže jste měli volné ruce.“

„Mlčíte, Fernandezi?“ řekl prokurátor Robinson. „Pochopitelně! Nemáte, co byste k tomu řekl. Jednali jste jako hyeny ... ale co, hyeny, hyeny jsou proti vám ctnostné. Okrádali jste ubohé ženy tím nejhnusnějším způsobem. Od koho máte

ten bílý cadillac? Koupil jste si ho? Samozřejmě, že ne. Patřil učitelce Robertsové. Říkám záměrně Robertsové, protože ta ubohá bezúhonná dáma si nepřeje být jmenována. My oba víme, Fernandezi, jak se ve skutečnosti jmenuje. Dokonce jste se s ní oženil, ačkoliv jste ženat, obral jste ji o všechno, přivedl jste ji do jiného stavu. Když pochopila, jak strašně se ve vás zmýlila, tak utekla. Vám zůstaly peníze, které vám svěřila, a automobil. Ta ubožačka byla tak zmatená, že vůz na vás dala legálně přepsat."

Čtyřiačtyřicet dnů trvala inscenace hororu před porotou. V hlavních rolích se kromě obou obviněných vystřídali žalobce Robinson, obhájce Rosenberg, soudce Pecora a v neposlední řadě soudní znalci dr. Percy Lichtenstein a dr. Richard H. Hoffman. Na jejich dobrozdání záleželo nejvíc. Jejich posudky se však zásadně lišily. Slavný psychiatr z Manhattanu Hoffman odpověděl na otázku, zda byla Martha Becková jen nástrojem svého milence, stručně a jasně:

„Neovládala se. Nebyla paní svých smyslů. Nevěděla, co dělá."

Také doktor Lichtenstein měl zodpovědět otázku, zda si ve chvíli, kdy vraždila, uvědomovala, co dělá. Přečetl stručný závěr podrobné zprávy: „Přesně věděla, co dělá, když se napřáhla kladivem na lebku paní Fayové. Přesně věděla, jaké to bude mít následky."

Je zbytečné opakovat rozhořčená obvinění státního žalobce Robinsona. Žaloval tak odporné zločiny, že nemusel zvlášť zdůrazňovat bestialitu vrahů. Jeho závěrečná řeč byla projevem velmi rozhněvaného muže, který by se raději nezabýval tak hnusnými činy. Důkazy byly jasné, obžalovaní se přiznali. V osm večer 17. června odešlo dvanáct porotců ze soudní síně, aby se poradili o vině obžalovaných.

Ještě i v poslední fázi procesu došlo ke komplikacím. Ve 22.45 se porotci vrátili do soudní síně, kde netrpělivě čekali na rozsudek novináři, ale i vytrvalí návštěvníci. Předseda poroty Fred Yobs prohlásil, že se nemohou dohodnout, znovu si potřebují přečíst Fernandezovo přiznání. Odešli, vrátili se ve dvě hodiny po půlnoci a požádali soudce Pecoru, aby jednání odročil na zítřejší den. Nepovolil jim odložení výroku. Znovu se dlouho radili a teprve v 8.30 druhého dne předstoupili před soudní tribunál s jednomyslným rozhodnutím: obžalovaní jsou vinni z vraždy. Soudce Pecora pak oba obžalované odsoudil k trestu smrti.

Sing-Sing je možná nejznámější staré vězení. Leží asi padesát kilometrů severně od New Yorku na krásném místě - na pahorku na břehu řeky Hudson. O jeho stavbu se postaral kapitán Lynds a stal se také jeho prvním ředitelem. Přísným ředitelem. Dozorci udržovali kázeň těžkými karabáči, které zanechávaly na zádech odsouzenců trvalé stopy. V roce 1891 došlo v Sing-Singu k významné modernizaci. Instalovali zde první elektrické křeslo, pokrokový vynález katovského řemesla. Ve Francii vynalezl už v roce 1789 lékař „lidumil" Y. I. Guillotin šedesát kilogramů těžkou sekeru se šikmým ostřím, nástroj, který měl odsouzencům urychlit smrt a sehrál neslavnou roli v dějinách francouzské revoluce.

Elektrické křeslo vynalezl americký lékař Alfons David Rockfell a o tři roky později, v roce 1891, je elektrikáři instalovali na konci chodby smrti Sing-Singu. Také v tomto případě se hovořilo a psalo o pokrokové metodě zabíjení lidí, o čisté smrti elektrickým proudem. Mnozí měli pocit, že i americké soudnictví jde s dobou, a některé z amerických států, ale zdaleka ne všechny, si pořídily tento hygienický vynález.

Odsouzený umírá na nepohledném, hranatém křesle z hrubě opracovaného tvrdého dřeva nejdéle dvě minuty. Nejdřív mu na hlavu, ruce a nohy připevní elektrody. Dalších sedmapadesát vteřin do těla odsouzence proudí napětí pěti set voltů. Pak následuje další dvoutisícová rána. Znovu pět set a poslední dva tisíce voltů. Tělo odsouzeného se při této proceduře prudce zahřeje až na 140 stupňů Fahrenheita (60°C}, mozek má teplotu kolem bodu varu. Mnoho se diskutovalo o tomto způsobu popravy, právě tak jako se vedly a vedou stálé spory o smyslu trestu smrti.

Martha Becková žila po odsouzení ještě plných osmnáct měsíců v uličce smrti, kde oba odsouzení vyčkávali na výsledek odvolání. Zamítli je 11. června 1950 pěti proti dvěma hlasům. Teď šlo jen o termín popravy. Čekali dlouho. Až 7. března 1951 vstoupil do cely ředitel Sing-Singu Denno a oznámil:

„Odsouzená Becková, jsem zmocněn vám oznámit, že vaše žádost o milost byla zamítnuta. Budete popravena zítra v jedenáct večer. Mohu pro vás ještě něco udělat? Máte nějaké přání?"

Poslední noc napsala svému milenci milostnou báseň. O velké lásce a hořké bolesti, o jasných hvězdách, pod nimiž tenkrát seděli a drželi se za ruce ...

Na své děti si nevzpomněla. Navštívily ji jen jednou, hned po odsouzení. Pak pro ni existoval už jen jediný Raymond Fernandez. Čekal v protější cele na poslední procházku chodbou k zeleným dveřím popravčí komory. Tlustá Martha odevzdala báseň dozorkyni, poprosila ji, aby si ji přečetla, než ji předá, a zeptala se, jak se jí líbí. Byla šťastná, když bachařka přikývla.

Krátce před jedenáctou odkázala své tělo patologickému ústavu pro výzkumné účely, posadila se na elektrické křeslo a zemřela až po pátém elektrickém šoku. Několik minut později ji na onen svět následoval jediný člověk, kterého měla ráda, mnohonásobný vrah Raymond Fernandez.

Pro novináře byl případ tlusté Marthy a holohlavého Raye senzací na pokračování. Nechtěli se vzdát možnosti završit seriál článků reportáží o katovi, který odsouzené popraví. Správa Sing-Singu se však snaží vyhnout zbytečné publicitě. Má na utajovaném seznamu několik katů, vesměs elektrikářů, kteří mají normální civilní zaměstnání. Aby se zaručila anonymita a předešlo se aktům pomsty, je jméno toho, kdo za honorář 150 dolarů pošle delikventa na onen svět, přísně tajeno.

Na popravu Fernandeze a Beckové povolali Jamese Gardenera. Bydlel v nedalekém Ossiningu, celý den normálně pracoval u svého zaměstnavatele, večer se přichystal na akci. Novináři tušili, že muži na seznamu katů musí mít něco společného s elektrikářským řemeslem. Proto si pořídili seznamy čísel automobilů elektrikářů z širokého dalekého okolí a číhali na parkovišti Sing-Singu. James Gardener pochopitelně nestál o publicitu, tušil nástrahy a přijel synovým vozem. Tak se vyhnul všetečným otázkám reportérů, nevyhnul se však výčitkám svědomí, že popravil ženu.